NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

AŞK ROMANI

Luanne Rice

BENİ SON DEFA ÖP

KAKTUSUN

epsilon®

Afişlerde görülen bir yüz, haberlerde duyulan bir isim ve insanın içini burkan bir trajedi... Geleceği umut dolu görünen, gencecik, yakışıklı bir adam sıcak bir yaz gecesi evinden çıkar. Aradan yirmi dört saat geçmeden cesedi bulunur. Öldürülmüştür. Ortada hiçbir işaret, hiçbir ipucu yoktur. Katile ulaşmak neredeyse olanaksız görünmektedir.

Birçok kişi gazete manşetlerini okuyup geçer. Kimileri belki içinden sessizce dua eder. Sonunda herkes olanları unutur ve kendi yaşamına döner.

Peki ya genç adam sizin oğlunuzsa? Ya da hayattaki ne büyük aşkınızsa?

ISBN 978-9944-82-136-0

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Aşk ve gerilim yüklü romanlarıyla New York Times çok satanlar listelerinde yerini koruyan Luanne Rice aralarında *Dans Et Benimle, Gümüş Çanlar, Taş Yürek* adlı romanlarının da bulunduğu 25 esere imzasını attı. Yazar halen New York ve Connecticut'ta yaşıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LUANNE RICE

BENİ SON DEFA ÖP

Çeviri: Duygu
Uğur

BELONGS TO KAOS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BENÎ SON DEFA ÖP

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BENt SON DEFA ÖP

Orijinal Adı: Last Kiss
Yazan: Luanne Rice
Çeviri: Duygu Uğur
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Düzenleme: Nergis Degirmencioğlu
Kapak Tasarımı: Berna Özbek Keleş
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

ISBN; 978-9944-82-136-0

© 2008 Luanne Rice
Türkçe Yayım Hakkı: Aslı Karasuil Ajans aracılığı ile,
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

1. Baskı: Mart, 2009

Melisa Matbaası:
Ciltehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel:.0212 674 97 23 - 670 9729

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kağıthane/İstanbul
Tel- 0212 294 46 00 pbx Faks: 0212 294 22 38
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com
Internet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

Pırıl pırıl parlayan takımyıldızlarının ve sahilde boylu boyunca sıralanmış evlerin ışıkları, cam gibi durgun, karanlık sulara yansımaktaydı. Yeşil ışık alttaki göstergeyi aydınlatıyor olsa da Gawin Dawson göstergeye bakmaya gerek duymuyordu. Race Rock'taki ışıkları geçer geçmez vatan karasularına gelmiş olacağını biliyordu.

Seyahati uzun sürmüştü. Mesajı aldığında uzun süren bir iş henüz sonuçlanmıştı. Maine'de, doğudaki yamaçların altında, çam ağaçlarıyla çevrili kuytu bir koyda dinleniyordu. Tek zaman göstergesi güneş ve gelgitlerdi. Mesaja hemen karşılık verdi, karşı tarafı uzun bir süre dinledikten sonra işi almaya karar verdi. Yeni müşterisine durumu değerlendirme fırsatı bulduğunda koşulları kararlaştırabileceklerini söyledi.

Motoru çalıştırıp demiri aldı, güneye yöneldi. Hava iyiydi, denize doğru yaklaşan fırtınayı son anda sıyırmıştı. Teknesi The Squier Toby öyle ya da böyle yoluna devam etmeyi başarırdı. Kendi yaşındaydı, demir gibi sağlamdı. Yeni monte edilmiş ikiz 350 Crüsaderler güvertede gümbür gümbür ses çıkarıyordu, müzikten öte bir sesti bu.

Long Island Sound'a girerken artık evinde sayıyordu kendini. Birden eski dostları, eski yüzleri anımsamaya başladı. Sheridan'ı düşündü. Tüm bedeni ürperdi, bir an geri dönmeye niyetlendi. Ama söz vermiş, bir iş anlaşması yapmıştı, yoluna devam etti. Mystic, Noank ve Groton'u geçti. Küçük bir uçak gürültüsü duydu, uçağın deniz üstünden uçup Groton'daki New

London Havaalanı'na inişini izledi. Uconn's Avery Point kampusunda böyle bir yaz gecesinde fazla karanlık görünen büyük taş binaları gördü.

Ledge Light'ı, Thames nehrinin ağzındaki kare şeklinde kiremitten yapılmış deniz fenerini; New London; Waterford'u geçti. Çirkin Millstone Points yığınını gördüğünde artık neredeyse gelmiş olduğunu biliyordu. Elektrik Santral binasını geçerken oraya bir göz atmadan edemedi. Sheridan her zaman nefret etmişti bu yapıdan. Koca bir yaz mevsimini bu gereksiz girişimi protesto ederek geçirmişti. Sandalına atlayarak kocaman bir pankart açardı: KOYA ZARAR VERİYORSUNUZ.

Duyarlıydı. Güneşte yanmak için bütün gün sahilde oturur, durmadan su içerdi. Bu durumla ilgili bir şarkı yazmıştı Sheridan. Herkes para kazanmak, eğlenmek için bir çaba içindeydi. Bir gün onunla su kayağı yapışlarını hatırladı. Tornmy Mangan'n Boston Whaler'ının arkasında slalom yapışını, Sheridan'ı etkilemek için yaptığı uçuşları ve elinde pankartı sıcak güneş altında otururken onu spreyleyişini.

Sheridan'ın çığlık çığlığa "Beni serinlettiğin için sağol!" deyişini.

"Önemli değil!" diye bağıran kendi sesini.

Burnu dönerken anıları arkada bıraktı, Niantic Koyunun ağzından karşıdan karşıya geçti, Black Point ve Giant's Neck'i arkada bıraktı. Sahili kucakladığında avucunun içi gibi bildiği balık sürülerinin bulunduğu yere yaklaşmamaya dikkat etti. Arkadaşlarıyla burada balık tutarlardı ya kayaların arkasında çubukla, ya da suyun altında zıpkınla.

Ailesi zengin olanların dalış takımları, fiyakalı olta takımları vardı. Diğerleri şnorkelle ya da nefeslerini tutarak dalarlar, basit sopalarla balık tutarlardı. Hangisi olursa fark etmezdi, mevsimler boyunca burada saatler geçirirlerdi. Ed Moriatry, Gavin'in kafasına bir su tabancası dayadı bir gün. Tek bir kere ve şaka'olarak; ona rağmen Gavin onun bileğini kırdı. Hiddet eskiden beri onun peşini bırakmayan şeytandı. Sahilde bıraktığı izi seyrederek yavaşladı. Burası Hubbards Point'in doğu yanı, Long lsland Sound'a kadar uzanan kayalık bir yarıma-

daydı. Ahşap evler her zamanki gibiydi. Işıkları - çılgın turuncular, sanlar denizin kapkara yüzünde hareler çiziyordu.

Deniz çekilmişti; yosunların ve bataklığın kokusunu duyabiliyordu. Point'in çevresinde son kez döndükten sonra kayalığın yanındaki plajdan az ötedeki raftı geçti, büyük kayayla mendirek arasına girdi, mendireğe demirlenmiş iki tekne arasında manevra yaptı: bir şalupa, bir de fiberglas sürat motoru. Sonra demir aldı ve motoru stop ettirdi.

Uzun süredir motor sesi dinlediği için kulakları uğulduyordu. Teknenin kıç tarafına yürüyerek suyun karşı kıyısına baktı. Kuzeydoğuya doğru durduğunda solunda kapkaranlık ve ıssız Little Beach görünüyordu, sonra sık ağaçlı ormanlar ve Hubbard's Point Beach, kayalıklara kadar uzanan kumsal.

Orada durduğu süre içinde duyma duyusu yerine geldi. Küçük dalgaların tekneye vuruşunu, North Brother'daki karga yuvalarından deniz kuşlarının sesini, çocukların gülüşünü duyuyordu. Little Beach'e baktı, gençlik aynı gençlikti. Kumda parti yapıyorlardı, arkadaki duvara çizilmiş köpekbalığının çenesi hâlâ duruyordu, otuz senedir öylece orada olan grafitti. Birkaç saniye dikkati çocuklara kaydı sonra Hobbards Point'i seyre koyuldu.

Bakışları Point'e doğru kaydı, plaja adını veren ana nokta. Denizden 30 ft. kadar yüksekte dizili sıra halinde evler görünüyordu. Onun evinde de ışıklar vardı, biri yukarda biri aşağıda. Eli dürbününü kavradı ama gözlerine götürmedi onu. Bir iskemle çekip küpeşteye yakın oturdu. Tekne gidiyor geliyor, demiri bağlayan ip geriliyordu. Ama o farkında bile değildi.

Aşağıda yiyecek, buz ve skotch vardı. En sonunda onların bir kısmını ya da hepsini almaya inecekti ama o anda değil. Önce başlaması gereken bir görevi vardı.

Gözlemeye devam etti.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

Nell Kilvert çimenlerin üzerine uzanmış hafif bir rüzgârla hışırdayan yaprakların sesini dinliyordu. Kızın bikinisi tuz ve güneşten hafifçe solmuş tatlı bir gül rengiydi, beline sardığı plaj havlusu son yüzüşünden beri kurumamıştı. Bileğine bir bez sarılıydı, bez öyle yıpranmış görünüyordu ki neredeyse çözülüp düşecekti. Üç yüz bilmem kaç gün önce onu oraya Charlie bağlamıştı, yaz sonu üniversite için Hubbard's Point'e gitmeden hemen önce.

Uzun saçları koyu kahverengiydi. Gözleri yeşil, badem şeklinde, kedi gözü gibiydi. O sırada masmavi gökyüzüne bakarken o gözlerden yaşlar boşanıyordu.

'Çok güzel," diye fısıldadı.

"Öyle de, niye ağlıyorsun?"

"Çünkü o artık bunu hissedemez... bir daha yazı hiç hissedemeyecek."

"Neden geliyorsun buraya?"

"Onun yanında olmak için."

Oğlan - adı Tyler'dı - öylece bakıyordu kıza. Kız, onun ya-

ğmdan habersiz gibiydi. Tümüyle Charlie'ye odaklanmıştı. Gözlerini kapatıp onu yanında hayal edebiliyordu.

Mezarlık sessizdi - Foley's Store'un arkasında, Hubbard's Point'in tam ortasında -sahili dünyanın kalan kısmından ayıran tren köprüsüyle Sound arasındaydı - yüksek ağaçlarla doluydu ve mezarlarla. Onlardan bir tanesi Charlie'nin mezarıydı.

Nell, Charlie'nin mezartaşının yanına uzanmıştı. Kız buraya sık sık geliyordu, en azından günde bir kere, Charlie'nin annesinin geliş saatini hesaplayarak Foley'steki işinden önce veya sonra. Charlie'nin annesini sevmediğinden değil - Nell Sheridan'ı sık sık ziyaret ediyordu. Karanlık evde sessizce otururlar bazen konuşurlar bazen konuşmazlardı. Nell sessizce duran gitarlara bakar, bir zamanlar Charlie küçükken annesinin nasıl bu evi müzik sesleriyle doldurduğunu hatırlardı. Nell 'o zamanlar Charlie'nin annesinden ayrılmazdı, acısını her an paylaşan dostuydu ama burada mezarlıkta Nell, Sheridan'm oğluyla baş başa kalmak istediğini biliyordu.

Tyler "Burada hiç korktuğun olmadı mı" diye sordu. Kıza öyle yakındı ki Nell, Tyler'in nefesini alnında hissediyordu.

"Neden korkayım ki" dedi Nell.

"Ne bileyim, en sonunda mezarlık işte."

"Bir yakının öldü mü mezarlıklardan korkmazsın artık"

"Eh" dedi Tyler, pek tatmin olmamıştı. Rüzgârda çıtırdayan yaşlı bir ağaç zıplattı onu. Kız onun buradan tüymek, doğru güneşe, plajdaki eğlenceye koşmak istediğini biliyordu. Ama Tyler onu bırakamazdı.

Nell oğlanlar üzerinde etkiliydi. Bu onu gizemli kılıyordu. İlk Charlie'yle başlamıştı elbette. Tanıdığı günden beri sevmişti onu. Son birkaç yıldır yazları birlikte burada Hubbard's Point'te geçirmişlerdi. Charlie fırtına gibi bir çocuktu, freni boşaltılmış Mustang gibiydi. Onu kimse sakinleştiremezdi Nell'den başka. Bu yüzden kıza "Oğlan Avcısı"diyordu.

Hâlâ uyuyordu ona bu isim. Plajdaki oğlanlar onun hâlâ Charlie'yi sevdiğini bile bile onunla olmak istiyorlardı. Ona sırlarını anlatmak istiyorlardı. Kız çevresini saranın belki de

başına gelen trajediler olduğunu düşünüyordu. Çok gençken annesini kaybetmişti. Babası, Nell onu birçok kimsenin cadı diye tanımladığı Stevie Moore'la tanıştırana kadar hayata küskündü. Şimdi Stevie, Nell'in üvey annesi gibiydi ve plajdaki çocuklar onun büyülerinin Nell'de gerçekleşebileceğini düşünüyorlardı. Seksle ilgili büyü hayalleri kuruyorlardı. Charlie'nin cinayete kurban gitmesinden sonra Nell'in etrafında daha fazla toplanmaya başladılar.

Charlie'de de büyü vardı. Hubbard's Point Sahili büyücülerinin duayeni Afrodite'in torunuydu. Büyü kitabı Charlie'nin annesinin en iyi şarkılarına esin kaynağı olmuştu ama Charlie'nin yapmak istediği filme ilham veremiyordu. Açıklamak istemese de Charlie ailenin büyü yeteneğini almıştı; Nell bunun öpücüklerinde kendini gösterdiğini söyleyerek onunla dalga geçerdi. Plajdaki diğer çocuklar Nell'e Charlie'nin öpücüklerini unutturmak istiyorlardı...

Nell mezartaşının yanına uzanmış, sol ayak bileğine geçen yaz Charlie'nin bağlamış olduğu havlu parçasına bakıyordu. Arkasında kalan tek şey buydu. Diğer oğlanları bilse ne hissederdi diye düşündü. Hayattayken kıskanç biri değildi. Olmasına neden de yoktu. Şimdi de öyleydi. Onun için bir tek Charlie vardı.

Gözlerini kapadı ve yanında Tyler olmasına rağmen Charlie'yi düşünmeye başladı. Charlie kendiyle barışıktı, her zaman çok rahattı. Ailelerinin evinde verilen mum ışıklı akşam davetlerine bile bir tişört ve kotlarla katılırdı. Daha doğrusu annesinin davetlerine. Babası ortada yoktu. Görünmez adamdı. Charlie babasına böyle derdi. Çocuklarını kabul eden ama hiçbir açıklama yapmadan onların yetişmesine hiçbir katkısı bulunmayan babalardandı. Nell'in babasının tam tersi. Charlie babasız büyüdüğü için her şeyi kendi halletmesi gerektiğinden biraz sert mizaçlıydı.

Ama her şeyi o kadar güzel hallederdi ki!

Yetenekliydi. Nell onu ölesiye seksi buluyordu, kafasına koyduğunu sonuna kadar öyle bir götürüşü vardı ki! Nell'in arabasını onarabilir, yırtıcı kuş türlerini ayırabilir, dijital veya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arabasını onarabilir, yırtıcı kuş türlerini ayırabilir, dijital veya Süper 8 filmler yapabilirdi. Charlie'nin sanatçı gözleri ama yıpranmış bir ruhu vardı. Annesi babasının yokluğuyla başa çıkabilmesi için onu terapistlere götürmüştü. Ve Nell Charlie'nin problemini halletmesi gerektiğini düşünüyordu. Kendine acımasız davranıyordu Charlie.

Annesi ve ailesi büyüyle haşır neşirken o son derece pratikti. Annesi sipiritül yaşamla iç içe olsa da Charlie dışarıda, gerçek yaşamın içinde kalmayı yeğledi. Hiçbir zaman gerçekten tanıyamadığı bir babanın yokluğuna da ancak böyle dayanabildi. Annesi elinden geldiğince bu yokluğu telafi etmeye, oğlunun yaralarını sarmaya çalışıyordu. Derin yaralardı bunlar Nell farkındaydı ama Charlie ayakta kalmayı başardı.

Çok düşünürdü, her şey hakkında kafa yorardı. Bundan daha doğal bir şey olmaz diye düşünülse de on sekiz yaşında kaç çocuk her konuda bu kadar kafa yorabilirdi. Tercihleri hakkında düşünür, pişman olduğu bir şey yapmışsa hemen onu düzeltme yoluna giderdi. Dirençli olduğu kadar duyarlıydı da. Fiziki olarak güçlüydü, okulda kır koşusu, son sınıfta takımın kaptanlığını yaptı ve takımı sürüklediği maceralar dilden dile dolaştı Çocukları 16 bin dönümlük Cocaponset Devlet Ormanı'na koşturmuş, yollarını kendilerinin bulmalarını istemişti. Bir kere de takımı suyun bin ft.üzerindeki Baldvvin köprüsün-deki iskeleden geçirerek Connicticut Nehri'ni karşıdan karşıya geçirmişti.

Ormanları seviyordu. Nehirleri, koşmayı seviyordu. Ve Nell'i seviyordu.

Öpüşürlerdi. Kendini nasıl daha iyi hissedeceğini söylemesini isterdi Nell'den. Nell saçının fırçalanmasından hoşlanırdı ve o da fırçalardı. Çatı katında yan yana otururlar, iri yapılı, adaleli bedenine bakmadan onun saçını fırçalardı. Nell şu anda o yaşıyormuş gibi hissediyordu, saçını fırçalarken arada boynundan öpüşünü anımsıyordu. Anılar bütün bedenini titretti, öyle gerçek gibiydi ki! Ama gerçek olmadığını ve bir daha asla böyle bir şeyin yaşanmayacağını biliyordu.

"Ah!" diye inledi.

Tyler eğildi, hafifçe ona dokundu. Sol kolunun iç kısmını okşuyordu ama Nell'in tüylerini ürperten bu değildi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tyler.

"Bunu söyleyemem."

"Charlie'yi değil mi?"

"Elbette, başka ne olabilir ki?" dedi ve kalkıp oturdu.

Tyler'in bileğini çekiştirerek saate baktı. Hemen hemen dörttü saat. Randevusuna yetişmek için bir saat daha var demekti. Bu randevu için Foley'ste garsonluk yaptığı işinden izinli olduğu günü seçmişti. Bir gece önce büyük teknenin geldiğini görmüştü. Little Beach'de diğer çocuklarla partideydi o sırada. Teknenin Point'i dönüp dalgakıranın arkasında demir attığını gördü.

Ayağa kalktı, nemli vücuduna yapışmış kuru otları temizledi. Tyler elini kızın omuzuna attı ama Nell ona öyle bir baktı ki elini hemen indirdi. Tyler bir adım geri çekilip ona zaman tanıdı. Nell Charlie'nin mezartaşına, tarihe, isimlere baktı. Bunu algılamak o kadar güçtü ki, geçen sene kanlı canlı, o kadar güçlü sevgilisi şimdi toprağın altındaydı ve ondan kalan tek şey taşa kazınmış bu sözcüklerdi. Hafif esen rüzgârla ürperdi.

Gittikçe daha fazla, kemiklerine dek titredi. Yavaşça arkasını döndü, sahile, tekneye, yanıtları bulma umuduna doğru Tyler'la birlikte mezarlık yolundan yürümeye başladı.

Sheridan başında eski hazır şapkası, elinde sarı lastik eldivenleriyle bahçeyi kazmakla meşguldü. Toprak kayalıktı ama gene de bitkiler yetişiyordu. En güzel çiçeklerin bile az bir çabayla tüm mevsim tomurcuk vermesi onu heyecanlandırıyordu. Güller, zambaklar, hezarenler, sabah sefaları yetiştiriyordu. Özel çit boyunca sarı ve turuncu gündüz güzelleri vardı.

En sevdiği bölüm en az gösterişli olandı, şifalı otlar bahçesi. Bir plaj şemsiyesinden daha büyük olmayan yüksek taştan bir yuvarlak üzerinde biberiye, ada çayı, kekik, nane, limonlu mine çiçeği, levanta yetişiyordu... Büyükannesi bu otları büyü

için kullanırdı. Gözleri görmediği için Sheridan ve kardeşlerine sihir kitabından büyü tekniklerini okuturdu. Birçok büyü bu yuvarlak bahçenin içindeki bitkilerle yapılırdı.

Bitkilerin çoğu her yıl büyümeyi başardı, soğuk kış günlerine, sert rüzgarlara karşın tohum vermeyi sürdürdü. Bir kısmını Sheridan yeniden ekmek zorunda kaldı. Çiflik standlarına gidip tohumlar alır, gelir, evde dikerdi.

Uzun zaman önce Charlie ona yardım ederdi. O günler beyninin içine kazınmıştı Sheridan'ın - şu anda bile elinde küçük küreği toprağı kazarkenki haliyle onu yanında hissedebiliyordu. Hazinesini toprağa gömen korsan oyunu oynuyor, gülüyordu.

Onun ceplerini boşaltıp bozuk paraları çukura attığını görünce "Yok sevgilim," derdi. "Dondurma paranı ziyan etme, bak bu bitkileri göm onun yerine."

"Ama anne," derdi. "Korsanlar hazinelerini gömüyorlar."

"Peki ya canları tatlı bir şeyler isterse parayı nereden bulacaklar?"

"Annelerinden isteyecekler."

Sonra kollarını annesinin boynuna dolar, onu çamur içinde bırakırdı. Sheridan hiç aldırmazdı buna. Hatta çamura batmak bu eğlencenin bir parçasıydı. Biriktirdiği paraları gömmesine izin vermek- Sheridan bunu yapabilecek bir anneydi. Toprağı kazıyorlar, ekiyorlar, suluyorlardı, tüm bozuk paralarını toprağa gömüyorlar, sonra soluğu plajda alıp kendilerini dalgalara atıyorlar, tuzlu suyla tertemiz yıkanıyorlardı.

Oğluna karşı hiç mi sabırsız davranmamıştı?. Her şeyin bir değeri olduğunu, sahip olduğu şeyler için şükretmesini hiç söylememiş miydi ona? Ve hepsinden önemlisi ortada olmayan babasına benzememesini? İnsanların hayatlarını kazanmak için çok çalışmaları gerektiğini ona iyice anlatmak istemişti. Yalnız paraya değil gerçekten değerli olan şeylere önem vermesini öğrenmesini istemişti.

Charlie gençliğe adım attığı yıllarda, bir gün annesini her şeyi bir derse çevirmekle suçlamıştı. Neden her şey olduğu gi-

bi olmasın demişti. Neden her şeyin bir mesajı olması gereksin? Her hikâyenin ahlaki bir değeri mi olmalı?

Sheridan "Her hikâyenin ahlâki bir değeri olmamalı," dedi. O sırada topraktan tohumları çekip çıkarıyordu. Kulakları tırmalayan bir çığlık atarak bir denizkuşu dama kondu. Sheridan tüm dikkatini bahçeye vermiş, duymuyordu bile.

Ahlaki değer gerektirmeyen öyküler Sheridan'dan sorulurdu. Büyükannesinin çarpıcı sanatından esinlenmiş şarkıları aşk büyüsü hakkındaydı. Karanlık sanatların tersi, zaman içindeki anlarla ilgiliydi. Bugün, dün, bu saniye, dün gece: aşk ve birlikteliğin özel anları. Afrodit'in büyüler kitabı aşkın şimşekler çaktırdığı anları anlatıyordu, nedenler, nasıl olsalarla ilgili değildi.

Sheridan'ın küçük evi körfeze ve koya bakıyordu; arkası masmavi denizdi. Parlak bir yaz günüydü ama akşamı bekleyemedi. Günler zor geçmişti. Üniversitede ilk yılını tamamlayan oğlu yaz için eve geliyordu.

Burada Hubbard's Point'teki yazlarını seviyorlardı, o hâlâ Charlie'le olan günlerini yaşıyordu. Elinde olmayan bir şeydi bu. Sabahları yazın plajda cankurtaran olarak çalışan oğlunu uyandırmak üzere gözlerini açıyordu. Charlie işini çok ciddiye alırdı. Gözleri denize giren herkesin üzerindeydi. Özellikle küçük çocuklardan gözlerini ayırmıyordu. Bir keresinde yaşlı bir adamı hayata döndürmüştü.

Sheridan Charlie'nin ne kadar kocaman bir yüreği olduğunu ve yardım etmek için yanıp tutuştuğunu biliyordu. Sanki babasının tüm ilgisizliği ve -yokluğu - bütün iyiliği ve ilgiyi Charlie'nin benliğine taşımıştı. Sheridan onun sevildiğini hissetmesi için çalışır, babasının yokluğunu telafi etmek için çaba gösterirdi. Onun uyumlu, mutlu, kendine güvenen, iyi biri olması için içindeki tüm sevgiyi ona aktarırdı. Babasız büyüyen çocukların önünde tırmanmaları gereken bir dağ olduğunu, yüreklerindeki baba sevgisinin bıraktığı boşluğun doldurulamaz olduğunu biliyordu. Böyle çocukların birine bağlanma sorunu olduğundan kötü ilişkilere açık olabileceklerini düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Charlie böyle değildi.

Öğlenleri kısa bir öğle tatili vardı Charlie'nin. Sheridan ona sandviç hazırlamak üzere mutfağa girerdi ama şimdi o saatlerde kendine bir içki koyuyordu. Öğleden sonraları yüzmeye gitmeyi planlardı, oğlunu cankurtaran iskemlesinde oturup yüzenleri seyrederken görmek isterdi. Ya da bir mola verip Nell'le rafta yüzerken. Daha çok içki, daha az düşünce.

"Hey merhaba!"

Omuzunun üstünden bakınca Steve Moore'un elinde üstü kapalı hasır bir sepet olduğu halde tepeyi tırmanmakta olduğunu gördü. Üzerindeki çizgili hamile elbisesi çok bol olmasına rağmen kocaman karnını kapatamıyordu.

Sheridan, "Bu sıcakta dışarıda ne işin var?" dedi.

Stevie, "Tek yapmak istediğim yürümek" dedi. "Garip olabilir ama..."

"Belki zamanı gelmiştir de ondan."

"Dört haftam daha var. Ama sen hayatında bu kadar kocaman bir şey gördün mü?"

Sheridan sulama kabını ve malayı kaldırırken gülümsemeye çalıştı, şifalı ot bahçesinin alçak duvarına oturabilmesi için Stevie'ye elini uzattı. Stevie hasır sepetin içinden eski bir kavanoz çıkarttı.

"Erik reçeli," diyerek Sharidan'a uzattı. "Reçel yapıyorum son günlerde." Sheridan teşekkür ederken zihni kendi gebeliğiyle ilgili anılara kaydı gitti. Birdenbire deli gibi yemek pişirmeye başlamıştı. Daha önce hiç yapmadığı şeyleri yapıyor, yemek tarifleri topluyordu. Sebze bahçesindeki bütün domateslerin konservesini yapıyordu; sonbahara doğru tüm erikleri, şeftalileri topluyor, reçel yapıyordu. Serin cam kavanoza dokunduğuna bu anıları öyle canlı hissetti ki ağzından inler gibi bir ses çıktı.

Stevie, "Nell bana yardım etti" dedi.

"O harika bir kız."

"Seni... seviyor... buraya gelmek istiyor."

"Geçerken uğramak hoşuna gidiyor...Charlie'yi özlüyor."

Stevie başıyla onayladı. "Mükemmel bir çocuktu."

Sheridan, "Sen onun gayri resmi teyzesiydin her zaman, doğumundan beri."

"Jack ne zaman uzağa gitse Charlie'nin bana yardıma hazır olduğunu bilirdim. Tuvalleri gerer, resimleri asardı... her şeyi yapardı. Nell'le çıkmaya başladıklarında ne kadar sevinmiştim... Stevie'nin sesi gittikçe zayıfladı. "Sheridan sana bir şey getirdim..."

Sheridan, Stevie'nin elinin tekrar hasır sepete gittiğini gördü ve küçük bir tuval parçası fark etti. Birden sepetteki şeyin ne olduğunu anladı.

"Hayır," dedi. Stevie tamamını çıkartmasa da sarı saçları, parlak mavi gözleri, sevgi ve espri dolu ifadesiyle tuvaldeki küçük, güzel portreyi Sheridan çoktan görmüştü.

Tekrar, "Hayır," dedi.

"Geçen sene gitmedan taslak çizmiştim, geçen ay resmi bitirdim ve istedim ki..."

Sheridan gözlerini kapatıp başını öne arkaya salladı. Öne arkaya şiddetle... Uzun süre yaparsa sanki portre ve Stevie yok olacaktı. Sahildeki çocuklar Stevie'ye büyücü diyorlardı ama değildi. Onun büyüsü Afrodit'inki gibi değildi. Sheridan ve kardeşleri gerçek bir güç'ün varisleriydiler. Büyükanneleri onlara bu işlerin nasıl yapıldığını ve bazı şeylerin nasıl engellendiğini öğretmişti.

Şu anda kafasını sallayıp "Hayır" diyerek Stevie'yi yollamaya çalışıyordu. Boyalar içinde bir portre görmeye hazır değildi, tek oğlunun portresi. Tek evladı, bunca zaman sonra bu şekilde mi görecekti onu, eski bir arkadaşın eliyle boyayla canlandırılmış. . .hayır, Sheridan buna dayanamazdı.

Stevie'nin "Tamam," dediğini duydu. "Çok özür dilerim Sheridan..."

"Hayır hayır hayır hayır" diye fısıldıyordu Sheridan, gözlerini öyle sıkı kapıyordu ki mor bir karanlık içinde küçük beyaz yıldızlar görüyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır... Sözcük öyle boş ve anlamsız geliyordu ki. Ama aynı zamanda güzeldi, bir çan çalıyordu sanki. Büyülü sözlerin rahatlatabileceği gibi rahatlan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu onu. Bu tek kelime ona güç veriyordu. Büyü kitabında hayır sözcüğü üzerine koca bir bölüm vardı.

Birkaç dakika sonra gözlerim açtığında tahmin ettiği gibi Stevie gitmişti. Çatının tepesindeki martı uçmuştu. Sheridan cam kavanozdaki erik reçelini gördü; eliyle kavanozu kavradı ve fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Cam patlayarak kırıldı ve koyu kırmızı reçel granit zemine yayıldı.

Güneş gökyüzünde yer değiştiriyordu. Öğleden sonraydı henüz ama akşam yaklaşıyordu. Geceyle birlikte sessizlik kaplıyordu etrafı. Sheridan gölgeleri çekebilir, ayı ve yıldızları kapatabilirdi. Charlie'yle aynı karanlığı paylaşabilirdi.

Bahçeyi kazarken gene kendini oğluna yakın hissetti. Şimdi oradaydı Charlie. Sarı eldivenlerini çıkardı, tırnaklarının içine toprak girmişti. Sheridan yabani otları ayıklayıp kenara koydu. Bitkilerin kokusu yükselip tüm bedenini sardı. Kekik ve nane kokusunu içine çekti. Charlie nane yapraklarını çiğnemeye bayılırdı. Koku tekrar oğlunu ona getirdi. Sonra parmakları sert ve dümdüz bir şeyi kavradı.

Çıkartmadan ne olduğunu biliyordu: madeni para. Bakır yeşile dönmüş ve zamanla incelmişti. Parayı elinde tutarken çok gerilere gitti. On yıl, on iki yıl, on dört yıl; Charlie'nin dört yaşında korsan olduğu, bahçeye bozuk para gömdüğü yıllara.

Anne deyiversin istedi.

Charlie belki dinliyordur diye düşünerek incecik bir sesle, Charlie ben buradayım, dedi. Sesi sahilden esen hafif rüzgârın içinde kayboldu gitti.

İKİNCİ BÖLÜM

Nell, Tyler'ı bırakıp denize yalnız koştu. En iyi arkadaşı Peggy McCabe sahilin bittiği yerde onu bekliyordu. Foleys'te aynı saatlerde çalışmayı planlarlar ve bunu gerçekleştirirlerdi genellikle.

Peggy sarı mayosu ve bir Red Sox kepiyle gelgitin en yüksek noktasını gösteren çizginin biraz altında, elinde dürbün, dalgakıran yakınında demirlemiş olan tekneye bakıyordu. Burnu ve omuzları çinko oksitle çizilmişti. Tüm bedeni çillerle kaplıydı. Nell yaklaşınca ayağa fırladı.

"Orada orada!" dedi "Teknenin güvertesinde."

Nell, "Biliyorum," dedi. Gözlerini kısarak koyun karşı kıyısına baktı. "Beş dedik. Saat beşe geliyor."

"Gelmiş olduğuna bile inanamıyorum. Yardımı olacak mı dersin?"

Nell, "Göreceğiz," derken mayosunun altına astığı plastik çantayı kontrol etti. Sonra arkasında Peggy ile denize doğru yürümeye başladı. Ama su ayak bileklerine geldiğinde Nell arkadaşını durdurdu, "Yalnız gitmeliyim."

BELONGS TO KAOS TEAM

Peggy kaşlarını çatarak, "İzin vermiyorum," dedi.

"Charlie yanımda olacak."

"Bak," dedi Peggy. "Buna inandığını biliyorum ve çoğu zaman memnuniyetle buna hoşgörü gösteriyorum ama şimdi imkânsız. Bir yabancının teknesine tek başına yüzmene izin veremem."

"Peggy ama bunu Charlie için yapıyorum... Hem..." Nell duraksadı. Peggy'nin anlayıp kabul edebileceği bir kelime bulmalıydı. "Onun için yapabileceğim son şey bu... bunu kendim halletmeliyim. Çok iyi olacak göreceksin. Dürbünle izle beni."

İnatçı İrlandalı Peggy hayır anlamında başını sallamaya başladıysa da Nell onun bileğini yakaladı ve şaka olmadığını herkesin bildiği o meşhur hançer bakışıyla baktı ona. Charlie bu bakışa karşı onunla hiç tartışmazdı. Babası ve Stevie denemeye bile kalkmazlardı. Peggy ağzını açtıysa da omuzlarını silkmek zorunda kaldı.

"Sana bir şey olursa kendimi hiç affetmeyeceğim."

Nell başını salladı, onu yanağından öptü. Plastik çantayı bikinisinin altına bağlayarak denize daldı. Su soğuk ve ürperticiydi ama Peggy'nin sözlerini unutturamıyordu: Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Nell Charlie'yi düşündü. Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Dünyanın en korkunç hissiydi bu. O hafta sonu New York'a gitmiş olsaydı her şey başka türlü olacaktı.

Soğuk su ve aşırı gayreti vücudunu uyuşturmuş halde, hızlı hızlı yüzdü. Deniz çekiliyordu; biraz akıntı yönünde yüzdükten sonra plastik çanta yerinde mi diye kontrol etti. Çok iyi yüzerdi, Charlie gibi. Denizde kendini karadaki kadar güvende hissederdi. Charlie'yi yanında hissetti, sanki deniz yüzeyinde ayakları birbirlerine sürtüyordu.

Ama Peggy'nin sözleri kulağına yapışıp kalmıştı; bir hayaletten öte onu korkutuyordu bu sözler. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem, işte Nell o anda bu yüzden yüzüyordu, bu yüzden bu planları yapmıştı, bu yüzden içinde on adet 20 dolarlık banknot olan o plastik torbayı mayosuna bağlamıştı, bu yüzden geceleri uyuyamıyordu. Kendini affedemiyordu;

tam tekneye olan mesafeyi yarılamıştı ki gerçekle yüz yüze geldi.

Charlie'nin öldüğü o gün, yazın son günlerinden biriydi, o gün Charlie'nin yanında olamamıştı; bir an bile birbirlerini gözden ayırmadıkları bir mevsimi birlikte geçirdikten sonra Charlie birden üniversite, için uzaklara gitmeye kalkmıştı. Ona sarılarak, "Bir sene," diyordu ve senin son senende ayrı olacağız, sonra sen de geleceksin ve birlikte olacağız."

Ama birlikte değillerdi. Yanında yüzen de o değildi: o ölmüştü, yerin altındaydı. Tüm hissettiği, gelgit, akıntı, ve kalabalık bir balık grubunun, yaınından geçerken hissettiği ayağı fırçalanmış gibi bir duyguydu

Gavin, Squire Toby'nin güvertesinde oturmuş, ayaklarını küpeşteye uzatmış, sahili seyrediyordu. Plana göre beşte buluşacaklardı, on dakika geçmesine karşın yaklaşmakta olan bir tekne göremiyordu. Birisi yüzüyordu, iyi kulaç atıyor diye düşündü, sonra gene plajı seyre koyuldu. Gelen bir mesaj var mı diye telefonunu yokladı - yoktu. Ofisi aramayı düşündü ama müşteri programda bir değişiklik yapınca onu haberdar ederlerdi.

Belki de her şey bir oyundan ibaretti. Mümkün olabilir mi? Öyle ise ta Maine'den kalkıp gelmiş olduğu için kendini aptal gibi hissedecekti. Son işinden beri çok yorgundu...

Gavin küçük gri eve baktı - tepeyi tırmanıp merhaba demesi için onu engelleyen hiçbir şey yoktu. Güneş doğduğundan beri ayaktaydı. Plaja kadar yüzmüş ve koşmuştu. Onun evinin önünden geçmişti. Tam önüne geldiğinde yavaşlamış, tepeyi tırmanmayı düşünmüş ama ayakları düşüncesine uymamış, ilerlemeyi sürdürmüştü.

Beş onbeş. Gavin aşağı indi, soğuk bir Heineken aldı ve güverteye döndü. Güneş tam başının üzerindeydi, kutuyu başına dikip yarıladı. Vakit geçirmek için biraz önce yüzen kişiyi aradı gözleri ama görünürde kimse yoktu. Ufukta ona doğru gelen teknelere baktı. Gavin bekletilmeyi sevmezdi. Sıkılmaya başlamıştı, biraz daha içti.

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Hey merhaba!"

Nefes nefese konuşan bir ses duydu. Çevresine bakındı, kimse yoktu.

"Merhaba, bir merdiveniniz var mı?"

Liman tarafına bakınca düzgün bir kafa, kendisine bakan iri yeşil bir çift göz gördü, arka taraftaki maun kaplama merdiveni işaret etti, sonra genç kadının ona doğru yüzüp yukarı çıkışını izledi; elini uzatıp tekneye'çıkmasına yardım etti.

Kız, "Gavin Dawson?" dedi.

"Evet ama bir yabancının teknesine çıkmadan önce sormalıydınız adımı."

"Siz olduğunuzu biliyordum. Olmanız gerekiyordu. Kendinizi çok iyi tarif etmişsiniz."

Gavin, "Sahi mi?" dedi. Ona ne söylemişti ki? Kır saçlı yaşlı bir detektif. Sadece dürüst davranmış, kendini gizlemeye çalışmamıştı. "Demek sen Nell Kilvert'sin."

Nell, "Evet," dedi. Uzun siyah saçlarını düzeltti, sonra eli bikini altına doğru gitti. Parayla dolu bir Ziploe çantası çekti oradan ve Gavin'e vermeye çalıştı.

"Bir saniye," dedi. "Aceleye getirmeyelim. Sana bir havlu getireyim, belki telefonda kaldığın yerden devam edersin."

Nell, Heineken'i işaret ederek, "Bundan da bir tane isterim," dedi.

Gavin buna cevap bile vermeyerek aşağı indi. Çekmeceden temiz bir havlu çekip aldı, kendisine yeni bir Heineken, Nell'e de bir kutu soda aldı: Güverteye döndüğünde iki iskemleyi işaret etti. Kız havluyu beline dolayarak iskemleye oturdu, yorum yapmadan sodayı aldı.

Gavin ona baktı ve Hubbard's Point geçmişinin karşısına çıkmak üzere olduğunu hissetti.

"Tıpkı Jack'e benziyorsun," dedi.

Nell sodasından büyük bir yudum alarak, "Babama mı?" dedi. "Birçok kişi beni anneme benzetir."

"Emma. Onu iyi tanırdım."

"Eski arkadaşlardınız. Sizden çok bahsederlerdi."

"Bunun için mi beni aradın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

"Bu beni gururlandırdı ama buralarda sana yardım edebilecek birçok kişi vardı."

"Biliyorum. En iyi arkadaşım Peggy Mc. Cabe'in amcası Joe FBI'da, sonra Patrick Murphy var, emekli polis ve diğerleri, hem herkes onları tanıyor ama bu iş için hiçbiri uygun değil."

"Kızma ama Nell, bunu nasıl bilebilirsin? Sen kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

"Ve sen Joe ve Patrick'in bu işe uygun olmadığını düşünüyorsun."

"Doğru."

"Neden?"

"Çünkü onlar kuralları uyguluyorlar."

Kız arkada bir dalgayı izlerken Gavin onun baktığı yöne kaydırdı bakışlarını. Körfezin durgun sularında görünen bir şey olmasa da belliydi ki dipten bir balık sürüsü geçmişti. Tekrar Nell'e baktığında bakışları karşılaştı.

Nell, "Siz kurallara uymuyorsunuz," dedi. "Ya da en azından çocukken kurallara uymuyordunuz."

"Belki hâlâ uymuyorum."

"Belki bu yüzden Charlie'nin annesi sizi çok sevdi. Stevie de."

Gavin, "Stevie mi?" dedi. Sheridan'ın adanı söylemeye henüz hazır değildi.

Nell, "Stevie Moore," dedi. "Babamla ve benimle yaşıyor."

"Bağımsız ruhlu bir kızdı."

"Hâlâ öyle. Hatta Charlie'nin annesi de öyle. Harika müzik yapar.. .Ya da yapardı Charlie'den önce. Şimdi ne beste yapıyor ne çalıyor. Aslında hiçbir şey yapmıyor. Charlie'nin mezarını ziyaret ediyor o kadar."

Gavin bunları hazmetmeye çalıştı.

Nell uzun bir süre gözlerini kapattıktan sonra, "Doğrusunu söylemek gerekirse geleceğinizi ummuyordum. İşin aslı şu ki nereye başvuracağımı bilmiyordum. Kimse bir şey yapmıyor," dedi. Güverte koltuğunda oturuyor, durgun sulara bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerinden akmaya başlayan yaşlar olmasaydı sükunetin portresiydi sanki.

Gavin ona baktı. İşinde pek çok duygusal insanla karşılaşırdı; ihanet, ihtiras, evlilik entrikaları gibi hikâyelere karşı kalbini katı tutmayı bilirdi. Ama bu kıza bakınca, ifadesiz yüzü, yeşil gözlerinden akan yaşlar, başını başka tarafa çevirmesine neden oldu. Aşağıya inip elinde bir tomar kâğıt havluyla geri döndü.

"İnsanların ne yapması gerekiyordu?" diye sordu.

"Daha çok araştırmalılardı."

"Gazeteler cinayet dedi."

"Evet."

"Nasıl olmuş?"

"New York'taydı. Soyguna uğramış, polisler cinayetin kasıtlı olmadığını söylemişler..." Yüzü buruştu, ağlamaya başladı. Gavin bir nefes aldı. Hikâyenin sonunu getirmesi için bunu engellemesi gerekiyordu.

"Neden New York'taydı?" diye sordu.

"Bir yıl önce... geçen ağustosta gitti oraya... ilk senesi için..."

"Üniversite mi?"

Nell başını salladı. "NYU. Sinemacı olmak istiyordu. O üniversite de bu konuda en iyisiydi. Oraya girmek çok zordu ve Charlie'nin notlan da pek parlak sayılmazdı. Çok zeki, çok sportmendi ama derslerine çok zaman ayırmazdı. Hep bir şeyler yapmak isterdi. Oturup çalışmaktan sıkılırdı. Ama çok yetenekliydi, çok genç olmasına rağmen vizyon sahibiydi. Üniversite yönetimi ondaki bu hırsı görünce onu geri çeviremedi,.."

Hırslı mı? Sheridan'ın oğlu, şaşırmamak gerek. Gavin bilgiyi aldıktan sonra geriye döndü.

"Ne demek notlan pek parlak değildi?"

"Annesinin kaydettirdiği değişik okullar oldu. Nashville'de yaşadılar, sonra New-York'ta, sonra tekrar Nashville'de ve son senesini burada Hubbard's Point'te okudu. Bir sene benden öndeydi, aynı okuldaydık...Black Hail."

Gavin başını salladı, Sheridan'ı düşündü. Bütün sene Hubbard's Point'te yaşamasına neden olan neydi acaba, burası onun hep yazlık yeri olmuştu. Onu plaj mevsiminde burada görürdü hep ama hatırladığı bir aralık ayında kar altında soğukta onu daha çok sevdiğini hissetmişti. On sekiz yıl önce...

Nell, "Notları iyiydi ama çok iyi değildi," diye sürdürdü konuşmasını. "Charlie hayatı yaşamak isterdi, çalışmak değil. İşte bu yüzden o gece geç saatlerde dışarıdaydı. Polisler sanki o saatte nehire gitmek suçmuş gibi davranmışlar."

"Ne nehri?"

"East River. Orada öldürüldü."

"Geç saatte mi demiştin?"

"Gece üçte."

Gavin kıza baktı. Genç bir çocuk Manhattan'da her ne yapıyorsa. Yanlış zaman yanlış yer. Yumuşak davranmak ona göre değildi. Ama biraz önce Sheridan'dan söz etmişti. Müzik yapamıyor, yalnızca oğlunun mezarını ziyaret ediyordu ve Nell çok perişan ve çaresiz görünüyordu. Gavin sesini yumuşatmaya çalıştı.

"Polisler soygun olduğunu mu düşünüyorlar?"

Kız şiddetle, "Ama soyulmamış," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?!"

"Çünkü Charlie'yi tanıyorum... Onu görseydiniz..." Sözlerini toparlamaya çalışarak dizlerine baktı. "Birçok insan arasında seçme hakkınız olsaydı soymak için onu seçmezdiniz."

"İri miydi?"

"Evet iri denebilir. Ama o da değil. Uzun, adaleliydi, koşmaktan bir nebze yağ yoktu vücudunda. Ama asıl hareketleri, size bakışı. İçinizi okurdu sanki, ne istediğinizi bilirdi, hepsi bir arada."

Gavin dinledi. Kız onu ikna edemiyordu. Dalga motora yaklaştı, suyun üzerinde gümüş pırıltılar oluştu. Bir küçük balık kümesi büyük bir balık tarafından takip ediliyordu. Büyük balık daldı, çıktı, sonra yok oldu. Gavin onun yok olduğu, şimdi sakin olan denize bakıyordu.

Nell "Hayatı şehirlerde geçmişti," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu ona bağışıklık mı kazandırıyor?" Kıza kendilerini dokunulmaz sanan bazı genç erkeklerle ilgili hayat dersi vermek isterdi. Charlie'nin belki de o saatte orada olmaması gerektiğini söylemek isterdi. Ama kız kısa kesti.

"Sizi soymaları gibi bir şey olurdu bu."

"Ne demek bu?"

"Daha önce söylediğim gibi. Soyguncunun seçme şansı olsaydı sizi seçer miydi?"

Gavin mütevazi davranmayarak, "Hayır" dedi. Boyu bir doksandı, adaleliydi, ama bir koşucu gibi yağsız bir bedene sahip değildi.

"Ama şu var, ben yağsız değilim."

Nell hoşnutsuz bir tavırla kaşlarını çatarak adama baktı. "Boy bos, güç kuvvet... hiçbir şey fark etmiyor. Seni öldürmek istiyorsa adam, aynı Charlie'ye yaptığı gibi, senin geniş futbolcu omuzların mı kurtaracak seni."

"Futbol değil," dedi Gavin.

"Her ne sporuysa işte. Mesele şu ki ben gözlerdeki bir bakıştan söz ediyorum. Bakışlarda sonsuz bir güç... lazerle jilet arası bir yerde. Charlie'de o vardı... sanki bedeninin tehlikeli bir aurası vardı. Ya ilgisizlikten ya çok ilgilenmekten gelen bir bakış.. .hangisi olduğuna ben hiç karar veremedim. Charlie çetin cevizdi. Onu etkileyemezdiniz."

Gavin birden kızın ne demek istediğini anladı, Aynada o bakışı kendi de keşfetmişti ve sokakta da bunu fark etmişti. Sahilden gelen bu küçük kızın bunu bu kadar güzel ifade edebilmesine şaştı. Çetin ceviz birini o yaşta bir kız nasıl ayırt edebilirdi ki. "Polis araştırdı mı?"

Nell asık suratla, "Evet," dedi.

"Yanlış sonuca ulaştıklarını düşünüyorsun."

"Yanlış sonuca ulaştıklarını biliyorum."

"Neden nehir kenarındaydı o saatte?"

"Kimbilir. Charlie'yi tanısaydınız bunu anlardınız, o nereye isterse oraya giderdi. Sıcak bir geceymiş, biraz esinti istemiş olamaz mı!" Boğazı tıkandı. "Nehirleri severdi, kimbilir belki de Hubbard's Point'te plajda olduğunu hayal ediyordu."

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Kiminle gitmiş oraya?"

"Kimse yokmuş yanında. Dedim ya...sıcakmış. Suya yakın olmak istemiştir. Burada Nachville'de bile nehire giderdi. Nehir ona ilham verirdi. Belgesel bir film üzerinde çalışıyordu, dersleri henüz başlamamıştı. Belki filmi düşünüyor, kafasını toplamaya çalışıyordu."

"Belgesel ne hakkındaydı?"

Nell sabırsızca, "Babası hakkında sanki, ama tamamı öyle mi bilmiyorum," dedi. "Hikayeyi kendi dilinde anlatmak istiyordu." "Babası" sözcüğü Gavin'i savaş haline sokmaya yetmişti.

"Neden babası hakkında sanki, ama tamamı öyle olmayan belgesel bir film yapmak istesin ki. Öldü mü babası?

Nell. "Hayır," dedi.

Gavin suya bakarken, ne kötü, diye düşündü. Bakışlarını Point'e doğru kaldırdı. İşte güneyden, Maine'den uzun bir yolculuktan sonra Hubbard's Point açıklarında demirlemişti. Nell orada karşısında duruyor, işi alıp almayacağı, ıslak çantadaki parayı avans olarak kabul edip etmeyeceği konusunda cevabını bekliyordu.

Maine'de "Sheridan Roselare'in oğlu" sözlerini duyar duymaz çoktan kararını vermişti. Gerisi önemli değildi. Gavin Charlie'nin ölümünü olaydan hemen sonra duymuştu. O günden beri her gün bunu düşünüyordu, Sheridan'ı düşünüyordu. Yüzlerce not yazıp yırtınıştı, çiçek yollamayı düşündü ama bunun da Sheridan'a pek faydası olmayacaktı. Ne istediğini neredeyse yirmi yıl önce karlı bir günde açıklamıştı ve Gavin bunca yıldır hiç huzur yüzü görmeden onun isteklerine saygı göstermeye gayret etmişti.

Dava ne kadar umutsuz olursa olsun -belli ki sıradan bir soygundu- polis raporlarının temini; tanıklarla, olaya karışan polisler ve cinayet soruşturmasını yürüten emniyet mensuplarıyla görüşmesi gerekiyordu. Başını Nell'e doğru çevirdi, yeni müşterisi o olabilirdi ama işi onun için yapmıyordu.

"Annesi ne düşünüyor?" dedi.

"Charlie'nin annesi mi?"

Gavin başını salladı, "Evet. Sheridan."

"Ne için... ne düşünüyor?"

"Beni araman konusunda."

Nell durakladı. "Haberi yok."

Gavin kısa bir duraklama geçirdi. "Beni nasıl buldun?"

Nell yavaş ve kesin bir sesle, "Onun kanalıyla değil," dedi. "Charlie'nin bana anlattığına göre evde sizin adınızın geçmesi yasakmış. Sizi buldum çünkü Charlie'nin bana anlattığı bazı şeyleri hatırladım. Teyzeleri ona Sheridan'la bir zamanlar birlikte olduğunuzu ama sizin onu terk ettiğinizi anlatmışlar."

"Onun gibi bir şeyler oldu."

"Evlenme hazırlıkları içindeymişsiniz."

"Teyzeler her şeyi bilemezler."

Nell itiraz etti, "İnanın bana, Charlie'nin teyzeleri her şeyi bilirlerdi, özellikle Agahta. Phychic Friends Network'te en önemli kadın. Hayalet..."

Gavin Agatha'yı ve ondan daha da varoş tipli kız kardeşi Bunny'i hatırladı. Sheridan'ın gerçekten renkli bir ailesi vardı.

"Pekâlâ Charlie ne söyledi başka, teyzeleri benim hakkımda ne diyorlarmış?"

"Meşhur bir boşanma avukatı için araştırma yapan bir detektifmişiniz. Teknede yaşıyor ve işiniz neredeyse oraya tekneyle gidiyormuşunuz. Hawthorne'da bir iletişim büronuz varmış."

"Hemen hemen doğru."

"Charlie sizin için soğuk bir tip anladığım kadarıyla derdi."

"Öyleyim... Soğuk..."

Nell gülümsedi, bakışları bileğine bağlı havlu parçasına gidince gene gözleri doldu.

"Orada olmalıydım," diye fısıldadı.

"Charlie'yle birlikte mi?"

"Bizim için ayrılık çok zordu. Okul dönemini, yazları hep birlikte geçirirdik, onun öyle gitmek üzere çantasını hazırlayışını görmek dehşet vericiydi. Gittikten bir hafta sonra aradı, Hafta sonu yanına gidecektim, hep onu konuştuk."

Gavin sessizce bekliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell gözlerinden yaşlar akarak: "Gitmeliydim ama o kadar sıcaktı ki. Yazın son hafta sonuydu ve bir sıcak dalgası gelmişti. Plajda kalmak istedim. Neden şehirden çıkmadı ki? Trene atlayıp buraya gelmesini istedim...bu konuda tartıştık."

"Ama üniversiteye girmeye çalışıyordu."

Nell gözlerini kurulayarak onayladı.

Gavin hayat yolundaki bu çatallaşmaları iyi bilirdi. Sola gidersin, sonra anlarsın ki sağa gitmiş olsaydın hayatında her şey bambaşka olacaktı. Kimi seveceğin, ne yapacağın, ayrılmak, birlikte olmak... hepsine o yol ayırımında karar verilir.

Gözlerini kapatıp bir iki saniye Sheridan'ı karlar altında düşündü. Hamile karnını, elleriyle onu kavrayışını. Üstünde uzun bir parka, büyükannesinin bahçesindeki granit bloklardan birinin üzerinde oturuyordu. Kendi karnını değil bebeği tutuyordu sanki. Onun için o anda bile gerçekti bebeği. Onu o kadar çok seviyordu ki!

Gavin gözyaşlarının dinmesini bekleyerek Nell Kilvert'e bakıyordu.

Nell başını kaldırıp ona baktı, gözler hâlâ ıslak ama cüretkardı.

"Evet, davayı alıyor musunuz?"

Gavin başını salladı. Portföyüne uzanıp içinden bir kartvizit çıkarttı, üzerinde tüm iletişim bilgileri vardı. Nell daha da ısrarlı olarak parayı vermek istedi. Gavin başını salladı.

"Sende kalsın," dedi. "Daha sonra fatura ederim."

"Ücretiniz nedir?"

Omuzlarını silkti. Sular teknesini döverken çıkan sesi dinleyerek sustu.

"Haydi söyleyin, sizin ücretinize gücüm yeter mi bilmek istiyorum."

"Yeter. Ucuzum ben" derken gözleri gene körfezin karşısındaki tepede Sheridan'ın evine doğru kaydı. Şifalı otların olduğu bahçede biri vardı sanki. Kimbilir belki de yalnızca bir gölgeydi. Güneş koydan çekiliyordu, ışık tam olarak Gavin'in gözlerine geliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rosslares'lerin tepedeki evleri Hubbard's Point'teki birçok evden farklıydı. Dışardan belki onlar gibi görüneblirdi, bir tarafında yol, diğer yanında sahil, granit kayaların üzerine oturtulmuş, gümüşi renkte iri çakıllardan yapılmış, mavi kapısı, pencerelerindeki yeşil saksılarda petunyalar, tuğladan bacası olan sevimli, hoş tipik bir New England yazlık sahil evi.

Ama içi başka bir âlemdi. Rosslare kadınlarının büyücülük güçleri önceki kuşaklara dayanıyordu. Sheridan Le Fanu Rosslare, evin bugünkü sahibi, şarkıcı-besteci yıllardır zamanını New York ve Nachville'de yazlarını da Hubbard's Point'te geçirmişti. Gücü bestelerinde toplanıyordu ve odalar notalar, CD'ler, defterler, akustik gitarlar, elektrik gitarlar, kulaklıklarla ve son zamanlarda, şişelerlerle bourbonla doluydu.

Sheridan'ın müzik araçları annesinin ve anneannesinin sahip olduklarına eklenmişti. Tuhaflık ve büyücülük bir kuşak atlayarak Clio'ya geçmişti. Kocasını genç yaşta kanserden kaybeden, Sheridan ve iki kardeşini büyütmeye çalışırken öğretmen okuluna giden Clio'nun bu dekora katkısı kitaplar, kitaplar ve kitaplardı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hepsinin başı, Sheridan'ın büyükannesi tek bir isimle tanınırdı: Afrodit. İrlandalıydı, öyle kaba bir lehçeyle konuşurdu ki pek az Hubbard's Point'li onu anlayabilirdi. Dublin dışında kör olarak doğmuş, önceki İngiliz kışlalarının yer aldığı, şu anda barış ve uyum merkezi olan, çok küçük olduğundan amblemi bile bulunmayan Glencree kasabasının Wicklow Dağlarında büyümüştü. Kasaba barış ve şiddetin birleştiği ve sanki büyücü üreten bir yerdi; anne, anneanne ve teyzeler yalnız İrlanda da bulunan dünyayı sevgiyle doldurmaya adanmış Afrodeen denen bir çeşit büyü yapıyorlardı.

Afrodit," kör olmasına karşın genç yaşından beri ikinci bir görü yeteneğine sahipti. Yüreğiyle görebiliyordu. Aşka dair bir içgüdüsü vardı ve anneannesi, annesi ona hangi bitkileri yetiştirmesi, hangi büyülü sözleri söylemesi gerektiğini, bir tutamı saçın iki kişiyi nasıl birbirine âşık edebileceğini, sabrın ve dinlemeye gönüllü olmanın insana her şeyin özündeki gerçeği nasıl anlatabileceğini öğretmişlerdi. Ve ona büyülerle ilgili bir yığın kitap bırakmışlardı, bunları Afrodit'e okuyan birileri mutlaka oluyordu.

Afrodit'in bir başka marifeti daha vardı: ölüleri çağırabiliyordu. Annesi ve anneannesi ona sevginin hiç bitmediğini ve hayatta olan insanların kendilerinden önce giden sevdiklerinin yardımına ihtiyaçları olduğunu öğretmişti. Ona, adı olmayan ama gidenlerle buluşmak gibi bir yeteneği ortaya çıkaran altıncı duyuyu da içeren tüm duyularını geliştirmiş olduğunu söylemişlerdi. Çok kan dökülen Military Road yolunda sarp Wicklow Dağlarında büyüdüğünden uzun süre önce ölmüş olan askerler onunla konuşmak isterlerdi. Wicklow's da sık çalılıklar arasında yürürken yanında hep birileri olurdu: Ayaklanmalar sırasında ölen kadın erkek isyancıların ruhları ondan sevgililerinin mezarına çiçek koymasını isterler ya da çocuklarına veya torunlarına mesajlar gönderirlerdi. Ve Afrodit isteklerini yerine getirmek için elinden geleni yapardı.

Hayaletlerden birinin bir torunu vardı, James Rosslare. Risk almaya, tehlikeye eğilimli iri yapılı bir çocuktu. Dağlarda yetiştiği için her yüksekliğe tırmanabilir, en derin yarlardan ata-

yabilir, en sert kayalıklara çıkabilir, uçurumlardan sarkabilirdi. Bir kere St. Kevin'in Glandelough'daki 3000 metre yüksekliğindeki yuvarlak kulesine girdi, burgu gibi merdivenleri tırmandı, sonra küçük bir pencereden dışarı çıkarak kalan yüksekliği dağ vitesiyle tırmanmaya kalktı. Başaracaktı da, ama Güvenlik görüp polis çağırdı.

Bir gün sonra Afrodit büyükbabasının mesajını vermek üzere James'i buldu.

Polis bir daha tekrarlamayacağı sözünü aldıktan sonra onu serbest bıraktı ve Afrodit'le arka bahçede oturdular. Afrodit inanılmaz olanı açıklamaya başladı - uzun zaman önce ölmüş büyükbabası onun bu atak davranışlarından kaygı duyuyordu.

"Sadece o kadar yüksek bir yerden düşeceğin için korkmuyor -aynı zamanda Saint Kevin'in kutsal tapınağına tırmanmanın doğru olmadığını düşünüyor... kutsal şeylere saygısızlık, diyor.

James güldü, "Saint Kevin pek aldırmadı. Güvenlik rahatsız oldu."

Afrodit, "Güvenlik ve büyükbaban," dedi. "Sana şunu söylememi istedi: Seamai, daha saygılı olsun. Olacak mısın?"

James büyükbabasının her zaman şaka olsun diye yaptığı gibi Shaymee diye telaffuz ederek, "Bana Seamai mi dedi?" diye sordu.

"Evet."

"Beni böyle çağıran tek kişi oydu."

"Bir de bana dedi ki çayına koyduğun onca şekerle hayret ediyorum nasıl..."

"Uçmuyorum." Bunu söylerken sapsarı kesilmişti James. "Böyle mi dedi? Emin misiniz?"

"Evet, böyle söyledi."

"Benimle dalga geçerdi bu konuda."

Afrodit başını salladı. "Dedi ki biraz daha şeker atarsan çalabilirmişsin..."

"Ta Amerika'ya." Şoka giren James, "Amerikaya gitmemi isterdi" dedi.

"O zaman kutsal kulelere tırmanacağına enerjini bu hedefe yönlendirmelisin."

Bir yıl sonra Afrodit ve James evlendiler. Ondan bir yıl sonra da Amerikaya gittiler. James çılgınlıklarını bir enerji şirketinde iş bularak tatmin etti. Her türlü hava şartlarında çalışıp telefon direklerine hat çeken hat işçisi oldu. Herkesten daha fazla mesai yapıyordu ve beş yıl sonra Afrodit'le Hubbard's Point'teki bu yaz evini aldılar.

Amerikalılar kalbin içinde yer alan bu altıncı hisse hiç açık değillerdi. Büyücülerden hep korkmuşlardı. Hubbard's Point kadınların olağandışı bir yaşamları olduğu için yakılıp asıldığı Massachusetts'den sadece bir eyalet ötedeydi.

Zaman geçti, kızları ve torunları ona şifalı otlar yetiştirmekte yardımcı oldular. Afrodit onlara büyü öğretiyor, aşka inanmalarını ve bir anlamı varsa her konuda duygularını açıklamalarını öğütlüyordu. Sheridan çocukken dersini iyi öğrendi, yetişkin olunca da aşk ve inançlarını şarkılara döktü.

Sheridan büyükannesinin kucağında oturuşunu, sallanışını hatırlıyordu. Afrodit ancak 1.55 boyunda 40 kilo ağırlığınday-dı. Ama Sheridan o kucağa oturdu mu sanki bütün bir dünyanın ortasında oturuyormuş gibi olurdu. Büyükannesinin kollarında kendini geriye atar, kendini güvende ve koruma altında hissederdi. Verandada sallanırken Afrodit Sheridan'a yumuşak sesiyle şarkılar söylerdi. Sheridan şarkı söylemeyi ve tüm bunlara uyum sağlamayı böyle öğrendi.

İş yaşamını başlatan ilk şarkısı "Annie Glover" Boston'da büyücü olduğu için öldürülen son kadını anlatıyordu.

Annie 1650'lerde İngiliz Olive Cromwell tarafından esir olarak Barbados'a gönderilmiş bir çamaşırcıydı. Kocası orada öldü, kızıyla ikisi Boston'a John Goodwin ailesi için çalışmaya gönderildiler.

1688'de Goodwin ailesinin dört çocuğu hastalandı. Büyü salgını hüküm sürüyordu ve bir doktor, "Bu hastalıklara korkunç bir büyüden başka hiçbir şey neden olamaz" gibi bir sonuca varınca herkes Annie'ye baktı. Annie katalokti, dinini bırakmak istememişti. Son günlerde aile tarafından çamaşır çal-

BELONGS TO KAOS TEAM

makla suçlandığı için onlara karşı bir düşmanlık içinde olduğu düşünülüyordu.

Reverend Cotton Mather onu sorguya çekti. Annie İngilize konuşmayı reddetti, kendi diliyle, İrlanda diliyle yanıtladı soruları. Büyücü davalarının yargıcı Reverend Mather onu asılarak idama mahkûm etti. Şöyle dedi: Mahkeme sorularına cevap alamamıştır. Irlandacadan başka dil konuşmamıştır. "Skandallar yaratan ihtiyar İrlandalı bir kadın, çok fakir, Romalı bir Katolik, inatçı bir putperest." Ve 16 Kasım 1688'de Annie Glover Boston'da idam edildi. Ona büyücü dediler ama onun en büyük suçu değerlerine sahip çıkmaktı: dini, dili ve inandığı şeyler.

Sheridan bu öyküden ve büyükannesinin anlatış biçiminden çok etkilendi. Hep biliyordu ki büyü dışardan gelmez, o insanın yüreğinden, en güçlü inançlarından, sevgiden gelir. On atlı yaşındayken Annie'nin kızının düşüncelerine tercüman olan bir şarkı yazdı:

Annem sevdiği *dilde gerçeği söyledi*
Çoktan karar verilmişti, *annem* suçluydu.
Bostonlular Annie *Glover'ı astılar*
Anlamadılar ve *annemi öldürdüler*

Sheridan'ın annesi gururlu bir kadındı, şarkıyı bir kasete kaydetti, Newport'ta yeni yetenekler halk şarkıları yarışmasına gönderdi. Sheridan kazandı. Tüm aile o gün için Newport'a gitti. Festival Narrangansett koyunda Rovolutionay War anıtı olan Fort Adams'da yapıldı. New Port limanının masmavi sularında, amber rengi gün batınımda, uzun ve zarif köprünün ışıkları altında beyaz yelkenli tekneler burnun etrafında gidip gelmekteyken Sheridan elinde akustik gitarı sahneye çıktı. Önünde bir delik olan eski püskü bir gitardı bu.

Sheridan o kadar küçük görünüyordu ki sanki gitarın arkasında yok olmuştu. Kızıla bakan sarı saçları, kaybolmakta olan güneş ışınlarının altında parlıyor, kalabalığın arasında ailesini ararken mavi gözleri azimli ve parlak görünüyordu.

Mikrofonun önünde durup şöyle dedi: "Bu şarkıyı anneme, anneanneme, Annie'ye, kızına ve dünyadaki tüm yanlış anlaşılanlara ithaf etmek istiyorum." Cesareti birisi için söylemeyi öğrenmekten geliyordu, arkada, sahildeki çocuktu bu birisi...

Şarkısını söylemeye başladı, tutkuyla ta yüreğinden söylüyordu. Ve insanlar o bitirene kadar yerinden kıpırdamadı, nefes almadı. Derken Fort Adams'da toplanan kalabalık büyük bir coşkuyla alkışladı. On altı yaşındaydı ama sevgiyi kemiklerinden içeri hissetti. Bir yıldız doğuyordu ve bu yıldız hiç geriye bakmadı.

Ailesi destekledi Sheridan'ı. Liseyi bitirdikten sonra üniversiteye gitmedi, new age ve punk çalışmak için New York'a gitti.

Sonra bir anlaşma yaparak plak yapmak için Nachville'e gitti. Aileden herkes güneye onu ziyarete geliyordu, annesi, anneannesi,-, iki kızkafdeşi, onun aileden kopmasını istemiyorlardı. O da plak yapımına ara verdiği zamanlarda hep eve, Hubbard's Point'e dönerdi.

Afrodit, Mozart dinlerken kalp krizinden ölen kızı Clio'dan bir yıl sonra öldüğü zaman tüm büyü malzemelerini üç torununa bıraktı. Bahçe malzemeleri Floriljunda ya da "Bunny"e gitti. Bir tür gül ismi verilmiş olan Bunny yeşillikler içinde yaşardı, Black Hail evi bahçe klübü üyelerinin gurur vesilesiydi, bahar evleri ve yaz bahçelerinin en iyilerinden biriydi.

Büyü kitaplarının çoğu, beyaz çömlek haçları ve havan topu ve siyah demir kazanı Agatha'ya gitti. Agahta her zaman yemek ve pasta yapmayı sevmişti ve kardeşler arasında büyü konusunda en hevesli olan oydu.

Renwick Inn'in arkasında küçük bir evde yaşıyordu ve Aşk Büyüleri ve Diğer Büyülü Şeyler diye bir tabela asmıştı. Bunny ifadeyi beğenmemiş, ona kızmıştı Ama Agatha aldırmadı. Agatha yazları belediyede çalışırdı.

Üç kız ve bir ev söz konusu olunca düzenlemeler yapmak gerekti. Agatha ve Bunny kasabada yaşadı. Charlie Point'i sevdiği için Sheridan büyükannesinin evini gözden çıkaramadı.

Böylece kardeşlerinin payını vererek büyükannesinin evinin ve Afrodit'in sahip olduğu şeylerin kalanına sahip oldu. Bunların arasında Sheridan'ın şarkılarına ilham veren büyü kitapları da vardı.

Sheridan salonda oturmaktaydı. Gölgeler çekilirken batmakta olan güneşin ışıkları gözlerini rahatsız etti, grubun verdiği aydınlık dayanılır gibi değildi. Bahçeden kriket sesleri geliyor, kuşlar ağaçlarda ötüyorlardı. Aşınmış tahtanın üzerindeki sedef kakmalı Gibson gitarına takıldı gözleri. Gölgelerin arasından bir ışık gelip onu aydınlattı ama gitarı eline almaya cesaret edemedi.

"Annie Glower"ı yazdığı yer burasıydı. O zamanlar Hubbard's Point'in havası tatlı bir müzikle doluydu sanki. Büyükannesiyle burada oturduklarını hatırlıyordu. Afrodit ona sessiz olmasını ve dinlemesini söylerdi. Dalgalar mükemmel bir ritmle hareket ediyorlardı. Arılar ön taraftaki hanımeli sarma-şığının üzerinde birikmişlerdi, pencerelerden duyulan vızıltının şiddetinden bunu anlamak mümkündü.

Sheridan ve büyükannesi bazen bir ninni gibi, bazen de coşkuyla, yüksek sesle şarkı söylerlerdi. Afrodit Sheridan'ın büyü kitaplarına bakmasına izin verir, o da onları aşk, ayrılık, umut ve hayallerle ilgili şarkılara dönüştürürdü. Yazdığı şarkıları birlikte söylerken sesleri ahenk içinde olurdu.

Birbirleri için, Sheridan'ın annesi ve kardeşleri için ve kaybettikleri sevdikleri için söylerlerdi. Afrodit ona müzik ne kadar güzelse cennete o kadar hızla yükselir derdi. Sheridan şarkılarını yazarken hep aklında biri vardı: belki sözlerin bir kısmı kitaplardan kaynaklanıyordu ama duyguların kaynağı o biriydi. Bu çok zaman önceydi, daha o günlerde o kişi hayatından çıkmıştı.

Şimdi şöminenin üzerindeki pirinç saatin tik taklarından başka ses yoktu. Hava durgun ve sıcaktı, karanlık gölgeler denizden gelen rüzgârı engelliyordu. Sheridan gözleri kapalı iki kişilik kanepeye oturdu, elinde hemen hemen boşalmış bir Wild Turkey bardağı vardı. Birkaç dakika sonra güneş tamamen battığında bardağını dolduracaktı. Böyle hava kararırken

BELONGS TO KAKOS TEAM

içki içmek onu rahatsız ediyordu, büyükannesinin ne düşüneceği sık sık aklına geliyordu.

Işık yavaş yavaş odayı terk etti, nesnelerin keskin hatları kayboldu, karardı. Sonunda oda bir gölgeye dönüştü. Gün batımı etrafı kızıla boyasa da yastık yüzleri gri, el dokuması parlak halılar kum gibi ruhsuz, rengârenk kitap kapları çamurlu bir duvar gibi duruyordu.

Sheridan karanlıkta oturdu. Yanındaki bir raftan çerçeveli bir resim çekip aldı, camlı kısmını göğsüne bastırarak tuttu. İçindeki resme bakmaya cesareti yoktu, Charlie'nin gözleriyle karşılaşamazdı.

Bir mum yakmayı düşündü. Bazen günün bu saatinde yakardı. Büyürken hep etrafta mumlar vardı ama aydınlatması için değil, anımsamak içindi bunlar. Büyükannesi mumlar insanların ruhunu onurlandırmak için, ölenlerin gerçekten gitmemiş olduklarını göstermek içindir derdi.

Ama gidiyorlardı.v Charlie gitmişti. Sheridan büyükannesinin hayatta olmasını, Charlie için birlikte şarkılar söylemelerini isterdi.

Sesleri ahenk içinde, en güzel şarkıları söylerler ve notaları cennete Charlie'ye gönderirlerdi. Bunun delice bir düşünce olduğunu biliyordu, Charlie gitmişti ve bir daha onun için söylediği şarkıları hiç duyamayacaktı.

Sheridan, elinde resim, bardağını yeniden doldurdu. Bourbon ellerini ısıttı ve düşüncelerini bulandırdı. Dumanlı tadını boğazında hissetti, düşünceleri güneye kaydı -bir pikabın içinde şarkı söyleyerek arka sokaklarda ilerliyorlardı- bir taraftan duygularından kaynaklanan şarkı sözleri yazıyordu. Mavimsi otlar, ve kraker taşocaklan ve tepelerdeki bacalardan yükselen dumanlarla görüntü sakindi. Tennessee ve Ken-tucky'de yağmur yağdığı zaman çamur, taşocaklarından dolayı beyaz tebeşir gibi olurdu.

Charlie küçükken çoğu zaman, CD kayıtları ve turne için bir yerlere gitmediği zaman araba koltuğunda onu yanına alırdı... Bazen çok seyrek olarak onu büyükannesi, annesi ya da kardeşlerinden birine bırakırdı. Nashville de parlamak üzere

olan bir yıldızın tur arabası bir çocuk için pek uygun değildi. Yolda çocukla olmak kolay olmasa da Sheridan oğlunu yanında istiyordu. Babasının hiçbir zaman yanında olmamasını telafi etmeliydi.

Ama Charlie'nin bir anneannesi, bir büyükannesi, teyzeleri ve teyze gibi onu sevenler vardı. Sheridan'ın sahildeki arkadaşları; Stevie, Maddie, Rumer, Dana, Bay, Tara'nın çocuklarıyla içli dışlıydılar. Sheridan içkisinden bir yudum alarak, işte Hubard's Point böyle bir yer, diye düşündü. Öyle sevgi ve ilgi dolu bir yer ki başka boşluklar telafi edilebilir...

Charlie'nin son yılını düşündü. Sheridan CD, kaset işlerini bırakmış bu evde yazı birlikte geçirmişlerdi. Kasetlerden, hayranlarından, yolculuklardan alamadığı bir şeye ihtiyacı vardı. New York'ta da Nashville'de de bu yoktu - bu yüzden eve gelmişti. Son senesi için Charlie'yi Black Hail lisesine yazdırmıştı; Charlie arkadaşlarından ayrı kalacağına pek aldırmıyordu çünkü bu Nell'le daha yakın olacakları anlamına geliyordu. İkisi çok iyi yaz arkadaşlarıydı, ta ki on altı yaşlarındayken ilişkilerine romantizm girene kadar. Ondan sonra da hiç ayrılmadılar zaten.

Derken bir çıtırtı duydu, birisi terasta yürüyordu. İnsan ağırlığı altında çıtırdayan tahtaların sesiydi bu, kesinlikle hayalet değildi. Gene de Sheridan ürktü. Onu kimse ziyaret etmezdi. Konuk istemediğini biliyorlardı. Arkadaşlarını sevmediğinden değil, hep sevmeliydi onları ama artık onları görmek istemiyordu. Arkadaşlarla birlikte vakit geçirme dönemi bitmişti.

Üç şey:

Birincisi kapıda uzun boylu ve yapılı birinin siluetini gördü. Azalmakta olan günışığı onu arkadan aydınlatıyor, Sheridan arka kapının küçük penceresinin koton perdelerinin arkasından onun şeklini görebiliyordu.

İkincisi çok hafif bir temasla camı tıklatmıştı. Görünüşünden bile onu rahatsız etmek istemeyen bir hali olduğu seziliyordu. Hatta sanki Sheridan'ın gürültü kaldıramayacak bir durumda olduğunun farkındaydı. Yüksek bir ses, sert bir adım,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapıya bir vuruş onu yerinden zıplatabilirdi. Yabancı her kimse düşünceli davranıyordu.

Üçüncüsü yabancı biri değildi. Sheridan onu görür görmez tanımıştı. Yüzünü görmese de, saçlarına, gözlerine, dudaklarına tam bir bakış atmasa ve yirmi yıldır görmemiş olmasına rağmen Gavin'i hemen tanıdı.

Gavin ilk vuruşundan daha hızlı olmadan bir kez daha camı tıklattı. Sheridan kendini kanepeden attı, kapıya yöneldi. Hiç ses çıkarmadı bunları yaparken, evde olduğunu bilsin istemiyordu. Odanın ortasında duruyor, adeta nefes almıyordu.

Camın arkasından Gavin'in sesi duyuldu. "Sheridan?"

Sheridan kıpırdamadı. Onu görmek, onunla konuşmak istemiyordu. Konuşmuş olsaydı herhalde bunca zamandır nerede olduğunu sorardı. Yirmi yıl nasıl uçup gimişti, bunca zamandır neredeydi?

Tekrar camı vurarak, "Sheridan?" dedi.

Kıpırdamadan duran Sheridan kapının ardında onun varlığını hissediyordu. Camdan ve kapıdan gelen bir akım etine ve kemiklerine kadar nüfus ediyordu, bir elektrik akımına kapılmış gibiydi. Sanki onu ayakta tutan bu akımdı.

Gavin bir kere daha camı tıklattı ve gitti. Sheridan terastaki ayak seslerini duydu. Uzaklaşınca pencereye gitti, perdeyi çekip dışarı baktı. Dizleri titriyordu. Koyu mavi gökyüzünde yıldızlar çok yakın görünüyordu. Arka bahçedeki otlar biçilmek istiyordu, altın sarısı ışıklarıyla parıldayan ateş böcekle-riyle çok canlı görünüyorlardı.

Bu çok önemli adam kayaların üzerindeydi şimdi. Önce Sheridan tepeden aşağıya sahile baktığını düşündü. Ama sonra öne eğilmiş, yerden bir şey aldığını gördü. Cam parladı. Sheridan'ın kayalara fırlattığı Stevie'nin reçel kavanozuydu bu. Gavin cam parçalarını topluyordu.

Toplama işini bitirince tepeden aşağıya, garajın arkasındaki çöp kutusuna yöneldi. Sheridan camın çöp kutusuna atılınca çıkardığı sesi duydu. Pencereden bakarken Gavin'in yürüyüp gitmesini bekliyordu.

Ama hayır - tepeyi çıktı, kayanın üzerine geçip oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ateşböcekleriyle sarılı karanlıkta öylece oturdu. Sheridan yaşadığı şoktan sonra manyetize olmuş gibi kalakaldı.

Mutfak kapısına dayanmıştı, Gavin'den onu ayıran üç santim kalınlığında bir tahta ve cam bir paneldi, gözlerini kapadı,

Yüreği kafesinden çıkmak ister gibi çırpınıyordu.

Gavin onun içerde olduğunu biliyordu. Onu görmemiş, bir ses duymamıştı - sadece hissediyordu. Sheridan'ın herkesin korktuğu İrlandalı kör büyükannesinin bazı garip altıncı hisleri olabilirdi. Ama Gavin'in de vardı. Onunki daha çok dedektiflik ve cinayet çözümü için gerekli çok derin sezgilerden kaynaklanıyordu. Başının arkasında gözleri vardı. Baykuş gibi görür, panter gibi duyardı. Panterler iyi mi duyar?

O andaki problem, sezgilerinin onu yanıltmasıydı. Sheridan'ın karanlıkta evde olduğu gerçeğine takılmış durumda kayaların üzerinde kırık bir kavanoz olduğunu fark etmedi. Dik duran kırık kavanoza basınca spor pabucu bir anda yırtıldı ve ayak tabanı çılgınca kanamaya başladı.

Kayanın tepesine oturarak pabucu çekip çıkarttı ve yarayı inceledi. Ateşböcekleri çevresinde vızıldayıp duruyorlardı. Birine bir el attı, elinde sıvı bir yapışkan kaldı. Karanlıkta ayağını görmeye çalıştı, yara derin görünüyordu ama kendisi daha derinden yaralanmıştı. Bu olaydan dolayı oturma fırsatı yakaladığına memnundu, böylece Sheridan'ın yakınında biraz daha fazla kalabilecekti. Ona bağırmak üzere dışarı çıkarsa ki bunu yapacağını hiç sanmıyordu, cam kavanozun ayağını kesmesi iyi bir mazeretti.

Parmakları yapışkan sıvıdan ve kandan yapış yapıştı. Elini granite sürttü ve anında başka bir cam parçası tara'fından parmağı kesildi. Onun gecesi değildi bu gece...

Belki de onun gecesiydi. Onsekiz yıldır Sheridan'a hiç bu kadar yakın olmamıştı. Oturduğu yerde başı dönüyordu - son görüşmeleri tam da burada büyükannesinin arka bahçesinde bu kayanın üzerinde olmuştu. Çok soğuk bir akşamdı, kar yağmaya başlamıştı, birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. She-

ridan'm ona söyleyeceği bir şey vardı, karşılığında Gavin de ona bir şey söyleyecekti?

Onu ısıtmak için koluyla onu sarmak istedi ama Sheridan izin vermedi. Hamileydi ve onunla ilişkisini artık bitirmişti; neden geri döneceğini düşünüyordu ki.

Bu gece sıcaktı ama donuyordu oturduğu yerde. İstese de hareket edemeyecek gibiydi. Dalgaların sesi üzerinde bulunduğu tepeyi alıp yükseltiyordu sanki. Dalgakırana bağlı teknesine baktı. İnanması güçtü ama Nell Kilbert'le konuşalı henüz birkaç saat olmuştu.

Sheridan bir şekilde öğrenmiş miydi acaba -belki gösterişli Chris Craftını farketmiş, dürbünü eline alıp oğlunun kız arkadaşıyla konuşurken görmüştü onu.

Belki de orada olduğunu bile bilmiyordu. Ne olduğunun önemi yoktu artık, çünkü oradan gitmeye hiç niyetli değildi. Arkasında bir kapının açıldığını duydu. Uzun otların arasından uzun elbisenin çıkartığı ses rüzgârını seşinden farksızdı. Sheridan tam arkasında durdu, Gavin onun nefesini duyuyordu.

"Ne oldu ayağına?"

"Kırık cam kesti. Kayaların üzerine kavanozlar fırlatmamalısın."

"Meskene tecavüzün bedeli bu olmalı."

"Haklısın"

Gavin hâlâ arkasını dönmemişti ve dönemiyordu. Kadının gözlerine bakmaktan korkuyordu. Sheridan ıslak bir bez uzattı, Gavin omuzunun üzerinden bakmadan aldı

"Teşekkür ederim."

"O kayanın üzerinden kalkar mısın lütfen?"

"Bu..."

"Seni orada görmekten hoşlanmıyorum."

Gavin başını salladı, demek o kış gününü o da hatırlıyordu. Tam burada oturuyorlardı, üstlerine kar yağıyordu ve bu kaya...

Gavin ayağa kalktı, ayağına yük bindirmek canını acıttı ama bunu Sheridan'a göstermeye hiç niyeti yoktu. Döndüğünde işte karşısındaydı.

Küçük, ince, her zamanki yele gibi saçlarıyla. Anılarında ve CD'lerin üzerinde saçları altın pırıltıları olan kumraldı. Ama şimdi karanlıkta bile saçlarının bembeyaz olduğu görünüyordu.

Gavin'in yüzündeki şok ifadesini görünce, "Bir gecede beyazladı saçlarım," dedi. "Bir ihtiyarın uydurması değil bu. Gerçekten oluyor."

"Üzgünüm"

"Neden? Saçlarım beyazlandı diye mi?"

"Hayır... Charlie için..."

Sheridan ellerini kulaklarına götürdü. "Şşş... şşş... onun adını teleffuz etme. Hava karardıktan sonra ve kayanın üzerinde kanlar varken.

Gavin ona baktı. İnce bileklerini yakalamak, kendine çekmek, ona sarılmak ve Charlie'nin adını söylemeden onu kollarında sallayarak rahatlatmak isterdi. Gençliklerinde büyükannesinin batıl inançlarına, hurafelere, yaptığı büyülere Gavin gülerdi bazen. Süpürgeye basmamak, siste gül toplamamak, akşamüzeri ve geceyarısı arasında ölmüş birinin adından söz etmemek gibi. Gavin, Sheridan'ın büyükannesinin güçlerine inandığını biliyordu.

Sheridan ellerini indirdi. Belinden aşağı eğilerek Gavin'in ayağına baktı. Onunla yüz yüze gelmeden,

"İçeri gel de yarayı yıka" dedi. "Enfeksiyon kaparsa beni suçlarsın sonra."

Gavin, "Evet. Bunu istemeyiz" dedi ve topallayarak bahçede yürümeye başladı. Sheridan önden gidiyor, ona yardım etmiyordu.

Terasa vardıklarında Sheridan durdu, döndü ve ilk kez Gavin'in gözlerine baktı. Gavin bourbon kokusunu aldı ama Sheridan'da en ufak bir dengesizlik yoktu. Gavin'e oldukça ters bir bakışla baktı. İçinden çığlıklar yükseliyordu. On on beş saniye gözleri kenetlendi, Sheridan'ın boğazında sözler düğümlendi. Sanki iki parçaya ayrılıverecekti. Sonra toparlandı,

"Kanı temizledikten sonra gidersin," dedi.

"Nasıl istersen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu bir mutfak iskemlesine oturttu. Gavin çevresine bakındı. Zaman makinesindeydi sanki, gençliğine dönmüştü. Her şey aynı görünüyordu. Çatlak yer muşambası, hayatı boyunca başka hiçbir yerde göremeyeceği Rosslare dekoru, kat kat renklerle boyanmış iskemleler, masalar, ters asılmış, kurumakta olan bitkiler, raflarda kurumuş, pudralanmış bitkiler, deniz kabukları, salyangoz yumurtası kapları, fare kafatasları, baykuş kemiği topakları, kuş yumurtaları, mavi alakarga tüyleri.

Sheridan bir küvete su doldururken Gavin,

"Hiçbir şey değişmemiş," dedi. Sheridan cevap vermedi ama birden Gavin sözlerinin ona ne denli acımasız gelebileceğini hissetti, her şey değişmişti.

"Demek istediğim, başarı seni şımartmamış. Meşhur oldun ama bir malikanede yaşamıyorsun."

"O kadar da meşhur değilim."

"Haydi canım. Radyoda dinliyorum seni."

Gavin onun bütün CD'lerine sahip oduğunu, uzak yolculuklarda onu dinlemek için bir iPod aldığını söylese tepkisi ne olur diye merak etti. Ağzını tuttu. Sheridan eğildi, bezi suya soktu.

Gavin, "Of," dedi. "Acıtır mı?"

"Sanırım."

"Bir içki alabilir miyim?"

Sheridan adama baktı, içki vermek istemiyor gibiydi ama sonra kalktı, dolabın üzerindeki şişeden iki bardak Wild Turkey doldurdu, birini ona uzattı. Tokuşturup sonuna kadar içtiler.

"Hazır mısın?" dedi.

"Evet."

Sheridan kesiği yıkadı. Kesik derin ve genişti. Sheridan'ın eli yumuşaktı, ona rağmen öldüresiye acı veriyordu.

Sheridan yara merheminin tüpünü açarken, "Dikiş gerekir bu kesiğe," dedi.

"O kadar kötü değildir."

Kesiğe merhem sürerken Sheridan, "Eh," dedi. Sonra kesiği bir gazlı bezle sarıp yapıştırdı. "Gene de dikiş ister bu yara."

BELONGS TO KAKOS TEAM

Gavin, "Tamam Dr. Rosslare," dedi. İşini bitiren Sheridan topuklarının üzerine oturup ona baktı. Ne halde olduğunu anlamak istiyor gibiydi. Hava, güneş ve rüzgârdan yıpranmış olduğunu, yaşlı göründüğünü biliyordu Gavin. Bazıları yaşlandıkça hatları yumuşar ama onun tam tersine sertleşmişti hatları. Çalışmaktan değildi bu ama yaşadığı yıllar boyunca sevgiyi çok az tadmıştı. Sheridan'ın ona bakınca bunu anlayacağını biliyordu.

Diğer taraftan Sheridan güzel görünüyordu. Kayıp ve acı ona porselenimsi bir kırılganlık vermişti. Bu da Gavin'de onu yerden kaldırıp ona sarılma duygusu uyandırıyordu. Beyaz saçları akşam ışığında gümüş gibi parlıyordu; pürüzsüz teni ve berrak mavi gözleriyle tezat oluşturuyor, onu gizemli ve seksi yapıyordu. Gözlerinin çevresinde bir zamanlar gülmüş olduğunu hatırlatan birkaç küçük çizgi vardı.

"Sheridan..." dedi.

"E sanırım her şey tamam oldu, pabucundan başka... Onun için üzgünüm."

"Onu dert etme." Ne söylemesi gerektiğini bilmeden durdu. Gavin hiç konuşma zorluğu çekmezdi. Sheridan ona baktı, Gavin onun neden geldiğini sormak istediğini ama vazgeçtiğini hissetti. Gavin, ona biraz daha yaklaşarak, "Neden geldim biliyor musun?" dedi.

Sheridan başını salladı.

"Ne olduğunu anlamaya geldim."

Sheridan mavi gözleri parlayarak başını salladı. "Ne olduğunu mu?"

"Charlie'ye."

"Aman tanrım, söyledim sana. Sus."

Gavin mutfağın aydınlığında onun gözlerinde öyle bir acı gördü ki Charlie'den söz etme yasağının büyüyle, batıl inançlarla, akşam vakti, geceyarısı vaktiyle hiçbir ilgisi olmadığını anladı. Sadece oğlunu deli gibi özlemişti. Belki de eski bir neden, Gavin'in burada oluşu ona bütün aralarında olup bitenleri ve boşuna harcanan onca fırsatı anımsatmıştı...

"Sheridan, çok üzgünüm..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mutfakta bir aşağı bir yukarı dolaşarak, "Ben senden bunu istemedim, seni ben çağırmadım" dedi. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Bunu anlıyorum."

"O zaman git, tamam mı? Her ne yapmak istiyorsan ondan hemen vazgeç ve git, anladın mı? En büyük yardımın bu olur."

"Yapamam."

"Ne demek bu?"

"Söylediğin gibi. Bunu sen istemedin. Bana bu işi veren sen değilsin."

"Seni birisi mi tuttu?"

Gavin başını salladı. Kim olduğunu sormasını bekledi, standart cevabı hazırdı, "Özür dilerim açıklama yetkisine sahip değilim." Ama Sheridan sormadı. Sadece odanın ortasında duruyordu. Kelimeler, yüreği ve her şey onu terk etmiş gibiydi. Derken Wild Turkey şişesini aldı.

"Sheridan..."

"Onu tanımadın Gavin," dedi. "Öyle güzel...öyle güzel ve harika bir çocuktu ki."

"Elbette öyle olacaktı. O senin oğlun."

"Neden neler olduğunu bilmenin bir şeyleri değiştireceğini, düzelteceğini düşündüğünü anlamıyorum. Ne olduğunu ben biliyorum. Benim oğlum öldürüldü."

Gavin, "Biliyorum," dedi. "Ve çok ü..."

Sheridan başını salladı, "Evet üzgünsün." Yumuşak bir sesle konuşsa da -zor fark edilir biçimde Nashville aksanıyla konuşuyordu. Gavin daha önce onun bu aksanla konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Sheridan ama gerçekten öyle."

"Teşekkür ederim, bunu takdirle karşılıyorum. Şimdi eğer izin verirsen içeri geçmek istiyorum. Çok geç oldu ve ben çok yorgunum. Ben... Seni tekrar gördüğüme memnun oldum Gavin. Uğradığın için teşekkürler."

Gavin çok yavaş bir sesle, "Uğramak mı?" dedi. Bunu bir nezaket ziyareti mi sanıyordu? Bu buluşmanın onun için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor muydu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheridan. "Evet."

"Sheridan..."

Gözlerinde büyük bir umutsuzlukla, "Gavin," dedi. Gavin onun patlamak üzere olduğunu gördü. Bu durumu daha fazla kaldıramayacaktı.

Gavin onu kucaklayacakmış gibi yaklaştı, "Tamam," dedi. Ama Sheridan ona sırtını döndü, elinde Wild Turkey şişesiyle odadan çıktı.

Geç olduğunu söylemişti, saat dokuza geliyordu. Gerçekten bu saatte yatıyor muydu? Salona kadar Gavin onu takip etti. Sheridan fark etmemişti, Gavin'i salonun ortasında öylece bırakarak bir uyurgezer, bir hayalet gibi tahta merdivenleri çıktı.

Gavin çevresine bakındı. Bu salonda Charlie Rosslare hakkında öğrenebileceği, araştırmalarında ona yardımcı olacak çok şey vardı. Ama tüm ilgisi, dikkati merdivenlerdeydi. Sheridan biraz önce oradaydı ve şimdi gitmişti. Yukarıda ayak seslerini duyuyordu. Merdivenlere baktı, aşınmış basamaklar, cilalı meşe trabzanlar. Tekrar aşağı inmesini diledi.

Ama Sheridan inmedi ve Gavin arkada bir spor pabuç, birkaç kanlı ayak izi bırakarak topallayarak çıktı evden. Sheridan dikiş atılması gerektiğini söylemiş ama arabayla onu hastaneye götürmeyi önermemişti, Gavin'in arabası yoktu.

Yardımını isteyebileceği biri vardı -cinayet ve cinayet çözümünde işbirliği yaptığı, ortağı, yarı patronu sayılabilecek biri ama Gavin o anda onu da istemiyordu. Tekne de uzak mesafede olduğu için oraya gitmeyi de göze alamıyordu.

On dokuz yıl sonra Sheridan'a ilk kez bu kadar yakın olan Gavin ondan ayrılamadı. Böylece topallayarak bahçedeki düz kayaya oturdu, Sheridan'ın ışıksız pencerelerini seyre koyuldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İnce çizgili İtalyan takım elbise giyiyor, Bentley kullanıyor ve o sahilde görülmemiş bir alaycılıkla bakıyordu her şeye. Ga-vin kadar uzundu, saçları aslan yelesi gibi dalgalıydı. Klasik bir yelkenli yatı vardı ve Hawthorne Yat Kulübüne üyeydi, ordudan olmadığı halde apolet kullanabilen azınlıktandı. Karısı La-ney hoş bir kadındı ve kocası onu hak etmiyordu. Ondan nefret eden ve korkan insanların arasında başı dimdik yürürdü. Arkasında pek çok insan tortusu bıraktığından ona "Jaws" diyorlardı. Boşanma avukatı Vincent de Havilland'dı bu kişi.

Gavin çağırınca Vincent geldi. Kesik topuğuna üzüntülü bir bakış atsa da arabasının beyaz deri döşemeliklerine kan bulaşırsa kaygısını taşıdığı belliydi... böyleydi arkadaşlıkları. Çocukluktan beri arkadaştılar, burada Hubbard's Point'de tanışmışlardı.

Her yaz Point'de birlikte büyümüşlerdi. Vincent hayata boş gezenin boş kalfası olarak başlamıştı, bunu da itiraf etmekten çekinmezdi. Gavin onu sırtından eğlenmek isteyenlerden korurdu.

Yıllar geçtikçe arkadaşlıkları güçlendi, Gavin sahil arkadaş-

larıyla çalışırken Vincent babasının ofisinde staj yaptı. Sahildeki diğer çocuklar güneşin, eğlencenin ve Hubard's Point'in masum keyiflerinin tadını çıkarırken Gavin ve Vincent birbirlerinin gözlerinde aynı karanlık ışığı gördüler; dünyaya ve insanlara en ufak bir inançları yoktu.

Gavin ER'den çıkıp arabanın kapısını kapatır kapatmaz Vincent sordu, "Nasıl oldu?"

"Ne nasıl oldu?"

"Müşterinle tanışman."

Gavin, "Saçmalama," dedi. "Bilmek istediğin bu değil."

Vincent sessizce sürdü arabayı ama Gavin onun merak içinde olduğunu biliyordu.

Sonunda, "Tamam," dedi. "Sheridan'la nasıl oldu?"

"İyiydi."

"Bunca yıldır ilk kez karşılaşıyorsunuz ve sen hastanelik oluyorsun."

"Bok herif!"

"Söyle söyle. Son kez Sheridan seni kızdırdığında bir başkasını hastanelik etmiş, donanmadan kovulmuştun. Ben boşanma avukatıyım Gavin, seni bir kez daha mahkemede savumak istemiyorum. Anlat bana ne oldu?"

"Ondan söz etmek istemiyorum."

"Çok iyi."

Gavin camdan dışarı baktı; Vincent'ın onu korumak istediğini biliyordu. Gavin'in bu öfkesi onun başını daha önce de derde sokmuştu; öfke kontrolü terapisi görmüştü. Ona kadar say; gözünün önüne güzel bir görüntü getir; derin nefes al, bir daha bir daha. Şu anda öfkelenmekten başka her şeyi yapabilirdi. Sadece üzgündü. Sheridan'ı düşünmeden edemiyordu.

Ve Charlie'yi.

Vincent birkaç mil yokuş çıktıktan sonra sordu: "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Gavin.

"Ne kadar iyi olduğun belli oluyor. İş konuşalım. Bırak düşünme. İnsanlar salak, tasasız."

Gavin, "Öyle," diye yanıtladı.

"Biliyorsun. Bana bilmediğini söyleme. Bu yüzden biz ikimiz kendimizi işe verdik. Bak sana son davamı anlatayım."

Gavin "Para kısmıyla başlayalım istersen," dedi çünkü Vinnie'yi en çok davanın bu kısmının ilgilendirdiğini biliyordu.

"On sekiz mil."

"Beşten aşağı almazsın zaten... bu da iyi bir iş desene."

"Asgariyi on'a çıkarttım. Bu biraz daha yüksek. Ailenin parası adamda. Güven suistimali yani."

"Neden tasasız dedin? Tasasız olan kim?"

Vincent somurtarak, "İkisi de," dedi. "Kırk yaşında, üniversiteye birlikte gitmişler, üç çocukları var. Black Hall'da büyük bir ev, Vail'de kışlık ev. Kadın pırlanta reklamlarındaki aşkın sonsuzluğuna inanıyor, adam da genç bir fıstığı hak ettiğini düşünüyor."

"İkisi de Amerikan Rüyası görüyorlar desene."

"Söylediğim gibi... tasasız."

"Dur tahmin edeyim. Kadın adamın e-mail'ini yakaladı."

"Uzun uzun e-mail'ler. Bir boşanma avukatına en büyük armağan, elektronik çağ. Bu aptallar neden idrak edemez ki bir kere yazıp yolladın mı artık o mail hiç yok olamaz. Adam bitti. Güzel, yumuşak mailler, kadının bir gece önce ona neler yaptığına dair, bir daha ne zaman buluşacaklar, küçük oğlan okulu bitirmek üzere filan...

Gavin güldü, "Adam bitmiş. Geri dönecek mi?"

"Umarım dönmez."

"Doğru, bu ücreti azaltır, aynı zamanda müvekkilinin ve çocukların acısını ve gönül yarasını azaltır."

Vincent omzunu silkti. Vicdansız biri değildi elbette ama kapatması gereken açıkları olan pratik zihniyetli biriydi. Sanat eserleri toplamak, gayrimenkul almak, özel koleksiyonlardan giyinmek, para akımının sürekli olmasını sağlamakla mümkündü.

Gavin birçok davada onunla çalıştı -Connecticut, Hawthorne'dan kendi cevaplama servisini de içeren uluslararası işletmelerini de devreye soktu. İşi gereği sık sık eyalet dışına çıksa da Gavin'in işinin temeli oradaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vincent, "Gelir gelmez kadın onu sevdiğini söyledi. Boşanmak istemesine rağmen arkadaş kalabileceklerini umuyor," dedi.

Çocukların... Johnny, Morgan ve Monique'in hatırına. Bu üç ay önceydi. Daha sonra iki yeminli ifade verildi. Adam malları saklıyordu. Kız arkadaşıyla da ilişkisi müvekkilimin düşündüğünden daha uzun zamandır sürüyordu. Bilgisayarında da porno görüntüler vardı. İnternet pornosu... boşanma avukatlarının ikinci en iyi yandaşları...

Gavin, "Avukatı kim?" diye sordu.

"Tripp Long... Bir başka üçkâğıtçı... dosyası sahte belgelerle dolu biri."

"Mahkemeye gidiyorsunuz yani?"

"Müvekkilimin kocası da sevgilisi de ondan para sızdırmaya çalışıyor, buna izin veremem."

Vincent'in ofisinin önünde araba durdu. "Sen bir süper kahramansın," dedi Gavin.

"Sonunda senin davayı da anlatacaksın sanırım."

"Elbette ama beni zorlama."

Vncent başını salladı. Dikiş atmadan önce novocaine yaptıklarından sersemlemiş durumdaydı. Bir Vicodin reçetesi de verdiler ama Gavin onu çöpe attı. Ağrı kesici başka yollar biliyordu. Vincent'in arkasından ofise daldı, Judy'le selamlaştı. Judy Havilland LLC ve Dawco'nun mali müşaviri, resepsiyo-nist ve sekreterdi. "Nasıl gidiyor Gav?" derken ayağa kalkıp yanağını ve bir mektup kümesi uzattı.

"İyidir Jude, sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Seni gördüğüme sevindim. Tam bu bir yığın mektubu Maine'a yolluyordum ki geleceğini öğrendim."

Gavin ona kadınları deli eden, gözler kısık, tescilli Dawson bakışıyla baktı. Judy'le burada çalışmaya başladığından beri on yıldır flört etmekteydiler. Her şeyin hâlâ bu kadar iyi gitmesinin nedeni aralarında bir şey olmayışıydı. İçerdeki tecrit odasına geçen Gavin bir sıraya oturdu. Bu penceresiz oda, elinde tabanca, büyük bir öfkeyle bir kocanın içeri dalmasından sonra onarılmış ve panik odası olarak kullanılmaya başlanmıştı.

Gavin ofise pek seyrek gelir, daha çok teknesini kullanırdı. Elektroniğin güzel tarafıydı bu, dünyanın her yeriyle haberleşebiliyordu oturduğu yerden. Acı dolaşıyor, Gavin de dolaşıyordu. Her şeyini yitirmiş insanlar için çalışıyordu. Görevi ve misyonu onların tekrar kendilerini iyi hissetmelerini sağlamaktı.

Kaybedilen para olabilirdi, mülk olabilirdi, entelektüel birikim, itibar, aşk, Dawco için hiçbir iş imkansız değildi.

İş -söz konusu umutsuzluksa- iyi para getiriyordu. Bunu çok önce öğrenmişti, bölgenin en zengin eyaletinin en zalim boşanma avukatına araştırmacı olarak çalışmaya başladığı zaman. En iyi arkadaşı Vincent de Havilland'dı bu.

Esnedi, bir gece önce hiç uyumamıştı. Sheridan'ın uyuduğundan emin oluncaya kadar kayanın üzerinde kalmıştı. Sonra taş merdivenlerden plaja indi, yarasına kumlar bulaştı. Küçük sandalına binerek sakin ve yıldızların aydınlattığı sularda Squire Toby'e doğru kürek çekmeye başladı.

Güneş doğuncaya kadar bütün gece güvertede Sheridan fikrini değiştirip onu yanına çağırırsa diye elinde dürbünle Sheridan'm evini seyretti. Nerede kaldığını ona söylemiş değildi ama Sheridan hissederdi, yakınında bir teknede olduğunu bilirdi. Gavin her zaman denizde mümkün olduğu kadar çok kalırdı, Sheridan bu huyunun değişmemiş olacağını bilecek kadar iyi tanırdı onu.

Gerindi, biraz enerji kazanmak istiyordu. Kahve makinesine doğru yürüyüp kendine bir kahve doldurdu. Ne kadar yorgun olursa olsun o anda yapacak işi vardı -iki taraflı bir anlaşma, iki taraflı bir sır...

Önce genç müşterisi Nell Kilvert ondan erkek arkadaşına neler olduğunu çözmesini istemişti.

İkincisi Gavin kendisi bir şey kaybetmişti, onu geri almak zorundaydı. Adı yoktu, bir şey bile değildi. Sheridan bir zamanlar ve her zaman onun tek aşkıydı ve biliyordu ki ilk sırrı çözdüğü anda ikincisine de çözüm yolu açılmış olacaktı.

NYPD'deki yetkiliye kodlu bir mesaj yolladıktan sonra neler olduğunu anlatmak için Vincent'i ofisine çağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Erkekler neden çekip gider... sizi terk etmesine fırsat vermeyecek kadar güçlü bir çekim gücü kazanmanın sırrını öğrenmek istemez misiniz!

Peggy, "Link'e tıklayalım mı?" dedi.

Nell, "Çok saçma gelmiyor mu bu sana?"

"Senin için belki öyle. Sen başka erkek arkadaş istemiyorsun ama oğlanlar senin peşinde."

Nell ekrandaki işareti göstererek, "Çok saçma. Özürlü ve umutsuz insanlar için bu site. İnsanlar ya birbirine uygundur ya değildir. Ne zamandan beri Talk2Me arkadaşlık sitesi oldu?"

"Brandon'u nasıl kendime bağlayabilirim?"

"Bunun için bir şey yapma Peggy. Senden hoşlanıyor, bu çok açık."

"Gel bak, ne diyorlar okuyalım..."

Nell cevap vermedi, birlikte ikili kanepeye oturdular, Nell'in dizüstü bilgisayarı kucağında, Talk2Me sayfalarını okumaya başladılar. Bazıları toplayabildikleri kadar arkadaş toplamak istiyorlardı ama Nell için önemli olan gerçeklikti.

Bu sosyalleşme sitesine insanlar arkadaşlarıyla haberleşmek ya da kendi kafalarında yeni arkadaşlar bulmak için giriyorlardı. Müzik seviyorsan müzisyenler arayabilirsin, spor diyorsan bir sürü atletik kişiyle tanışabilirsin...Lise gibi yani klikler, kulüpler, kapalı gruplar.

Nell'in 72 Talk2Me arkadaşı vardı. Nell arkadaş kabulünde çok seçiciydi, ya tanıyor olması ya biri vasıtasıyla tanıması, ya da ondan çok ilgisini çeken bir mesaj alması gerekiyordu.

Son zamanlarda Laird adında bir çocukla yazışıyordu. Ekrandaki adı Laird Vedder'dı -Half Moon Bay'den önemli bir sörfçüydü ve onunla Charlie vasıtasıyla tanışmıştı.

Aslında onunla hiç karşılaşmamıştı, Charlie de öyle -chat arkadaşıydı. Çocuğun iyi bir enerjisi vardı ve Charlie'yle ilgili güzel mailler atıyordu, hayatın hiç bitmediğini, yaşamdaki dalgaların da denizdeki dalgalar gibi birbirini izlediğini söylüyordu.

Laird'e bir mail yazdıktan sonra kendi profilini kapatıp Charlie'ninkini açtı. Onun profilini canlı tutmak hoşuna gidiyordu. Charlie'yle o kadar yakındılar ki birbirlerinden hiçbir gizlileri yoktu, şifrelerini, oyun listelerini paylaşırlardı. Nell Charlie'nin e-maillerini okumasından hiç şikâyetçi değildi, Charlie de onun Talk2Me'yi güncel tutmasından Hubard's Point deki yaşamlarıyla ilgili resimler koymasından mutlu olurdu.

O anda Charlie'nin profiline bakarken hafif bir baygınlık geçirdi. İşte ekranda ona gülümsemekteydi yüzü... Resim, sahil sinemasında karanlıkta, film başlamadan hemen önce flaş'ın birden parlamasıyla irkildiği bir anda tahta platformda çekilmişti.

Nell o geceyi çok iyi anımsıyordu, geçen yaz temmuz ortası, hava sıcak ve rutubetli. Film Charlotte'un Ağı. Bu film için biraz büyüktüler ama bunu önemsemiyorlardı. Hem çocukken Charlie'nin annesinin ona okuduğu en sevdiği kitaplardan biriydi bu.

Battaniyelerini yere serip oturdular ama filmi seyretmek kısmet olmadı. Birden bir yağmur bir fırtına. Daha film başlamadan sahilde kimse kalmamıştı.

Nell ve Charlie tahta platformun altına sığınmışlardı. Tahtaların arasından yağmur damlaları sızıyordu. Kumlu battaniyeye sarılmışlar, yukarda insanların ayak sesleri duyulurken, çıplak ayakları kumda, kafaları yağmurdan sırılsıklam öpüşmüşlerdi.

Peggy, "Ben bunu yapmak istiyorum," dedi. "Linke tıklayalım ve öğrenelim."

"Neyi? Erkeklerin neden terk ettiklerini mi?"

"Evet... Ve öyle güçlü bir çekim nasıl oluşur... Brandon beni hiç terk etmesin.

Nell en iyi arkadaşına gülümsedi. İkisi de ayrı ayrı üniversitelere gideceklerine göre bu ne kadar zordu. Peggy Wellesley'e, Brandon Ucon'a gidecekti. Nell de önceleri Charlie'yle aynı okulda olabilmek için NYU'ya başvuracaktı. O da sinema okumak istedi, böylece Charlie'yle birlikte çalışabileceklerdi. Şehri sevecekti, Charlie'yi seviyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Şimdi bu hayaller yerle bir olmuştu. Nell Charlie'nin öldüğü şehirdeki üniversiteye gitmeyecekti. Geçen sonbahar babası Boston ve çevresinde bir üniversite araştırması için onu yüreklendirdi: Emerson, Boston Üniversitesi, Boston Koleji, Regis... ama Nell'in hiçbirine gitmek içinden gelmiyordu. Hepsi çeşitli büyüklükte, değişik kampuslere, değişik içeriklere sahip, iyi okullardı. Babası ve Stevie onun büyük bir heyecanla Regis'i seçmesini beklediler ama Nell'in içinde hiçbir hayat belirtisi yoktu, hiçbir heyecan duymasına olanak yoktu. Peggy ekrana bakarken o da,... yok her konuda erkeğin fikrini almak, yok fikirlerine saygı göstermek ve kullandığı arabayla ilgilenmek gibi... bazı saçmalıkları okudu. İnsanların bu saçmalıklara inanması Nell'i hüzünlendirdi. Nell ve Charlie'nin birbirlerini sevmeleri için kurallara, derslere ihtiyaçları yoktu. Sonsuza dek birbirlerini sevecekler, birlikte yaşlanacaklardı.

Odasının kapısı vuruldu ve babası başını içeri uzattı.

"Acıkan var mı aranızda? Stevie mısırları soyuyor, ben de birazdan mangalı yakıyorum."

Nell hiç acıkmadığı halde, "Açlıktan ölüyorum ben," dedi.

Babası gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Nell Charlie'nin ve annesinin ölümünden sonra babasının onun için çok endişelendiğini biliyordu. Gerçeği Nell de babası da biliyorlardı, birini istediğin kadar sev, bütün gücünle sev, ölümü engelleyemiyordun. Birisini kaybedince de başkalarını sevmek hem çok değerli hem de olanaksız oluyordu.

Geçen yıl Nell biraz üzgündü. Tamam çok üzgündü. Birkaç hafta okula gidememişti. Üniversite başvurularıyla ilgilenmemişti ve danışman rehberi endişeliydi.

Babası onu anlıyordu, daha doğrusu birbirlerine destek oluyorlardı. Elbette Stevie'yle bir bebeğe sahip olacakları için heyecanlıydı ama Stevie'nin evlenmek istemeyişi onu üzüyordu. Nell aralarının pek iyi olmadığını görüyordu. Kısacası babası da zor bir yıl geçiriyordu.

Stevie'yle ilgili kaygılarına rağmen Nell'i hiç ihmal etmiyordu. Charlie için onunla birlikte yas tutuyordu, o da Charlie'yi çok severdi. Nell'in son yılını böyle kederli geçirmesine üzülü-

BELONGS TO KAKOS TEAM

yor, onu üniversite mülakatları için, başvuru formlarını doldurması için teşvik ediyor, gerekli yazılarını yazıyordu. Onu Massachusetts'de dört üniversiteye yönlendirdi. Nell babasının ilgisini hem çok istiyor hem de bu ilgiye bu kadar ihtiyaç duyduğu için üzülüyordu.

"Gelin Stevie'ye yardım edin, bu onun hoşuna gider," dedi.

Peggy ayağa fırlayıp mutfağa koştu. Nell sadece gülümseyerek babasına baktı. Birlikte öyle acılar yaşamışlardı ki; annesinin kaybı, Charlie'nin kaybı. Babası onun mutlu olmasını istiyordu.

"Üniversiteli kız," dedi.

Nell dıştan gülümsese de içten gülümsemeye hiç niyetli değildi. Hubbard's Point'ten tam New York'un ters yönünde olan ve birçok bakımdan NYU'nun tam tersi olan Regis'te karar kıldı. Küçük bir üniversiteydi, Boston'un birkaç mil dışında, güzel bir kampus içindeydi. Mükemmel bir kütüphanesi, kam-pusünde bir müzesi ve çok iyi hocaları vardı. Bu nitelikler insanı besliyor, dünyaya yeniden gelinecek bir yer gibi görünüyordu Regis. Ama bir Nell buna inanabilseydi...

"İyi misin?" dedi babası.

Nell başını salladı, "Sen?"

"Bunlar zor günler biliyorum.. .yakında yıldönümü..."

"Bütün günler zor çünkü Charlie yok."

"Biliyorum."

"Annem öldüğünde de böyleydi."

"Evet öyleydi. Biz onu hâlâ çok seviyor ve özlüyoruz ama hayatta güzel şeyler de oluyor. Sana da öyle olacak hayatım."

"Güzel şeyler derken Stevie'yi kastediyorsun, değil mi?"

Babası başını salladı ama gözlerinde keder vardı. Nell babasını kucakladı. Stevie'yi seviyordu ama babasını neden böyle üzdüğünü anlayamıyordu.

Nell, "Belki fikrini değiştirir," dedi.

"Değiştirmeyeceği fikrine hazır olmalıyım."

"Biz umut edelim."

Babası, "Aynı şeyi ben de sana söylüyorum." Birbirlerine bakıp gülümsemeye çalıştılar. Sözler çok ümit vericiydi ama

söylenenleri şu anda kalplerinde hissetmeleri zordu. Babasının hatırı için Nell başını salladı ve gülümsedi.

Dizüstü bilgisayarını kapattı, babası omuzuna vurdu ve birlikte mutfağa geçtiler. Nell geçen 31 Ağustos olmasaydı bu gecenin nasıl olacağını gözünde canlandırabiliyordu; Charlie de yemekte burada olacaktı.

Yan yana oturacaklar, masanın altından el ele tutuşacaklardı. New York'a gitme, evden uzakta bir hayat hayalleri kuracaklardı. Belki de gözlerindeki ışık Stevie'ye ilham verecek ve babasına evet diyecekti. Nell ve Charlie aşkı öyle güçlüydü ki nelere neden olabileceğini kim bilebilirdi...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sheridan salonda iki kız kardeşi Agatha ve Bunny'le oturuyordu. Güneş tam tepede, gölgeler aşağıdaydı. Bir gece önce Gavin oradaydı ve Sheridan onu hâlâ odadaymış gibi hissediyordu. Sheridan uyuyana kadar kayalıklarda oturmuştu. Güneş doğmadan az önce uyanan Sheridan onun gitmiş olduğunu gördü.

Agatha, "İçinde oturmuyorsak terasımız olmasının ne anlamı var?" diye sordu.

Bunny, sanki bu bir fark yaratırmış gibi, "Şirin, mavi bir teras," dedi.

Sheridan, "Lütfen susar mısınız?" dedi.

Agahta, "Güneş ışığından mahrum kalmanın neye faydası olur... Gel canım, dışarı çıkalım. Şifalı ot bahçeni bir şartla yağmalayabilirim."

Sheridan, "Yağmala."

"Ne büyük bir zarar düşünebiliyor musun? Büyükannemizin şifalı ot bahçesi sende ve sen ondan yararlanmıyorsun. Çünkü inancın yok."

Bunny yavaşça, "inanıyor," dedi. "Ama ondan kâr sağlamayı da düşünmüyor. Senin haline bak. Turistlere, yazlıkçılara aşk iksirleri, psikolojik yazılar pazarlıyorsun."

"Agatha, "Kiramı karşılıyor," dedi.

Sheridan ayağa kalkıp mutfağa doğru yürürken, "Tartışmak için burayı seçtiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Bir şişe bourbon, üç bardak almak üzere uzandı. Sonra dün geceyi, Gavin'le kendisine nasıl içki koyduğunu düşündü. Tokuşturduktan sonra bir yudumda içkisini bitirdiğinde Gavin'in yüzündeki korku ifadesini görmüştü.

Fikrini değiştirip buzdolabına gitti. Orada her zaman bir sürahi buzlu çay bulunurdu. Büyükannesinden beri bir gelenekti bu. İrlanda'dan Barry'nin çayıyla bahçedeki limonlu ver-bena'yı karıştırarak hazırlardı. Sheridan güneye özgü şekerli şurup yaptı - Nashvill'de öğrenmişti - Charlie severdi.

Kız kardeşleri yan odada gene kimbilir ne için tartışıyorlardı. Sheridan dinlemiyordu. Gavin'in uğradığını onlara neden söylememişti acaba? Bu tartışmayı bitirirdi biliyordu. En sonunda bir zamanlar enişteleri olacağını düşünüyorlardı. Kardeşlerinden biri portakallı çörek getirip masaya bırakmıştı. Charlie teyzelerinin yemeklerini severdi. Kalbi duracakmış gibi çöreklere bakakaldı.

"Sheridan?"

"Bunny ben neden daha fazla yemek pişirmedim."

"Ne pişirecektin canım?"

"Evde oturup ona pastalar yemekler yapan bir anneyi hak ediyordu. Senin çocuklarına yaptığın gibi. Aggie'nin Louis'e yaptığı gibi."

Bunny Sheridan'a sarılarak, "Sen müzik yaptın," dedi. "Bu yemekten daha iyidir. Charlie senin şarkılarını seviyordu. Güftelerdeki sırları keşfetmekten mutluydu. "Dark Hearth'la bütün dünya kimi kastettiğini, hangi âşığı mahvetmek istediğini merak ederken Charlie onun benzin istasyonundaki adam olduğunu biliyordu."

Sheridan yere baktı. Dark Hearth ve diğer aşk şarkıları, hatta kayıp aşklar için yazılan şarkıların hepsi tek bir kişi için ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zılmıştı. Sadece Charlie'ye durumu daha az vahim göstermek için benzincideki sıradan bir adamdan söz etmişti.

"Hiçbir şarkı senin portakallı çöreklerin gibi olamaz."

Bunny, "Bunları ben yapmadım, Ag yaptı."

Sheridan gözleri yaşlarla dolu, "Seninkiler de harikadır" dedi. O adı birçok kimseye telaffuz edemiyordu ama kardeşlerine telaffuz etmemek olmuyordu. "Charlie güzel pasta çörek yapan teyzeleri olduğu için mutluydu."

Bunny orada öylece durdu. Ufak tefek ve topluydu. Kıvırcık kumral saçları, iri yeşil gözleri vardı. Üzerinde oyuk yakasına deniz kabukları işlenmiş menekşe mavisi bir yazlık elbise vardı. Güneşi ve bronzlaşmayı seviyordu ama iki yıl önce cilt kanserine yakalandığından beri Agahta -ve Sheridan koruyucu krem kullanması konusunda ısrarlı davranıyorlardı.

Bunny, "Teyzeleri de ona çörek yapmayı severdi," dedi.

Sheridan kardeşinin gözlerindeki yaşları görüp başını eğdi. Charlie'nin Bunny teyzesini ne kadar sevdiğini anımsayarak titredi.

Agatha'ya da adeta tapardı ama değişik şekilde. Agatha'mn tuhaflıkları yüzünden az çekmemişti; Sheridan'ın büyükannesi Charlie bebekken ölmüştü ama ruhu Agatha'da yaşıyordu sanki. Agatha siyahlar giyerdi, büyücü şarkıları söyler, şifalı otlar toplar, kemençesiyle İrlanda şarkıları çalardı.

Bunny sakin, yumuşak ve biraz varoş tipliydi. Bu dünyada tek bırakmak istediği miras ailesine olan sevgisiydi. Ve Charli-e onun ailesiydi.

Sheridan, "Bizi bırakıp gitmesi şart mıydı?" diye fısıldadı.

Bunny yanıt veremedi. Kız kardeşine yaklaşıp ona sarıldı. Sheridan onun yumuşak bedenine yaslandı, öylece kaldılar.

Bu evde büyümüşler, mutlu yazlar, eğlenceli zamanlar paylaşmışlardı. Büyükannelerinin çevresinde toplanır, ondan kendilerine büyü yapmasını isterlerdi. Sonra daha büyüdüklerinde büyükannelerine inananlara ve hatta kendi hünerlerine inanan büyükannelerine bile gülerlerdi. Böyle olduğu halde ona büyü kitaplarını okumayı severlerdi.

Aeahta arkalarından geldi, bal kokulu bir mum yakmıştı.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Kardeşi çılgın bir işe başladığı, mistik ve sipiritüel İrlandalı havalarına girdiğinde Sheridan çabucak oradan kaçardı. Ama Agahta sadece mumu masaya bıraktı ve gelip Agahta ve Sheridan'a sarıldı.

"İçerden konuştuklarınızı duydum ve onun için ancak bir mum yakabildim."

Sheridan, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Agahta, sesi çatallaşarak, "O hiç aklımdan çıkmıyor," dedi.

Bunny, "Portakallı çöreği bu yüzden yaptın, değil mi?" dedi.

Sheridan Agatha'nın başını salladığını hissetti, konuşamayacak durumda olmalıydı ki ağzından tek sözcük çıkmadı. Üç kardeş öyle birbirlerine sarılmış durdular. İlk ayrılan Bunny oldu, uzandı, çörek tabağını havaya kaldırdı.

Vanilya ve portakal kabuğu kokusu Sheridan'a Charlie'yi elinde bu çörekten yerken kucağında sallayışını hatırladı.

Sheridan, "Size bir şey söyleyeceğim," dedi. "Ama bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

Kardeşleri dinledi.

"Gavin burada."

Bunny gözleri parlayarak, "Gavin Dawson mu?" dedi.

Sheridan başını salladı.

"Nerede peki?"

"Teknesinde."

Bunny, "Ama" diye söze başladı.

Agatha gözlerinde ışık, sertçe, "Söyledi ya," dedi Bunny'e. "Konuşmak istemiyor."

Bunny yüzünde sıcak bir tebessümle "Tamam," diyerek tabağa uzandı, bir çörek aldı ve "Bu Charlie için," dedi.

"Charlie için," dedi Agatha.

Sheridan bir tane alıp elinde tuttu, ağzına götüremiyor ama böyle tutmak hoşuna gidiyordu. Kardeşlerinin arasında gözleri yerdeki muşambada öylece dururken gözleri yerde kurumuş kanlı bir ayak izine takıldı. Dün gece Gavin'in kesilen ayağının iziydi bu, silerken gözünden kaçmıştı. Onu görmek her nasılsa kendini biraz daha iyi hissettirdi. çok değil biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çöreğin kıtır kahvrengi yüzünü hafifçe kemirerek, "Charlie için," dedi.

Bir kere daha uzun uzun sarıldıktan sonra ayrıldılar. Bunny masaya gitti ve orada bir tomar gazlı bez buldu.

"Bunlar ne?" dedi.

Sheridan omuzlarını silkti. Yüzünün kızardığını görmesinler diye başını çevirdi. Bunny'nin anlamlı tebessümü sanki onların Gavin için olduğunu bildiğini gösteriyordu. Sheridan "Dark Heart"ı anımsadı, onu Gavin'le ayrılmalarından bir yıl sonra, Charlie'nin doğumundan az sonra yazmıştı.

Ama şarkı yazma serüvenine çok yeni başladığı ilk gençlik yıllarında ilk gitarıyla bu mutfakta oturup 16 ölçülük dizelere ve 8 ölçülük koro kısmına uydurmaya çalıştığı şarkılar yazmaya uğraşmıştı. Şarkıların hepsinde de Gavin Dawson'a olan aşkının ışıldayan coşkusu vardı.

Onlar da Nell ve Charlie gibi sahil arkadaşlarıydılar. Gavin Sheridan'ın tanıdığı kimseye benzemiyordu, Rhode Adası'nda küçük bir fabrka şehrinin çetin koşullarında yaşıyor, yazları beladan uzak durması için büyükannesinin yanına gönderiliyordu.

Gavin öfkeli bir çocuktu, sık sık plajda çocuklarla kavgaya tutuşurdu. Çocukları toplar, tren köprüsünden Devil's Hall'da veya dalgakıranda dalmaya veya ıstakoz avlamaya giderlerdi .

Ama Sheridan'la birlikteyken bambaşka biri olurdu. Sheridan, her nasılsa onu yumuşatmayı başarırdı ve bunu anladıktan sonra kendinde bu gücün varlığına inanırdı. Sakin bir şekilde Gavin'e bakardı ve Gavin yumuşardı. Sheridan onu olduğu gibi kabul ediyordu; yanağında tırtıklı yara, pabuçlarında delik, kim daha derine dalacak tut nefesini, ıstakoz hırsızlığı Gavin için sıradan olaylardı. Gözüpekti, aklı şeytanlıktaydı. Hayat onu güvensiz yapmıştı -evde, sokakta, her yerde. Sheridan'la olunca her şey değişiyordu.

Sheridan ondaki en iyi şeyleri görebiliyordu. Ondan sırt çevirmeyişi, onu yargılamayışı, aşağılamayışı Gavin'i ona bağlamıştı. Kızın sihire, özel şifalı bitkilere ihtiyacı yoktu ama Gavin'e onun yanındayken' farklı olmak isteği veren bir büyü ya-

BELONGS TO KAKOS TEAM

pıyor olmalıydı. Onun içindeki en iyiyi dışarı çıkartmasını istiyordu.

Hubbard's Point'i süpüren denizin rüzgârı, sahilde yükselip alçalan deniz, yaz aylarında büyüyüp küçülen ayın yüzü: bu ritimler doğadan değil Sheridan'la Gavin'in aşkından kaynaklanıyordu.

Arkadaş olarak başladılar, Gavin Sheridan'a çok düşkündü. Sheridan bunu daha Gavin bir şey söylemeden biliyordu. Ona bakışlarından, birisi Sheridan'a alaycı davransa öfkesinden anlaşılıyordu. Bir keresinde Ed Moriatry Sheridan'ın çilleriyle ilgili bir yorum yapmış, buna şahit olan Gavin bunu bir tarafa yazmıştı. Sonra bir zıpkınla balık avlama olayında onun bileğini kırmıştı ama Sheridan her zaman bunun Ed'in ona "çilli surat" demek hatasında bulunduğu için olduğuna inandı.

Gavin'in aşkında her zaman tehlike vardı. Gavin'le aşk, tutkuyla yıkım arasında bir çizgiydi.

Ama ah o tutku. Onu ilk kez on üç yaşlarındayken Gavin'le yan yana otururlarken tanıdı Sheridan. Bir Dört Temmuz günüydü. Birkaç arkadaş sahilde duvarın üzerinde toplanmış Black Point'de bir mavnadan atılacak havai fişek gösterisini bekliyorlardı. Gösteri çok zengindi, havuzlar,çeşmeler, fırıldaklar, hava roketleri. Gavin'le Sheridan bacakları ve kolları birbirine değerek duvarda yan yana oturuyorlardı. Çıplak kolunun onun çıplak koluna değmesi havai fişeklerden daha fazla heyecanlandırmıştı Sheridan'ı. Donmuş kalmıştı, Gavin'in bedeninden gelen bu duygular tüm vücudunu sarıyordu.

Gavin'in eli Sheridan'ın eline değiyordu, bunu isteyerek mi yapıyordu. Sheridan böyle olabileceği düşüncesiyle neredeyse bayılacaktı. Kafası çok sakindi, hiç bu kadar hafif hissetmemişti kendini. Onları çok yaklaştıran o an, bütün dünya titredi. Havai fişek gösterisi hiç bitsin istemiyordu. Patlamalar kalple-rindeki patlamaların yansımasıydı sanki. Işıklar gözlerini kamaştırıyordu, Gavin'in yüzüne baktığında onun gülümsediği-ni gördü ve bir daha gözlerini havai fişeklere çeviremedi.

Bütün bir yaz ve o kış bu duygularla geçti. Ertesi yıl temmuz ayının dördünü dört gözle bekledi, duvarda Gavin'le yan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yana oturacaklarını düşününce tüm bedeni titriyordu. O gece hiç uyumadı, kalbi küt küt atıyordu, acaba gene elini tutacak mıydı? Ama yağmur yağdı o gece. Seller, tropik fırtınalar gibi bir rüzgâr, bardaktan boşamrcasma yağan yağmur, havai fişek gösterilerini imkansız kıldı. Sheridan'ın tek yapabildiği Ga-vin'e gösterinin ertelenmesine çok üzüldüğünü söylemesi oldu.

Gavin yanlış anladı. Onun gerçek bir havai fişek gösterisi izlemek istediğini sandı. Oysa Sheridan'ın tek isteği onunla yan yana duvarda oturmak, yakınlığını, tenlerinin birbirine değmesinden kaynaklanan o müthiş hazzı yeniden hissetmekti. Gavin bisikletine atladığı gibi Niantic'te bir inşaat firmasına gidip birkaç çeyrek çubukluk dinamit çaldı.

4 Temmuz gecesi şakır şakır yağmur yağarken Sheridan'ın penceresinin görüş alanında tahta platformun üzerinde dinamiti çöp tenekelerinin içine koyup arka arkaya patlattı -Sheridan bütün gece duyulan gökgürültüsünden öte patlama seslerini duyup yatağından fırladı. Pencereden bakınca birbiri ardına parlak, mavi-beyaz, gül pembesi ışıklarla karşılaştı. Işıklardan sonra bir siluet belirdi. Sheridan'ı tutup yakalamak ister gibi iki kolunu açmış tahta platformda duruyordu.

Sheridan bu manzarayı dehşetle seyrettiğini hatırlıyordu. Nasıl kendini böyle bir tehlikeye atabilirdi? Patlamalar tüm plaj halkını uyandırmıştı ve annesi ve kardeşleri camlarda kim çöp bidonlarına böyle zarar veriyor diye bakıyorlardı. Polis çağrılmıştı, siren sesleri duyuluyordu. Sheridan ne isteyeceğini bilmiyordu, Gavin'in kaçmasını istiyor, aynı zamanda yakalanırsa bir daha böyle aptalca ve yıkıcı bir iş yapmaz diye düşünüyordu.

Ertesi gün Foley's Store'da görüştüler. Hafif, gri renkli bir yağmur çiseliyor, içinde hissettiği acıyı hafifletiyordu. Polis Gavin'i yakalayamamış, Gavin bütün gece evden eve kaçmıştı. Sheridan'ın sarı yağmurluğu üzerinde içeri girerken görüce sevindi. Sheridan masasına yaklaşırken "Gördün mü?" diye sordu.

Sheridan titreyerek, "Seninle konuşmam lazım," dedi. Kızın

yüzündeki ifadeyi gören Gavin'in tebessümü kayboldu. Başını sallayarak onu dışarıya kadar takip etti. Bir polis arabası göründü yolun alt tarafında. Hiç konuşmadan ikisi de koşarak köşeyi döndüler, mezarlığa uzanan dar ve karanlık yola girdiler.

Mezarlık duvarının arkasına saklandılar, Sheridan "Neden yaptın bunu?" diye sordu.

"Senin için yaptım. Sen havai fişek gösterisinin ertelenmesine üzüldüğünü söyledin, ben de üzülmeni istemedim."

"Gavin, ellerini kaybedebilirdin. Ölebilirdin."

"Olmaz öyle şey. Bana bir şey olmaz."

"Olabilirdi," diye İsrar etti.

Gavin anlamayarak, "Senin 'için yaptım," dedi. Sheridan onun sarardığını fark etti. Gavin anlamıyordu, Sheridan da onu anlamıyordu. Sular sızan ağaçların altına kamburlaşıp oturdular, öyle yakındılar ki birbirlerine Sheridan onun teninin sıcaklığını duyabiliyordu. Geçen sene havai fişek gösterisinde olduğundan daha yakındılar, ve kıza bakışı öyle şaşkın ve bir o kadar da duygu doluydu ki Sheridan'ın içi titriyordu.

"Sana bir şey olsun istemiyorum."

"Olmayacak." Söz veriyor gibiydi. "Olamaz."

Sheridan, "Nasıl böyle söylersin?" diye fısıldadı. "On dört yaşındasın... çocuksun... etten kandan... yaptığın çok tehlikeliydi."

Gavin başını salladı, ve elini kızın yüzünün çok yakınına getirdi, yanağından 2-3 santim uzakta tuttu. Tüm istediği ona dokunmak, çene kemiğini tutup dudağını onun dudağına yaklaştırmakmış gibiydi.

"Anlamıyor musun?" diye fısıldadı.

"Neyi?"

Orada sessizliğin içinde öylece oturdular. Yetişkinlerinki gibi düşünceler, duygular akıp gidiyordu içlerinden. Sheridan söze dökemediği bir şey istiyordu. Ceketinin içine girmek, onun bedenine sokulmak, onun ikinci yarısı olmak. Sheridan gibi Gavin de titriyordu. Gavin korkmuş olmalı ki büyüyü bozan o oldu.

"Beni kimse yenemez," dedi.

"Öyle."

Başını sallayarak, "Ya..."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Polisler yakalayamadılar beni, ne haber?"

"Boşver polisleri. Ölebilirdin."

"Ama ölmedim Sheridan." Kızın gözlerine baktı ve denizden gelen koca bir dalga gibi o duygu geri geldi.

Sheridan sesi çatallaşarak, "Ne?" dedi.

"Sana ne olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Ben hiçbir şeyden korkmam. Dinamit. Hiçbir şey. Yalnız dikkatli olacaksın. Fitili ateşlerken. Ne yaptığımı biliyorum, bana inanıyor musun?"

Sheridan ona baktı ve çok tuhaf bir şey oldu. Geçen yılın 4 Temmuz'undan beri yaşadığı tutku, olabilecek en yumuşak duyguya dönüştü. Teni yanmıyordu bu kez, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Küçücük bir çocuktu o. Sheridan'ın tersine çok zor şartları olan bir yerden gelmişti. İkisi de babalarını kaybetmişlerdi ama fark şuradaydı ki Sheridan'm onun arkasında olan onu kollayıp destek olan bir ailesi vardı. Gavin'in aynı durumda olduğuna inanmıyordu, bunu düşünmesine bile gerek yoktu; Gavin'in elini tuttu.

Gözlerinin içinde yaşlar birikmeye başlayan Gavin'e bakarak, "Tamam Gavin," diye fısıldadı. "Gerçekten tamam." Ga-vin kızgın bir tavırla, "Bana kimse bir şey yapamayacak," dedi.

Sheridan cevap veremedi, elini sıktı.

Orada öylece gümüş yeşili bir hüznün hüküm sürdüğü mezarlıkta oturuyorlardı. Polis arabaları Hubbard's Point caddelerinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Kanundan kaçıyorlardı ve Gavin'in içinde var olan ve her ne sebeptense en ciddi tehlikelere bile rahatça dalabileceği ve korunmalı bir yaşamı hak etmediği gibi bir düşünceden kaçıyorlardı.

Bu on dört yaşında oldukları yazdı, ertesi yıl her şey dönüşü olmayacak bir biçimde değişti. Çaldığı dinamiti ateşleyerek Gavin Sheridan'ı uyarmıştı, onu sevmenin bedeli üzüntü ve güvende olmamak demekti çünkü o her zaman risk alacaktı. Ama aşk fren, tedbir tanımıyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Sheridan şimdi mutfakta bu sonraki yazı anımsıyordu. Tutkuları bir senede daha da güçlenmişti. Gece yarısından sonraydı. On beş yaşındaydılar.

Gavin'in büyükannesinin başarısız bir şekilde uygulamaya çalıştığı sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı.

Gavin evden çıkıp tepeye tırmanmış Sheridan'ın şarkılarını dinliyordu. Sheridan'a tepeye gelip dinlemek için yalvarıyor-du, o da seyirciye -bu Gavin bile olsa- henüz hazır olmadığını söylüyordu.

Sheridan'ın ailesi çoktan uyumuştu. Sheridan mutfakta aynı yere oturmuş elinde ikinci el gitarı akord ediyor, güftesini yazdığı bir şarkıyı çıkartmaya çalışıyordu. Telli kapının ardından avludan kriket sesleri geliyordu. Her zaman havai fişeklerin atıldığı koyda bulunan Black Point dışındaki North Brother'dan martıların çığlıkları duyuluyordu. Sonra bir şey duydu.

"Lanet olsun"

Elinde gitarı yerinden zıpladı ve yüzünü kapının teline yapıştırdı.

"Kim var orada?"

Gavin o seneler orada olan meşe ağacının gölgesinden çıkarak, "Ben," dedi. Beş yıl önce bir kasırga sırasında yıkıldı o ağaç. Gavin ayağını kaldırdı. "Affedersin... Ayağımı taşa çarptım. Çalmaya devam etsene."

"Söyledim sana... kimsenin dinlemesine izin yok."

Sheridan o karanlıkta bile Gavin'in gülümsediğini görür gibiydi, "Onun için saklanarak seni dinlemek zorunda kaldım. Şarkının konusu ne?"

"Hiçbir şey."

"Haydi benim için çal."

Pervanelerin ışığa kavuşmak için kapının teline üşüşmelerini hatırladı. Göğsünde kalbi aynen öyle çarpıyordu. Dinlemesine izin verirse Gavin her şeyi anlayacaktı. Herkese açık bir yerde veya ailesinden başka bir kimseye şimdiye kadar hiç çalmamıştı -Nevvport'taki parformansı bir yıl önceydi. Üstelik bu şarkının sözleri son derece kişisel ve özeldi. Gavin duyun-

ca duygularını anlayacaktı. Bütün bunlar kafasından geçiyor, bayılacak gibi oluyordu.

Planlamadığı halde kapıyı açıp dışarı çıktığını, serin gecede otların çıplak ayaklarını üşüttüğünü hissetti. Gitarı koltuğunun altında, şifalı ot bahçesine doğru yürüdü, Gavin onu izliyordu.

Duvara oturdu, Gavin de yanına. Öyle yakındılar ki kalçaları birbirlerine değiyordu. Sheridan'ın kalbi öyle hızlı atıyordu ki! Gitarının akordunu kontrol etti. Gavin'e baktı, gözleri yıldızların altında panldayarak o da kendisine bakıyordu. Sheridan'ın ağzı kupkuruydu.

"Ailemden başka kimseye çalmadım," dedi.

Gavin, "Ben neyim?" dedi. "Birbirimizi ezelden beri tanıyoruz."

Sheridan zorla yutkundu. Doğruydu. Hubbard's Point'li çocuklar birbirlerinin akrabası gibiydi ama ya bu şarkının sözleri. Annesine, büyükannesine, kardeşlerine söylediği zaman, İrlanda şarkıları, Amerikan folk şarkıları ya da"Moon River" gibi klasik şarkılar söylerdi. Ya da büyükannesiyle kitaptan büyü şarkıları söylerlerdi.

Sheridan, "Sadece bir şarkı," dedi. "Herhangi biri ya da herhangi bir şeyle ilgili değil."

Gavin, "Tamam," dedi. Kıza öyle yakın oturuyordu ki Sheridan onun kalp atışlarını duyduğuna yemin edebilirdi.

Sheridan gitarında bir iki tele dokundu, sonra ayağa kalktı ve şarkıyı söylemeye başladı.

Belki bir zaman belki bir gün Sen de
benim gibi hissedersin *Gözlerimi*
kapatacağım seni düşüneceğim Sen orada
olacaksın ve biz- • •

Durdu. Son kelimeyi söyleyemiyordu. Kapkara gökyüzünde yıldızlar küçük beyaz noktacıklar olarak görünüyordu. Utanarak gözlerini yukarı kaldırdı.

Gavin kıza bakarak, "Bitir şarkıyı," dedi.

"Bitmedi. Son satırı bilmiyorum."

"Lütfen?"

"Yapamam."

"Hiç olmazsa şarkının adını söyle.

Sheridan başını salladı.

"Lütfen söyle Sheridan.... şarkının adı ne?"

Sheridan, "Beni Öp" diye fısıldadı.

Gavin ona bakarak başını salladı. Sheridan titrediğini hissediyordu. Bunu yapmamalıydı. Bu öyle dosdoğru, öyle çılgınca bir şey olmuştu ki, sanki onun önünde tüm içini dökmek istemiş gibi.

Daha önce hiç öpüşmemişti ama Gavin'le öpüşmeyi o kadar uzun zamandır hayal ediyordu ki; bu duyguların verdiği ilhamla bu şarkıyı yazmıştı ama şimdi durumdan nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

Gavin, koluyla ona sarılarak, "Sheridan?" dedi.

Sheridan gitarına sıkı sıkı sarılmıştı ama Gavin onu Sheridan'ın elinden alarak kenara koydu. İki yıl önceki havai fişek gösterisi sırasında bunu yaparsa Sheridan'ın çok ürkeceğini düşünmüştü ama en nihayet onu öptüğünde kız karşılık verdi, ne yapacağını biliyordu. Gavin'in dudakları serindi, çevrede ot kokuları vardı ve Sheridan öpücüklerin nane, mine çiçeği ve kekik koktuğunu düşündü.

İkisinin de elleri titriyordu, Sheridan ayakta zor duruyordu böylece Gavin'in ne kadar sert ve güçlü olduğunu hissetmek için bedenini ona iyice yasladı. Dilleri birbirine dokundu, Sheridan'ın tüm bedenini ateş sardı, yazmakta olduğu şarkı kafasından uçtu gitti. Ve o anda asla unutmayacağı bir şey öğrendi, şarkılar ne kadar güzel, duygulu, tutkulu olurlarsa olsunlar gerçek aşkın yerini tutamazlar.

Çünkü bu sadece bir öpücük değildi - aşklarının başlangıcı belki de... ortasıydı. Sheridan Gavin'in gözlerine bakmak için biraz geri çekildi. Gavin de ona sanki onu ezelden beri tanıyormuş, kalbinin içini görüyormuş gibi bakıyordu.

Gavin, "Sheridan," diye fısıldadı.

Sheridan başını sallayarak bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O sözleri sen mi yazdın..."'

"Senin için," dedi Sheridan.

Şimdi kardeşleriyle mutfakta otururken Sheridan ikisinin de on beş yaşında olduğu ve ilişkilerini bir yola soktukları için büyük bir şaşkınlık yaşadıkları o geceyi hatırladı. İkisi de rol yapmıyordu, sadece gerçeği söylüyorlardı.

Hep gerçeği söylediler ve onları ayıran da bu gerçek oldu. Sheridan böyle düşünerek ıslak bir sünger aldı ve yerdeki Gavin'in kanlı ayak izini sildi.

Aşk gariptir. Stevie Moore her zaman bunun böyle olduğunu bildi. Sheridan Rosslare'den birkaç mil ötede tepedeki küçük evindeydi. Kalbinde bir ağrı hissetti. Akşam yemeği bitmiş, bulaşık yıkanmıştı, atölyesinde yalnızdı. Jack uzun yalnız yürüyüşlerinden birine çıkmıştı.

Stevie yardan aşağı, yarım ay altındaki plaja ve koya, dalgakırana demirlenmiş beyaz tekneye baktı. Nell'in orada olduğunu biliyordu. Aslında Gavin'in buraya gelmesine Nell neden olmuştu.

Atölyede dolaştı, çalıştığı şövalenin önünde durdu. Belki biraz boya karıştırırsa kendisini toparlayabilirdi. Kırmızı tüpünü alarak bir miktar palete sıktı Oraya bakarken başı döndü, bayılacak gibi oldu. Paletteki renk kan gibi görünüyordu. Ağrıyan kalbini düşündü, eli kalbinde, kalp atışlarını hissederek pencerenin önüne oturdu. Aşağıda sahilde dalgalar sonsuz bir şekilde birbiri ardına sahili yıkıyordu. İşte Stevie için hayatın kaynakları bunlardı: sahil, dalgalar, Jack.

Gözlerini kapatıp Jack'i düşündü. Aşk nasıl bu kadar acı verebilirdi? Bazen öyle geliyordu ki duyguların ne kadar güçlüyse acı o kadar büyük oluyor. Tersi olması gerekmez miydi? Birbirine yakın olmak, mutluluk, huzur, neşe, güven getirmez miydi?

Öyleyse neden sendeliyor, düşüyor, kendini dünyayı terk ediyormuş gibi hissediyordu?

Jack çok mutsuz görünüyordu. İşin en kötüsü de bunu Stevie'nin dün gece bir dokunuşla başlatmış olmasıydı. Son za-

BELONGS TO KAKOS TEAM

manlarda Jack o kadar uzak görünüyordu ki! Akşam yemeklerine oturduklarında gülümsemek için büyük çaba harcıyordu. Sonra yatakta ondan uzak arkasını dönüp yatışı, sanki Stevie'yle aynı yatakta olduğunu unutmak istiyordu. Dün gece ayağını uzatarak başparmağıyla ona değmeye çalıştı.

Bazen bunu yaptığında Jack döner, onu kollarına alır ve öyle ihtirasla öperdi ki Stevie kendini dalgalara bırakmış gibi hissederdi. Kayar gider, her şeyin başı sonu yokolur ve sonra sıra Jack'e gelirdi. Sevişirler, birbirlerine gizli şeylerini fısıldarlar, dalgalar yükselir, birlikte kayar giderler, yataklarından dışarı, pencereden dışarı, yeryüzünden dışarı... Böyle gecelerde kendi denizlerinde yaşarlardı. Birbirlerinin teknesiydiler, birbirlerini sürükleyen dalga, riskli bir yolculuğun hem güvenliği hem tehlikesiydiler.

Ama dün gece öyle olmadı. Ona parmağıyla dokunduğunda kendisine doğru dönmesini istedi. Ona dokunmasa, duygularını söylemese, aşk yapmasa bile gözlerinin içine bakmasını istedi. Ama Jack dönmedi, uyuyormuş gibi yaptı ve biraz sonra da bacağını onun ayağından bir iki santim uzaklaştırdı.

İşte Stevie o anda kaybetmişti.

Onu sarsarak, "Bana bu şekilde davranmaktan vazgeç" dedi.

"Şşş, Stevie, geç oldu. Haydi uyu."

"Uyumak mı? Nasıl uyuyabilirim? Böyle reddedilmişken."

"Sen mi reddedildin?"

"Jack, seni seviyorum. Sırf evlilikle ilgili çekincelerim var diye beni suçlayabilir misin?"

Jack'ten sessizlik. Dehşet verici bir sessizlik. Kelimeler yok, ses yok ama bu sessizlikte Jack ona reddedenin o olmadığını, onu itenin kendisi olmadığını anlattı. Evet, belki onun ayağının temasından dizini geri çekmişti ama Stevie'nin yaptığının yanında bu hiçbir şey değildi. Evlilikle ilgili kuşkuları olduğu için suçluyordu Stevie'yi, bu çok açıktı.

Stevie, elleri hamile karnının üzerinde kenetli dışarı, Gavin'in teknesine bakıyor ve kendini kahrediyordu. Jack'i üzmeye dayanamıyor ama aynı zamanda onun istediği şeyi yapamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve işte gene aynı şeyi düşünmekteydi: aşk garip bir şey.

Ne kadar coşkulu, renkli, kızgınlıklar, şaşırtıcı olaylarla do-,ıu bir aşk yaşamı olmuştu. Çok uzun zaman kalbinin sesini dinlemiş, bunun felaketle biten sonuçlarına katlanmıştı. Tropik bir fırtınada karanın görünmesini beklemek gibiydi hayatı. Hatalı evliliklerle kendini ve başkalarını çok zor durumlarda bırakmıştı. Bazı evlilikler boşanmayla sonuçlanır, üzüntü verici hatta trajik -ama dünyanın sonu değildir bu. Gelgelelim Stevie üç kez evlenmişti. Üç evlilik, üç ayrılık. Bir daha evlenmeyeceğine yemin etmişti.

İnsan vücudunun kimyasını, yüzde doksan yedisinin su olduğunu biliyordu. Bataklıktaki dereler gibi damarlarının tuzlu suyla dolu olduğunu. Ayda bir kez -yani gebeliğinden önce- bedeninin döngüsü ayın okyanuslardaki gelgit çekimini yansıtırdı. Resim yapardı ve resimlerinin kendinden daha yüce, anlayamadığı kaynaklardan çıkıp geldiğini, doğadan gelen bir güçle oluştuğunu düşünürdü.

Jack Gilbert çok uzun zamandır, birlikte olduklarından bu yana onun limanı olmuştu. Jack, korunmalı sığınağının duvarları arasında Stevie'nin dinlenmesini sağlamıştı. Kötü durumda olduğu zaman onu anlayışla karşılar, fırtınanın gelip geçmesini beklerdi. Dalgaların şiddetinden yumuşak, sarı ay ışığının aydınlattığı sakin havuzlara yönlendirirdi onu. Stevie'ye sevildiğini hissettiriyordu Jack.

Peki ne olmuştu da her şey bu kadar zorlaşmıştı?

Stevie, problemin ilk nereden başladığını çözmeye çalıştı. Elbette Charlie'nin ölümünden sonra. Nell yıkılmıştı ve gece gündüz ona yardım etmeye çalışıyorlardı. O okul dönemi her şey pamuk ipliğine bağlıydı, dersleri berbattı, geleceğiyle hiç ilgilenmiyordu. Onun üniversiteyle ilgilenmesini sağlamak o kadar zordu ki, yapılması gereken tüm işlemler eninde sonunda onun NYU'da Charlie'yle birlikte olamayacağı, onu bir daha hiç göremeyeceği gerçeğine gelip dayanıyordu.

Stevie birkaç ay sırf Nell'le ilgilenebilmek için eline fırça almadı. Jack kızının ona ihtiyacı olduğu bir dönemde evde olabilmek için iş seyahat programını değiştirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stevie ve Jack Nell için tam bir işbirliği içindeydiler. Bundan hiç kuşku yoktu. Ama Charlie'nin kaybı onları da yıkmıştı. Onu oğullan gibi severlerdi -ezelden beri tanırlardı- en iyi arkadaşlarının oğluydu. Onun ölümü içlerindeki her şeyi yok etti.

Stevie bu olayın Jack'i nasıl etkilediğini gözlemliyordu. Belki olayın ani oluşu, şiddeti çağrıştırması, araba kazasında kaybettiği karısı Emma'yı anımsatmıştı ona. Kısacası Jack sevdiği birinin ölümüyle yüz yüze gelen kızına adamıştı kendini. Charlie'nin ölümü hiçbir şeyin sonsuz olmadığını, dünyadaki hiçbir şeyin kalıcı olmadığını bir kez daha göstermişti.

Sonra Stevie hamile kaldı. Karnı büyüyordu. Evet, işte Jack'le ilişkisi o zamandan beri değişmeye başladı. Hamilelik Charlie'nin kaybıyla birleşince, ikisi, ahlakın, kaderin ve aşkın iki yarısı olmuşlardı. Jack, Stevie'nin ne hissettiğini bilmesine rağmen ona evlenme teklif etti ve aldığı yanıttan hoşlanmadı.

Ve şimdi hiçbir şey eskisi gibi değildi ve Stevie bu durumun geriye dönüşü olmadığını düşünüyordu.

Neden her soru bir karşı koyuşa dönüşüyordu? Her dokunuş kumda çizilen bir çizgiye? Neden o korunmalı limanları birden dünyanın en büyük fırtınasında yıkılacakmış gibiydi?

Aşağı bakınca Jack'in yürüyüş platformunda durmakta olduğunu gördü. Sanki içine binip uzaklara gitmek işiyormuş gibi Gavin'in teknesine bakıyordu. Stevie sevdiği adama baktı, acaba sevdiği her şeyin çökmekte olduğu bir zaman diliminde mi yaşıyordu? Böyle olduğunu hissediyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Ağustos ortalarının ılık melteminde akıntı Squire Toby'i açığa çekiyor, demiri tutan halatlar geriliyordu. Gavin aşağıda faksın devamının gelmesini bekliyordu. Uydu sistemi burada güçlüydü ve ofisteki kadar süratle bu işlemlerin yapılması gerekiyordu.

Judy tekneye gelip iletişimde ona yardım teklif etmişti ama Gavin teknede Sheridan'dan başka bir kadının varlığını istemediğinden kendi başına halledebileceğini söyleyerek bu teklifi reddetti. Mümkün olduğu kadar ayağına kuvvet vermeden çalışma masasına eğildi. Tam Charles Rosslare'in ölüm raporunun ilk sayfasını okumaya başlıyordu ki çalışan faks sesinin ötesinde başka sesler duydu, suda kürek sesleriydi bu.

Güverteye çıkıp karşıya baktı. Eski bir sandalın içinde bir siluet tek başına plajdan kendisine doğru geliyordu: Sheridan. İnanamıyordu, o kadar içten, o kadar güçlü duygularla bu anı beklemişti ki. Sheridan yaklaşınca Gavin merdivene doğru yaklaşması için işaret etti, sonra elinden tutup tekneye çıkmasına yardım etti.

"Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Pek zor olmadı. Bir tekne vardı bu işin içinde. Senin geldiğin gün bu tekne de geldi Hubbard's Point'e. Evden görebiliyorum."

"Hımm," dedi Gavin, aynı şekilde onun evinin de tekneden göründüğünü ve gözlerini o evden alamadığını söylemedi.

"Sen her zaman suyu severdin."

Gavin "Şüphen olmasın," dedi. "E hoş geldin tekneye."

"Çok güzel."

Gavin, "Sana tekneyi gezdireyim." diyerek ona Chris Craft Futura'sını gezdirdi, aşağı indiler, Sheridan Gavin'in yeni elden geçirdiği maun takımı çok beğendi, haritalara, kitaplıklara, tik ağacından yer döşemelerine baktı.

Galeri kısmında elektroniklere yer açmak için bazı eşyalar kaldırılmıştı. Bu elektroniklerden biri olan faks makinesi o anda Charlie'nin otopsi raporunu iletmekteydi. Gavin onu çabucak haritalardan birinin altına soktu ve Sheridan'ı öne doğru çekti. Sheridan başını aşağıdaki kabine sokarak oradaki ranzayı gösterdi, "Burada mı yatıyorsun."

Gavin "Evet," derken Sheridan'ın gözleri etrafta dolaştı, bir fotoğrafın üzerinde durdu. Bu Hubbard's Point'te birlikte oldukları dönemlerde çekilmiş Sheridan'ın güzel bir fotoğrafıydı. Gavin onu hep yanında taşır, yastığının hizasında bir rafta bulundururdu. Sheridan fotoğrafı görmemiş gibi yaparak başını başka yöne çevirdi. Gavin kızardığını hissetti, kabineden çıkıp güverteye yöneldi.

Gavin'in arkasından temiz havaya çıkan Sheridan, "Güzel bir teknen var," dedi. Gavin her ikisine de birer iskemle çekti, yıldızların altında yan yana oturdular. Gözyüzü pırıl pırıl olmasına rağmen hava yavaş yavaş ağırlaşıyordu. Ertesi gün bunaltıcı olacaktı, öğleden sonra fırtına bekleniyordu.

"Teşekkür ederim," derken Gavin ifadesiz bir yüz takınmak istiyordu. Onu bu teknede görmeyi ne kadar çok hayal ettiğini anlasın istemiyordu.

"Bakımı zor olmalı."

"Öyle." "Tekne sahibi olmanın maliyeti çok yüksek derler.

BELONGS TO KAOS TEAM

Ama benim için değiyor. Chris Craft, Futura'yı denizcilerin Jaguarı diye lanse etti. Büyük bir tekne ve benim evim."

"Hep mi teknede yaşıyorsun?"

"Evet. İstediğim yerde olabiliyorum. İş neredeyse oraya gidiyorum. Belki bir yerlere varışım birkaç gün alabiliyor ama gittiğim yerde ayağım evimde oluyor."

"Otel sana göre değil."

"Yok."

"Nasıl böyle bir karar verdin?"

"Teknede yaşama kararı mı?"

"Detektif olma kararı. Detektifsin değil mi?"

Gavin omuz silkti. "Danışmanlıktan vergi ödüyorum. Çok mesleğim var benim."

"Vinnie'ye mi çalışıyorsun?"

Gavin, "Bazen. Ona çalıştığımı biliyorsun," dedi.

Sheridan ona baktı, "Hâlâ ona mı çalışıyorsun demek istedim."

"Hâlâ onun ofisini esas bürom olarak kullanıyorum ama daha çok serbest çalışıyorum."

Birbirlerine baktılar. Sheridan eski arkadaşı Vincent de Havilland'ı boşanma davası için tutmuştu. Sheridan ve Charli-e'nin babası Randy Quill iki yıldan daha az bir zaman evli kalmışlardı ama bu süre adamın Sheridan'ın sahip olduğu her şeyin peşine düşmesine yetmişti.

Sheridan Gavin'den ayrıldıktan kısa süre sonra Randy Quill'le birlikte olmuştu. Gavin şimdi Sheridan'a bakıyor ve yanlış yaptığı milyonlarca şeyi düşünüyordu. Onlara bakınca karşıtların birbirini çektiği düşüncesine inanıyordu insan.

Yazları burada, Hubbard's Point'de tren yolunun aynı tarafında yaşıyorlardı ama Gavin karşı tarafta da yaşasa fazla bir şey fark etmeyecekti. Babası Sheridan'ın babası gibi donanma mensubuydu ve Gavin altı yaşındayken gemide apandisit patlamasından ölmüştü. Gavin annesinin gözyaşlarını hatırlıyordu. Onu teselli etmeye çalışırken bir taraftan da Hewport'ta rıhtımdan ayrılırken babasının sözleri aklından çıkmıyordu -o yokken ailenin erkeği Gavin olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gavin, annesinin ne kadar yorgun olduğunu bildiğinden, kendisine ve eve bakmak için gösterdiği çaba ona çok dokunuyordu. Rhode Island Central Falls'da işçi mahallesinde iki ailenin yaşadığı bir evin üst katında oturuyorlardı. Çamaşır makinesi hiçbir zaman çalışmaz böylece annesi tüm çamaşırlarla ve bir cep dolusu bozuk parayla onu çamaşırhaneye gönderirdi. Annesine yardım ettiği için Gavin bunu severek yapardı.

On yaşındayken daha büyük bir çocuk paralarını çalmak istedi. Gavin onu bir elinde sigara bir elinde çakı köşede beklerken gördü. Karşıya geçip gitmesi gerekirken yapısı buna uygun olmadığından kendini çocuğun yanında buldu. Silahsız olduğundan Gavin elinde ne varsa onlarla dövüştü. Sonunda iki gözü de morarmıştı, yanağında da paslı bir bıçağın bıraktığı derin bir çizik vardı.

Ama fiziksel yaraların ötesinde utanç içindeydi, annesini ve hatta - babasını düş kırıklığına uğramıştı. Üç dolar - annesinin onca çabayla kazandığı para gitmişti. Çocuk parayı sanki hiç önemli bir para değilmiş gibi almıştı, Gavin'i yere itmiş ve son kuruşuna kadar soymuştu. Okul döneminde Gavin çocuğu sokakta yürürken gördü ve koşup yanına gitti. Yumruklar, tekmeler konuştu. Çocuk ondan büyüktü ve Gavin onun yarı boyundaydı. Ama suratına bir yumruk atıp ön dişini kırmayı başardı.

Sonraki yaz annesi onu yazlan kalması için büyükannesine gönderdi. Gavin gitmek istemedi, daha önce gitmiş ama fazla kalmamıştı. Annesine gitmemek için yalvardı, "Benim yerim senin yanın, hem babama da söz verdim," dedi. Ama annesi yeni biriyle tanışmıştı, New Bedford'dan biriydi bu ve annesi giderse her ikisi için de daha iyi olacağını söyledi.

Bu sözler dövüşlerden hatta parasının çalınmasından daha fazla canını acıttı. Annesi onu uzağa gönderiyordu. Bu sözcük her an aklındaydı. Ne kadar çaba gösterirse göstersin ara sıra kavgaya karışmaktan kendini alıkoyamıyordu, bu annesi için de zordu. Onu istemese bile annesini suçlayamazdı. Babasıyla kendisini bu kadar düş kırıklığına uğratıyorsa onu sevmeyebilirdi de. Annesi onu Connecticut'a getirdi ve bıraktı. Ön bah-

çede annesinin arabasının gidişini seyrederken acaba bir gün her şey gene eskisi gibi olabilecek mi diye düşünüyordu.

Ama büyükannesi çok iyiydi ve ona kendini evinde hissettirdi - Hubbard's Point de yeryüzünde cennetti sanki. Plaj, tenis kortları, bahçeleri, mutlu aileleri ve Sheridan. Gavin'in kavga etmekten ve herkesin kendisinden bir şey istiyor olma kuşkusundan kurtulması zaman aldı.

Bunlar Sheridan sayesinde olmuştu ama daha sonra gene bir kavgaya karıştı.

O günü hatırlıyordu. Çocuklar plajda toplanmıştı. Gavin gözlerini Sheridan'dan alamıyordu. Yanık teni, güneşin altında altın gibi parlayan çilleri, Gavin'in tüm sırlarını biliyormuş gibi ona bakışı... En garibi de gerçekten ona tüm sırlarını, başından geçenleri, gördüğü gezdiği yerlerle ilgili anılarını anlatmak isteyişiydi. Arkadaşları onun da babasının ölmüş olduğunu söylemişlerdi. Babasızlığın nasıl bir şey olduğunu anlayabilirdi. Aynı yaştaydılar ve Gavin'e tüm ömrü boyunca Sheri-dan'ı tanıyormuş gibi geliyordu.

Bundan önce polislerle başı derde girmişti, hatta bir daha sefere soluğu hapiste alacağını söylemişlerdi. Hubbard's Point'te çok huzurlu ve özel bir şey vardı. Gavin hem burasını seviyor hem de burada olmaya dayanamıyordu. Sanki her şeyi öğrenecekler, kötü bir çocuk olduğunu bilecekler ve onu geri göndereceklerdi. Ama Sheridan'ın bakışındaki bir şey onun böyle düşünmediğini gösteriyordu -o Gavin'i burada istiyordu.

Çocuklar şnorkel ve diğer malzemeleriyle toplanınca Sheridan. "Balık tutmaya mı gidiyorusunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Sanırım gidiyoruz."

Sheridan gülümseyerek başını salladı. Gavin keşke oğlanlarla takılmak zorunda olmasam diye düşünüyordu. Sheridan'la rafta kadar yarışmak, sonra onun yanına yatıp güneşte kurumak istiyordu.

Ed, "Hey Dawson!" diye bağırdı sığ suda yürüyerek. "Bırak çilli suratlarla konuşmayı da gel, sular yükselmeden gidelim."

Gavin, "Kes sesini" derken okulda rehberinin onu uyarmış

olduğu o patlamaya hazır öfke fırtınasını yeniden yaşadı. Sheridan'm yüzündeki incinmiş ifadeyi, Ed'in sesindeki kendini beğenmiş alaylı tavrı hissedince patlamaya hazır hissetti kendini. Ama Sheridah elini bileğine koydu.

"Tamam," dedi. "İyi eğlenin. Umarım su temizdir, bir sürü balık tutarsınız..."

Gavin elini onun bileğinde hissetmenin heyecanını yaşarken başını salladı. Kızgın güneşe rağmen titreyerek arkadaşlarının arkasından denize atladı. Ve gün sürdü gitti.

Dalgakıranda zıpkınla avlanıyorlardı, yılanbalığı ve karabalık peşindeydiler. Gavin Ed'in zıpkınıyla en büyük balığı tutmuştu: plaja geldiklerinde Ed - her şeye sahip zengin çocuğu- elindeki zıpkını Gavin'in başını hedef alarak alaylı bir şekilde dalgalandırmaya başladı. Gavin hiç düşünmeden tepki verdi ve Ed'i yere fırlattı.

Ed'in bileği kırıldı ve kaza olmasına rağmen Gavin hemen diğerleri tarafından dışlandı. Plajdaki diğer çocuklar ondan korkuyorlardı, işin en kötüsü Gavin, Ed'e saldırdığı andaki duygularını hatırladıkça kendi kendinden korkuyordu. Diğer çocuklar yavaş yavaş Gavin'den uzaklaşsa da Sheridan hep yanındaydı. Yüzmek mi istiyor, Küçük Plaj'a yürümek mi istiyor sorardı, Gavin ondan kendisi için bir şarkı yazmasını isteyerek dalga geçer, Sheridan da yazacağını söyleyerek onun bu şakalarına katılırdı.

On beş yaşlarındayken bir ağustos gecesi Sheridan ona birlikte kayan yıldızları seyretmeyi teklif etti. Gavin'den o güne kadar kimse böyle bir şey istememişti. Göktaşı yağmurunun olacağı geceydi, ikisi yan yana kumlara uzanıp gökyüzünü seyre koyuldular, Gavin konuşamıyordu bile, iki yaz önce havai fişek gösterilerinde olduğu kadar duygu yüklüydü.

Sheridan'ın yanında yatıp yıldızları seyrederken sanki tüm yıldızlar içine akıyordu. Tenini ateş gibi yakıyor, onu canlandırıyor, kendini önemli hissettiriyordu. Sonra Sheridan'ın başını omuzunda hissetti. Birkaç saniye süren bu yakınlaşma Ga-vin'e romantizmden çok Sheridan'ın kendisine önem verdiği ve birbirlerine ait oldukları duygusunu veriyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Bir hafta sonra Stıeridan Gavin'e "Beni Öp" şarkısını söyledi ve öpüştüler.

Teknesinin güvertesinde Sheridan'ı seyrederken Gavin işte bunları düşünüyordu... Daha sonra hiç ayrılmamışlardı. İlk gençlik yıllarında, yirmili yaşlarında, Gavin'in donanmada olduğu yıllarda ve Sheridan'ın şarkı sözü yazdığı ilk yıllarda hep bir çift oluşturdular. Gavin donanmaya katıldı çünkü ailede bütün erkekler bunu yapmıştı. Gavin bir denizaltıya binip denize açıldı mı aylarca geri dönmüyordu. Sen ailenin erkeğisin demişti babası.

Bir turdan sonra Sheridan'ın henüz vazgeç demesine fırsat kalmadan ikinci tura çıktı. Aslında Gavin de bazen bu iyi bir proje miydi diye düşünüyordu çünkü daha başlarda olmasına rağmen Sheridan'm onu beklemekten yorulduğunu hissediyordu.

Nasıl ki vahşi ortamın çağırdığı köpekler serbest bırakılınca evcil ortamlara dönmek isterlerse Gavin de eski yaşamının kendini çağırdığını hissediyordu. Belki çok inişli çıkışlı olan yaşamının ilk yıllarından kaçabilirdi ama sonsuza dek uzak kalamayacağı şeyler vardı. Sheridan'ı sevmek onu Hubbard's Point'e bağlıyordu ama bu hak etmediği kadar büyük bir mutluluktu onun için.

Donanma onun bu rahatsızlığını besledi sanki. Yurt dışında — gözetim, keşif misyonları için gizlilik ve hız amaçlı tasarlanmış, bir 688-sınıf hızlı hücum USS William Crawford denizaltısında hizmet veriyordu. Nükleer güçlü Cravvford büyük bir hızla sorunlu noktalara ulaşmaktaydı; içki ve dövüşün eksik olmadığı limanlar vardı. Kawloon'da Gavin sarhoşken dövme yaptırdı: üzerinde Sheridan yazan bir kalpti bu.

Bronx Bainbridge Aveneu'dan Joe Donovan adında iyi bir çocukla arkadaş olmuştu. Joe'nun babası polisti ve donanmadan sonra o da babasının mesleğini seçecekti. Gemide Gavin'e göz kulak oluyordu. Bir keresinde Singapur'da bir bıçağın Gavin'in kalbine 2 santim yaklaştığı bir kavgadan onu çekip almış ve Cravvford'a tedaviye götürmüştü.

Joe aynı zamanda Gavin, Sheridan'ı anlatırken onu dinli-

yordu-sonsuza kadar, millerce denizin altında, dünyanın bir ucunda.

Hubbard's Point'da plajda yatıp kayan yıldızları seyrettiklerini anlattığı o uzun konuşmalar sanki hayal ürünü gibiydi. Sanki Joe'ya yabancı bir adamdan söz ediyordu - Sheridan'ı seven ve onun gibi bir kadın tarafından sevilen bir başkasından. Gavin'den çok farklı birinden.

Gavin onu uzaklaştırmıştı, bunu artık biliyordu. Belki o çocuğun parasını çaldığı, annesini babasını hayal kırıklığına uğrattığı günlere gitmişti. Belki o öyle kenarda dururken ev sahibinin geciken kira borcu için annesini hırpaladığı, ya da alacaklılar yüzünden telefonlarını açamadıkları günlere. Kendini berbat hissediyordu, babasına verdiği sözü yerine getirememişti. Annesine bakamamış, evin erkeği olamamıştı. Bunu Sheridan'a nasıl yapabilirdi? Denemişler, ellerinden geleni yapmışlardı.

Gavin her zaman düz ve dar bir yolda ilerleyemeyecegini biliyordu. Sheridan da Gavin'le olursa onun gene denizlere gidip onu yalnız bırakacağını biliyordu.

Ayrıldıktan sonra Sheridan da herhalde yeniden birine bağlanmak istemiş ki olaylar öyle gelişti. Nashville'de Randy Qill'le tanıştı Randy kasabada yeniydi, kimse tanımıyordu. Birkaç şarkı yazmış, gruplarda çalmıştı. Sheridan bütün iyimser-liğiyle onda potansiyel gördü ve Randy ilk kez birinin dayanabileceği bir şarkı yazdığında onu plak yaptırmak istedi.

Gavin onları ilk kez birlikte gördüğü anı hiçbir zaman unutamayacaktı, beyni duruyor sandı; denizaltı Virginia'da limandaydı, izin alıp Nashville'e geldi. Ayrılık onun gözlerini açmıştı, ne yapacağını biliyordu. Sheridan'a sürpriz yapacak, ondan kendisine geri dönmesini isteyecekti.

Sheridan'ın Ryman Auditorium'da bir konseri vardı ve Gavin bif buket gülle çıkageldi. Onu geri kazanmak için bunun bir fırsat olduğunu, onu kendisine döndürebileceğini düşünüyordu. Yazık ki gülleri vermek kısmet olmadı. Konserden sonra sahneye yöneldiği anda Sheridan'ın biriyle öpüştüğünü gördü.

Randy'di bu. Hemen gerisin geriye döndü, elindeki buketi gişedeki kadına verdi, dosdoğru Norfolk'a gitti. O gece limandaki bir barda kavgaya karışıp tutuklandı.

Gavin neredeyse öldürüyordu oğlanı, kavganın neden çıktığını bile hatırlamıyordu. Gemideki tayfalardan birini rahatsız etmişti çocuk ve elbette asıl neden Sheridan'm biriyle öpüşme - siydi. Gavin'in içindeki o tanıdık eski canavar şahlanmıştı. Oğlanı hastaneye yatırdı, uzun süre hapiste yatabilirdi ama Vincent savunmasını üstlendi. Gavin yüz kızartıcı suçtan donanmadan atıldı.

Bu arada Sheridan ve Randy'nin ilişkisi sürüyordu. Randy hep Sheridan'm yanındaydı. Sheridan ona iş vermişti. Tam onun menajerliğini üstlenecekti ki üç şey oldu: Charlie'ye hamile kaldı, evlendiler, Randy'nin hırsızlığını yakaladı.

Vincent'i aradığında hamileydi ve Randy'e birçok fırsat tanımıştı. Randy her seferinde düzeleceğine, ona daha iyi davranacağına söz veriyor ama her şey kötüye gidiyordu.

Sheridan Randy'i tamamen terk etti. Ayrılırken ona büyük bir meblağ bıraktı. Hem içi rahat olsun istiyordu, hem Randy çocuğunun babasıydı - ve Gavin'e göre Sheridan fevkalade düşünceli bir insandı. Randy iyice düştü, çocuğun vesayeti, Sheridan'm albümlerinden hisse ve ilerdeki kazançları için nafaka talebiyle dava açmaya kalktı.

Sheridan, "Davamla ilgilendiğin için sana teşekkür edememiştim" dedi.

"Bu fırsatı bulduğum için memnunum."

"Hep donanmadan ayrılmanı istemiştim ama bu şekilde değil."

Gavin, "Biliyorum," dedi. "Gerçekten harcadım kendimi ama Vincent bana iş verdi. İyi bir fırsattı benim için."

"Hatırlıyorum, Randy'i araştırman için sana başvuracaktı."

Gavin başını salladı. "Söyledi bana, araştırmanın, en azından benimle ilgili olanlarını ayrıntılarını öğrenmek istemediğini de söyledi. Sheridan yavaşça, "Zordu," dedi. Gavin'in gözlerine bakıyordu. Sheridan'ın yanında olması, gözlerine bakması onu alt üst ediyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Niye zor?"

"Senin avukatımla çalıştığını bilmek... Hayatımı ne hale getirdiğimi görmen..."

"Beni bıraktıktan sonra..."

"Ya!" İkisi de güldüler.

"Şey... Başka biriyle mutlu olmanı elbette istemedim. Ama Randy'le evlenerek kendine büyük haksızlık yaptın."

"İyi iş çıkarmış olmalısın ki Randy hemen davadan vazgeçti ve sonra Charlie için o hesabı açtı..."

Gavin, "Vincent sayesinde," dedi. "Olabilecek en iyi boşanma avukatı o."

"Siz bu işi alana kadar durmadan kaybediyorduk. Hakim Randy'e geçici destek ve ziyaret cezası vermişti." Gözlerini kapatıp başını salladı, "Oysa ziyaret etmeye hiç niyeti yoktu onun."

Gavin, "Yok," dedi. "Onun pek çocuklarını düşünecek bir hali yoktu."

"Bu düşünülemezdi bile."

"Doğru. Randy başlı başına bir vak'aydı. Albüm yapmaya çalıştığı o işçi sınıfı şarkıları... Hayatında hiç çalışmadığını biliyor muydun?"

"Bunu tahmin etmiştim. Gerçekten ne yaptın ona? Nasıl böyle çekip gitti?"

Gavin tereddüt ederek sordu... "Vincent anlatmadı mı?"

"Olayları anlattı."

"Evet. Onlar işte."

Sheridan başını salladı ama gümüş rengi saçlarının arasından tüm gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatlice ona baktı. Gavin gerçeği söylemiyordu. Randy aşağılık adamın tekiydi, Nashville'e Sheridan'la tanışmadan bir yıl önce gelmişti. Ondan önce yolu Memphis, Miami ve Los Ange-les'dan geçmişti. Eğlence dünyasındaki yetenekli, başarılı kadınları hedef alıyordu.

Vincent Gavin'i Randy'in geçmişini araştırması için Nashville'e çağırdığında Gavin Randy'nin hayatında normal pislikler bulacağını umuyordu: hırsızlık, porno, tecavüz...

Randy'nin suçları vardı Ama başka bir şeyi daha vardı. Büyük bir banka hesabı. Gavin Randy Quill'i araştırmak için her şeyi yaptı. Sheridan'ı üzdüğü için yaptığı her şeyi öğrenmek istedi. Bu çok da zor olmadı. Randy'nin gittiği barlara gitti, serserilerle arkadaşlık yaptı, Randy'nin yaptığı işlerin içine girdi. Randy'i bankaya kadar izledi ve ertesi gün kendisi de orada bir hesap açtırdı. Kendisine yardımcı olan bankacının adını bugün bile hatırlıyordu: Lulamae Jennings.

Black Eyed Pea'de iki akşam yemeğinden sonra Lulamae, Randy'nin üç ayrı eyaletteki üç ayrı kadından yüksek meblağlı çekler bozdurduğunu açıkladı. Baş harfleri aynı olan üç ayrı isim kullanıyordu: Randy Quill, Randecker Quill, Randall Quill.

Öyle görünüyordu ki Randy iki eski karısından nafaka ve eski bir sevgilisinden yüklü bir destek alıyordu. Mahkeme kararının şartlarına göre ikinci bir destek alırsa ya da evlenirse ilk gelir kesilecekti.

Gavin Randy'le karşılaşmasını çok iyi hatırlıyordu. Opryland'de Randy'nin yerindeydiler. Randy uzun boylu, yakışıklı, duygu yüklü bakışları olan biriydi. Şarkıcı-şarkı yazarı rolünde çok başarılıydı. Gavin kıskançlıkla ve hoşnutsuzlukla Sheridan'ın ona nasıl âşık olduğunu anlayabiliyordu. Her yerde gitarlar vardı ve sterio'dan yumuşak bir ses, Sheridan'm sesi etrafa yayılıyordu.

Randy, Gavin'in kalbini kıracak şekilde konuştu: "Onu seviyorum hepsi bu. Bana bunu neden yapıyor anlamıyorum, bize... bana... kendine... bebeğimize. Ona söyleyemez misin, ben ailemizi bölmek istemiyorum?"

Gavin geniş deri koltukta arkaya yaslanarak. "Valla Randy," dedi. "Bu konuda fazla bir şey yapamam. Sheridan'm kararı bu."

Randy gözlerini sıkı sıkı kapattı. Gavin onu dikkatle izliyordu, yalandan nasıl böyle sararabildiğine, ve bir damla gözyaşı akıtabildiğine hayretle bakıyordu. Daha önce böyle bir üçkâğıtçıyla hiç karşılaşmıydı bilmiyordu ama bu çok gerçek birinci sınıf bir sahtekârdı. Gavin mesleğinin başında bu çocuktan çok şey öğrenebileceğini biliyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Randy, bir dakika sonra gözlerini kurulayarak, "Bu beni üzüyor elbette," dedi.

"Öyle. Çünkü onu seviyorsun."

"Evet."

"Ve çocuğuna bakan bir baba olmak istiyorsun."

"Aynen öyle."

Gavin çantasından bazı belgeler çıkarırken Randy kendisini seyrediyordu - rahat ve ilgisiz bir tavır içindeydi ama Gavin onun kendi lehine kararlara imza atmak istediğini biliyordu. Sheridan ona 200 bin dolar verirse Randy nafaka savaşını ve çocuğun vesayetini unutacaktı. Randy her ay nafaka almaktansa toplu parayı tercih ediyordu çünkü böylece vergi ödemek zorunda kalmayacaktı.

Gavin, "Kalemin var mı?" dedi.

Randy başını salladı. Plastik kalemine uzanırken masanın üzerinden kâğıtları da aldı. Kâğıtları bir ton ağırlıktaymış gibi elinde tartarak okumaya başladı. Gavin bir an bile gözlerini ondan ayırmıyordu.

On saniye sonra Randy gözlerinde şimşekler çakarak, "Of nedir bu?" dedi. "Lanet olsun!."

"Belki de vergi kanunu bu kadar iyi bilmek pek doğru değil. Bir çeşit ifşaata neden oluyor."

Randy kalemi yere çarparak, "Kahretsin!" dedi. "Ben bunu imzalamıyorum."

"Hayır Randy, imzalıyorsun."

"İki yüzü ben alıyorum, ben vermiyorum.

"Biz bu anlaşmayı biraz değiştirdik. Sheridan senin çocuğuna tek başına bakacağına göre senin onun için bir miktar fon ayırman lazım. Yuvarlak bir rakam, 200 bin dolar. Enflasyon falan üniversite masraflarını karşılar, belki bir de annesine bir araba... seninki gibi bir Mercedes mesela..."

"Ne olmuş benim Mercedesim varsa?"

"Onu deklare etmemişsin. Kanunlar bu konuda çok kesin davranıyor."

"Kahrolası bir arabayı deklare etmemişim demek."

"Öyle. İki kadından aylık aldığını da bildirmemişsin. Vergi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler konusunda onun için bu kadar bilgilisin anlaşılan. Vincent de bu konuda çok uyanıktır. Vergiler konusunda birisi bu kadar çok şey biliyorsa hemen gerekeni yapar."

Randy'nin rengi gittikçe sararmaya başladı. Yenilgiye uğraması an meselesiydi.

"Evet Randy, vergi vermediğin gibi beyan bile etmiyorsun."

"Öyle yazıp çizmekten pek hoşlanmıyorum."

"Evet farkındayız. Tüm mektupların tek bir adrese geliyor, birçok evin varken. Bak, Federal Hükümet'le başını derde sokmak istemeyiz. Gerçekten öyle. Bak burada harika bir evin var... bir tane de La'da... Ya Miami'deki koca apartman? Bunların hepsini bırakıp tutuklanmaya değer mi?"

Randy dümdüz bir sesle, "Benim ne yapmamı istiyorsunuz?" dedi.

"Charlie için o fonu ayıracaksın. Marie ve Jennifer'e de artık nafaka ödemeyeceklerini söyleyeceksin. Onlar da senin diğer çocuklarını büyütüyorlar. İki oğlan. Onları arayıp sormuyorsun bile, alçak herif. Bu üçlü nafakayı ve kacırdığın vergileri şikâyet etmeyeceğiz. Aramızda sır olarak kalacak."

"Ama..."

"Sheridan'a yaptıklarını anlatmayacağız. Kısmen koynunda yılan beslediğini bilmesin. Seni gerçekten sevdi, böyle bir hayal kırıklığı yaşadığı için çok üzgün. Hırsızlığı senin yaptığını saklamış Vincent'ten. Sanki Nashville'in eski ailelerinden biriymişsin gibi konuşuyor. Çocuğunun da düzgün bir babası olduğunu düşünmesini istiyor. Bunun için o kadar ucuz kurtuldun."

"Ucuz mu?"

"Elbette ucuz, eşek herif!" diyerek ona doğru bir adım attı, yakasından tutup kaldırdı. Randy'nin sararan yüzü kıpkırmızı kesildi. Bu adamın Sheridan'a yaptıklarını hatırlayarak Gavin oun öldürmek istiyordu. Anılar, denizaltı, eski komşuluklar aklına geldi. Randy'i yumruklayacağına eline kalemi tutuşturdu.

"Şimdi şu bağış evrakını imzala, sonra bankayı arıyorsun ve söylüyorsun Charlie'nin adına bir çek hazırlıyorlar."

"Allah cezanı versin."

"Sen vergi vermiyorsun ama sırrını saklayacağım. Vincent da sır saklar. Mal beyanın da yapılmayacak. Karşı tarafın avukatlarına bu adres bildirilmeyecek."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Akıllı adamsın."

"Yemin ediyorum..."

"Evet devam edersek... imzala... kimse bilmeyecek bu adresi ya da La'daki... Memphis'teki... biliyorsun orada küçük Jeffrey ve annesi yaşıyorlar..."

"Kes sesini"

"Clint ve Jeffrey... diğer iki çocuğun. Hiç onlarla tanıştın mı acaba?"

"Söyledim sana... kes sesini."

"Çocuk sahibi oluyorsun sırf kadınlardan para sızdırmak için. Acı olan şu ki Jeff in annesinin hiç imkanı yok. Senden sonra işleri ters gitti... Sen onu öyle bir kenara attıktan sonra kadın nasıl aşk şarkıları söylesin. Sen allahın cezası bir adamsın Randy. Kadın babasının yardımıyla bu parayı sana gönderiyor. Nasıl? Ne iyi değil mi?"

"Bu benim suçum değil, işlerinin ters dönmesi, hâlâ mahkemenin koyduğu cezayı bana vermek zorunda."

"Şikayet mi edeyim diyorsun?"

"Tamam.. .imzalıyorum.

Gavin evrakları mahkemeye vererek her şeyi daha kolay halledebilirdi. Ama Randy uzun süredir her şey kontrolü altında olduğu halde bu durumu da kontrol altına almaya çalışmakla, Sheridan'ı bu kadar üzmüş olmakla Gavin'i tahrik etti. Ve Gavin biraz çıldırdı.

Randy'i iskemlede otururken biraz hırpalamak zorunda kaldı, kırık elini sayfa üzerinde gezdirdi. Çek burnundan akan kanlarla paslı bir kırmızı renge dönüştü. Tuhaf ama bankacı kan lekelerinden sözetmedi bile.

Sheridan körfezin karşı kıyısındaki Hubbard's Point'in ışıklarına bakarak, "Randy'nin Charlie için ayırdığı bu parada senin parmağın olduğunu anlamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse çok şaşırdım. Beş parası yok sanırdım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çocukları söz konusu olunca insanlar pek çok kaynak yaratır."

"Charlie'den hep uzak durdu. Ne doğum günlerinde ne Noellerde bir kart gönderdi...Ziyaretine gelmedi. Liseden mezun olurken Charlie onu mezuniyet törenine davet etmişti...şeyden. .. birkaç ay önce..."

ölümünden diyecekti.

"Ama Randy gelmedi... Gene de bir telefon konuşmaları oldu. Uzun uzun konuştular."

Bu Gavin'in ilgisini çekmişti. "Konuştular demek?" dedi.

Sheridan başını salladı. "Charlie çok mutlu oldu. Babasıyla yakın olmayı çok istiyordu. Çok tatlı, duygulu bir çocuktu... Şarkılar yazardı ama asıl tutkusu film yapmaktı."

"Sinema okumak istiyormuş zaten. Bana Nell söyledi."

"Nell?"

"Beni olayı araştırmam için tuttu. Müşterim benim."

Sheridan bu durumu anlamaya çalışarak baktı, küçük bir gülümsemeyle, "Oğlumu seviyordu" dedi. "Bırakmıyor, onun için endişeliyim, Charlie'nin yaptığı filmleri seyredip duruyor... ve şimdi bu... seni tutması..." . "Charlie nasıl filmler yaptı?"

"Kayıp babalar için bir film yapmak istiyordu."

"Randy'le bir araya geldiler mi?"

"Evet. Charlie bu konuda benimle konuşmazdı pek. Randy hakkında ne düşündüğümü biliyordu; Randy'le pek fazla yol alabileceğini sanmıyordum."

Gavin oğlundan söz ederken Sheridan'ın kirpiklerinin titrediğini gördü,

"Üniversiteye yeni başlamış" dedi.

Sheridan, "Evet" dedi..."Öyleydi. O kadar zor olacağını tahmin etmemiştim... evden ayrılmasının. Yıllar içinde çok ayrı zaman geçirdik, ben hep yollardaydım. O da kendi başına seyahat etmeyi severdi. Onaltı yaşındayken Bonnaroo'ya gitmişti."

"Bonnaroo?"

Sheridan uzaklara bakarak, "Müzik festivaline... Tennes-

se'de bir çiflikte... onun için endişe etmezdim. Zeki ve güçlüydü... tıpkı... "Gerisini getirmeden yutkundu. "Her neyse, başını derde sokmadan eğlenmesini bilirdi."

"Böylece New York'a..."

"Hiç endişe etmedim. Ve onu o denli özleyeceğimi hiç düşünmedim. New York iki saatlik yoldu. Ben giderdim, o gelirdi. Ama onu öyle eşyalarını toparlamış... evi terk ederken görünce..." Gözleri yaşlarla dolu omuzlarını silkti. "Kendi kendime onu yakında görürüm diye düşündüm; Nell'i görmeye yakında gelirdi - uzun süre ondan ayrı kalamazdı. Ya da onu Ebeveyn lerin Haftasonunda görürdüm."

Gavin arkadan ne geleceğini bildiğinden sessizliğe bürünmüştü.

Sesi gittikçe boğuklaşıyordu. "Onu bir daha görmedim" diye fısıldadı. "Bir daha eve hiç gelmedi."

Gavin elini tutmaya çalışarak, "Sheridan" dedi. Sheridan elini vermedi.

Gavin yıldızların ve Point'teki evlerin ışıklarının yansıdığı cam gibi sulara baktı. Sheridan derin bir nefes aldı, sakin sulara, kayalara, ormanlara ve plaja baktı.

Birkaç dakika sonra, "Burası çok güzel" dedi Sheridan etrafına bakarak."Buraya hiç gelmemiştim...Teknen de çok güzel."

Gavin ona baktı, gerçekten söylemek istediği bu muydu, yoksa lafı değiştirip Charlie'den söz etmemek için mi bunları söylüyordu.

Gavin, "Teşekkür ederim" dedi.

"Ne kadar zamandır teknede yaşıyorsun?"

"Bu teknede... beş yıldır."

Sheridan, "Seni o denizaltının içinde düşünmekten nefret ediyordum...Bir teneke kutunun içinde denizin dibinde. Ama buna ihtiyacın olduğunu biliyordum. Hoşlanmıyordum ama kabul etmek zorundaydım. Aramızda olanlar için çok üzgünüm."

Gavin dinledi, vücuduna elektrik çarpmış gibi hissediyordu.

Sheridan devam etti. "Her şeyden çok istediğim..."

Gavin ona doğru eğilerek, "Evet?" dedi.

"Şöyle ki aramızda olanların başka türlü olmasını isterdim. . .yürümeliydi bizim ilişkimiz..."

"Seni olduğun gibi sevdim"

Sheridan dinledi, sonra başını salladı. "Hayır" dedi. "Senin kendini o derece hırpalarken oturup seni beklemeye dayanamıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir savaşın içindeydin. Her zaman."

"Evet... anlıyorum..."

"Başkalarıyla savaşmandan sözetmiyorum. Sen sürekli kendinle savaş halindeydin. Sen hep kendinle ringdeydin. Böyle bir dövüşün sürüp gittiğini görmek çok zordu.Torpidolarla dolu bir denizaltıda olmalıydın çünkü her an ateşe hazırdın."

"Kime?"

"Bazı tahminlerim var"

"Söyle bana."

Sheridan Gavin'e gözlerini kısarak baktı, "Çamaşırhane paranı çalan çocuk... bir.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bir ya da iki kere anlatmıştın."

Gavin gözlerini kırptı, bu eski hikayeyi ona kimbilir kaç kez anlatmıştı. Ve diğerlerini...Neden?

"Sence neden bu muydu?"

"Bazen bütün bunları düşünürüm.

Gavin, Beni düşünüyor düşüncesiyle keyiflense de sessizce Sheridan'ın devam etmesini bekledi.

"Çok sık düşünürüm bunları ve belki de bu düşünceler kendi kendini yiyip bitirecekti, yeteri kadar sabırlı davranamadığını için üzülürüm. Bir mücadele içindeydin çünkü. Seni izlemekten yorulmuştum. Tüm enerjini hiç kazanamayacağın bir savaşta harcıyordun."

"Benim için üzülmeni istemem."

"Çok uzun zaman birlikte olduk."

Gavin gözünü ondan ayırmadan, "Öyle," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O şekilde... devam edemezdim. Her şeyin düzeleceğine dair umutlarımı canlı tutamıyordum. Umut etmeye çalışmak canımı acıtıyordu. İlişkimizi hızlı akan bir ırmağa benzetiyordum...kayalar, bembeyaz sular hızla akıyor, dönüyor ve sen ve ben... nehrin iki kenarındayız ve nehrin üstünde bir köprü yok."

"Neden o zaman bana söylemedin... yaptığım hataları ve her şeyi? Hatta o gece buraya seni görmeye geldiğimde?"

"Beni dinleyecek miydin? Bana inanacak miydin?"

Gavin başını salladı. Hayır, ona inanmayacaktı. Lafı değiştirmeye çalışacaktı. Ona güvenmesini, onu barlarda kavga eden, karşı karşıya geldiği herkesten hayatın acısını çıkarmaya çalışan biri olarak değil koruyucusu olarak görmesini isteyecekti, sonra annesine ve kendisine eziyet eden insanlara değil ama onların umut ve düşlerini çalan koşullara geri dönecekti.

"O son gelişinde ben sekiz aylık hamileydim. Evin dışındaki kayaların üstüne oturmuştuk. Sana Randy'den sözettim, ilişkinin yürümediğinden... Charlie karnımda tepinip duruyordu."

"Keşke onu birlikte büyütebilseydik."

Sheridan uzaklara bakarak, "Şşş..." dedi. "Sus şimdi..."

Gavin geceye baktı ve Sheridan yanında olduğu için mutlu oldu. Ona öyle yakındı ki uzansa elini tutabilirdi. Aşağı baktı, iskemlenin koluna bırakmıştı elini. Elleri, bilekleri ne kadar güzeldi. Parmakları uzun ve zarifti. Gitar çalarken onu izlemeye bayılırdı.

Sheridan deniz havasını içine çekerek, "Artık bunların önemi yok," dedi. "Hepsi tarih oldu. Burada senin teknende olmak çok güzel. Gerçekten."

Gavin, "Teşekkür ederim," dedi. "Geldiğine sevindim. Bir içki ister misin?"

Sheridan başını salladı, "Hayır. Bu gece içmiyorum."

Gavin, "Tamam," dedi. Her nedense bu onu mutlu etmişti.

"Adı ne?"

"Kimin? Kimse yok hayatımda?"

Sheridan biraz sinirli ve mahcup güldü, "Teknenden söz etmiştim. Elbet bir adı vardır."

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Squire Toby."

Sheridan birkaç dakika sessiz kaldı. Küçük dalgacıkların çırpıntıları duyuluyordu, bir balığın denizde zıpladığını duydular. Nereden geldiğini biliyor muydu bu adın, teknenin adı aşina geliyor muydu? Sheridan'm adı Viktoria devrinin en meşhur hayalet hikâyelerinin yazarı olan İrlandalı Sheridan Le Fanu'dan geliyordu.

"Demek Squire Toby?"

"Öyle"

Sheridan başını salladı. Gavin onun olayı çözdüğünü anladı. Squire Toby'nin İradesi, Le Fanu'nun en bilinen eserlerinden biriydi. Teknesine sevdiği kadının adını koyamazdı çünkü o kendisini sevmiyordu. Doğru olmazdı ama teknesine onun adaşı tarafından yazılmış bir öykünün adını koymanın hiçbir sakıncası yoktu.

"Büyükannem o öyküyü çok severdi."

"Afrodit mi?"

Sheridan, "Onu özlüyorum," dedi.

"O ve Clio çok iyilerdi. Çocukken sizin eve gelmek çok hoşuma giderdi. Bir keresinde büyükannen babamın tam omzumun arkasında durduğunu söylemişti. On iki yaşında olduğumuz yazdı."

Sheridan ona bakarak başını salladı. "Bana da söylerdi. Baban hiçbir zaman senden uzaklaşmamış... Senin başın tümden dertteyken..."

Gavin "Büyükanneni severdim," dedi.

"O da seni severdi."

Gavin gülmeye çalışarak, "Bunun ilişkimizin biraz daha uzun sürmesine faydası olabilirdi ama..."

"Bunun için senin yardıma ihtiyacın yoktu."

Dalgakıranın ötesinden Wickland Reefden dönen balıkçıları taşıyan bir teknenin sesi duyuldu. Squire Toby dalganın etkisiyle sallandı, Sheridan'm oturduğu iskemle yana kayınca Gavin onu bileğinden tuttu. Teninin teması parmaklarının ucunu titretti. Onunla ilgili her şeyi öğrenmek ister gibi Sheridan'm mavi gözlerinin içine baktı. Sular tekneye vuruyor, ço-

BELONGS TO KAKOS TEAM

cukken teknede geçirdikleri böyle anları hatırlatıyordu ona. Sheridan'a olan duygulan sonsuzdu ve bunu her zaman biliyordu.

Onu kollarına almak arzusuyla, "Sheridan," dedi. "Bana çaldığın o o ilk şarkıyı hatırlıyor musun?"

Sheridan başını salladı, Gavin bunu unutabilecegine asla ihtimal vermezdi.

"Belki yeni bir şarkı yazmanın zamanıdır. Yeni başlangıçlar her zaman vardır."

Sheridan şiddetle başını salladı, "Hayır," dedi. "Artık şarkı yok...müzik yok...her şey bitti."

Acısı gözlerinden okunuyordu, havada acı kokuyordu. Gavin ona uzanıp sarılmak istiyordu ama yapamadı, Sheridan Charlie'yi öyle özlüyordu ki Gavin sanki ikisi ortak bir kalbe sahipmişler gibi bunu hissedebiliyordu.

Sheridan bileğini çekerek, "Gitmem gerek," dedi. "Ve senden bir ricam var."

Gavin onun her istediğini yapabilirdi. "Nedir?" dedi.

"Beni bırak."

Orada öylece durup birkaç dakika daha birbirlerine baktılar. Sonra Sheridan merdivenden indi, halatı çözdü ve bota çıktı. Küreklerin bağlarını kontrol etti ve sonra onların üstünden eğilerek Gavin'e baktı. Bir saniye kadar ağzını açtı. Gavin bir şey söylemek istediğine yemin edebilirdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Başını şöyle bir eğdi ve uzaklaşıp gitti.

Gavin küpeşteye dayanıp onun arkasından baktı. Hiçbir söz vermemişti. Sheridan ondan tutamayacağı tek sözü istemişti.

Sakin denizin üstünde teknenin oluşturduğu dalgalar tuhaf ışıklar saçıyordu. Gavin küreğin sesini dinledi, kalkıp inişini, kalkıp inişini... Ona söyleyebileceğini umarak gözlerini kapadı: yaptığı şeyin bir ritmi vardı ve bu bir müzik gibiydi.

Gavin'in Sheridan'ı bırakmaya hiç niyeti yoktu.

YEDİNCİ BÖLÜM

En iyisi yaz fırtınalarıydı. Sıcaklık ve nemden güç alarak güney sularının üstünde döner, sahili kaplardı. Ağır mı ağır havayı şimşekler aydınlatır, arkadan gökgürültüsü gelirdi. Gökgürültüsüyle şimşeğin arasındaki saniyeler fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu belli ederdi.

Nell ve Charlie fırtınaları severlerdi. Bir gün -Charlie üniversite için ayrılmadan önce- babası işteyken, Stevie de atölyesinde resim yaparken Nell Charlie'yi çatıya götürdü. Saçakların altındaki eski yatağa uzandılar. Yağmur çatıyı dövüyor, rüzgâr dışarıdaki ağaçları sallıyordu. Nell, Charlie'nin kollarında küçük pencereye bakıyordu. Şimşek çaktı.

Gavin, "Bir Missisipi, iki Misssipi, Üç misssipi, dört Missisipi, beş Missisipi " dedi ve gökgürültüsü etrafı inletti, kemiklerine kadar titrediler.

Nell, Charlie'nin sırtını okşayıp onu öperken, "Bir mil ötede," dedi.

Charlie'nin dudakları sıcacıktı ve nefesi çok hoştu... Nell onu ne zaman öpse hem çok mutlu oluyor, hem de anlatılması çok zor şeyler hissediyordu. Ne tam üzüntü, ne tam hü-

zün... ama sanki şimdiden onu özlüyormuş gibi. Sanki bu öpücük sonsuza dek süremezmiş, zaman hemen geçecekmiş, Nell işe gitmek zorunda kalacakmış, ya da Charlie eve yemeğe gidecek veya babası gelecek, Stevie onu çağıracakmış gibi...

Charlie'ye daha sıkı sarılarak, "Gel hep bu çatıda yaşayalım," dedi.

"Burada mı?"

"Evet ve hiç ayrılmayalım."

Charlie alnındaki saçları geri atarak Nell'in gözlerine baktı, "Tamam," dedi. Yüzünü kıza yaklaştırdı, önce yumuşakça sonra sertçe onu öptü. Bedenleri birbirlerine iyice yaklaşmıştı, her santimleri birbirine değiyordu. Yağmur başlarındaki damı dövüyordu ve Nell onun durmasını hiç istemiyordu. Bir kozanın içindeydiler sanki, ıslaklığın, ipeğin, yağmur kristallerinin içinde ve çok güvendeydiler.

Öpüşmeleri bittiğinde Nell yeniden o hüzünlü olmayan garip duyguyu hissetti.

"Ahh!" dedi.

"Ne oldu?"

"Tuhaf şeyler söyleyeceğim şimdi."

"Bunu hep yapıyoruz. Hiç düşündün mü? İnsanların söyledikleri şeylerin çoğu çılgınca. Beklenmeyen bir zamanda, sakin bir şekilde söyleyiverirler. Sonra düşün dur bunu neden söyledi diye."

Nell gülümseyerek, "Doğru," dedi. İşte onu bunun için seviyordu, ne söylediğini hemen anlayıvermişti. Dünyaya aynı pencereden bakıyorlardı. Belki Nell'in annesini çok küçükken kaybedişi, Charlie'nin babasız büyümesi onları bir noktada birleştirmişti ama Nell bunları düşünmek istemezdi. Kötü şeyler herkes içindir -bu bir mazeret değil, bir açıklama.

İşte bu yüzden Charlie iyi belgesel yapabilirdi.

Sağ eliyle onun çıplak kolunu okşayarak Nell'i tekrar öptü. Nell'in üzerinde bikini üstü vardı ve Charlie'nin parmaklan teninin üzerinde tüy gibi hafifti, arkasına yaslandı ve kendini eriyecekmiş gibi hissetti. Sonra öpüşmeyi bıraktılar ve Nell gene uçurumun tepesindeymiş gibi bir duygu içindeydi.

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Neydi o söyleyeceğin garip şey?"

"Seni özlüyorum."

Charlie başını salladı. Çok yakışıklı bir çocuk diye düşündü Nell. İri mavi gözleri, uzun sarı saçları vardı. Öyle biriydi ki hayatta her şeyi yapabilir ve mutlu olurdu ve hiçbir zaman yaşını göstermeyecek bir tipti. Ama şimdi Nell'in sözleri üzerine sanki yaşlanmıştı. Gözlerinde derinlik, bilgelik ve deneyim vardı.

"Ben de seni özlüyorum," diye fısıldadı.

Nell ona daha sıkı sarılarak, "Peki nedir bu?" dedi. "Böyle ikimiz beraberken ve sen henüz gitmemişken?"

"Çünkü böyle çatıda yaşayamayacağımızı biliyoruz. Birazdan sen aşağı ineceksin. Ben eve gideceğim ve sonra da..."

"Şşş!" dedi Nell. "Sus..."

"New York'a gideceğim."

Bu sözler Nell'in gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu. Charlie'yi dudaklarından öptü, onu ne kadar çok sevdiğini hissetmek için diliyle diline dokundu. Gerçek çok acımasızdı. Nell bazen bir dakika daha yaşayamayacağını hissediyordu. Bütün o vedalar... hayatın getirdiği kayıplar.

Bir gün belki? Bir gün? Sormak istedi. Hiç ayrılmayacaklarına dair söz vermesini isterdi, kendisi de söz vermek isterdi. Gelecek yıl NYU'da buluşacaklardı, anne babalarını razı edince şehir dışında bir de ev tutarlardı. Birlikte yaşar, birbirlerine sadık kalır, hiç ayrılmazlardı. Fakat bunları yüksek sesle söylemedi, Charlie hiçbir zaman onun söylediklerini saçma bulmazdı ama yine de bir şey onu engelledi.

Bir gün gene bir fırtınada çatıya çıktılar. Bu kez Charlie video kamerasını da getirmişti. Birkaç güne kadar gidiyordu. Aralık ayında on sekiz yaşına basacak sahibi olduğu paraya hak kazanacaktı. Böylece hep hayalini kurduğu belgeseli çekebilecekti. Annesi de bir an önce mesleğine başlaması için bu kamerayı almasına izin vermişti.

Nell onun bu tarafını çok seviyordu. Bu konuda Nell'e benziyordu, her şeyin sonsuza dek sürmesini istiyor ve bunun için de alt yapıyı hazırlıyordu. NYU'da da böyle olacaktı.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Senaryo yazmanın tüm inceliklerini öğreneceklerdi, bir sahne yaratmanın, filmin temelini oturtmanın. Charlie onun önündeydi, birkaç hafta içinde derslere başlıyordu. Hem de çok önemli bir konusu vardı, "Kayıp Babalar."

Görünmeyen bir babaya sahip olmak bir film için iyi bir konu olsa da Charlie için çok üzüntü vericiydi. Annesi bu konuda hiç konuşmak istemezdi. Sheridan Randy hakkında kötü konuşmayı çoktan kesmişti, buna gerek de yoktu, Charlie'nin teyzeleri bu işi fazlasıyla yapıyorlardı. Sessiz kalmak isteseler de bir kere başladılar mı Sheridan'ın ve Charlie'nin yanında olmayan Randy için söylemediklerini bırakmıyorlardı.

Nell böyle bir babaya sahip olduğu için Charlie'nin tuhaf hisler içinde olduğunu biliyordu. Kendisi o kadar tatlı, o kadar sevgi doluydu ve cömert bir ruha sahipti ki! Ailesini ihmal eden birini algılayamazdı bile, Nell de algılayamıyordu.

Filminde yapmak istediği şeylerin bir listesini yapmıştı. Neleri çekeceği, çekim yapmak istediği yerler: Nashville elbette, New York City; belki Los Angeles, Florida ve Randy'nin kızarkadaşlarının olduğu Memphis. Babasını ararardı. Gençken konuşmaya hiç vakti yoktu. Daha sonraları daha konuşkan oldu, Charlie'ye iki çocuğu daha olduğunu söyledi. Charlie'nin üvey kardeşleri vardı.

Ama o fırtınalı günde Charlie babası hakkında yapacağı filmi düşünmüyordu. Başka bir fikri vardı. Birbirleriyle bu konuyu tartışmak için çatıya çıktılar -yalnızca ikisi için farklı bir şey yapacaklardı bu kez. Kamerası elinde Nell'e sorular sordu. Nell on dakika kadar kıkırdadı, on saniye kadar havaya giremedi ama sonra çekim yapıldığını dikkate almayarak normal konuşmalarından birini yapıyorlarmış gibi konuşmaya başladı. Daha sonra farklı yerlerde Nell Charlie'yle röportajlar yaptı.

Bu kaseti kaç kez izlemişti acaba? Ne zaman yağmur yağsa bu kaseti çıkarırdı. O gün de havada rutubet vardı, yağmur yağdı yağacaktı. Nemi teninin üzerinde kalın bir tabaka halinde hissediyordu. Camlar açıktı ve çok geçmeden dışarıda yağmur damlalarının yapraklar üzerinde çıkardığı sesi duydu.

Charlie'nin Talk2Me sayfasına girdi. Bu siteyi sürdürmek onda Charlie'den yaşayan bir şeyler varmış hissi uyandırıyordu. İşte resmi oradaydı ve en sevdikleri... gruplar, orkestralar, kitaplar, filmler, kategorilere ayrılmış ve her birinde her zamanki tutkulu ve sakin mizacını aksettiren iki paragraflık kendi yorumu. Her giriş Nell'e Charlie'yi hatırlatıyordu. Hep aynı şeyleri severlerdi, "Bülbülü öldürmek" ikisinin de en sevdiği kitaptı.

Gruplar bölümünde Nell'in en sevdikleri Arctic Monkeys ve Hold Steady idi ama Charlie Nashville müziğini sevse bile onları da dinlerdi! Tıpkı Nell'in Charlie'nin en sevdikleri Brad Paisley, George Strait ve son gece dinlediği Cumberland'i kendi sayfasına aldığı gibi.

Nell link'i Charlie'nin Talk2me sayfasına kopyaladı ve onu e-mail olarak Gavin'e attı. Şöyle bir not ekledi: Charlie'yi tanımak istiyordun, sanırım bu yardımcı olur.

Bunları yazınca boğazının sıkıştığını hissetti. Kırık cam yutmuş gibi boğazı ağrıyordu. Ne kadar acıydı ki Gavin'in Charlie'yi tek tanıma yolu ondan hemen hemen bir yıl önce yazdığı bu paragraflardaki belli belirsiz notlardı.

Charlie o zaman o kadar gençti ki zevkleri değişmiş olabilirdi. Nell insanların aynı kalmadığını, özü aynı kalsa da pek çok şeyin değişebileceğini biliyordu. Bazı bakımlardan Charli-e kendi yaratmış olduğu Talk2Me sayfalarında tıkanıp kalmamıştı belki de; Nell bunu bildiği halde bir türlü Charlie'nin Talk2Me hesabını iptal edemiyordu.

Böylece onu Gavin'e gönderdi. Yağmurda yürüyerek plaja gitmeyi düşündü. Ilık yağmur damlalarını bedeninde hissetmeyi seviyordu. Kaldırımın altındaki yürüyüş paltformunda oturur, gri sulara bakardı. İşte o and Gavin'in teknesini gördü.

Nell onu buraya araştırma yapması için çağırmıştı ama gördüğü kadarıyla Gavin'in tüm yaptığı teknede öylece oturmaktı. Ne zaman o yana baksa ya güvertede balık tutuyor ya da telefonla konuşuyordu. Nell Charlie'ye ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden Gavin'in ondan para almayışı onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun için plaja gitmeyi

BELONGS TO KAVOS TEAM

unuttu. Belki başka bir şey...Gavin'i aklından çıkararak odasından çıktı. Doğru daha serin olan yukardaki salona yöneldi. Salon direkt ışık almıyor ve yatak odalarının açık pencerelerinden giren hafif rüzgâr çatıya kadar serinlik yapıyordu. Kapıyı açar açmaz sıcağı hissetti -çatı müthiş sıcaktı. Ama Nell'in umuru değildi, o Charlie'ye yakın olmak istiyordu ve ancak burada onu yanında hissedebilirdi.

Beraber uzandıkları yatağın üzerine oturdu. Kasetin içinde olduğundan emin olarak kamerayı çalıştırdı. Sonra onu monitörü görebileceği şekilde tuttu ve geçen sene tam bu noktada Charlie'yle yaptığı röportajı izlemeye başladı. Bazen sesi açıyor, normal sesiyle konuşuyormuş gibi hayal ediyordu.

Şu anda sessiz izliyordu. Başı eğik saçakların karşısındaki yastıkta rahatça yatışını. Seksi mavi gözlerini ve yüzüne düşen uzun sarı saçlarını... Nell keşke kaseti ezbere bilmeseydim diye düşündü, her kıpırtısını bakmadan bile hissetmeseydim... Mesela şimdi gözlerinin üzerinden saçlarını nasıl iteceğini bildiği gibi...

Yağmur başladı ve Nell kasetin sesini açtı. Kendi sesini duydu, "Neden fırtınaları bu kadar çok seviyorsun?" Şimdi Charlie konuşuyordu, sesi tüm çatıyı dolduruyordu.

"Enerjilerini seviyorum... kendilerine hâkim olamıyorlar... Özellikle yaz fırtınaları... adı olanlar... Tropik Siklon... Güneyden aşağı doğru gelirler. Ben de öyle yaptım..."

Nell, "Nereden?" diye sordu.

"Nashville, Nashville, Tennesse... Orada her şey farklıdır. Ağaçlar, otlar, her pencereden müzik sesleri gelir. Burada gece evlere bakarsınız ve mavi bir ışık görürsünüz. Televizyondur bu... Orada sadece dinlersiniz. Her yerden müzik sesleri gelir.

"Nashville'de başladı dediniz. Açıklar mısınız?"

"Annemle babam orada birliktelermiş."

"Anneniz babanız kim?"

"Annem Sheridan Rosslare. Müzikten sözediyorsak bilirsiniz."

Gülümsedi, gitar çalar gibi yaptı. Sonra gülümsemesi soldu. "Babama gelince, evet, babam ortada yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen varsan baban da olmalı."

"Öyle mi diyorsun?"

Nell o kareyi dondurdu. Charlie'nin yüzüne baktı. Sözün gelişi bir soru sormasına rağmen Nell onu gerçek anlamda sorduğunu biliyordu -gözlerindeki acıyı görüyordu. Babası ortada olmadığına göre gerçekten var mıydı? Babası Charlie için ne ifade ediyordu?

Yağmur hızlandı ve Nell kaseti sonuna kadar dinledi. Son bölümünü seviyordu, kamerayı üst üste kitapların üstüne koyarak gelip Charlie'nin yanına, yatağın üzerine yatmıştı. Şimdi kıpırdamadan duruyor ve Charlie'nin kollarının arasına kıvrılışını, onun güçlü, uzun bedenine yaslanışını izliyordu. Charlie'nin kollarıyla kendisini sarışını, elinin saçlarının arasına kayışını görüyordu. Saçlarını okşamasından hep çok hoşlanmıştı.

"Seni sonsuza kadar seveceğim" diye fısıldardı.

O da fısıldayarak, "Ben de," diye yanıtlardı.

"Sana bir yüzük vermek isterdim. Ama verecek bir yüzüğüm yok. O yüzden..."

Yatağın yanına uzandı, oraya fırlattığı plaj havlusunu aldı. Ucunu ısırdı ve uzun bir parça kopardı. Oturarak yırttığı parçayı Nell'in bileğine bağladı.

Nell onu kendine çekip bedenini ona yaslayarak, "Bu bütün yüzüklerden daha iyi," dedi.

"Aynı anlama geliyor."

"Neymiş bu anlam?"

"Anlam şu Nell. Seni seviyorum. Daima..."

Sonra öpüştüler, tekrar tekrar öpüştüler, fısıldaştılar, fısıldaştılar... Kaset bitene kadar birbirlerinden ayrılmadılar.

Kaset kaydoluyor olma bunu aldırmıyorlardı. Hiçbir şeyi umusamasalar da kendi yaşlarındaki pek çok gençten farklı olarak hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorlardı. Bunu acı bir şekilde, belki de en acı bir şekilde- anne babalarını kaybederek öğrenmişlerdi. Nell'in annesi ölmüş, Charlie'nin babası hiç yanında olmamıştı. Ama her nasılsa kamera çekerken bunu unutmuş gibiydiler.

O kadar mutlu görünüyorlardı ki Nell, öpüşürlerken kendilerini seyrederken bu mutluluk ve bileğinde hâlâ duran havlu parçası canını acıtıyordu.

Çatının küçük penceresinden şimşek çaktı.

Nell, ekranda kendisini ve Charlie'yi izlerken "Bir Missisipi... İki Missisipi" diye fısıldadı.

Gavin fırtına sırasında teknenin alt kısmında oturuyordu. Fırtına hızını artırmış, halatlar geriliyor, Squire Toby bir o yana bir bu yana yatıyordu. Gavin aldırmaz bir tavırla masanın başında oturuyor, bilgisayar ekranına bakıyordu. Polis raporu maun yüzeyin üzerinde dağınık ama üzerinde notlar alınmış bir şekilde duruyordu.

Gavin Charlie'nin o gece kiminle buluştuğuna dair bir ipucu bulabilmek amacıyla onun Talk2Me sayfasına Nell'in eklediği linki açmak istedi. Yalnız bir sorun vardı; Nell sayfaya giremiyordu çünkü "Henüz üye değilsiniz yazıyordu" ekranda.

Böylece siteye üye olmak için yirmi dakika harcadı - e-mail adresini verdi, bir şifre bulması gerekti, Hubbard's Point'de olduğu için Hubbard dedi. Bunları yaparken kendini çok kalitesiz hissetti. Onun yaşında bir adam böyle bir sitede. Her zaman böyle şeyler okuyoruz, orta yaşlı adamlar sahte şifrelerle • internette av peşinde. Oturumu açtığında gençlerin niye bu siteye çok rağbet ettiğini anladı. Açılış sayfası güzel genç kız ve erkek resimleriyle doluydu. Ağızlarında balon resimleri "Konuş benimle!" "Konuş benimle!" Bunlar benim çocuklarım olsa kitlerim ben bu bilgisayarları, diye düşündü.

En sonunda tüm işlemler tamamlanınca Nell'in söylediği sayfaya gitti.

Bu Charles'ın sayfasıydı. Gavin genç adamın fotoğrafına baktı, Sheridan'ın gözlerini gördü, Sheridan'ın yüz şekli, Sheridan'ın ruhu. Çocuk ne kadar büyük bir emek sarf etmişti, fotoğrafları, müzikleri yüklemiş, kendisi için önemli olan yerlere paragraflar koymuş, Nell'in resimlerini ve onunla ilgili açıklamalar eklemişti. Bütün bunları okumaya hakkı yokmuş gibi

geldi ona. Charlie gençlerin dünyaya ne kadar açık olduğunu çok güzel yansıtıyordu. Şu anda ondan başka Charlie'nin sayfalarını kim okuyor olabilirdi? Ve daha önce, 31 Ağustos'tan önce? İnternet sayfalarında dolaşanların hangi tehlikeli duygularla pusuya yattıklarını kim bilebilirdi? Gavin gençlerin özel şeylerini kendilerine saklamaları gerektiğini düşünerek başını salladı.

Gavin Charlie'nin "arkadaşlarının" bıraktığı yorumlara baktı. Hangisinin eski arkadaşları hangisinin hiç tanımadığı insanlar tarafından yazıldığını ayırt edemedi. Sayfadaki her notta bir çeşit yakınlık, içtenlik vardı. Nell'den olanlarda onun imza resmi vardı -Charlie'yle çekilmiş bir fotoğraf. Burada bile imzası yerine ikisi tek bir kişiymiş gibi Nell, sevdiği çocukla çekilmiş fotoğrafını tercih etmişti.

Resme bakarken Gavin, Nell'in hissettiklerinin pek azını hissedebiliyordu. Nell hâlâ Charlie'yi deli gibi seviyordu. Ölmüş olması bu aşkı hiç etkilememişti. Aşk aşktı. Gavin de She-ridan'ı ayrıldıktan çok sonra da aynı derecede sevdi. Çocukluktan çıkarken ve yirmili yaşlarda birlikteydiler. Hâlâ o aşkı yaşıyordu Gavin.

Nell ve Charlie o kadar uzun birlikte olamamışlardı. Ama gene de Gavin resme bakınca -birbirlerine sarılışları, Nell'in onun yanağına bir öpücük konduruşu- ilişkilerinin hiç de farklı olmadığını anlıyordu. Sanki Sheridan'la kendi ilişkisinden çok daha uzun sürecekmiş gibi bir izlenim bırakıyordu. Yalnız hayallerinde değil gerçek hayatta da bu güzel birliktelik sürüp gidecekti sanki.

Charlie'nin en sevdikleri listesini taramaya başladı, çocuğun çok gelişmiş bir zevki vardı - en azından listede Gavin'in bildiği bazı müzikler, kitaplar ve filmler de yer alıyordu. En sevdiği gruplar arasında Cumberland dikkatini çekti.

Gavin polis raporunu eline aldı. Önce otopsi raporunu, daha önceden bildiği şeyi, Charlie'nin başının yan tarafına yediği yumruktan öldüğünü okudu. Parmak izleri vardı ve Charli-e olduğu yerde anında ölmüştü.

Cesedi Houston Street'in doğusundaki şehir parkında fut-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bol sahalarının olduğu yerde pislik içinde bulunmuştu. Öldükten sonra ağzından ve burnunda kan gelmişti. Charlie'nin bot izlerinden başka iki kişinin daha ayak izleri vardı. Charlie'nin üzerinden çıkanlar arasında kot pantolonun cebinde East Village'deki Kulüp 192' deki bir konser için bilet koçanı bulundu. O gece çalan grup Cumberland'dı.

Gavin cep telefonundan Dedektif Joe Donovan'ı aradı. Joe USS William Crawford'dan kardeşten daha yakın arkadaşıydı. NYPD'de onun adamıydı.

Joe, "Hey Gavin," dedi.

"Faksı mı aldın? Pek öyle teşekkür etme âdetin yoktur ama. Benim davam değil biliyorsun, senin hatırın için bakıyorum."

"Teşekkür ederim. Sana bir sorum var."

"Rica ederim. Sor."

"Cumberland grubu hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Efendim?"

"Charlie'nin öldüğü gece dinlemeye gttiği grup. Ne biliyorsun o grup hakkında? Hayranları? Kulüpte kimler vardı?

"Hımın..."

"Bakmadın mı bunlara?"

"Birincisi bu benim davam değil... İkincisi sen neden bunu yapıyorsun?"

Gavin arkadan gelecek uzun sessizliği tahmin etti, "Cinayeti işleyeni yakaladılar mı, sen bana onu söyle.

"Hayır. Yakalayamadıklarını biliyorum. Bu nasıl oluyor biliyorsun. Çözülemeyen bir dava. Bir muamma."

Joe, "Çözülemeyen dava tamam, muamma hayır. Bunu sen de biliyorsun Gav. Bunu bu şekilde ifade etmek hiç hoşuma gitmiyor çünkü bunun kişisel olduğunu biliyorum, yanlış zamanda yanlış yerde olan bir çocuktu ve gümledi gitti."

Gavin, "Bak dinle," diye başladı.

"Hayır. Şimdi kırk dört kırk beş yaşındasın ve kendince artık durup oturdun. Geceleri oraya buraya takılmak nasıldı hatırladın mı? Gemideyken, bilirsin, hepimizin hayatı dışarılarda geçerdi. Yabancı limanlarda biz Amerikan ordusuyuz, bize kimse dokunamaz sanırdık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gavin, "Doğru" derken tepkisel bir hareketle eli tişörtünün altından sağ tarafındaki yaraya gitti.

"Evet.'Delilimiz de var değil mi o günlerden kalma? Tüm yapman gereken şey cüzdanını verip yürüyüp gitmekti... Uff... Sonra hatırlıyorum, bir keresinde de Virginia, Nor-folk'ta..."

"Tamam ne demek istediğini anladım."

"Biliyorsun, yüksek profilli davalara öncelik vermek zorunda değiliz ama bu..."

"Sheridan Rosslare'in oğlu."

"Artı o senin Sheridan'in."

"O benim Sheridan'ım değil."

"Yani her neyse..."

"Ciddiyim... biliyorsun."

"Benim tüm bildiğim denizaltıya tıkılıp kaldığımız günlerde senden dinlediklerimdi. Sheridan, Sheridan, Sheridan..."

"Tamam... Sus."

"Söylemek istediğim şey, bu davayla epey uğraştık ama inan bana Gav bizim bulduklarımızdan fazla bir şey bulacağını hiç sanmıyorum. Umut edebileceğimiz en iyi şey birinin bir şey biliyor olması. Belki adam konuşacak, üçüncü kişi de..."

"Üçüncü mü?"

"Pisliğin içinde üç çift ayak izi."

Gavin polis raporuna baktı, "Çevredeki bütün çocukların ayak numaraları aynı. Öyle değil mi?"

"Charlie'nin botları...44-45 numara... heriflerinki de öyle."

"Lanet olsun, ne demek bu?"

"Kim bilir?"

Gavin bilgisayar ekranında hâlâ açık olan profile baktı, "Tesadüf olmayabilir. Charlie grubu dinlemeye gidiyor."

"Değil mi diyorsun?"

"Öyle görünüyor ki grubun hayranıymış"

"Birçok kişi onların hayranı. Çok popüler bir grup. Benim kızım da onların hastası... Charlie'nin öyle olduğunu nereden **biliyorsun?"**

"Sana Talk2Me'nin linkini göndereceğim." "My Space'i, Facebook'u, Talk2Me'yi devamlı inceliyoruz. Sen orada mısın?" "Evet."

"Dalga geçiyorsun."

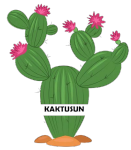
"Neden dalga geçeyim?"

"Harika. Talk2Me'desin.

"Bana biraz zaman tanı. Bir davayı çözüyorum."

Joe, "Bunu daha önce de duydum," dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fırtınadan birkaç saat sonra Sheridan ve Bunny mavi taş döşeli terasta oturmuşlar, limonlu buzlu çay içerek koyun karşı kıyısına bakıyorlardı. Yağmur durmuştu, Sheridan parçalanmış bulutların arasından mavi gökyüzünü görebiliyordu.

Hafif bir sis, kayalıklarda ve gül fidanlarında titrek bir tabaka oluşturarak manzarayı kaplamıştı. Sheridan bu görüntüden etkilendiğini hissetti.

Bunny dürbünü gözlerine yapıştırarak, "Ne güzel bir tekne," dedi.

"Bırak onu gözetlemeyi," dedi Sheridan.

"Ne yapıyor...bir aşağı bir yukarı dolaşıyor... Elinde telefon mu var ne? Kiminle konuşuyor?"

Sheridan çayın tadına varmaya çalışarak kardeşini duymamış gibi yaptı. Hafif ve tazeydi çay, nane ve portakal kabuğu aromalı, tam bir yaz içeceğiydi. Biraz Wild Turkey'in çok daha iyi olacağını düşünse de iki gündür içki içmeme gibi bir çaba içindeydi. Bu yüzden onun yerine çayını yudumlayıp bütün gece onu rahatsız eden şeyi düşünmemeye çalıştı.

"Numarası var mı sende? Neden onu arayıp akşam yemeğine çağırmıyorsun?"

"Çünkü söylemek istediğimiz ne varsa dün gece teknede söyledik."

"Sheridan, adamcağız teknede öyle yapayalnız. Bir ev yemeği yese fena mı olur?"

"Ben doğru dürüst yemek yapamam ki."

Bunny Gavin'i izlemeye öyle kararlıydı ki dürbünü indirip Sheridan'a bir bakış bile atmadı ya da meselenin bu olmadığını söylemedi.

"Ben ya da Aggie pişiririz. O kadar önemli mi?"

"Beni yalnız bırakmasını söyledim."

Bunny ona deli olduğunu düşünüyormuş gibi baktı. "Neden?"

"Neden olabilir? Daha fazla acı kaldıracak gücüm yok. Lütfen bir daha sorma bana."

Sheridan kendini, Bunny'nin dürbününün denizdeki izini takip ederek Gavin'in teknesine bakarken buldu. Dün Charli-e'yi birlikte büyütebileceklerini söylemişti. O sözcükleri düşünüyordu. Hiçbir zaman gerçek olamayacak sözcükler. Gene de Charlie büyürken zaman zaman onda sanki Gavin'in yansımalarını görürdü. Oğlunun babası o değildi, onunla hiç beraber olmamışlardı gene de o kadar çok Gavin'e benzeyen yanları vardı ki.

Belki de Charlie gibi Gavin de babasız büyümüştü. Bu plaj kasabasında anneli babalı, sıkı aile bağları olan çocukların arasında Charlie öyle sağlam görünürdü ki. Fırtınada yüzer, akıntılı denizlere atlardı, denizde hava tahminleri yapardı. Little Beach'in arkasındaki duvar resmi köpek balığını yeniden boyamaya kalkan çocukların peşine düşerdi. Esrar konusunda da son derece bilinçliydi.

Dün gece az kalsın Gavin'e Charlie'nin de onun gibi zeki ve güçlü bir çocuk olduğunu söyleyecekti. Gavin onların ailesinin bir parçası olsaydı, Charlie'yi birlikte büyütselerdi oğlunun öfkeli mizacı yumuşar mıydı yoksa kamçılanır mıydı?

Son aylarda Charlie'nin ölümünün raslantı olduğuna ken-

BELONGS TO KAKOS TEAM

dini inandırmaya çalışıyordu. Herkesin başına gelebilirdi. O gece çok içmiş, nehir kenarına inmişti ve bir karşılaşma olmuştu.

Ama ne için? Birisi Charlie'nin parasını mı, saatini mi istemişti, tek değerli şeyleri onlardı çünkü. Sheridan korkuyla düşünüyordu acaba Charlie bela aramaya mı inmişti nehre? Esrar mı aramaya gitmişti?

Sheridan Gavin'in teknesine bakarak kollarıyla kendini sardı. Geçmişe doğru çekildiğini hissederek ve nedenini bilmeyerek güneşte parlayan beyaz tekneye baktı. Sheridan on beş yaşından beri dokuz yıl onunla birlikte olmuştu. Birlikte büyümüşlerdi ve Sheridan onun tehlikeye olan meylinin verdiği duygularla baş etmek zorunda kalmıştı. Yarasını gördüğü anda yaşadığı paniği anımsadı - boydan boya kesilmiş taze, kabarık, kırmızı bir yara... Ona bakınca hasta hissetti kendini.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Sadece tepki verdim Sheridan. Üzerime geldi, ben de karşılık verdim."

"Hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorsun Gavin. Bir santim daha yaklaşsa kalbine geliyormuş darbe."

"Ama gelmedi, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil.

"İnsanları değiştiremezsin Sheridan. İnsanlar neyse odur, bazen kavgalara karışıyorum..."

Bu Sheridan'ı düşündürdü. Gavin'i uzun yıllardır seviyordu, onun tam anlamıyla dürüst, gerçek biri olduğunu biliyor, olduğu gibi, farklı yanlarıyla onu kabul ediyordu. O huzur ve aşk istiyor, Gavin askeri çözümlere inanıyordu. Sheridan silaha karşıydı, Gavin silahsız gezmiyordu. Sheridan yumuşak aşk şarkıları söylüyor, Gavin bıçaklı bir dövüşe arkasını dönemi-yordu. Bütün bunlar Sheridan'ı çıldırtıyordu.

"Biliyor musun ne düşünüyorum," dedi. "Sen beni kendinden uzaklaştırmak istiyorsun."

Gavin ona doğru uzanarak, "Tam tersi," dedi. "Seni tam burada istiyorum."

"Hayır. Böyle söylüyorsun ama sana inanmıyorum. Senden ayrılmam için yapıyorsun bunları."

"Sheridan-"

Göğsünde bir baskı, gözlerinde yaş, "Şimdi biliyorum," dedi. "Bir gün mutlu olacağız diye bekliyorum. Donanmadan ayrılacaksın, birlikte olacağız. Kavgayı dövüşü hayatından çıkaracaktın. Öfkeyi de... Beni sevecektin."

Gavin gözlerini açarak, "Seviyorum seni," dedi. Sheridan onun korktuğunu gördü. Ondaki değişikliği fark etmiş, her şeyin bittiğini anlamıştı. Ve o anda Sheridan'ın içindeki her şey ters yüz oldu. Hiç olmayacak bir şeyi beklemekten yorulmuştu.

"Bitti," dedi.

"Sheridan..."

Sheridan gözlerinden yaşlar akarken başını salladı, "Bunu söyleyeceğime hiç ihtimal vermezdim ve bunu hiç istemezdim. Ama böyle devam edemem Gavin."

"Bu turda sadece üç yılım kaldı."

"Üç yıl?"

"Bu öyle uzun bir zaman değil. O kadar süre birlikte olduk ki!"

"Ben bir yaşam istiyorum Gavin. Eve gelecek, birlikte çocuk büyüteceğimiz birini istiyorum. Yazlarımı burada Hub-bard's Point'te seninle geçirmek istiyorum. Terasta oturup denize bakarken senin hangi okyanusta hangi denizlerde suyun dibinde olduğunu düşünmek istemiyorum. Birlikte yaşlanıp öleceğimizi düşünmek istiyorum, senin saçma sapan bir kavgada pisi pisine öleceğini düşünmek istemiyorum."

"Tamam. Bir daha hiç kavga etmeyeceğim," dedi Gavin.

Sheridan yalan söylediğini biliyordu, Gavin'e baktı. O anda aşkı gerçek ve mümkün kılan her şeyin eriyip gittiğini fark etti: güven, aradaki bağlar, her şeyin daha iyi olacağına dair bir inanç kıvılcımı.

Bu duygu onu sarstı: o kadar uzun zamandır Gavin'e bağlıydı ki birden onunla ilgili her şeyden kuşkulanmaya başlamıştı. İyi niyeti ona ihanet etmişti -neden gerçeği görmek is-

tememişti? Geçmişe bakınca her şeyin çok açık olduğu durumlarda kendi kendini nasıl aldattığını, onu olduğu gibi haliyle ömür boyu sevebileceğini düşünmenin tam bir aptallık olduğunu, kendisinin de bazı ihtiyaçları olduğunu nasıl görmezden geldiğini anladı. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan bir şeyi beklemekteydi.

Daha sonraki yıllarda acaba hata mı yaptım diye düşünerek pek çok uykusuz gece geçirdi. Acaba gururu muydu aralarına giren? Daha sabırlı olamaz mıydı, biraz daha sabredip dönmesini bekleyemez miydi? Cevabın hayır olduğunu biliyordu.

Gavin'in sivriliklerine rağmen ondan daha fazla kimseyi sevemedi. Problem şuydu ki onunla birlikte olmak için kıvranan benliğinden vazgeçmek istemiyordu. Gavin inanmayabilirdi ama onu sevmek Sheridan'a çok acı verdi, Randy'nin hiç böyle bir gücü olmadı.

Sheridan teknesine bakarken, Gavin'in Charlie'yi anlayabileceğini düşündü. Gençken hissedilenlerin yetişkin olunca hissedilenlerden çok farklı olduğunu Charlie'ye anlatabilirdi. Hayatta bu dersleri almak gerektiğini, bu şekilde ayakta kalabileceğini, eğer şöyle olsaydı diye başlayan düşüncelerin acı verdiğini... Sheridan ayağa kalkıp eve girdi.

Bunny peşinden gelerek, "İyi misin?" diye sordu.

Sheridan, "Bilmiyorum," diye ceVap verdi.

Bunny, "Gavinin burada oluşu her şeyi karıştırıyor," dedi.

"Nasıl karıştırmasın? Gel her şeyi normale döndürmeye çalışalım. Onu yemeğe çağıralım."

Sheridan, "Bunny," dedi.

"Ben Gavin'i her zaman çok sevdim. Agatha da sevdi. İkiniz birlikte çok hoştunuz...ama tek başına onu da sevdik. Şimdi neden onunla biraz vakit geçirme fırsatını bize vermiyorsun? Bakalım ne kadar değişmiş."

Sheridan sallanmakta olan tekneye baktı, "Biraz sakinleşmiş," dedi.

Bunny, "Bence Hubbard's Point'e gelme nedeni budur. Değiştiğini sana göstermek istemiştir."

Sheridan, "Teknesine Sheridan Le Fanus'un hayalet hikâyelerinden birinin adını vermiş."

"Bu senin adını koymak gibi bir şey."

Sheridan cevap vermedi, ama yüzünün kızardığını hissetti.

"Neden onu davet etmiyorsun? Agatha da ben de memnuniyetle yemek yaparız. Ben acı baharatlı kabak çorbamı yaparım, Agatha da İstakoz kanepelerini hazırlar, ana yemeği de düşünürüz. Belki senin bahçeden sebze garnitürlü..."

"Bunny..."

"Bize ne zaman geleceğini bildir, erken gelir, temizliğe yardım ederiz."

Sheridan çevresine bakındı. Her tarafta kitaplar ve müzik gereçleri vardı. Gitar kılıfları toz içindeydi. Köşelerden örümcekler sarkıyordu. Pencereler buz tutmuş gibiydi. Elinden geleni yapıyordu ama son zamanlarda her şey ona çok zor geliyordu.

"Teşekkür ederim ama yapamam," dedi.

Ablası, "Neden yapamazmışsın? Bak şimdi beni dinle Sheridan. Sen benim küçük kız kardeşimsin ve uzun zamandır kendimi tutup konuşmuyorum. Dikkatli olmalısın çünkü yalnızlık seni çok yıpratacak."

Sheridan ablasına baktı. Annesi derdi ki: Çok arkadaşınız olabilir ama sadece iki kardeşiniz olacak. İki ablasını belki herkesten çok seviyordu. Ama bazen onların kendisini anlamasını bekliyor, hatta bunu istiyordu. Salonun penceresinden dalgakıranda duran Gavin'in teknesine baktı. Kız kardeşlerinin mutlu evlilikleri vardı ve aşkın her şeyi düzeltebileceğini, iyileştirebileceğini düşünüyorlardı.

Bir Nashville şarkıcısı olarak Sheridan bu topraklarda iyi yaşamıştı. Ama Charlie'nin kaybı onu alt üst etmişti. Gavin'in yakınında olduğu düşüncesine dayanamıyordu.

Onu derinden sevmek kendisini çok yaralamıştı. Bu duygunun yakınından geçmeye bile cesaret edemezdi.

Hubbard's Point'li çocuklar için yaz hep aynıydı. Onlar için zaman kavramı yoktu. Uzaktan onlara baktığınızda battaniyelerine, havlulara sarılmış, güneşte yanıp, müzik dinleyerek,

birbirleriyle şakalaşıp aşklarını yaşarken görürsünüz. Hangi kuşaktan olduklarını asla bilemezsiniz, bir önceki mi, şimdiki mi, daha önceki mi ayırt etmek mümkün olmaz.

Nell sırtını Billy Mc Cabeye dayayarak uzanmıştı. Billy Peggy'nin kardeşiydi ve Nell'e çok düşkündü. Fırtınadan sonra gün aydınlandı ve işi olmayan herkes plajda soluğu aldı. Güneş öyle sıcaktı ki kumlar hemen kurumuştu. Nell gözleri kapalı, dalgaların sesini ve arkadaşlarının konuşmalarını dinliyordu.

"Nell..." Nell gözlerini açtı ve Wes Stanfield'in yanına oturmakta olduğunu gördü. Dışarıda çalışmaktan güneşten iyice yanmıştı, sırım gibiydi.

Nell, "Selam," dedi.

"Merak ettim, akşam sinemaya gidiyor musun?"

Plajda sinema, diye düşündü Nell. Başını salladı.

"Gitmiyorum," dedi.

"Çünkü diyordum ki beraber oturabiliriz belki sonra da doğru Little Beach. Orada parti var."

Nell gülümsedi. Wes sanki Nell hayır dememiş gibi konuşuyordu. Umudu ve ilgisi dokunaklıydı. Ama Nell'in kalbi plaj sinemalarında, Little Beach'deki partilerde ya da hiçbir şeyde değildi. Başını salladı.

Wes, "Ama..." derken elini elinin üzerine koymuş, sonra koluna doğru uzanmaya başlamıştı ki Nell elini sertçe itti ve Wes'e soğuk bir bakış attı. Oturduğu yerde dikleşerek Wes'e baktı.

"Hayır dediğimi duymadın mı?" diye bağırdı. Bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki çevredekiler dönüp baktılar.

Wes geri çekilerek, "Tamam Nell," dedi. Nell ses tonuyla onu korkuttuğunu, incittiğini biliyordu. Çevresine bakındı, çocukların hepsi ona bakıyorlardı. Ayağa kalkmaya çalıştı, titrediğini fark etti, kendini tutmaya çalışarak olduğu yerde kaldı.

Bu yaz Charlie'yi deli gibi özlemesine rağmen oğlanlarla dolaşmış, partilere gitmişti. Ama artık olmazdı. Dümdüz, sakin koydaki Gavin'in teknesine baktı. Şimdi o orada olduğuna göre Nell için her şey değişmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gavin gelene dek Nell, Charlie'nin sonsuza dek gittiğini kabulleniyordu. Yalnızca acı ve sıkıntı hissediyordu. Ama şimdiki duygulan canlı ve hiddetliydi, içinde kendisini korkutan bir duygu vardı. Charlie'nin filmini izlerken duruşu, konuşması, dokunuşu, her hali ona bambaşka görünmüştü. Birden Charlie'yi görmesi gerektiğini hissetti, Gavin'in orada oluşu sanki bunu mümkün kılıyordu.

Sanki Nell Gavin'i Charlie'nin katilini değil de Charlie'nin kendisini bulması için tutmuştu. Bu düşünce onu mahvediyordu, aklını kaçırmakta olduğunu düşünüyordu.

Billy arkasını dönerek sordu: "İyi misin Nell?"

Nell başını salladı, "Yüzmem gerekiyor," dedi. Pembe bikinisini düzelterek cansız bir şekilde denize koştu, suyun sıcaklığına bakmadan balıklama denize atladı.

Stevie resim yaptığı stüdyosunda uzun taburenin üzerinde eğildi. Son kitabını resimlemekteydi, kariyerinin başından beri bu işi yapmış olması çok hoştu, şu anda da ilk çocuğuna hamile olduğu zaman gene bu işi yapıyor olmak ona çok ilginç geldi.

İnce çubukları, çam iğnelerini ve sıkı sıkı örülmüş saçlan boyadı. Nell on yaşındayken babasıyla bu eve taşındıklarında Stevie ve Nell Little Beach'e ya da bataklığa ya da Hubbard's Point mezarlığına doğa yürüyüşlerine giderlerdi. Oradaki sessizliği, liken kaplı granit taşların güzelliğini severlerdi. Bazen kâğıt ve kömürlü kalemle giderler, kanatlı melekler çizerler, isimler oyarlardı. Ama şu anda tuvalinde canlandırmakta olduğu resmi yaşadıkları gün öyle yapmamışlardı. Yürüyüş yapıyor, birlikte zaman geçiriyorlardı. Kötü bir fırtına sonrası bir ardıç kuşunun ağaç kovuğuna yaptığı bir yuvaya rastlamışlardı. Yaklaşınca içinde üç bozulmamış mavi yumurta görmüşlerdi. Düşmüş ama kırılmamışlardı.

Şimdi resmi çizerken Stevie Nell'in ne kadar paniğe kapıldığını anımsadı. Ağaca çıkıp yuvayı dalların arasına sağlamca yerleştirmek zorunda kalmışlardı. Böylece anne kuş yuvasına dönebilecekti. Ama hangi ağaca? Hangi ağacın hangi dalı?

Hangi dalın hangi kıvrımı? Nell, ağlayarak tüm çevredeki ağaçların dallarını taramıştı. Mezarlar açık arazideydi ama çam, meşe ağaçlarıyla kaplıydı çevreleri.

Anne ardıç kuşunun kendisini görmeden acı dolu sesini duymuşlardı. Kalın beyaz bir çam ağacının etrafında dolanıyordu. Stevie ve Nell ayakta duruyor, onun yuvasını ellerinde tutuyorlardı. Ardıç kuşu çam ağacını görünmeyen bir iplikle sarıyordu sanki, onu bütün olarak korumak ister gibi etrafında dönüyor da dönüyordu.

Nell, "Bize gösteri yapıyor," demişti. "Yavrularını geri istiyor."

Nell ağaca tırmanıp yuvayı yerine koymak istiyor ama ağlamaktan bunu yapamıyordu. Stevie düşeceğinden korkuyordu.

Annesini yeni kaybetmiş biri olarak anne çocuğun ayrılık olayı onu parça parça etmeye yetiyordu... Onun yerine ağaca Stevie tırmanmıştı.

Tuvali üzerinde çalışırken bir eliyle yuvayı tutup bir eliyle çam ağacında kendini nasıl yukarı çekmeye çalıştığını hatırladı. Ağacın iğneleri kalın ve sivriydi, gökyüzünü kapatıyordu. Ağaç her yanını kuşatmıştı, parmakları katran gibi bir yapışkanla kaplanmıştı. Yuva düştü düşecekti, Stevie katranlı parmaklarının ucuyla çok az temas etmeye çalışarak tutuyordu onu. O yuvayı oraya yerleştirmek, şimdi kederden çılgın durumda olan annenin yumurtaları bulmak için yuvaya dönmesi, ağaçtaki yerini bulabilirse tabii, çılgınca bir fikirdi... Stevie doğayı severdi, özellikle kuşları. Çocukların kuş kitapları milyonları büyüleyebilir ama doğadaki mutlu sonuçlarla ilgili yazmak gerçek dünyanın karışıklığı ve acımasızlığı karşısında çok farklıdır.

Nell haklıydı; anne ardıç kuşu onları yönlendiriyordu. Böylece Stevie dalları ve gövdeyi tarayarak yuvanın yerini bulabilmek için daha yukarılara çıkmıştı.

Ve onu görmüştü; çatal gibi iki ince dalın üzerinde birkaç çubuk ve dolanmış insan saçı. Yuvaya bakınca yumurtaların altında daha fazla saç olduğunu fark etti. Yakında oturan biri, ardıç kuşu yuvasını yaparken saç fırçasını temizlemiş olma-

BELONGS TO KAKOS TEAM

lıydı. Dalın uzaklığını hesaplayarak kolunu uzatıp yuvayı tam yerine oturmuştu. Bulmacanın eksik parçası gibi uymuştu yerine.

Stevie ağaçtan aşağı inmişti. Boğazında bir yumru vardı, Nell'in annesi Emma'yı ne kadar özlediğini ve kuşun yuvasına dönüp dönmeyeceğini düşünüyordu. Beyaz çam dalları yere kadar uzanıyordu, ayakları yere basana kadar yeşillikler arasında kalmıştı. Dışarı çıktığında Nell yukarıyı işaret edip gülümsüyordu. Stevie'nin elinden tutarak, "Döndü" demişti. "Görüyor musun? Yuvaya girdi bile."

Ve doğruydu. Stevie Nell'le öylece durmuş, yukarı bakıyordu. Anne ağacın içinde kaybolmuştu nereye bakmaları gerektiğini biliyorlardı; ve orada uzun çam iğnelerinin arasından yuvanın içinde siyah yuvarlak kafayı gördüler. Bu küçük bir mucize, bir yaz armağanıydı. Stevie ve Nell sık sık ardıç kuşunun yuvasını ziyaret etmişlerdi.

Yavrular yumurtadan çıktı, uçmayı öğrendiler. Ve uzaklara uçtular. Stevie ve Nell bir gelişlerinde hepsinin gitmiş olduklarını gördüler; anne, yavrular, hepsi. Ağacın altında iki adet mavi yumurta kabuğu vardı; kırılan yumurtadan kalanlar.

Nell gene ağladı ama bu gözyaşları farklıydı. Hayatta bazı kayıplara dayanmak daha kolaydır.

Şimdi yuvayı boyarken Stevie Sheridan'ı düşündü. Sheridan'ın oğlu Charlie ardıç kuşunun yuvasının olduğu mezarlıktaydı. Nell her gün Charlie'yle beraber olmak için oraya gidiyordu. Sheridan da öyle.

Stevie içinde bebeğin oynadığını hissetti, tanımadığı ama şimdiden sevdiği biriydi o. Yeni kitabında hepsi vardı; Nell, Charlie, Sheridan, yeni bebek, Jack. Kendisi Stevie ve ardıç ailesi. Jack'i çok düş kırıklığına uğratmıştı ama onu çok seviyordu. Her şey nerede başlamıştı, nerede bitmişti? Yaşam uzun bir aşk hikayesinden başka bir şey değildi ve hiçbir bölümü ayrı düşünülemezdi.

Kendini işine iyice kaptırmışken merdivende ayak sesleri ve kendisine seslenen bir ses duydu,

"Stevie orada mısın?"

BELONGS TO KAKOS TEAM

Arkasına bakınca Sheridan'ın kapıdan başını uzattığını gördü.

Fırçasını bırakıp ellerini bir beze silerken, "Gel içeri," dedi.

"Kapıyı vurdum ama duymadın."

Stevie onu kuzeye bakan kemerli pencerenin önündeki iki kişilik hasır kanepe yöneltirken, "Kusura bakma. Geldiğine sevindim," dedi.

Sheridan, "Çalışıyorsun," dedi. "Hiçbir şey olmasa bile sen, fikirlerin ve parmaklarının ucundan akan sanat. İşte harika olan bu."

Stevie gülümsedi. Bu konuda Sheridan gibi düşünen pek az kişi vardı. "Ben bunu bir fırça ve tuvalle yapıyorum, sen gitarın ve sesinle yapıyorsun."

Sheridan, "Gelme nedenim..." dedi ve sustu.

Stevie sessizce, "Gelmen için neden gerekmez," dedi.

Sheridan kendini toparlamaya çalışarak gülümsedi. Stevie eski arkadaşına bakarak bekledi. Hubbard's Point'teki pek çok diğer arkadaşları gibi burada hep birlikte büyümüşlerdi. Birbirlerini daha konuşmayı bile bilmeden bebekken tanımışlardı. Şimdi hayatın içinde birlikte yürüyorlardı.

Stevie arkadaşının ne kadar güzel olduğunu fark etti; beyaz saçlar ona ruhani bir güzellik veriyordu. Mavi gözlerini daha parlak, duru tenini ışıltılı gösteriyordu. Ama kederi de beraberinde getiriyordu. Stevie üzüntüden bir gecede saçları beyazlayan insanları duymuştu ama bunun gerçekleştiğini ilk kez Sheridan'da görmüştü.

Sheridan en sonunda, "Gelme nedenim," dedi. "Geçen gün için özür dilemek."

"Sheridan, buna hiç ge..."

Sheridan elini Stevie'nin bileğine koyarak, "Gerek var," dedi.

"Sen bana bu yöreden topladığın eriğin reçelini getiriyor-sun ve ben ne kadar kaba davranıyorum."

Stevie, "Kaba davranmadın," dedi. "Ama tepeden inerken kırılma sesini duydum."

Sheridan tebessüm ederek, "Evet," dedi. "İyi fırlattım."

İki kadın kıkırdadılar. Sheridan Stevie'nin karnına baktı,

elini iki santim kadar dokunmak ister gibi yaklaştırdı ama dokunmadı.

"Senin için çok seviniyorum," dedi. "Ama aynı zamanda kıskanıyorum. Senin bebeğin olacak ve ben benimkini yitirdim."

Stevie arkadaşının hâlâ hafifçe titremekte olan eline baktı. Ağacın çevresinde daireler çizerek dolaşan anne ardıç kuşunu düşündü. Sheridan, "Çılgın gibiyim," dedi. "Onun adını söylemeye dayanamıyorum, söylememeye de dayanamıyorum. Yaz onunla dolu, o her yerde. Ona yaptığım limonatayı tadıyorum. Gece merdivende ayak seslerini duyuyorum. Nell'le buluştuktan sonra gizlice eve girmeye çalışırken olduğu gibi."

Stevie, "Gene gizlice çıkıyor. Plaj yollarında onunla birlikteymiş gibi yürüyor. Birlikte gittikleri yerlere gidiyor. Hâlâ ayak bileğinde o havluyla dolaşıyor..."

"O nasıl burada olmaz? O kadar canlı ve güçlü biri nasıl yok olabilir?"

Stevie elini uzattı, arkadaşıyla parmaklarını birbirlerine geçirdiler, ikisi de titriyordu. İçerde Stevie'nin bebeği kıpırdıyordu.

Sheridan nefes nefese, "Geçecek diyorlar. Düşünebiliyor musun?"

"Hayır."

"Ablalarım... Onları çok seviyorum ama beni deli ediyorlar. Bana kurabiyeler taşıyorlar, taşıyorlar..."

"Ben de erik reçeli..."

Sheridan, "Öyle," dedi. "Ama sen bir şekilde farklısın. Onların anlamadığı bir şeyi sen anlıyorsun sanki. Şarkıların nerede yaşadığını sen biliyorsun... Ne karanlık bir mağaradır orası bilirsin, sen de resim yaparken giriyorsun oraya..."

Stevie Sheridan'ın elini tuttu, ona baktı. Sheridan özür dilemeye geldiğini söylemişti ama birden Stevie bunun böyle olmadığını düşündü. Gelmişti çünkü Steivie yaratıcı insanların zaman zaman ziyaret ettiği o mağarayı biliyordu. Kayıplar hem o mağarada derinlere hem de mağaranın dışına sürükler insanları.

Stevie, "Bir zamanlar tıkanıp kaldığım bir dönem oldu. Üçüncü evliliğim bitmişti ve benden başka aşk için bu kadar ıstırap çeken biri olabileceğini düşünemiyordum. Emma ölmüştü, Maddie içki içiyordu, tüm düşündüğüm hayatın anlamı, neden burada olduğumuz ve bir sonraki kocamla nasıl tanışacağımdı. Tanıdığım herkesin çocukları vardı, tüm meslek hayatım çocuk kitapları yazmakla geçti. Çocuk yok, aşk yok... seri evlilik uzmanıydım o kadar."

"Böyle söyleme. Sen aşka o kadar inanıyordun ki testten geçirmen gerekiyordu. Jack gelene kadar herkesi ittin zaten."

"İyi bir yorumdu."

"Biliyorsun, senin için "Yol Testi"ni yazmıştım.

Stevie, "Sahi mi?" dedi. Bunu duymak onu titretmişti. Herkes şarkıcıların şarkılarının, yazarların kitaplarının kendileri hakkında olduğunu zanneder, ressamların resimleri kendilerinin gizli portreleridir diye düşünür. Sheridan'm baladlarından birinin sözleri Stevie'ye Jack Kilvert'ten önceki yaşamını hatırlattı.

Döndüm durdum bir blokun çevresinde
Sonra indim yola Açıldım uzaklara
Dayandım pedala ve gittim...

"Evet," dedi Sheridan. "Senden esinlendim. Her şeye rağmen aşka inanmayı sürdürmen... öylesine bir yenilgiden sonra, özellikle Sven'den sonra..."

"Üç numaralı koca. Dayaklık bir sosyopat."

Sheridan başını salladı "Gene de senin hayatında aşk galip geliyor. Bana bak, Randy'den sonra... hatta Gavin'den... Neyse boşver... Kimseye inanmadım, kimseyle yaklaşmak istemedim... Bu yüzden senin için yazmak istedim. Sen jack'e o kadar açıktın ki!"

Stevie titreyerek, "Öyleydim," dedi. "Hâlâ öyleyim ama o pek inanmıyor."

"Jack mi?"

"Hıhı..."

Sheridan şaşkınlıkla sordu: "Neye inanmıyor?"

"Bana inanmıyor."

"Haydi canım. Seni her şeyden çok seviyor."

Stevie başını salladı, "Biliyorum ben de ona aynı şeyleri hissed'yorum."

"O halde mesele nedir?"

"Benim neden evlenmek istemediğimi anlayamıyor."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden evlenmek istemiyorsun?"

"E bu kadar çok evlilik geçirdikten sonra evlilik anlamını kaybediyor. Önemli olan aşk... Sheridan... ben buna inanıyorum. Tüm kalbimle buna inanıyorum."

"Jack ne düşünüyor?"

Stevie karnına baktı. "O evlenmek istiyor."

"E... bir de bebek geliyorsa..."

Stevie başını salladı. "Biliyorum. O benden daha tutucu biridir. Bebek doğmadan birlikteliğimizi yasallaştırmak istiyor."

Sheridan güldü. "Jack tutucu değil... bu tutuculuk değil. Seni sevdiği için. Sen çılgın sanatçı rolünü oynuyorsun. Biz sanatçılar bu yüzden dış dünyada çok şey kaçırıyoruz bazen. Çılgın sanatçı her türlü salaklığı yapabilir. Lisanslıdır bunun için."

"Ben evlenip dururken kimse tepki göstermedi. Hubbard's Point'te öylece izlenecek bir şey gibiydi: Bakalım şu çatlak Stevie Moore bu kez kimi getirecek eve? Şimdi de Jack'le yaşayıp hamile kalmam karşısında hiçbir tepkileri yok."

"Seni asi seni..."

"Eskiden evliliğe sıcak bakıyordum, kim bilir neden. O insandan ayrılmamak için belki, aşk sonsuza dek sürer diye, ve o bir parça kâğıt tüm bunları sağlar diye düşünüyordum herhalde. Belki güvenlik peşindeydim. Simdi Jack'i çok seviyorum, sonsuzdan da uzun sürsün birlikteliğimiz istiyorum ve sürecek ama..."

Sheridan başını salladı, "Ama hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor, biliyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun gibi bir şey. Jack'le evlenmemek aşkımızı değerli kılmak için." En iyi arkadaşları Hubbard's Point Plajı'nın kızlarından Emma'yı, sonra annesini babasını kaybetmesi, Sheridan ve Nell'in Charlie'yi kaybetmelerine şahit olması Stevie'ye her şeyin ne kadar kısa ve değerli olduğunu anlatmıştı. Ne kadar fani, geçici... Bir evlilik lisansı aşkın kalıcı gerçeğinin yanında çok değersiz kalıyordu.

Sheridan, "Anlıyorum," dedi. "Charlie'nin babasıyla çok kısa evli kaldım."

"Hatırladığım kadarıyla sevdiğin adam o değildi."

Sheridan başını kaldırdı, "Nell'le mi konuştun?"

"Yani Gavin'i çağırdığını biliyor muyum diye soruyorsan, evet."

Sheridan, "Onu gördün mü?" diye sordu.

Stevie, "Hayır," dedi. "Kendi deliğimden çıkmadan şu kitabı yazıyorum. Dalgakıranda teknesini görüyorum...pek güzel bir tekne...Nell gördü aslında. Gitti oraya."

"Nell tutmuş onu."

Stevie başını salladı. Sheridan'ın kızacağını sanıyordu ama korktuğu olmadı. Sadece kuzeydeki pencereye, içeri sızan soğuk ışığa baktı.

"Belki Nell haklı, neler olduğunu bilmemiz lazım. Bilmiyorum Stevie, neyi değiştirecek bilmiyorum. Ama Nell'in ne hissettiğini biliyorum..." Sheridan durdu. "Belki de oğlum için yapılan polis araştırmasıyla daha fazla ilgilenmeliydim. Ama ilgilendiğim tek şey onun gitmiş olmasıydı. Benim için anlamı olan tek şey buydu."

Stevi, "Ben de öyle hissederdim," dedi. "Ama Gavin artık burada. Bırak araştırsın. Neyse ortaya çıkaracaktır."

Sheridan başını salladı.

Stevie "İyi" dedi.

Sheridan, "Ablalarım onu eve yemeğe davet etmemiz gerektiğini söylüyor," dedi.

Stevie ona bakarak bekledi.

"Benim için en kötü olay - Charlie'den önce - Gavin'le ayrılmaktı. Yemin ederim yaşayabileceğimi sanmıyordum. Öyle

yakındık ki... kesin olarak ayrıldığımızda derimin yüzüldüğünü sandım. Hiçbir şeyle bağlantım kalmamıştı."

"Hatırlıyorum."

"O benim her şeyimdi Stevie. Onunla birlikte büyüdüm, dünyayı onun gözlerinden tanıdım. Gavin'leyken hayattaydım, canlıydım. Onsuz olmayı düşünemiyordum bile."

"Arkadaşlarınız da bunu düşünemiyorlardı."

"Ama... bir türlü hem öfkesine, hem maceracı ruhuna dur diyemiyordu..."

"Neden dur desin istiyordun?"

"İstemek değil. Ama bıçak sırtında yaşayamıyordum. Genç-ken de... şimdi de yaşayamam."

Ayağa kalkıp Stevie'nin şövalesine doğru yürüdü, yuvaya ve mavi yumurtalara baktı.

"Neydi bilmiyorum ama ikiniz birlikte bir şeydiniz, önem-liydiniz."

"Öyleydik belki ama o kadar farklıydık ki..."

"Zıtlar birbirini çekermiş derler ya...Neyse durumu yumu-şatmak için..."

Sheridan, "Ne demek istediğini anlıyorum. Hiç eve gelme-mesi durumunda bu üzüntünün altından kalkamazdım...Hep uzaktaydı... bir denizaltıda yaşıyordu..."

Stevie, "Hatırlıyorum," dedi "Artık denizaltında değil, öyle değil mi?"

Sheridan sırtı Stevie'ye dönük birkaç dakika resme baktı. Hâlâ aynı pozisyonda konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu, " Nell arar aramaz Gavin Maine'den yıldırım gibi geldi buraya... Charlie için geldi.. .Oğlumu tanımazdı bile ama ona kim bunu yaptı çözmeye geldi. Randy'nin hiç yapmadığı bir şey."

Stevie mırıldandı, "Öz be öz babası." • Sheridan'a baktı. Onu hep takdir etmişti. Charlie'yi tek başına yetiştiriken hep örnek almasını istediği insanlar olmuştu. Jack de bunlardan biriydi. İyi koçlarla, mükemmel hocalarla çalışmasına kalmıştı göstermişti. Stevie'nin hiç görmediği Randy hep uzak kaldı.

"Randy'le hiç görüşüyor musunuz?"

"Asla."

"Ama Charlie'nin ölümünden sonra görüştünüz."

"Tek bir görüşme. Hepsi bu. Ona bilgi vermek için aradım. Ağladı."

Stevie şaşırarak, "Sahi mi?" dedi.

Sheridan başını salladı. "Charlie onu aramış. O da sonunda oğluyla iletişim kurmak istediğini söyledi. O hıçkınrken ben telefonda karşı tarafta öyle kalakaldım. Ama sonra ne oldu biliyor musun?"

"Ne?"

"Charlie'nin cenazesine gelmedi ve bir daha da hiç gelmedi."

Stevie, "Biliyorum" dedi. "Jack'le fark ettik..."

"Beni üzmek istemiyormuş. Onu görürsem kendimi daha kötü hissetmemden korkuyormuş."

"Daha kötüsü olurmuş gibi."

"Döktüğü timsah gözyaşlarıydı. Kendine ağlıyordu, kendine acıyordu. Charlie için değildi. Bir de Gavin'e bak. Charlie'yi tanımazdı bile. Ona ne olduğunu bulmak için koşup geldi."

Stevie ayağa kalkıp Sheridan'a doğru yürüdü, kollarını boynuna doladı.

"O zaman onu yemeğe davet etmeyi düşünmen gerekmez mi?"

Sheridan cevap vermedi.

"Bunun evet anlamına geldiğini düşünüyorum. Sen şimdi ne gün olduğunu söyle."

Sheridan'ın hâlâ kararsız olduğu belliydi, "Bilmiyorum," dedi.

Point'li kadınlar için o yaz çok karışık geçmişti. Stevie ile Jack arasındaki gerginlik, Sheridan'ın Gavin'le görüşme konusundaki tereddütleri. Stevie arkadaşına yardım etmesi gerektiğini hissetti. Sheridan'ın geçmişten ve eski kırgnlıklardan kurtulması gerekiyordu ve bunun için de Hubbard's Point yaz yemeğinden daha iyisi olamazdı.

Stevie, "Ben biliyorum" dedi. "Yarın."

"Havır." dedi Sheridan. "Yapamam..."

"Yapabiliriz," dedi Stevie. "Sen, ben, ablaların. Bir parti veriyoruz. Jack ve ben de geliyoruz. Pay yapıyoruz."

"Stevie, bilmiyorum."

Stevie, "Ama ben biliyorum," dedi.

Derin bir nefes aldı, Sheridan'a hafifçe sarıldı. Gerçek şuydu ki Stevie yalan söylüyordu, o da bilmiyordu aslında. Aşk hiçbir arkadaşın da çözemeyeceği çok gizemli bir şeydir. She-ridan ve Gavin yirmi yıl önce karşı karşıya gelmişlerdi. Şimdi aralarında bir bağ olması için çabalıyorlardı.

Stevie'nin yapabileceği en fazla Sheridan'a cesaret vermekti. Yararı olacağını umuyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

DOKUZUNCU BÖLÜM

Vincent, Gavin'in şehre inmesi için ona arabalarından birini vermişti ama Gavin her zaman treni tercih ederdi. Trafikte sıkışıp kalmak Gavin'in mizacına uygun değildi. O sabah erken Old Saybrook'tan New Haven'a Shore line East trenine bindi, sonra Grand Central'a doğru Metro North'a ya yöneldi.

Yolculuk rahat ve güzeldi. Connecticut sahili boyunca balıkçıllarla dolu çamurlu ve yeşil bataklıklardan, New Haven, Bridgeport, Norwalk, ve Stamford şehirlerinden geçti.

Çay ve çöreğini yerken eski fabrika binalarını, hareket halindeki marinaları, takım elbiseleriyle insanların ara duraklarda beklemekte olduklarını gördü ve böyle bir yaşamı olduğu için mutlu oldu.

Erken saatte trene binmişti çünkü akşam yemeğine vaktinde yetişmek istiyordu. Dün gece her nasılsa Sheridan'ın telefonunu duymamıştı-o anda başka biriyle konuşuyor olmalıydı. Ona sesli mesaj bırakmıştı, neredeyse isteksiz bir şekilde onu yemeğe davet ediyordu. Gavin Joe ve karısıyla buluşacaktı ama hemen telefon edip randevuyu iptal etti, Sheridan'ı defalarca geri aradı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Sheridan kendisi henüz aramış olmasına rağmen Gavin'in telefonunu açmadı. Gavin onun telefonun yanında oturuyor olduğunu, kendisinin olduğunu bildiğinden açmadığını düşündü. Bir nedenle onu çağırmıştı ama aslında kalben hiç istemiyordu. Telefondaki sesi o kadar tereddütlüydü ki! Karşı karşıya konuşup onun ne hissettiğini anlamak, bunun doğru ve iyi bir şey olacağını, bunda şaşkınlık yaratacak bir durum olmadığını anlatmak isterdi.

Ama Sheridan cevap vermedi ve Gavin de orada olacağını bildiren bir telefon mesajı bıraktı. Söylemek istediği her şeyi, doğruluğu, iyiliği, şaşıracak bir şey olmadığını sesiyle ifade etmek istedi. Bu tür davranışlar Gavin'in dengesini biraz bozuyordu ama - onu yalnız bırakmasını söylemesinden çok daha iyiydi.

New York'a vardığında Grand Central'dan şehir merkezine altı trenine bindi, Astor Place'de inerek topallayarak doğuya yöneldi. Sabahın o saatinde St. Marks Place tam bir sessizlik içindeydi. Birkaç restoran kahvaltı veriyordu, bir kahve daha aldı, içerek yürümeye devam etti.

Ayağı hâlâ ağrıyordu, sargının üzerine tek giyebildiği kahverengi bir sandaletti. Yalnız canı acımakla kalmıyor şehrin merkezinde oldukça garip görünüyordu.

Tomkins Square Park'ı geçti, insanlar köpekleriyle, anneler çocuklarıyla yürüyorlardı, Gavin New York'a neler oluyor diye düşündü. Gençliğinde bu şehir evsizler ve serseriler için bir sığınaktı. Bu fuzuli işgalcileri garip bir özlemle hatırladı.

Sheridan bir dönem Northeast müzik dünyasına katılma teşebbüsünde bulundu. Gönlü Nashville'deydi ama daha oraya gitmemişti. Grubu o dönem Pyramid Klüpte ve 8BC diye bir yerde çalıyordu. Şehrin en külüstür ve tehlikeli bloklarından birinde olan bina savaştan çıkmış gibiydi, Gavin bu durumda onu nasıl yıkmadıklarına hep şaşırırdı.

Ama şimdi yerinde yoktu ve East Village'deki her yer gibi değişmişti. Avenue B'den güneye yöneldi, hâlâ kapalı olan şık dükkânları, restoranları geçti. Komşu mahalleler erken uyanmıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

East Third Street'ten aşağı yürüdü, Helis Angels klübünün hâlâ orada olduğunu gördü. Bu onu hem rahatsız etti hem de bir devamlılık duygusu verdi, fakirleri dışarı at ama para babaları yerlerinde kalsın.

Adımlarını hızlandırdı, köşeyi döndü, Kulüp 192'yi buldu. Beklediği gibi panjurlar kapalıydı. Geçmiş ve gelecek gösterilerin afişleri çelik ızgaralara, tuğla duvara ve yandaki bir inşaatın tahta perdesine asılmıştı. Yırtık pırtık afişlerin arasından Cumberland'i buldu.

Çamurlu bir nehrin üzerindeki bir köprüde elinde bas gitar tutan genç bir kadın resmi vardı afişte. Gavin resme dikkatle baktı, arkada Nashville'in siluetini gördü. Cumberland - Cumberland nehri şehrin içinden akıyordu. Bu ismi açıklıyordu ve Charlie'nin geçmişiyle olan bağlantısı Gavin'e tuhaf bir anlayış ve itici güç verdi. Kadının saçı kısa ve siyahtı; gözerinde parlak bir ateş vardı ve Gavin kendini kadını Nell'le kıyaslarken buldu.

Acaba Charlie bu grupla bu genç kadın yüzünden mi ilgileniyordu?

İçinden bir ses hayır diyordu ama ya doğruysa. Şiirsel bir şey vardı bu genç kadında, derin düşünceler içinde suya bakışı, duruşu, gözlerindeki pırıltı ona biraz gençlik yıllarındaki haliyle Sheridan'ı hatırlattı. Afişe birkaç dakika daha baktıktan sonra tüm yazıları da okudu.

Cumberland'in Box Turtles adıyla bir başka grup kurduğunu gördü. Birkaç ayrıntıyı kaydettikten sonra gitmek üzere döndü.

Yürümeye başladı, Charlie'nin nereye doğru gittiğini, cinayetten hemen önceki yönünü belirlemeye çalışıyordu.

Cep telefonunu çıkararak Joe'yu aradı.

"Arkadaşım," dedi. "Bana bir iyilik yap."

"Sheridan'dan teklif aldın diye sen ben ve Amy'le yemeği iptal et, sonra ben sana iyilik yapayım."

"Aynen öyle."

"Söyle bakalım."

"Gel beni al... Ayağım canıma okuyor."

"Nerdesin?"

"Avenue B ve Houston."

"İstediğin yere yaklaşmışsın. Sıkı dur, geliyorum."

"Sağol Joe. Son bir şey... şu araştırmayı yapan memurlar Cumberland'la ilgili bir şey bulmuşlar mı? Ve grup hakkında? The Box Turtles?"

"Box Turtles bir grup için ne tuhaf bir isim?"

"Boşver. Yalnız senin şu adamların Charlie'nin dinlediği gruplarla ilgili bir şey bulmuşlar mı, bir bakar mısın?"

Joe, "Elimden geleni yaparım," dedi.

"Teşekkür ederim." Gavin'in ayağı zonkluyordu ve sıcak adeta kaldırımlardan fışkırıyordu.

"Birazdan oradayım Gav."

Trafik FDR çıkışından batıya Houston Caddesi'ne doğru akıyordu. Gavin dumanlı havayı içine çekerek bir bakkal dükkânı ve tahta kaplı bovvling sahası arasındaki bir sütçü dükkanını gözüne kestirdi. "Burada seni bekliyorum," dedi.

Gavin oturdu. Kahvesinin kalanını içti, arkasına yaslandı ve trafiğun geçişini izledi, yol temizleme makinesiinin çıkardığı tozdan öksürdü. Ara duraklardan akın akın insanlar geliyordu, bazıları uzaktan, doğudan geliyorlardı. İşe East River boyunca yürümek çok iyi olabilir diye düşündü. Su onu mutlu edecekti.

Birden kendini, çamurlu nehrin üstündeki köprüdeki kadını düşünürken buldu. Onu hikâyeye sokmayı düşünmüyordu. Hatta Charlie'nin yaşamında ya da ölümünde rolü var mı diye merak bile etmek istemiyordu. Sadece siyah saçları, parlak gözleriyle düşüncelerine girip çıkıyordu. Yakın zamanda da olayla ilişkisini çözeceğini umuyordu.

Birkaç dakika sonra Joe iki kapılı bir arabayla göründü. Gavin bindi, birbirlerine gülümsediler. Joe'nun ağzının ve gözlerinin kenarlarında çizgiler olsa da ifadesi hiç değişmemişti.

Joe, "Seni görmek çok güzel," dedi. "Başımın belası olsan da."

Gavin, "Ben de aynı şeyi düşünüyorum," derken denizaltında birlikte ne kadar uzun zaman geçirdiklerini düşünüyordu.

"Haydi anlat bakalım," dedi Joe.

Joe arabayı çalıştırırken Gavin, "Bu gece için üzgünüm" dedi. Araba batıyı Houston'u gösteriyordu ama Joe bir U dönüşü yaparak doğuya nehre yöneldi, "Biliyorum, ben de üzgünüm," dedi. "Ama biliyorum ki yakında gene üzüleceğiz. Bundan eminim. Ayağındaki o biçimsiz sandaleti nerden buldun?"

"Teşekkür ederim."

"Ayağına ne oldu?"

"Kırık cama bastım. Kavanozun alt kısmı, yerde dikine duruyormuş, pabucumun içinden kesti."

"Oh oh, kırık camların arasında nerelerde yürüyordun öyle?"

"Sheridan'ın bahçesinde."

Joe, Houston'a doğru yol alırken, "Yorum yok," dedi. East River tam arkalarında akıyordu. Gavin'in dikkati yeniden nehre ve afişteki kadına kaydı. Düşünceyi kafasından atarak kendini gene o ana ve gerçeğe vermeye çalıştı.

Gün ışığında bile orası terk edilmiş duygusundan kurtulamıyordu. Gavin'in yüreği hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı çünkü Charlie'nin öldürüldüğü yere gelmek üzereydiler. Sheri-dan'ı düşündü, kam pompalanmaya başladı.

Joe yavaşlayıp giriş yoluna yönelince Gavin etrafına bakındı. Önlerinden ağır ağır bir hastane arabası gidiyordu. Gavin etraftaki yeşil ve gölgelik top sahalarına baktı. East River boylu boyunca coşkuyla akıyordu, sahaların karşısında kırmızı bir römorkör koca bir mavnayı şiddetli rüzgâra karşı taşımaya çalışıyordu. Nehrin beyaz dalgaları sulura gömülmüş ilerleyen tekneye vuruyordu. Joe demir bir takozun arkasında durdu ve iki adam dışarı çıktılar.

Kaldırımlardan ateş çıkıyordu, çok sıcak bir yaz günüydü. Joe Gavin'i tribünlere doğru izledi. Gavin'in gözlerinden gözlerini ayırmadan hareketsiz durdu, sonra yerde bir noktayı gösterdi.

"Bak orada," dedi.

Gavin topallayarak yaklaştı. Sahadaki çimler biçilmişti ama tribünlerin önü kırmızı pislik doluydu. Yere eğildi, elini düm-

düz yere koydu. Polis raporlarından Charlie'nin burada öldüğünü biliyordu. Bedeni bütün gece güneş doğana kadar burada kalmıştı.

Ona tamamen yabancı olan bir kentte yapayalnız ölmüştü. Aldığı darbe onu hemen öldürmüş, bu yüzden fazla kan akmamıştı. Ama Charlie'nin kanının izleri vardı toprakta. Joe hiçbir şey söylemeden geride duruyor, Gavin elini yerden kaldırmıyordu. Sheridan'ı düşünüyordu, perdeleri çekik evinde otururken, Charlie'nin tam burada ölümü. Yere baktı, Charlie'nin çevresindeki ayak izlerini görmek ister gibiydi. Onu öldürecek darbeyi ona vuran kimdi?

En sonunda Gavin, "Onu bulan kadın..." dedi.

"Köpeğini gezdiren biri. Artık şehirde herkesin bir köpeği var."

"O şüpheli bir şey görmüş mü?"

"Hayır. Şehir artık çok güvenli. Cinayetler geçen seneden bile az bu sene. Böyle cinayetler artık olmuyor."

Gavin alçak sesle, "Ama oldu işte," dedi.

Joe, "Biliyorum," dedi.

Çamurlu, kırmızı toprağa baktı. Güneş ağaçların üzerinden görünüyor, yerdeki pisliği daha parlak gösteriyordu. Gavin'in göremediği bütün o günleri düşündü. O gece Charlie'yi orada öyle yatarken düşündü, ne kadar sürmüştü, Charlie her şeyin bittiğini idrak etmiş miydi? Katili hemen kaçmış mıydı yoksa bir süre ölüp ölmediğini anlamak için cinayet yerinde mi kalmıştı?

Bu niçin olmuştu?

Gavin gençler hiç ölmeyeceklerini zannederler diye düşündü. Kendisi de Joe da belki öyle düşünmüşlerdi. Ama Gavin kanının yere pompalandığı, içinde bir karanlığın büyüdüğü anda tüm yaşamının gözlerinin önünden geçtiğini anımsıyordu. Charlie bunu deneyimlemiş miydi? Korkmuş muydu?

Gavin, "Buraya neden geldi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, iki ihtimal var."

"Uyuşturucu"

"Olabilirdi ama kanında çıkmadı. İkincisi - bir kız... Çünkü gençler buraya gece seks için gelirler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu imkânsız" derken Cumberland basçısını ve Nell'i düşündü, "Onun bir sevgilisi vardı."

"Aman sende. Daha onyedi yaşındaydı, kulüpte kiminle tanıştığını kim bilebilir? Birkaç içki içtikten sonra sevgilisi var mıydı yok muydu farkında mıydı acaba?"

"Farz et ki böyle oldu. Adamlarınız kulüptekilerle konuştu mu?"

"Elbette. Kimse onu görmemiş."

Gavin tekrar, "...Bir başkası... başka bir kız bu imkânsız" dedi. Birkaç dakika sonra, "Peki ama neydi bu olay?"

"Bilmiyorum. Belki biraz temiz hava almak istedi. Kulüpte çok içti, nehir kenarına gelip biraz açılmak istedi."

"Ve yanlış kişiyle karşılaştı" dedi Gavin.

Joe, "Söylediğim gibi" dedi. "Yirmi yıl önce böyle cinayetler çoktu, özellikle burada...Ama şimdi..."

"Şehir güvenli. Beklemiyorsun böyle bir şey."

"Öyle. Böyle cinayetlerde katili tanıyan kim, ona bakıyoruz. Kendi içlerinde oluyor cinayetler. Buradaki problem..."

Gavin, "Charlie şehirde yeniydi," dedi ve Joe başını salladı. "Arkadaş çevresi yoktu ki."

Gavin gene nehre baktı ve afişteki köprünün altından akan kahverengi Cumberland'ı gördü. Charlie bir ara Nashville'de okula gitmişti. Kimdi bu kız? Yolu bir yerde Charlie'yle kesişmiş miydi? Ama Charlie kızı tanıyorduysa neden Nell'e ondan hiç söz etmemişti? Şayet Joe'nun tahmini doğru ve bu bir kız meselesiyse tüm bunlar söz konusu olabilirdi.

Birkaç dakika sonra Gavin gitmeye hazırdı. Joe'yla arabaya doğru yürüdüler. Gavin burada bir ipucu bulamayacaklarını biliyordu ama bu cinayet yerini Sheridan için ve Charlie'nin son anlarında neler hissetmiş olabileceğini bir miktar çözebilmek için, görmek istemişti. Genç adam belli ki kendisi için önemli bir şeylerin peşindeydi. Ve Joe ne düşünürse düşünsün Gavin Nell'i tanımıştı ve Charlie'nin ona çok güçlü bağları olduğuna inanmıştı.

Yukarı Houston Street'e doğru yol aldılar, Katz Deli'yi geçtiler, erken olmasına karşın başka bir zaman olsa Gavin Joe'yu

BELONGS TO KAKOS TEAM

yemeğe davet ederdi ama bu kez yapmadı ve yollarına devam ettiler.

Gavin eski denizaltı arkadaşına baktı ve Charlie'nin öldürüldüğü yerde yalnız olmak istemediği için onu çağırdığını anladı. Ona teşekkür etmek için ağzını açtı ama konuşamadı. Çocuğun öldürülmüş olduğu ve bunun vahşice yapılış şekli tüm gerçekliğiyle arabayı doldurmuştu.

Joe Gavin'e nereye gitmek istediğini sordu. Gavin Kulüp 192 açılana kadar beklemek isterdi ama bunun çok geç olabileceği ve Sheridan'ın yemeğine geç kalabileceği düşüncesiyle Grand Central'da indi.

En kısa zamanda görüşme temennisiyle ayrıldılar. Belki Amy'le Joe, Squire Toby'de bir gün geçirmek için Hubbard's Point'e gelebilirlerdi. Belki de Gavin şehre gelir, Katz'ta Joe'yu yemeğe davet ederdi. Vedalaştılar ve tam Gavin istasyona yönelmişti ki kendisine seslenildiğini duydu. Dönünce elinde bir kâğıt sallayan Joe'yu gördü. Geri dönüp açık pencereye eğildi.

"Ne var?"

"Az kalsın unutuyordum. Grupun listesinin çıktısı... Cumberland ve Box Turtles'ın."

Gavin, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil."

Gavin ancak trene yerleşip elinde kahvesi, deniz tarafında nehirleri, bataklıkları, Long Island Sound'un koylarını seyretmeye başladığında listeye göz atabildi.

Joe çıktıyı internetten almıştı. Grubun web sitesinden alınmış gibi görünüyordu. İki listeyi de okudu, Cumberland'a ağırlık verdi.

Nashville'den çıkan Cumberland - Lisa Marie Langton'un şarkılarıyla.

Langton: bas vokal
Crispin: gitar,vokal
Lance: nota Arden:
perkusyon

Gavin kâğıda baktı. Ona tanıdık gelmese de afişteki kıza bir isim bulmuş olmaktan mutluydu: Lisa Marie Langton.

Kâğıdı katlayıp cebine soktu. Kahvesini içti, Sheridan'a, Hubbard's Point'e giderken, çiziklerle dolu tren pencere camından yeşil bataklıkları, Blue Sound'a doğru rüzgârlı koyları seyre koyuldu. Sheridan'ı gözünde canlandırdı ve Nell'i, ve sonra gözünün önüne bir başka kızın yüzü geldi, siyah saçları, parlak gözleri...ve eğer bu kızın Charlie'nin ölümünde bir rolü varsa onunla işi var demekti.

ONUNCU BÖLÜM

Gavin Saybrook lstasyonu'nda trenden indi, Connecticut nehrini geçip Hubbard's Point'e gitmek için bir arabaya bindi. Araba ilerledikçe zor bir günün ardından evine doğru yol alıyormuş gibi hissetti ve bu şaşırtıcı bir şekilde onu derinden etkiledi. Tuzlu hava kokusu çok aşina geliyordu; yıllar içinde manzara değişmişti; köyler, gelgitten etkilenen bataklıklar, plajdaki çamlar ve meşe ağaçları hiç değişmemişti. Paradise Dondurma hâlâ oradaydı, balık pazarı, Black Hail nehrindeki motor tamir yeri, pizzacı, yazlık kilise. Mutlulukla karışık bir melankoli içine girdi.

Sahile ulaştığında taksi şoförünün parasını ödedi, duvarı tırmandı ve Sheridan'ın evine baktı. Uzun süre baktı, Sheridan'ı birkaç saat sonra görecek olmasına rağmen şimdi gidip ona uzun uzun sarılmak istedi. Biraz önce deneyimlediği şeyler için söyleyebileceği bir şey var mıydı bilmiyordu. Charli-e'nin öldüğü noktayı görmüş ve oraya dıkunmuştu.

Küçük sandalını denize itti, bandajlı ayağı çamur içinde kaldı ama aldırmadı. Küreklerini aldı, Squire Toby'e doğru kü-

rek çekmeye başladı. Kürek çektikçe kendini iyi hissediyor, hapsedilmiş enerji dışarı çıkıyordu sanki. Merdivene ulaşıp yukarı çıktı, tam kabin kilitini açacaktı ki baş taraftan bir sürtünme sesi duydu. Ön güverteye uzanan paslanmaz çelik küpeşteye tutunarak yürüdü; birden yüzünü buruşturdu, bandajın içine kaçan kumlar ayağına sürtünüyordu. Yeni müşterisi kulaklarında I-pod, kendini güneşe vermiş, gözleri kapalı, yüzü güneşe dönük sırt üstü yatıyordu. Gavin eğilip omzuna dokundu, Nell kulaklıklarını çıkarıp oturdu.

"Döndünüz mü?" dedi.

"Eğer sahibi yoksa kimsenin teknesine binmemelisin."

"Nasıl bilebilirim sahibi var mı yok mu?"

"Peggy'le Brandon Shelter Adasına gidiyorlardı, beni de buraya bırakın dedim. Bıraktılar ama sizi bulamayınca I-pod 'umla geri yüzemedim."

"Tamam. Seni affediyorum. Nedir sorun?"

"Şey... merak ettim. Gerçi paramı falan da almadınız, bilmiyorum... sizin bana yanıt verme gibi bir zorunluluğunuz yok ama bilmek istedim, bir ilerleme kaydedildi mi acaba?"

Gavin kıza baktı, çocuk yaşta bir kız ona ilerleme raporu soruyordu. Yanıtlamadan arkasını döndü ve kokpite girdi. Aradaki kilidi açarak merdivenlerden kabine indi, bu arada her yer çamur içinde kalmıştı.

Gazlı bezin içinden koca bir parça çamur yere düşünce, "İşte," dedi. "Olan oldu."

Nell arkasından geldi, "Ne oluyor?"

Gavin oturup ayağının altına bir gazete çekerek, "Her taraf çamur oldu," dedi.

"Sen kaçık bir temizlik hastasısın," değil mi?"

"Teknede yaşa da bak."

"Tahmin edebiliyorum."

Gazlı bezi çözerken kıza baktı. ER'in hastaneden ayrılırken verdiği yedek malzemeler baş tarafta plastik bir çanağın içindeydi.

Nell, "Size yardım edeyim," dedi..

"Yaparım ben," derken kıza bandajların yerini söyledi, Nell

almaya gitti. Gavin sekerek güverteye kadar gitti, bir küvetin içinde ayağını tuzlu suyla yıkadı.

Gavin Afrodit'in sözlerini hatırladı, tuzlu suyun tüm yaraları geçirdiğini söylerdi - kesik yarasından gönül yarasına kadar. Her şey için reçetesi yüzmekti. Koyun karşısına ve yukar-daki sarp kayalıklara, oradan Sheridan'ın evine baktı ve acaba dedi yüzmek izdirap içindeki yüreğime iyi gelir mi.

Nell plastik kabı getirmişti ama Gavin aldırmadı. Gavin ayağına, siyah dikişlere baktı. Şişi inmişti, kesik iyileşiyordu Bandajlardan kurtulmak istedi.

Nell, "Doktor bandajlı olması gerektiğini söylemedi mi?"

"Söyledi."

"Doktorun söylediğini yapmalısınız."

Gavin ona baktı. Bu duyarlı genç kıza iyi ya da kötü sonuna kadar kendi inandığı şeyi yaptığını söylemek istemedi. Onun ayak bileğindeki havlu parçasına baktı.

"Nedir bu?"

"Charlie bağlamıştı onu."

"Ve hâlâ çıkarmadın?"

"I...ı"

Bunu duyunca çözemediği bir şey kızı daha çok sevmesine neden oldu. Birden aklına siyah saçlı Cumberland basçısı geldi. Kaşlarını çatarak tekrar sekerek aşağı indi. Nell onu izledi,

Nell, bir genç kız yumuşaklığından uzak bir sesle, "Ee," dedi. "Ne gibi bir ilerleme kaydettiniz?"

Gavin ona yer gösterdi, "Otur," dedi. Üstüne oturması içir bir havlu verdi. Otururken Gavin'in laptop'u açmasını bekliyordu. "Söyle bana. O gece New York'a neden gitmedin?"

Nell şaşkın görünüyordu, Gavin'e baktı.

"Sen onun sevgilisiydin ve ağustosun son hafta sonuydu Neden gitmedin?"

Nell'in sesi gittikçe gücünü yitiriyordu, "Sıcaktı," dedi "Bunu çok düşünüyorum... onunla olma fırsatını nasıl kaçırdığımı. belki de onu kurtarma fırsatını. Bencillik ettim, sahili bırakıp şehrin sıcağına gitmek istemedim."

Gavin Nell'e baktı, onu Charlie'nin mi yönlendirdiğini bil-

mek zorundaydı, Charlie onsuz plan yapmış ve onun gelmesini istememiş olabilir miydi? "Charlie mi böyle istedi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Senin New York'a gitmen ve gitmemen söz konusu olduğunda gitmeni istiyor muydu istemiyor muydu?"

Nell'in yüzünde acı bir ifade belirdi. "Söylemiştim size, tartıştık. Bu konuda kendimi daha da kötü mü hissetmemi istiyorsunuz? Genelde hafta sonlarını birlikte geçirirdik, özellikle yazın. Beni yanında istiyordu. Neden gitmedim?"

"Sakin ol," dedi Gavin. "Yalnız söyle, bana tartışma ne kadar kötüydü?"

"Kötü değildi. Önce düş kırıklığına uğradı...sonra aradı ve üzülmememi söyledi. "Sahilde kal... rahat ol. Benim için de yüz," dedi. Charlie'yle pek çok kez birlikte yüzdükleri sulara bakarken hissettikleri sesine aksediyordu."

Gavin onun kaygılarını yatıştırmak istercesine, "Bu bana mantıklı geliyor. Seni düşünüyordu. Üzülmemeni istiyordu. Kendisinin ne yapmak istediğinden söz etti mi?"

"Pek bir şey söylemedi. Normal şehir hayatı işte."

"Biriyle buluşacakmış gibi bir duyguya kapıldın mı?"

"Hayır. Okulda birkaç arkadaş edinmişti ama belli biri yoktu. Herkes kendi yolunda gidiyordu, birlikte pek bir şey yapmıyorlardı. Ama bunun önemi yok... Charlie halinden memnundu. Yürümeyi seviyordu, şehri keşfediyor, insanları izliyordu. İşte bunları yapmaktan hoşlandığı için iyi bir film yapımcısı olacağını düşünüyorduk."

Gavin kızın toparlanmasını izlerken, "Tam bir gözlemci," dedi.

Nell başıyla onayladı. "Öyleydi. Kimsenin göremediği şeyleri görürdü. İnsanların hissettiği şeylerin altındaki anlamı, iki şey arasındaki ilişkiyi hemen keşfederdi. Foley'e kahve içmeye gittiğimizde insanları gözlemler, yaptıklarıyla ilgili komik öyküler yaratırdı. Yabancıları görür, bunlar casus derdi. New London'daki gemiler için ya da denizaltıların resimlerini çekmek için gönderilmiş...Bunun gibi şeyler. İnsanlara bakarak çok şey uydurabilirdi."

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Müzikle durum nasıldı?"

"Oo... müziği çok severdi."

"Müzik dünyasından fazla arkadaşı var mıydı?"

"NashviUe'den birkaç arkadaşı vardı.. .Ama..." Dudaklarını ısırıyordu.

"Ne?"

"Çoğu zaman bu konuyu annesine bırakırdı. Kendi yolunu bulmak istiyordu. Şarkı söyleyebiliyordu, bir gruba katılabilirdi. İnsanlarla kolay anlaşırdı ve annesinden dolayı birçok bağlantısı vardı. Ama bunun için annesine bağlı olmak istemiyordu, tamamen başka bir sahada bir şeyler yapmak istiyordu."

"Nashville'deki arkadaşlarıyla ilişkisi devam ediyor muydu?... Mesela o gruplardan birini New York'ta dinleyeceğinden falan söz etmiş miydi? Cumberland örneğin?"

"Elbette gitmiş onları dinlemeye ama ben öldükten sonra öğrendim bunu. Onlarla ilgili çok dalga geçerdim, bas çalan bir fıstık vardı grupta. O kız için o grupla ilgilendiğini söylerdim. Sadece gülerdi." Hüzünlü bir tebessüm belirdi yüzünde.

Gavin de gülümsedi. "O kızla okul arkadaşlığı falan var mıydı? NashviUe'den tanıyor muydu?" Durakladı. "Ondan söz eder miydi?"

Nell kaşlarını çatarak başını yana eğdi, "Neden bunun üzerinde duruyorsunuz?

Gavin dürüstçe, "Emin olduğum bir şey yok," dedi. "Sen bana bu Talk2Me sayfasını gönderdin. Charlie en sevdiği gruplardan biri olduğunu söylemiş. Ölmeden hemen önce de..."

"Tuhaf oldum. Sanki bu kızla arasında bir şey varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Öyle düşünmüyorum ama her olasılığı değerlendiriyorum."

Nell'e baktı, Randy'le Sheridan'ı birlikte gördüğünde nelei hissettiğini hatırladı. Evlendiklerini biliyordu, nasıl bir kıskançlık, nasıl bir acıydı. Gözlerindeki incinmiş ifadenin kendisinden kaynaklandığının bilincinde olarak lafı değiştirdi.

"Bana Charlie'ye sataşmaya cesaret edemeyeceklerini söyle-

mistin. Ama riske atar mıydı kendini? Tehlikeli olabileceğini düşündüğün yerlere gider miydi?"

"Hayır."

"Sen yanındayken daha mı dikkatli davranırdı? Sen fırsatları değerlendirmesini engeller miydin?"

Nell Gavin'e baktı, bu son soru onu derinden yaralamıştı. "Orada olsaydım şimdi Charlie hayatta olurdu mu demek istiyorsunuz? Bunu kendime hiç sormamış olabilir miyim?"

Gavin, "Bunu demek istemiyorum Nell," dedi. Birden gene kendini düşündüğünü anldı. Sheridan her zaman onun güvenli ve sakin olmasını sağlamıştı. Ancak o yanında olmadığında Gavin bir canavara dönüşebilirdi... Bu yüzden uzaklaşmıştı Gavin ondan...

"Charlie'yle her yere gidebilirdim. Onu korumak için her şeyi yapabilirdim."

Gavin başıyla onayladı. Kızın sakinleşmesini bekledi.

Nell sesi titreyerek, "Bakın," dedi. "Müziğe benim olduğumdan daha meraklıydı. Belki de o gece gidip o müziği dinlemek istediği için ve benim de fazla ilgimi çekmediğini bildiği için New York'a gitmem konusunda bana fazla baskı yapmadı."

Gavin başıyla onayladı. Charlie'nin grubu dinlemek kararında olduğunu - bunun bir tesadüf olmadığını belki kendine de ilk kez itiraf ediyordu.

"Böyle düşünmene sebep nedir?"

Nell omuzlarını silkti. "Onun tercihlerine saygım vardı. Benimkilerden farklı olabilirdi. İkimizin de sevdiği gruplar vardı, ama farklı zevklerimiz de olabilirdi."

"Cumberland?"

"İyiler ama bana göre değil."

Gavin'in bilgisayarı açıktı. Google'dan Cumberland'i buldu. Siyah saçlı basçı kızın köprünün üzerinden denize bakarken resmi çıktı. Sonra Joe'nun verdiği grup üyelerinin listesi geldi. İsimlere baktı, sitede dolaşmaya başladı. Hiçbir ipucu yoktu.

Nell, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Birkaç isme bakmak ister misin, bakarsın tanıdık birileri çıkar?"

BELONGS TO KAVOS TEAM

Nell omuzlarını silkerek Gavin'in yanına oturdu.

O ekrana bakarken Gavin onu seyrediyordu; baştan aşağı isimleri okuyordu. Derken grup üyelerinin olduğu bir resmi tıkladı. Bazıları demirbaştı, bir kısmı gösterilere katılmıştı; resimlerin çoğu basçı lisa Marie Langton'a aitti.

Nell kalabalık bir resimde durdu - iki yıl önce aralık ayında çekilmiş bir resimdi bu. Noelde Memphis'te yardım amaçlı bir etkinlikte çekilmişti. Başlarını yukarı kaldırmış sahneye bakan kalabalığın resmiydi, sahnede Cumberland vardı.

"Uff," dedi Nell.

"Ne?"

Yüzünü ekrana iyice yaklaştırdı, dikkatle bakmaya başladı. Biraz daha baktıktan sonra başını salladı.

"Hiçbir şey."

"Sanki bir şey görmüş gibiydin.

Nell, "O gece Charlie benimle birlikteydi," diye garip bir cümle söyledi. "Tarihi bile o kadar net hatırlıyorum ki - 21 Aralık. Kış gündönümü. Yılın en kısa günüydü ve birlikte sahilde yürüyüşe çıkmıştık."

Gavin bunu neden söylediğini anlamadı, "Ee?" dedi.

Nell gözlerinde bir korku ifadesiyle, "İyice sarılıp sarmalanmıştık. Charlie atkısını benim boynuma geçirdi çünkü bir keresinde ormandan sahile çıkar çıkmaz denizden gelen çok soğuk bir rüzgâr karşılamıştı bizi. Taşları daire şeklinde dizdik ve odunları toplayıp bir ateş yaktık. Ona dedim ki... ısıya ve ışığa ihtiyacımız var, gece çok soğuk."

Gavin, "Nell..." dedi. Onu tekrar web sitesine çekip gördükleri hakkında konuşmasını istiyordu. "Söyle bana Nell o geceyi neden hatırladın şimdi?"

"Hiçbir neden yok " derken kumral saçları bir o yana bir bu yana dalgalanıyordu. "Bir anı işte... Sizde onlardan bulunmaz mı hiç?"

"Bulunur."

"O zaman neden beni zorluyorsunuz? Bırakın da Charlie'yi hatırlayayım."

Gavin, olabildiğince yumuşak, "Bak," dedi. "Sen beni bu ci-

nayeti araştırmam için tuttun. Sana bazı şeyleri sormak zorundayım. Ne olduğunu çözmek istiyorum."

"Ben çözemedim."

Gavin ona baktı. Sheridan'ı düşündü Ve ona bunu nasıl yaptığını. Nell ona anıları olup olmadığını sormuştu. Bu ona bir şey hatırlattı. Gene bir aralık günü ama uzun yıllar önce... daha Nell doğmadan...

Yazdan önce Sheridan'ı son kez görüyordu. Bahçesindeki kayanın üzerinde soğuktan titreyerek oturuyorlardı, Sheridan Charlie'ye sekiz aylık hamileydi.

Gavin Sheridan'ın elini tuttuğunu hatırlıyordu. Bu Vincent'le çalışmaya başlamadan, Sheridan Randy'den ayrılmaya karar vermeden önceydi. Gavin sivil hayata yeni dönmüş, saçları kısacık kesik, Sherdan'ın uzun saçları tuzlu su tadında kar içindeydi.

Gavin ordudan atılmıştı ama eski denizaltısı Groton'da Thames Nehri limanındaydı. Ertesi gün Kuzey denizine doğru yola çıkacaklarını biliyordu ve hayatının bütün fırsatlarını harcamış olduğunu düşünüyordu. Başı dönüyordu, Sheridan'a her şeyi, onu Randy'le gördüğünü, onun için kavga edip başını onca derde soktuğunu anlatmak istiyordu. Duygularını açıklamamak için kendini zor tutuyordu.

Gavin, "Neden geldin buraya?" diye sordu.

"Anneannemi görmem gerekiyor," dedi. "Nashville'de hayat çok zor benim için son zamanlarda. Hubbard's Point'i özlüyorum."

"Neden zor?"

"Kocam yüzünden... sana bunları anlatamam."

"Kocam sözcüğü yüzüne bir tokat gibi çarpsa da Gavin yüz ifadesini bozmamaya çalıştı. "Bana anlatabilirsin."

"O... Randy galiba bana pek iyi davranmıyor..."

"Sana ne yapıyor Sheridan?"

"Hayatında birisi var... ve... sanırım benimle evlenmesinin nedeni..."

"Söyle bana nedir?"

"Ona ben bakıyorum. Parayı benden alıyor ve sonra bana

BELONGS TO KAKOS TEAM

nefretle bakıyor. Sanki benim ona verdiğim şeye ihtiyacı olduğu için benden nefret ediyor."

Gavin, "Şimdi nerede?" diye sordu.

Sheridan gözlerini onun gözlerine doğru kaldırdı. Sesindeki buz gibi tınıyı fark etmiş ve onun canını acıtmak istediğini hissetmişti. "Sana söyleme nedenim bu değil. Sadece bir arkadaşa ihtiyacım vardı... eski arkadaşım Gavin'e. Eski arkadaşım ol Gav lütfen..."

O anı bozmamak için, "Tamam," dedi.

Sheridan karnına dokunarak, "Bütün bu olanlardan dolayı son derece üzgünüm," dedi. "Senden ayrılmak isteyen benim, şimdi şu halime bak, gene senin omuzuna dayanıyorum. Ama biriyle konuşmaya öyle ihtiyacım vardı ki... sen... her şeyi anlatmak istiyordum..."

"Anlatmanı isterim."

"Şöyle ki... Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Baştan Randy'le her şey iyi gidiyordu am evlendikten sonra... hele hele hamile kaldıktan sonra... her şey değişti. O artık aynı kişi değil. Her an nefret dolu, benimle birlikte olmamak için her şeyi yapıyor."

"Ayrıl,"

"Düşündüm ve bıraktım onu. Ama ne zaman gitsem birkaç gün geçince gelip beni buluyor ve geri getiriyor. Hemen çok şeker oluyor o günlerde, âşık olduğum adam gibi..."

Gavin vücuduna kurşun isabet etmiş gibi oldu. Orada öyle oturdu kaldı. "Neden ona sen bakıyorsun? Yetenekli birine benziyor."

"Ne demek istiyorsun? Onu nerede gördün?"

Gavin ona baktı. Doğudan gelen kar gittikçe hızlanıyor, yerler yavaş yavaş karla kaplanıyordu. Gavin usulca Sheridan'ın elini tuttu. "Sizi gördüm" dedi. "Benim orada olduğumu bilmiyordunuz."

"Ne zaman?"

"Ayrıldıktan birkaç ay sonra..." Durdu ve sonra kendini tutamadı. .. "Dokuz yıl birliktelikten sonra... Hiç mi önemi yoktu birlikteliğimizin?"

"Ben..." Sıcak mavi gözlerinde büyük bir kederle ona baktı... "Ben ona çok önem verdim," dedi.

"Peki bu nasıl olabildi?"

"Sus Gav. Sana neler hissettiğimi biliyordun..." Düzeltti sözlerini, "Biliyorsun. Gönüllü olarak askere yazılan sensin, bir daha yazılan sensin, bir gidip sekiz ay dönmeyen sensin."

"Ayrıldım."

"Nasıl yani?" Gavin ona bakmak için başını kaldırdı.

"Tamam ayrılmadım. Attılar."

"Donanmadan mı?"

Kalbi çarpıyordu; bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama söylemesi gerekiyordu. "Birine saldırdığım için tutuklandım - bar kavgasıydı... bir olaydan..." Derin bir nefes aldı. "Boşver. Yüzkızartıcı suçtan atıldım."

"Gavin..."

Gözleri şaşkınlık ve garip bir acıma hissiyle doluydu. Gavin bunun onun için büyük bir düş kırıklığı olabileceğini düşündü; biraz rahatlamak, içini dökmek istiyordu kendisine ve Gavin de her şeyin suçunu ona yüklüyordu.

"Özür dilerim Sheridan," dedi.

Sheridan gözleri dolu dolu, "Neden kavga ediyorsun?" dedi. "Ne için durmadan dövüşüyorsun?"

Elini yüzünün yan tarafına getirerek boydan boya yaranın üzerinden geçirdi - başka bir dövüşün göstergesiydi bu yara. Ellerinin temasıyla yarası acıyordu ama belli etmedi. Yara sanki bir ip gibiydi, elleri aşağı kaydıkça aralarındaki çizgi yokoluyordu.

Gavin kızın gözlerine baktı, tüm kederi ortadaydı, bunun çoğundan kendisi sorumluydu. Şu anda bile Sheridan onun en iyi arkadaşıydı, kendisine en yakın hissettiği arkadaşı. Birbirlerini çok iyi tanısalar da onun kendinden uzaklaşmasını engelleyememişti. Kendini anlayamıyordu Gavin, içinde bulunan kanyondan çıkamıyordu.

"Her şeyi unut" dedi. "Benimle yeniden başla."

"Artık çok geç."

"Geç değil..."

Sheridan elini kaldırıp Gavin'in sözünü kesti, sonra karnını tutarak, "Bir başkasının çocuğu var karnımda."

"Neden bekleyemedin sanki. Bizim çocuğumuz olabilirdi."

Sheridan ağlamaya başladı. Arkasını döndü ve ayağa kalktı. Gözünde bir pişmanlık ifadesiyle Gavin'e baktı, "Bir zamanlar tek isteğim buydu," dedi. "Ama şimdi kafam karma karışık. Randy'le evliyim."

"Onu sevmiyorsun."

"Sevdim. Belki de hâlâ seviyorum."

"Sheridan, yapma bunu. Başkasının bebeği olması umurumda değil. Seninle olmak istiyorum. Benimle evlen Sheridan... Seni seviyorum... bebeğini seviyorum."

Sheridan ağlayarak, "Sus Gav," dedi.

"Lütfen..."

Sheridan başını kaldırıp ona baktı, eliyle yanağına dokundu. Gavin çılgın gibi onu tuttu, Sheridan sıkıca ona sarıldı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Sheridan'ın dudakları sıcak ve gözyaşı tadındaydı. Öpücük zamanı durdurmuş, Gavin'i arzular içinde bırakmıştı. Birbirlerine sarılıp hiç sonu gelmeye-cekmiş gibi öpüştüler.

Ama sonu geldi - Sheridan kendini geri çekti. Gavin'in gözlerinin içine bakarak yanağını yeniden okşadı. Gavin biliyordu - Sheridan söylemeden biliyordu.

"Hoşça kal Gavin," diye fısıldadı.

Sonra gitti. Gavin kayanın önünde durup arkasından baktı. Bedeni kıza sarılmış olmanın sarsıntısından kurtulamamıştı, hâlâ onu yaşadığına, tattığına, saçını kokladığına yemin edebilirdi. Hava onun sesiyle varoluyordu -ama gitmişti, Randy'e gimişti. Evli olduğu adama. Çocuğunun babasına. Gavin kıpırdayamıyordu. Tek yaptığı onu düşünmek ve onun kendisini öptüğünün bilincinde olmaktı. Ve bunun son olduğunun.

O anda bu öpücüğün anlamını biliyordu - son öpücükleri. Randy'le olsun olmasın bir daha asla kendisine dönmeyeceğini biliyordu Gavin. Onu kaybetmişti.

Şimdi bilgisayarın başında Nell'i izlerken bunları düşünüyordu, Nell'in bakmakta olduğu ekran hepsinin gözü bas çalan

kızda olan Cumberland hayranlarıyla doluydu. Nell ona baktı, kızgın gözlerindeki yaşları sildi.

"Charlie'nin o kızla ilgisi olduğunu düşünmeyi bırakın," dedi. "Çünkü yoktu."

"Tamam," dedi Gavin.

"Adı Lisa Marie Langton'mu her neyse ona hiçbir merakı yoktu. Böyle bir şey düşünmenize hiç gerek yok."

"Özür dilerim."

"Ve kimse benim kadar soruların cevaplanmasını istemiyor."

Ve Gavin yıllarca hareket eden her şeyle kavga halinde olduğundan en sonunda durmayı öğrenmişti, başıyla onaylayarak kızın galip gelmesine izin verdi ve , "Biliyorum. Biliyorum Nell, kimse istemiyor," dedi.

Akşam ılık ve berraktı, mor gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Takımyıldızları dünyaya öyle yakın görünüyorlardı ki! Samanyolu gökyüzüne beyaz bir ipek fırlatmış ve onu gizemli bir hale getirmişti. Agatha ve Bunny her şeyi yapmışlardı, Sheridan'ın mavi taşlı terasını Arabistan gecelerinden fırlamış bir dekor içine sokmuşlardı.

Büyükannelerinin parti gereçlerini çıkarmışlardı: evin bir köşesinden bayrak direğine kadar çay rengi ışık veren parlak kâğıt fenerler asmışlar, alçak Waterford vazoları bahçedeki çiçekler ve otlarla dodurmuşlardı. Böylece teras, gül, lavanta ve nane kokulan içindeydi. Eski işli masa örtüsü ve peçeteler dekoru tamamlıyordu.

Bunny mutfakta Sherdan'la yemeğin son süslemelerini yaparken Agatha terasta iskemleleri düzenliyordu. Açık havada yemek için güzel bir akşamdı. Denizden esen rüzgâr sinekleri uzaklaştırmaya yeterli, mumları söndürmeyecek kadar hafifti.

Stevie Moore herkese oturacağı yeri gösteren kartlar hazırlamış ve bunları gün içinde erken saatte göndermişti. Agatha kartları çok zarif ve esprili buldu, Stevie'nin herkesin espri anlayışını kavrayışını da takdirle karşıladı.

Agatha kartları - dikkatle - gerçek bir anlayış ve planla-

mayla - yerleştirirken herkes için bir dua okudu. Karşı çapraz köşede Sheridan masanın başında olmak üzere Sheridan ve Gavin oturacaklardı, Agatha ellerini dalgalandırarak o köşeye doğru büyülü sözler söyledi.

Elinde bir sürahi içinde dilimlenmiş salatalıklar, limon ve bahçenanesi bulunan buzlu suyla masaya yaklaşan Bunny, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Suçüstü yakalanan Agatha, "Hiçbir şey," diye yanıtladı.

"Sheridan bunu yaptığını görmesin."

Agatha, "Bilmediği şey..." dedi ve Bunny gülümsedi. İki kardeş oradayken Agatha uzun dökümlü yeşil elbisesinin cebinden çok renkli, ipek, ağzı büzgülü bir torba çıkardı ve Sheridan'ın şarap bardağının dibine rendelenmiş muskat gibi görünen bir şey serpiştirdi.

Bunny, "Söyle ama," dedi. Agatha, "Aşk tanrıçası diye anılan büyükannemiz Afrodit'in inayetiyle bahçesine sevgiyle ekilen ve yetiştirilen bu vahşi bitki, kızkardeşimize huzur, aşk ve anlayış ihsan eylesin."

Bunny tepeden aşağı bakarak, "Amin," dedi. "Haydi... Geldiler."

Agatha da "Amin" diyerek konukları karşılamaya gitti.

Çok güzel bir yaz gecesiydi, ancak Hubbard's Point'te olabilecek bir tat vardı havada. Kuma çarpan dalagalarm sesi uzaklarda yürüyüş yapan insanların sesine karışıyordu.

Tepede yumuşak bir rüzgâr esiyordu, Jack kolunu Stevi-e'nin çıplak omuzlarına doladı. Diktörtgen masada iskemleler yan yana yerleştirilmişti. Herkes önce Stevie'nin kartları, sonra da Bunny ve Agatha'nm mükemmel yemekleri üzerine fikir yürüttü.

Önce taze krema ve adaçayı filiziyle servis yaptıkları acılı bezelye çorbası; Agatha'nm kanepeleri kendi sularında bulunan kabuklu İstakozlardan yapılmıştı, tereyağlı kıtır ekmekle pişmiş füme dil balığı, Bunny'nin kavrulmuş biberiye patatesleri, bagetler ve kamamber.

Sheridan masanın sonunda oturuyordu, bir yanında Gavin, bir yanında Nell vardı. Masaya baktı. Sevdiği insanların çoğu

BELONGS TO KAKOS TEAM

bu masadaydı. İki ablası ve kocaları, Stevie ve jack, Nell...Gavin'e baktı, Gavin'in de ona baktığını gördü. Yakalanınca Gavin ona belirgin bir şekilde gülümsedi. Sheridan da karşılık verdi.

Çorbasını içip Gavin'e gülümserken sanki bir şeyleri deniyormuş gibi bir hisse kapıldı. Öyle uzun zamandır insanlardan uzak yaşıyordu ki! En son ne zaman terasta arkadaşlarıyla yemek yediğini -ki bu her zaman çok sevdiği bir şeydi- hatırlayamıyordu. Her şey çok yeniydi.

Çay rengi mumlar yukarda titreşiyorlar, kâğıt fenerlerin ışığı masaya sıcak ve renkli bir aydınlık veriyordu.

Sheridan yemek yiyor, şarabını yudumluyor ve Charlie'nin büyükannesinin fenerlerini ne kadar çok sevdiğini düşünüyordu. Çok özel durumlarda kullanılırdı bu fenerler. Derin bir nefes aldı.

Gavin alçak sesle, "İyi misin?" dedi.

Sheridan başıyla onayladı.

Jack, "Ee Gavin" dedi. "Dalgakırındaki tekne seninmiş, Nell öyle söyledi."

Gavin isteksizce başını Sheridan'dan çevirerek, "Doğrudur," dedi.

Bunny'nin kocası Mike, "Güzel tekne," dedi. "Chris Craft mı?"

"Evet. Futura. Teknelerin Jaguarı"

"Her taraf pırıl pırıl ahşap, çok güzel."

Herkes dönüp Nell'e baktı. Sheridan Nell'in Gavin'i görevlendirdiğini ablalarının ne kadar bildiğini ya da kocalarına ne söylediklerini bilmiyordu. Konunun oraya çekilmesini hiç istemediğinden elinde olmadan nefesini tuttu. Gavin bunu fark etmiş, ya da hissetmiş olmalı ki konuşu değiştirmeye çalıştı.

"Nell, sen bayağı sıkı yüzücüsün," dedi.

Bunny suya bakıp mesafeyi ölçmeye çalışarak, "Nell, sakın sahilden tekneye kadar yüzdüğünü söyleme bana. Hemen hemen dalgakıran mesafesi!"

Nell gururla gülümsedi.

Gavin, "Hatırlıyor musun Jack," dedi. "Seninle nasıl dalgakırana yüzerdik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dilbalığı avlamaya" dedi Jack. "Yüzgeçler, maskeler ve her şey. Zıpkınları suyun üstünde tutmak için tek kolla yüzerdik. Sahil gerillaları gibiydik."

Nell, "Çok havalı," dedi.

Bunny, anneliği gene öne çıkarak, "Evet, boğulana kadar çok havalı. Motor olmadan o mesafeyi yüzmek çok tehlikeli."

Nell, "Burası hep aynı," dedi. "Anneler babalar ne yapmışlarsa çocuklar da onları yapıyorlar. Ama büyükler ne kadar keyif aldıklarını unutup çocuklarına sakın yapma diyorlar."

Agatha, balık tabağını gezdirerek, "Bir tabak daha balık isteyen..." dedi.

Kocası Louis, "Bien sur" dedi. Sheridan onun önce Agatha'ya sonra kendine servis yapışını izledi. Eniştelerini seviyordu. Louis Fransızdı, Bordoeaux'nun küçük bir kasabasından. Şarabı hep o getirirdi. Bu geceki bir arkadaşının üzüm bağının şarabıydı, St. Emilion. Sherdan şarabın nefis bir tadı olduğunu düşündü ama sanki üzümlere maydanoz ya da adaçayı karışmış gibi bir garip tad geliyordu insanın ağzına. Sheridan Lou-is'nin gözlerinin masada dolaştığını, ikinci bir şişe gerektiğini anlayıp mutfağa gittiğini gördü.

Diğerleri tabakları birbirlerine geçirip, geçmiş gelecek sahil günlerini konuşurken Gavin yavaşça, "Çok güzel bir şarap," dedi.

Sheridan şarabından bir yudum alıp etrafına bakınarak, "Güzel gerçekten," dedi. "Burada yemek yemeyi ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Sheridan adamın gözlerine baktı. İçinde altın pırıltıları olan ela renkteydi. Saçları biraz uzundu, mavi tişörtünün yakası üzerinde kıvrılıyordu. Saçları hâlâ kahverengi olsa da rüzgâr ve güneş altında geçmiş bir yaşamın sonucu yıpranmış ve çizgiler oluşmuş yüzünün çevresinde beyazlanmaya yüz tutmuştu.

Sanki orada olması son derece normalmiş gibi "Rica ederim" demek isterdi. Ama normal değildi, aslında tamamen bir mucize gibiydi.

Sheridan, "Geldiğine sevindim" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gavin, "Ben de burada olmaktan mutluyum."

"Hubbard's Point sence hiç değişmemiş mi?"

Gavin yanıtlamak yerine Sheridan'a baktı. Sheridan adamın yüzünün kızardığını, gözlerinin kendi gözlerini, yüzünü, ellerini, saçını kavrayıp içine çektiğini hissetti, ellerine öyle uzun uzun baktı ki onları tutmak istediği saklanacak gibi değildi. Belki Sheridan da onun ellerini... Bunu düşünmeye bile cesareti yoktu.

Gavin, "Hayır" dedi. "Çünkü sen buradasın".

"Ben çok değiştim," diye fısıldadı. Duygular tüm bedenini sardı, Gavin'in bakışlarını içine çekti, gözleri doldu, göğsü ateş gibi yanıyordu.

"Yok canım. Eskisinden bile daha güzelsin."

"Hayır. Ben bir yıkıntıyım."

"Seni yıkacak çok şey yaşadın."

"Onun sevdiği herkes burada... Çok güzel bir yaz gecesi. O da burada olmalıydı."

Gavin, "Belki de buradadır," dedi.

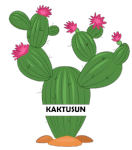
Sheridan gözlerini açıp Gavin'e baktı. Kendisine yardım etmek istediğini, kendisine yakın olmaya çalıştığını hissetti. Bir zamanlar ona herkesten daha yakındı. Gavin eline uzandı. Parmaklarının basıncını, belkemiğinden aşağı müthiş bir sıcaklık hissediyordu. Ona iyice sokulmak istiyordu.

Louis aralarında durarak, "Biraz daha şarap?" dedi.

Sheridan sesini çıkarmadı, bunu evet anlamında alan Louis bardağını doldururken Agatha ayağa kalktı, "Dur bir dakika," dedi. Gelip Sheridan'ın bardağını aldı, onu ışığa tuttu. Sheridan Agatha'ya, sonra Gavin'e baktı, Gavin hâlâ kendisine bakmaktaydı.

Agatha bardağın içinde bir sinek gördüğüne dair bir şeyler söyledi. Louis, "Merci Cherie" diyerek karısını öptü. Ve Sheridan Gavin'e bakmayı sürdürdü. Gavin de onun elini bırakmadı ve Sheridan gittikçe artan bir panikle yüreğinde neler olup bittiğini çözmeye çalıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Nell ağzına tek lokma koyamamış öylece oturuyordu. Gavin'in sorularıyla şoka girmişti. Gavin'in ondan bir şeyler sakladığı düşüncesiyle dengesi bozulmuştu, Charlie'nin Cumberland'a gitmesi, daha da kötüsü basçıya birtakım hisler beslemesi gibi.

Neredeyse Gavin'i çağırdığına pişman olmuştu. Charlie hakkında hiçbir şey bilmiyordu, kendisini tanımıyordu. Nasıl böyle dehşet verici bir şey düşünebilirdi? Masaya bakıyor, Gavin'e ne kadar yanlış düşündüğünü anlatacak sözler arıyordu. Ama birden garip bir şey oldu. Gavin'in ima ettiği şeyler için ona kızacağına, ya doğruysa diye düşünmeye başladı.

Soğuk bir rüzgâr gibi üşütüyordu bu düşünce onu., Char-liyle kendisi kadar yakın olsalar bile iki insan birbirini ne kadar tanıyabilirdi. Ya onsuz bir şey yapmak arzusu duyduysa -bir kızla beraber olmak değil de örneğin tek başına kendisinden gizli bir gösteriye gitmek istediyse bunda ne kötülük olabilirdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babasına ve Stevie'ya baktı. Onların birlikte olmaları, farklı hayatlarına rağmen birbirlerini bu kadar çok sevmeleri onu rahatlattı.

Stevie'nin babasına her şeyi anlatmıyor, babasının da her yapacağı şeyde hemen Stevie'ye koşmuyor olmaları birbirlerine deli gibi aşık olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Nell masada oturmuş, nefes almaya çalışıyordu. Yan gözle acaba yeni bir şeyler buldu mu diye Gavin'e baktı. Artık öfkeli olmasa da Charlie'nin kendinden gizli bir şeyler yapmış olduğunu düşündüğü için vicdan azabı çekiyordu. Eğer kız meselesi değilse bu Charlie ondan neden gizlesin diye düşünüyordu. Charlie'nin bunu ona yapabileceğine inanamıyordu, hızla yutkundu.

Gözlerini kapadı, Charlie'nin görüntüsünü gözünün önüne getirmek istedi. Şimdi onu yakalayabilse, sarssa, ne olduğunu sorabilseydi. Parmak uçları ateş gibiydi, bu da ona dokunmayı ne kadar çok istediğinin bir kanıtıydı. Birbirlerini seviyorlardı, planları vardı. Gerçek planlar, yaşam planlarıydı bunlar, geçici, kafa karıştırıcı, dürüstlükten uzak hafta sonu planları değildi. Birlikte üniversiteye başlayacaklardı. Charlie'nin ondan gizli tasarıları olsa onu New York'a ister miydi? Bunun bir mantığı yoktu ve ölümün en kötü tarafı da buydu, meseleleri konuşamıyorsun, soru soramıyorsun, hayattayken çok çabuk çözülecek şeyleri açıklayamıyorsun. Bitmemiş o kadar çok şey kalıyor ki arkada.

Nell, masada konuşulanları dinleyerek, çevresindeki herkese bakarak kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Büyüklere baktı, yetişkin olmak nasıl bir şeydi acaba? Charlie yaşasaydı birlikte Hubbard's Point'in tılsımlı sınırları dışında yaşamayı başarabilecekler miydi? Nell Charlie'yi sahiplenecek, ondan çok şey mi isteyecekti? Charlie'ye bunu hissettirirse kendini kapana sıkışmış hissedip bir başkasına yönelemez miydi? Bunun düşüncesi bile titremesine yetti.

Stevie onun gözlerine bakarak, "İyi misin?" dedi.

Nell gülümsemeye çalışarak başıyla onayladı. Stevie'yi fark etmek bile ne kadar gereksiz yere bunları düşündüğünü anla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masına yetti. Charlie Nell'le birlikteyken hiçbir şekilde kendini kapana sıkışmış hissetmez, ondan sıkılmazdı.

Nell tam anlamıyla bir sanatçı portresi çizen, bağımsız, insanların ne dediğine aldırmayan Stevie, ve aynı onun gibi olan Sheridan'dan başka yetişkinlerin davranışlarını zoraki bulurdu. Sanki bir zamanlar, gençliklerinin son yıllarında birileri onlara içlerine girmeleri için birer kutu uzatmıştı. Kutu .dört taraflıydı, bir tabanı, bir tavanı vardı ve insanlar kendi istekleriyle içine girmişler ve hiç çıkmamışlardı.

Nell'in babası gibi. Nell onu çok seviyordu ve o Stevie gelip onu çıkarana kadar o kutunun içinde kalmıştı. Sonra Stevie'ye âşık olmuş ve Stevie ona hiç baskı yapmamıştı, bu, aşkın insanları birbirine zincirlemek yerine özgür kıldığının bir kanıtıydı. Geçen yaza dek aralarında her ne yaşıyorlarsa babası çok mutlu bir adamdı.

Nell masanın çevresine baktı ve şu anda masadakilerin kutunun dışında olduklarını düşündü. Agatha bütün o doğaüstü garipliklerinden uzak gayet sakin görünüyordu. Louis Fransızdı, şarabı seviyordu ve ağdalı aksanından dolayı söylediği tek kelimeyi bile anlamak çok zordu.

Nell, Bunny ve Mike'a bakıp merak etti. Bunny'de taşralı anne ruhu vardı her zaman, Nell'in Gavin'e yüzmesini bile mesele yapmıştı. Mike hoş görünümlü biriydi ve masada babasından başka masa başında çalışan adam görünümünde olan oydu. Saçları gayet muntazam tıraş edilmiş, çizgili bir gömlek, bileğinde kaliteli bir saatle resmi bir görüntüsü vardı.

Diğer yandan Gavin - Nell ona ne kadar kızgın olsa da - bir yetişkinin olabileceği kadar kutu yaşamından uzaktı. Nell onu inceledi, Sheridan'a doğru eğilmişti. Duyulmayacak kadar yavaş bir sesle fısıldaşıyorlardı.

Charlie'nin ölümünden bu yana Nell Sheridan'ı hep içine ve evine kapalı, bazen fazla içki içerken görmüştü ama bu akşam Gavin'in güzel gözlerine bakarak gülümsüyordu. Yaşlanmaya yüz tutmuş biri olarak Charlie hakkındaki tahminleri dışında Gavin iyi bir adam sayılabilirdi.

Agatha masanın diğer ucundan "Arkadaşlar," dedi. "Bir

BELONGS TO KAKOS TEAM

kutlama yapıyoruz. Eğer itirazınız yoksa ben başlatmak istiyorum."

Bunny gülümseyerek, "En büyük abla sensin," dedi.

Agatha, "Ama ev sahibemiz Sheridan," diye yanıtladı.

Sheridan güldü, "Şeklen öyle ama tüm yemekleri siz yaptınız ve harikaydı. Buyur Agatha..."

Agatha ayağa kalkarak, "Pekâlâ" dedi. Derin bir nefes aldı. İçinden bir şeyleri çağırıyor gibiydi. Nell öne eğilip dikkat kesildi. Agatha'nın gözleri kapalı, dudakları sessizce bir şeyler söylüyordu. Sonra "Yıldızların gücünden, maviliklerin derinliğinden, denizin dibinden, sizin, benim gücümüzden...

Bunny, "Tanrım bu kutlama mı büyü mü?" dedi.

Louis, anlamakta zorlanacağımız bir telaffuzla, "Agatha söz konusuysa bunların arasında bir fark yoktur," dedi.

Agatha sanki hiç kimse araya girmiyormuş gibi hâlâ gözleri kapalı bir şekilde yaptığı şeye devam etti. "Her ne oluyorsa ve her ne olduysa, bu gece aşk bu masadaki herkese dokunsun,, olağanüstü düşler gerçekleşsin. Bütün bunlar olsun."

Bunny, "Olsun da olsun," dedi.

Mike, "Duydunuz mu?" dedi. Bunny gururla gülümsedi, Agatha'ya mı Mike'a mı Nell çözemedi.

"İşte bu bir kutlama. Buna içilir" dedi Gavin.

Nell'den başka herkes içti. Onun şarabı yoktu. Ona bir bardak şarap vermişler, o da onu çoktan bitirmişti. Çevresine bakınırken Gavin'le göz göze geldi ve ona soğuk bir şekilde gülümsedi. Sheridan gülümseyerek Nell'e şarabını uzattı.

"Bir yudum al. Olağanüstü düşlerinin gerçekleşmemesine sebep olmak istemeyiz..."

Nell, kocaman bir yudum alarak "Teşekkür ederim," dedi. Şarap ağzını doldurdu ve boğazını ateş gibi yaptı. Yutunca başı döndü.

Agatha panik halinde masanın öbür ucundan, "Hayır hayır," dedi.

Jack, "Kaygılanma," dedi. "Biraz içebilir, yakında yuvayı terk ediyor, üniversiteye başlıyor."

Herkes Regis hakkında soru sormaya başladı, kimbilir ne

kadar heyecanlı olduğu söylendi ama Nell hiç heyecanlı değildi... tüm düşünebildiği Charlie'ydi. Böylece ikinci bir büyük yudum aldı ama onu neredeyse tükürüyordu. Şarap güzeldi içerken ama daha sonra ağzı acı bitkilerden tatmış gibi, zehir gibiydi.

Gavin, "Bu Afrodit'in kutlamalarından biri miydi?" dedi. Ve Nell ona bakıp onun da kendisine baktığını görünce, bunu sırf kolej konusunu kapatmak için söylediğini anladı.

Stevie güldü, "Afrodit'ten geliyorsa zaten rahatça büyü diyebiliriz," dedi. "Teyzemle bu konuda yaptıklarını hatırlıyorum."

Nell, "Aida Teyze mi?" dedi. "Ne yaparlardı?"

"Birbirlerini tamamlarlardı diyebiliriz. Aida Teyze sanatçıydı ama gördüğüm en pratik insanlardan biriydi. Diğer yandan Afrodit tamamen sipiritüel biriydi...bana hep öyle gelmiştir, doğuşan gözleri görmediği için bu dünyaya ait hiçbir şeye bağlanmak istememiştir."

"Bu doğru," dedi Sheridan. "Maddesel hiçbir şeye önem vermezdi. Sahip olduğu her şeyden bir anda uzaklaşabilirdi ama insanlara gelince iş değişirdi "

Bunny, "Evet," dedi. "Sevdiği insanlan kaybetmeye dayanamazdı. Hatırlıyorum büyükbabamız öldüğünde... Artık onu göremeyeceğine inanmak istememişti. Olayı tamamen reddetmişti."

Agatha, "Tanrı tarafından nasıl bir armağan verilmiş. Öbür dünyadakilerle konuşabilmek..."

Bu sözler Nell'e takrar Charlie'yi hatırlattı, gözleri dolu dolu oldu. Bu duygular ve şarapla adeta kendinden geçti. Charlie artık yoktu ve sorularına hiçbir yanıt alamayacaktı. Gavin haklı da olabilirdi, haksız da. Nell hiç bilemeyecekti. Hıçkırdı.

Stevie, "Canım, iyi misin?" dedi.

Nell gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. Birden kendini Gavin'in bilgisayarındaki resmi düşünürken buldu: kalabalık, herkesin gözü sahnedeki güzel basçıda. Kalabalığın arasında birini gördü, Charlie ondan hep bir şeyler gizlemiş miydi acaba? Bu mümkün müydü? O gece orada mıydı? Tarihler geldi geçti ak-

BELONGS TO KAOS TEAM

lından, acaba gün dönümü tarihini karıştırıyor muydu, belki web sitesindeki tarih yanlıştı.

"Cumberland" diye fısıldadı.

Sheridan öne doğru eğilerek, "Nell," dedi. "Neden söz ediyorsun?"

Sheridan'ın eline başını koyarak, "Ah kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi.

Jack kalkıp masanın çevresinde dolaştı, Nell'i kaldırdı ama ayakları bükülüyordu.

Bunny, "Şarap mı acaba?" dedi.

Agatha, "Şaraptır," diye fısıldadı.

Nell, Sheridan'ın, "Nell, ne demek istedin..." diyen, arakadan Gavin'in alçak sesle Sheridan'ı yatıştırmaya çalışan seslerini duydu.

Babası Nell'i Sheridan'ın evine götürdü. Nell bir an banyoya gidip çıkartmak istedi ama sonra hasır kanepede yatıp kaldı. Babası birkaç dakika yanında oturdu.

"İyi misin Nell?" diye sordu.

Nell başını yumuşak yastığa gömerek, başıyla onayladı. Uyku fena bastırıyordu... Babasının, terasta oturanların sevgisiyle sarmalanmış olduğu hissiyle gözlerini kapadı. Charlie'nin kanepesinde yatıyordu, burada kimbilir kaç kereler oturmuştu Charlie... tam buraya... tam buraya...tam buraya... Ona hiç yalan söylememişti, birbirlerinden hiçbir şey gizlememişlerdi, peki neden o resimde onu görmüştü?

Nashville'e neden onsuz gitmişti? Ona neden söylememişti?

Yemek devam ediyordu ama Gavin Sheridan'ın gözlerindeki kaygıyı görüyordu. Kardeşleri kahve, çay, portakallı kurabiyeler, yaban mersini tatlısı, şeftali payı ikram ediyorlardı misafirlere ama Sheridan'ın kafası bambaşka şeylerle meşguldü.

Herkes Stevie'ye bebek ismi sorarken birden, "Nell ne demek istedi?" dedi.

"Şeye baktı bilgisayarda..."

İçinde bir şeyler yerli yerine oturmuş gibi sessizce, "Charlie'ye ne oldu?" diye sordu.

Gavin, "Tamam," dedi. "Bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim."

"Nehirden söz etmiyordu, gruptan söz ediyordu, öyle değil mi?" dedi.

"Sever miydi onları...?"

"Sevdiğini biliyorsun... Mesele şu: O son gece kimi görmeye gitti?"

"Sen onları tanıyor musun?"

Sheridan omuzlarını silkti. "Kim olduklarını biliyorum ama şahsen tanımıyorurn. Neden sordun?"

"Grupta bir kız var. Güzel bir kız. Farz et ki o yükselmekte olan bir şarkıcı - söz yazarı."

Sheridan ona baktı, "Bu yolu izleyeceğini söyleme bana."

"Çok mu imkânsız?"

Sheridan başıyla onayladı, "Evet...İmkânsız."

"Neden?"

"Çünkü sen onları birlikte görmedin, Nell'le birlikte. Âşıktılar birbirlerine Gavin. Gerçek aşk."

"Tamam... Ama..."

Şiddetle başını salladı. "Bunun için vaktini harcama. Eminim bundan. Oğlum Nell'e deli gibi âşıktı."

Gavin ağzını açtı, tekrar kapadı. Genç adamlar hakkında bir şeyler söyleyecekti, hormonlarının bazen nasıl kontrolü ele aldığını, sonra Charlie'nin yaşındayken kendini hatırladı. Birçok konuda ele avuca sığmasa da hayatında tek bir kız vardı.

Birkaç dakika sonra parti dağılmaya başladı. Jack, Stevie'nin kalkmasına yardım etti. Mike düğünün ne zaman olduğunu sordu. Stevie, "Bakalım..." Derken Jack umutla onun yüzüne bakıyordu.

Jack ve Stevie Nell'i kanepeden kaldırdılar, herkese bu güzel gece için teşekkür ettiler ve evlerinin yolunu tuttular. Agat-ha ve Bunny - otuz yıllık deneyimleri olduğu üzere - bulaşıkları yıkarken kocaları kurulamaya yardım etti, böylece rekor denilecek bir zaman içinde her şey temizlenmiş oldu. Sheridan fenerleri indirmeye başlamıştı ki Gavin onu durdurdu.

Bileğini tutarak, "Ben sana yardım ederim bunlar için," dedi. "Herkes gittikten sonra."

Sheridan sanki onun dokunuşu bulunduğu yeri yakıyor-muş gibi tenine değen Gavin'in eline baktı. Başıyla onayladı, kardeşlerine yardıma gittiler ama her şey olup bitmişti ve onlar da gitmek üzere toparlanıyorlardı. Agatha kurabiye kutusunu Bunny güveç tenceresini, Mike iç içe geçmiş plastik kapları aldılar; Louis kalan şarabı büfenin üzerine koydu.

Gavin önce Agatha sonra Bunny'e sarılarak, "Bu güzel gece için teşekkürler," dedi. "Sizleri yeniden görmek çok güzel."

Bunny, "Seni de görmek güzel hayatım," dedi. "Bir nebze değişmemişsin."

Gavin, "Siz de öyle," dedi ve ikisi de güldüler.

Bunny, "Agatha'nın söylediklerine dikkat et," diye uyardı. "Kutlama, tokuşturma falan dedi ama bal gibi büyüydü o."

Agatha, "Büyüler ona ulaşamaz," dedi. "O halen çok derinlerde."

Gavin, "Efendim, anlamadım?"

Agatha ona bir bakış attı, Gavin neyi kastettiğini anlayarak kızardı. Haklıydı, aşk büyüsüne falan ihtiyacı yoktu. Yaşamının çok büyük bir bölümünde Sheridan'a aşıktı. Bunu hiçbir şey değiştiremedi.

Kardeşler kucaklaştılar, Gavin Mike ve Louise'le el sıkıştı. Onlar, yıllardır Gavin'in hep bir parçası olmak istediği bu ailede bacanaktılar. Gavin açık vermeyerek sırtlarına vurdu, bir gün Squire Toby'e balık tutmaya beklediğini söyledi.

Sonra herkes tepeden aşağı indi, arabalarına bindiler, Point'in ucundaki cul-de-suc'ı döndüler ve sahilden çıkan yola sapmak için evin önünden geçerken tekrar el salladılar.

Gavin mutfak penceresinin önünde Sheridan'ın yanında durarak onlar gözden kaybolana kadar el salladı. Çok yakındılar, kolları birbirine değiyordu. Sheridan ona bakınca Gavin döndü ve onu kollarına aldı. İkisi de şaşırmış gibiydiler, öyle ki Gavin daha sonra ne yapması gerektiğini bilemiyordu, Sheridan parmaklarının ucuna basarak onu öptü.

Dudaklarının sıcaklığı Gavin'i şoka soktu. Sheridan'ın Ga-

vin'in kollarını tutan elleri buz gibiydi. Belki de teması öyle hafif, öyle uçucuydu ki Gavin'i titreten bu temastı. Mutfakta, yarı karanlıkta öpüşerek öyle durdular. Küçük bir lamba yanıyordu, ablaları onu özellikle oda karanlığa gömülmesin diye bırakmışlardı.

Gavin bütün bir gece böyle kalabilirdi ama birden Sheridan durdu. Bir an adama baktı. Gavin onun yüzüne elleri arasına aldı, o gece onunla kalmasını istiyordu, tekrar dışarı atılmaya niyeti yoktu. Bu gelişinde onu ilk kez gördüğü günü hatırladı. Uykuda gezer gibiydi. Kaybolup gitmişti, gözleri bulanıktı. Şu anda gözleri parlıyordu ve kafasında bir şeyler olduğu açıktı.

"Ne söylediğimi biliyorum Gavin," dedi.

"Charlie'yle Nell hakkında mı?"

Başıyla onayladı. "Eminim Gavin. Aksini düşünmek sadece vakit kaybı olur."

"Sen eminsin."

"Nasıl olduğunu hatırlamıyor musun?

"Çok iyi hatırlıyorum. Çok uzun zaman oldu ama sen hâlâ on sekizinde gibisin."

"Daha neler. Daha inandırıcı bir şey söyle."

"Doğru söylüyorum. Hiç değişmemişsin."

"Ben farklı bir Sheridan'ım," diye fısıldadı.

"Hiç belli olmuyor," derken her kelimesine inanıyordu.

Sheridan Gavin'in umutsuz vak'a olduğunu düşünerek başını salladı, elinden tutup onu salona götürdü. Camlar açıktı, kayalıkları dövmekte olan dalgaların sesi duyuluyordu. Sheridan, Gavin'i biraz önce Nell'in yattığı kanepeye çekerek oturttu.

Gözlerine düşen saçlarını kaldırarak, "Sen farklı bir Gavin misin?" dedi.

"Ne zamandan farklı?... O Aralık ayında seni görmeye geldiğimden mi farklıyım? Umarım öyleyimdir çünkü o gün çok sinirlenmiştim."

"Evet," dedi Sheridan.

"Elbette, ne bekliyordun? Göz göre göre beni gönderiyordun. Aramızda olanlara dayanamıyordum."

"Şşş!"

Gavin Sheridan'ın yüzünden mutluluğun çekildiğini, onun yerini kuşkulu ve kaygılı bir ifadenin aldığını gördü. Ne düşünüyordu? Beraber olsalardı Charlie'yi koruyabilir miydi? Charlie'nin aradığını bulabilmesi için ona yardımcı olabilir miydi? Gavin Charlie'nin üvey babası olsaydı ona hayatın tehlikelerinden korunmayı öğretebilir miydi? Gavin babasız büyümenin ne demek olduğunu bilirdi.

Son saatlerde içine dolan umut birden yok olmuştu sanki, başını eğdi. Gavin onun başını elleri arasına aldığını gördü, dalgaların sesini duydu ve birden o ses hiç romantk değildi onun için, soğuk ve kasvetliydi.

Gavin çevresine bakındı, artık Sheridan müzikle uğraşmayabilirdi ama ev tam profesyonel bir müzisyenin eviydi. Bir Bose sistemi vardı, hoparlörler tavanın köşelerine yerleştirilmişti. Bir duvardaki raflarda müzik CD'leri, notalar üst üste duruyordu

Başka bir rafta akustik ve elektrik gitarlar, mandolinler duruyordu. Köşede iki büyük Marshall amfi vardı.

Gavin, "Biliyor musun gemiyle çıktığım zaman ben ne yapardım?" dedi.

"Sheridan Rosslare'i dinlerdim. Nerede olursam sen oradaydın. Radyoda, teypde - nerede olursa sen benimleydin."

"Aramız açıkken de mi?"

"Evet. O zaman da."

"Ama neden?"

Ona öyle geliyordu ki müzisyenlerin müzik aletlerine olan duyguları kendisinin teknesine olan duyguları gibiydi, izinsiz dokunursan başın derde girerdi. Gitarlara bakarken onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini anladı, gene de eline bir tanesini aldı - büyük, klasik görünümlü akustik altın sarısı ahşap ve sedef kakmalı bir gitardı bu.

Gavin dönünce Sheridan'ın kendisinie dikkatle baktığını gördü Belki gitarı düşüreceğinden korkuyordu. Gavin gitarı ona uzattı. Sheridan çalacakmış gibi yaptı ama çalmadı.

Gavin, "Seni dinledim," dedi. "Çünkü bazı şeyler gereklidir."

"Ne demek istiyorsun?"

Gavin onun önünde diz çöktü, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Sheridan'm gözlerine bakınca yüzünde bu geceden önce de görmüş olduğu hüzün dalgasını gördü. Gene yüzünü keder kaplamıştı. Onu kaldırıp yukarı taşımak istedi. İçindeki her şey onu istiyordu, hücreleri acı çekiyordu adeta. Ama Gavin onun mavi gözlerine baktı ve hazır olmadığını gördü. Belki asla hazır olmayacaktı.

Eğildi, dudaklarından hafifçe öptü.

"Bazı şeyler gereklidir," dedi tekrar ve Sheridan'm yüzüne dokundu.

Sonra odadan ve evden çıkıp gitti.

Bir saat sonra teknesinin güvertesinde Sheridan'ın evini seyrediyordu. İşıkları hâlâ yanıyordu ve büyük ön pencerede onun siluetini görebiliyordu. Ona uzattığı gitarı çalacağını umuyordu. Bunun onu iyileştirmeye başlayacağı beklentisi içindeydi. Ama orada öylece duruyor gibi görünüyordu.

Ayağa kalktı. Orada öylece durar-ak elini kaldırdı. Sanki aradaki onca mesafeden duyabilirmiş gibi, "Aşağı gel," dedi. "Gel aşağı."Birden kalbi çarptı çünkü Sheridan pencereden kalkıp odanın gölgesine doğru gitti. Onun elini görmüş müydü? Gelmesi mümkün olabilir miydi?

Teknenin çevresine baktı. O Sheridan için hazırdı, hep hazır olmuştu. Chris Craft'ı aldığı günden beri hep Sheridan'ı teknede hayal etmişti. Tekneye Sheridan'm gözleriyle baktı: sıcak parlak ahşap döşeme, cilalı pirinç aksesuarlar, onun seveceğini umduğu doğa, felsefe ve eski caz şarkıcılarıyla ilgili kitaplarla dolu raflar.

Bir an bir müzik koymayı düşündü. Caz -belki Robert Johnson. Ama kimi aldatıyordu? Biraz önce itiraf etmişti, dinlediği tek müzik teknede ve her yerde Sheridan'ın müziğiydi. Sterio'ya baktı, biliyordu ki içinde Sheridan'm CD'si vardı ve bir anda burası onun sesiyle dolabilirdi.

Ama kayalara vuran dalgaların sesi gerçekti. Damarlarından akan kanın hissettirdiklerini yankılıyordu sanki -hızlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama düzgün bir ritm içinde, heyecanlı ama gerçek. Gecenin tüm ayrıntılarını aklından geçirmeye başladı... Onun yanında oturuşu, birbirlerine sokuldukça kollarının birbirine değmesi, ona tekrar bakan gözleri. Ayrılırken öpmüştü onu. Elinde olsa ömrünün sonuna kadar bu öpücüğü tekrarlardı.

Penceresine bakarken daha fazlasını istedi. Her şeyi denemek: Sheridan'dan istediği buydu, onun tamamını istiyordu. Sheridan ona birbirleri için ne hissettiklerini hatırlatmıştı - Charlie'nin Nell'e ihanet etmeyeceğine inandırmaya çalışmıştı, Gavin buna inanmak istiyordu.

Little Beach'ten gelen çığlık üzerine döndü, çocuklar bir şenlik ateşi yakıyorlardı. Ateşe takıldı kaldı gözleri, alevler tuzlu tahtaları yalıyordu. Görüntü onu arzuyla doldurdu, yıllar önce birlikte yaktıkları ateşleri, odunlar kor olana kadar sevişmelerini hatırladı.

Ağustos ortasında meteor yağmurunu izledikleri geceyi anımsadı... Kapkara gökyüzü beyaz kıvılcımlarla dolar, sahilin ısısı düşerek tam ateş yakmaya uygun hale gelirdi.

Gelgit bölgesi, uzaklardan gelen tuzlu suyun içinde çürümeye yüz tutmuş tahta parçacıklarıyla -ağaç gövdelerinden kopan parçalar, sopalar, dallar, rıhtımlardan kopan parçalardoluydu. Gavin bulabildiği en kuru tahtalardan bir miktar aldı, üst üste koydu ve ateş yaktı. Islak olduklarından küçük alevlerle yandı ateş.

Sheridan dizlerini karnına çekmiş, ateşe bakarak oturuyordu. Tuz tahtaların mavi, yeşil, sarı ve kırmızı ışıklar saçarak yanmasını sağlıyordu. Renkler değişiyordu, alevler insan yüzleri gibiydi. Hava serindi, birbirlerine sokuluyorlardı. Sonra birbirlerine sarılmış bir şekilde kuma doğru kayıp gittiler.

Gavin onu öptüğünde ateşin sıcaklığını dudaklarında hissetti Altlarındaki kum soğuktu ve Sheridan ona sıkı sıkı sarılmıştı, kot pantolonlu bir bacak Gavin'in üzerindeydi. Bedenleri birbirine yapışık, bir beden olmaya çalışıyor gibiydiler. Gavin Sheridan'la her zaman böyle hissetmişti - birbirlerinin eksik parçasıydılar sanki.

Plajda üstlerinde ne varsa çıkardılar, soğuk havada çırılçıp-

BELONGS TO KANTO TEAM

laktılar. Yıldızların ışığında Sheridan'ın teni solgundu ve ateş gözlerinde parlıyordu. Birbirlerinin gözünün içine bakarak seviştiler, söze gerek yoktu, dalgalar ayaklarını yıkıyordu. Sıçrayan tuzlu su yüzlerini yıkıyor, birbirlerini öperken bu tadı alıyorlardı.

Simdi Gavin güvertede durmuş Sheridan'ın evini seyrediyordu. Işıkları birer birer kapatışını izledi ve gelmeyeceğini anladı.

"Gene de ben buradayım!" diye bağırdı. "Buradayım."

Sheridan pencerenin biraz gerisinde karanlıkta ayakta duruyordu. Dürbünü gözlerine sıkıca yapıştırmış Gavin'in her hareketini dikkatle izliyordu. Onu güvertede otururken, biraz sonra ayakta gördü. Ona el salladı - sanki onu görüyor gibi - Sheridan içeri girdi ama hâlâ onu izliyordu.

Gavin onun gelmesini istiyordu. Sheridan'ın başı dönüyordu - belki şaraptan, belki başka bir şeyden. Evde kardeşlerinin pişirdiği yemeklerin ve hep birlikte paylaştıkları güzel akşam yemeğinin kokusu vardı. Ama duyuları başka yerlerdeydi: tuzlu hava kokusu, Little Beach'de yanan ateşin dumanının kokusu. Gavin'in teknesinin, dalgakıranın ilerisinde ateşin parıltısını görüyordu.

Bir saniye acaba o ateşi kendisi için mi yaktı diye düşündü. Bir Ağustos gecesi her tarafta pırıl pırıl yıldızlar ve tahta parçalarının çıtırdayan ateşinin kıvılcımları arasında sevişmişlerdi.

Simdi ona sarılmanın, yanlarında ateş yanarken kumlara uzanmanın nasıl bir his vereceğini düşününce titredi. Ama elbette körfezin karşısında gördüğü ateş çocukların yaktığı ateşti. Belki de Nell'in arkadaşları - şenlik ateşi yakmışlardı.

Gavin'in Charlie'nin Nell'e olan düşkünlüğünden şüphe etmesi gerçeklerden çok uzak... Ateş, yıldızlar ve deniz:: esas olan ve saf olan bunlardı oğlunun Nell'e olan aşkının kaynağı. Aynen Sheridan'ın Gavin'e olan aşkının kaynağı olduğu gibi. Bu gece şu anda tek yapması gereken dışarı çıkmak, taş merdivenleri inmek, yaya köprüsünden geçerek çıplak ayak sahile ulaşmaktı.

Gavin'in onu orada bekliyor olacağını biliyordu ama kıpırdayamadı.

Buradayım. Gavin'in bunu söylediğine yemin edebilirdi.

Küçük, toplu bir ateşti, gelgit çizgisinin üzerinden topladığı taşlarla yakmıştı Gavin bu ateşi. Her şeyin bilincindeydi, uzun yıllardır bu sahilde ateş yakmamıştı. Ve onun ormanlara sıçraması hayatta en son isteyebileceği şeydi. Bu güzel yeri mahvetmeye hakkı yoktu.

Geceleri burası çocuklarla dolardı. Little Beach çocuklar için bir cennetti ve her zaman öyle olmuştu. Dantel gibi yaprakları gökyüzünde bir taç oluşturan uzun ağaçların arasındaki büyülü patikadan ormana girerlerdi. Yüzlerce peri masalında anlatılan patikalardan biriydi bu. Bu tür masallarda bu yol mutlaka büyülü bir yere gider; bir büyücünün ormanına, yıkılmaya yüz tutmuş bir şatoya ya da terk edilmiş bir gül bahçesine.

Stevie bu patikaların özünü keşfetmişti. Yazdığı çocuk kitapları hep büyülü yürüyüş yolları gibiydi -okuyucularının kalbine giden kapılardı. Kadınlar harika bir şekilde yazılarıyla büyü yaratabilirlerdi. Sevgi ve bağlılık üretebilirler, aileleri bir araya getirebilirlerdi. Peki o halde Stevie neden kendi ailesinde ayrılık yaratıyordu?

Yakmakta olduğu ateşle meşgul olan Jack Kilvert böyle düşünüyordu. Sheridan'ın akşamki partisinden çok memnun kalmıştı. Orada öyle tüm eski arkadaşları ve Stevie ve Nell'le birlikte olmak ona kendini haftalardır hatta aylardır olmadığı kadar rahat hissettirmişti. Uzun süredir tanıdığı insanlarla birlikte olmanın güven ve süreklilik duygusunu o kadar derinden hissetti ki Stevie'nin de aynı duygular içinde olduğunu ve bir daha sormasına gerek kalmadan teklifini kabul edeceğini tahmin ediyordu.

Ama etmedi, o gece partiden sonra eve yürüdüler. Nell hemen yattı. Jack'le Stevie de terasta oturup geceyi konuştular.

Stevie, Jack'in yanındaki sallanan koltukta sallanırken,

"Sheridan'la Gavin'i tekrar birlikte görmek ne harikaydı değil mi? "dedi.

"Öyle," dedi Jack. Aslına bakarsan ben neden ayrıldıklarını hâlâ çözememişimdir."

"Yanlış zamanda bir araya gelmişler demek."

"Yanlış zaman mı?" Jack'in sesi rahatsızdı. Son zamanlarda Stevie'nin söylediği her şey onu üzüyordu. Ne düşünüyordu? Hayatı ve dünyayı nasıl görüyordu?

Stevie, sabırla, "Evet," dedi.

"Sana sormam gerekiyor," dedi. "Ne demek istedin?"

"Demek ki kendi yollarına gitmeleri gerekiyormuş bir süre. Tekrar bir araya gelmeden.

"Bir kere henüz bir araya gelmediler. Aynı masada akşam yemeği yemiş olmaları birlikte oldukları anlamına gelmez."

Stevie, "Biliyorum. Ama oluyor bu. Yoluna girdi. Hissediyorum. Uzun süre birbirlerinden ayrı kalamazlar artık... Yakında bir Bing-Bang'e hazır ol... gene ikisi bir olacaklar."

"Big-bang" mi? Biz dünyanın oluşumundan bahsetmiyoruz."

Stevie parlak bir gülümsemeyle Jack'e baktı, "Oo, bu bundan sonraki kitabım için iyi bir fikir. Dünyanın oluşumu. Dünyanın Çarpışması diyebilirim adına ve yaratıkların, varlıkların evrimini ve aşkın doğuşunu anlatabilirim."

Jack başını iki yana salladı, Stevie için her şey kitaplardan ibaret miydi? Ona âşık olmakla bir şeyleri mi kaçırmıştı acaba?

"Bir şey mi oldu?"

"Senin için "aşkın doğumu"nu yazmak ve resimlemek benimle ne yapmak istediğine karar vermekten daha kolay"

Stevie, Jack'in koltuğuna doğru elini uzakarak, "Ben seninle ne yapacağımı biliyorum," dedi.

"Yapmak istediğin şey beni aptal yerine koymak."

"Sahi mi? Her şey çok açık. Seni sevmek, sana sarılmak istiyorum. Bebeğimiz olsun, mutlu yaşayalım istiyorum, ikincisi nedir? Bir kere henüz bir araya gelmediler dedin. Bir şey daha olduğunu ima ederek... belki de üçüncü bir şey daha var..."

Jack elini onun elinden çekerek, "Tamam" dedi. "İkincisi biz ne olacağız? Biz de kendi yollarınıza gittik, Gavin ve She-ridan gibi... Ben Emma'yla evlendim, sen..."

"Üç kişiyle evlendim. Senin düşüncen nedir?"

"Benim düşüncem. Karım olmanı istiyorum."

Birden sesinde soğuk bir ifadeyle, "Jack," dedi. "Sana söyledim. Benim için bir tek sen varsın. Sen benim için alfa ve omegasm. Teksin... Sen güneşsin. Aysın. Sen... Seni dördüncü yapmayacağım, sen bir numarasın."

"Ben dört numara olmak istiyorum. Senin kocan olmak istiyorum."

Stevie ciddi bir tavırla başını salladı, "Bu olmayacak," dedi. "Sen bir numarasın. Evlenmeden birlikte olacak kadar çok sevdiğim adamsın."

İşte o anda Jack ayağa kalktı ve evi terk etti, çıplak ayak, ceketini bile almadan yürümeye başladı. Oraya nasıl vardığını bile bilmeden kendini Little Beach'de buldu. Gece hava soğumuştu ya da onun kanı donduğu için böyle hissediyordu. Hangi nedenle olursa olsun gerçek olan şuydu ki tir tir titriyordu. Suyun karşı kıyısına baktı, Sheridan'ın evindeki ışıkları görünce Gavin'in kalmış olduğunu tahmin etti.

Şu anda tutkulu bir aşkla sevişiyor, sonsuza dek bağlılık yeminleri ediyor, evlilik planlan yapıyor olmalıydılar.

Jack tepeden yukarı baktı ve böyle olduğuna inancı güçlendi. Gavin sahneye çıkıyor ve bang - Sheridan ve Gavin evleniyorlar. Gavin'in duyguları söz konusu olunca sonuç bu olmalıydı. Peki Stevie'yle kendisi için neden aynı şey olamıyordu?

Belki çok üşüdüğü için belki de çok zor anlar yaşamakta olduğundan basit bir şey yapmak istediği için Jack taş toplayıp daire şeklinde dizdi o taşları. Sonra denizde gelgit olayıyla ıslanmış tahta parçalarını toplayıp üstü üste koydu, altına kırık çubukları koydu, kuru çıraları yaktı.

Ateş tutuştu, yanmaya başladı. Isıyı yüzünde ve ellerinde hissetti. Ateşe bakınca dumanın gökyüzüne yükselmekte olduğunu gördü. Kapkara bir sonsuzlukta milyonlarca yıldız

parlıyordu. Samanyolu muhteşem parıltısıyla tüm gökyüzünü aydınlatıyordu.

Stevie'yi ve onun kitabı için düşündüğü konuyu hatırladı: büyük patlama. Gökyüzüne bakarak tüm bunların başka bir yerden geldiğini düşündü. Bütün bunlar: yıldızlar, galaksiler, gece, deniz, ateş, Hubbard's Point, Stevie'ye olan aşkı hepsi uzay tozundan yaratılmıştı. Bu kadar küçük bir şeyden koca bir evren.

Her şeyi anlamak istiyordu, belki yukardaki evren değil de kendi çatısı altındaki evrende oluşmaktaydı her şey.

Nell'e büyük geçişinde - evden üniversiteye - dünyaya açılışında yardım etmek istiyordu. Bu onun için en keyifli bir zaman olması gerekirken kederler içindeydi, takıntı halinde Charlie'ye ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Emma öldükten sonra kendisi de böyle hissetmişti. Nell'in neler hissettiğini biliyordu.

Ateş çatırdayarak yanıyor, kıvılcımlar gökyüzüne miyonlarca yıldıza doğru uçuşuyordu. Nell'e elinden geldiğince yardımcı olmak istiyordu, aynı şeyi bebek için de yapardı. Jack ailesini seviyordu. Her şeyin nasıl sonsuz olduğunu düşününce Stevie'ye hak veriyordu: bir kâğıt parçası, bir nikâh töreninin ne anlamı vardı.

Ama Jack kollarıyla dizlerine sarılmış, gözleri yanıncaya, boğazında kaya kadar bir yumru oluşuncaya kadar ateşe baktı baktı. Her şeye rağmen istiyordu bunu, çok istiyordu. Yaşamın insanın elinden kayıp gittiğini biliyordu ve henüz onlara sahipken sevdiklerini sıkı sıkı tutmak istiyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Partiden sonraki gün Sheridan kanepede oturmuş, Gavin'in ona uzattığı gitarın tellerine dokunuyordu. Büyük eski bir Martin'di, Nashville'de birlikte bir konserden sonra Merle Haggard hediye etmişti.

Oturduğu yerden demirli olduğu yerde Squire Toby'i görebiliyordu. Bu mesafeden tekne minyatür gibi görünüyordu. Gavin güvertede dün geceki gibi onun yolunu gözlüyor olabilir miydi acaba?

İçkinin etkisi devam etmiyordu, ama bir şeylerin etkisi vardı üstünde. Onca şaraptan sonra başağrısı yerine bir hafiflik hissediyordu. Öpüşmelerinin bıraktığı tad, teknenin arkasında yanan ateş, Gavin'in orada kendisini bekliyor olduğunu bilmek - tüm bunlar ona iyi geliyordu.

Telefonu alıp Agatha'yı aradı.

"Şarabıma ne koydun?" diye sordu.

"Ben de teşekkür için arıyorsun sanmıştım."

"O da var ama sorumun yanıtını da istiyorum."

"Hayatım lütfen... duamı dinlemedin mi?... Tüm yaptığım

buydu... düşlerin gerçekleşmesi için geçirgen bir atmosfer yaratmak. Bunlar her neyse. Özellikle senin üzerinde odaklanmadım."

"Belki de odaklanmalıydın. Zavallı Nell haberim olmadan bir yudum almış.

"Nell iyi. Sabah ilk işim Stevie'yi aramak oldu. Nell bebekler gibi uyumuş."

"Söyle bana. Neydi o?"

"Yaban kekiği"dedi Agatha. "Tamamen zararsız."

Sheridan ve Agatha birkaç dakika daha konuştular. Sheridan kardeşine yemekler ve iyi niyetleri için teşekkür etti. Telefonu kapatın da tepenin aşağısındaki Gavin'in teknesine baktı. Yabani kekik Sheridan'ın bahçesinde yetişen bir şifalı ottu ve Sheridan birçok kişinin onu yemeklerde kullandığını biliyordu. Agatha onun tamamen zararsız olduğunu söylerken haklıydı. Ama büyükanneleri her zaman şöyle söylerdi: "Hayaller için kekik..." Ve düşlerini kendi kapılarının önündeki bahçede bulabileceklerini söylerdi.

Gitarı elinde tutmak öyle iyi gelmişti ki! Kendi içinde bir rüyaydı. Dün gece Gavin ona bir şeylerin yapılması gerektiğini söylemişti; Sheridan için bu her zaman müzik olmuştu. Dinlemek, melodiyi bulmak, gütteyi yazmak, hayatına anlam veren bunlar olmuştu. Parmakları eski, aşina ritmleri yakalayarak tellere dokundu.

Kendini Gavin'in teknesine bakarak eski şarkıları çalarken buldu. Melodilerin peşine düşmüyordu, onlar gelip onu buldular. Parmak uçları Sheridan'ın neyi duymak istediğini biliyordu: bugünkü şarkılar Charlie için gibi görünüyordu.

Oğlu balladları severdi. Haşarı bir çocuktu. Ağaçların en tepesine tırmanır, oyuklara girer, sürüngenleri toplardı. Yılanları severdi. Okula" tertemiz gider, savaştan dönüyor gibi, dağılmış, kirlenmiş, yırtılmış kılıklarla eve gelirdi. En korkunç filmleri hiç korkmadan izlerdi. Ama iş müziğe gelince baladları severdi.

Sheridan ona klasikleri çalar, onun için birçok da şarkı yazmıştı. Bazen uyuyamadığı zamanlar Sheridan ona izin verir, bu

kanepeye uzanıp annesini dinlerdi. Sheridan ona aklına gelen en güzel, en hüzünlü şarkılarını çalardı: Patty Griffin, Emmylou, Patsy, Lucinda, Loretta, Crystal, Dolly. Bu, oniki yaşını bitirene kadar sürdü, o yaştan sonra yapmadı bunu. Artık annesinin ona şarkı söylemesini istemeyecek kadar mesafeliydi.

Hubbard's Point'teki arkadaşları kendi yollarına gittiler ama Charlie Nashville'e bağlı kaldı. Sheridan ve Charlie tuhaf bir şekilde doğuştan Kuzeyli olsalar da yürekten Nashville'li-lerdi. Onlar gibi sadece birkaç kişi vardı, o kadar: Mary Cha-pin Carpenter, Maura Fogarty gibi... Sheridan daha çok gençken NashviUe'e pervanenin ateşe çekilişi gibi çekilmişti.

Alışılmış türde bir aileden gelmeyişi, Güney gotiklerini bir bakış, bir büyüyle alt edebilmeleriydi bunun nedeni. Çok duygulu biri olduğundan rock müziğine eğilmeyişi, belki de sadece Merle Haggard, Loretta Lynn, Loretta'nın küçük kız kardeşi Crystal Gayle'i sevmesinin de etkileri olabilirdi.

Küçükken Hubbard's Point'te Sheridan eline bir mum alır, onu mikrofon gibi tutarak Cyristal'm "Half the Way"şarkısını söylerdi. Sözlerini bilmeyerek "Don't Take Me House Away" diye söylerdi. Agatha onu düzeltirdi ama pek faydası olmazdı: Sheridan o şarkıdaki o özlemi hissederdi. Ruhu NashviUe'e ve kendi içine kazınmştı.

Charlie annesi New York'da büyük bir anlaşma imzalayana kadar annesiyle Nashville ve West Village'deki bir daire arasında mekik dokudu. Sheridan ona konser verdiği yerleri gösterdi: Kenny's Castaways, the Village Gate, the Pyramid Club, the Kitchen, 8BC.

"Anne, sen eskiden farklı miydin?" diye sormuştu.

Sheridan gülmüştü çünkü ne demek istediğini biliyordu: aşk, kalp, aile, anneler ve çocuklar hakkında yazdığı biliniyordu.

"Eh bir bakıma," dedi. "Farklı olmak isterdim."

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, çılgın bir saç modelim vardı. Bir yanı uzun, diğer yanı kısa. Motosikletçi ceketi giyerdim."

"Ne güzel."

"Pek de güzel değil. Öyle görünebilirdim ama içten öyle hissetmiyordum."

"Bir grubun var mıydı?"

"Çok."

"Hangisi?"

"Senin hiç duymadıkların. Five Graves to Cairo vardı... sonra Brass Ring... Mothertruckers'ı da unutmayalım."

Bu Charlie'nin çok hoşuna gitmişti. Güldüler, Sheridan ona resimler gösterdi. Sheridan'ın gazete kupürleri ve resimleri topladığı bir defteri vardı, birlikte ona baktılar. Bukalemun gibi şekilden şekle girdiği bir seri resim gösterdi: açık renk saçlı, siyah saçlı, iyice tıraş edilmiş, ve sonra bugünkü dalgalı, doğal rengiyle uzun saçlı.

Charlie, "Neden bunları yapıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ben bir müzisyendim. Sevdiğim işi yapıp para kazanmak istiyordum. Benim yaşımdaki gençler Madonna ve Duran Duran dinliyorlardı. Ve şehirde de yapılan müzik buydu.Mesele şu ki grupta çalmadığım zamanlar evde oturur Merle veya Crystal'ı dinlerdim."

Charlie ciddi bir tavırla, "Sahte bir yaşam," dedi.

Sheridan gülümsemesini gizledi. Bunu söylemesi hoşuna gitmişti; bu onun oğluydu, dramatik.ve duygusal, ve büyük bir laf etmişti işte.

"Evet öyle," dedi. "CBGB's de bir konserimiz vardı. I Wan-na be Sedated'i söylüyorduk Güzel bir şarkıdır .Sıra benim solo kısmına gelince şöyle bir çılgınlık yaptım: sesimi çok alçaktım ve şarkıyı bir balad gibi söylemeye başladım. Hüzünlü ve kırık kalple. Başımı kaldırdım ve karşımda kim vardı dersin?"

"Kim anne?"

"Dee Dee Ramone."

"Of be!"

"Ya!" Sheridan o anı hatırlayarak gözlerini kapattı. Charlie koluna dokundu.

"Anne, ne dedi ne dedi?"

"Şey... daha sonra beni kahveye davet etti. Gösteriden sonra herkesin gittiği bir gece yarısı kulübü vardı ama baktım Dee

BELONGS TO KAOS TEAM

arabayı onun önünden sürüp gitti. Bana söylemek istediği şey o kulüpte söylenemeyecek kadar önemli ve özeldi. Sonra Chelsea'yı boydan boya geçerek tam karşıdaki İmparator restoranına gittik. Tavanı siyah cam olan lokantada bir masaya oturduk. Gözlerimin içine nasıl baktığını hatırlıyorum, bana yaşantımı değiştirmem gerektiğini söyledi."

"Nasıl yanı?"

Sheridan gülümsedi, "Şöyle: Yapmam gereken müziği yaparak yani o müziği yapmak için yaratılmışım ben."

"Nashville'e gitmeni mi söyledi?"

"Öyle uzun sözcüklerle söylemedi. Benim punk olmadığımı, hiç olmadığımı ve hiç olmayacağımı söyledi. Birden bağlarımdan kurtulmuş gibi oldum. Üzerimden iki tonluk yük kalkmış gibi oldu."

"Sonra Nashville'e gittin?"

"Aynen. Gitarlarımdan birini satıp ertesi hafta için bir Greyhound otobüs bileti aldım."

"Sonrasını biliyor muyuz?"

"Bir demo yaptım, bir gösteri için sözleşme imzaladım... gerisini biliyorsun."

"Randy'e rasladın ve ben oldum."

"İşte öykünün en iyi yanı bu" dedi Sheridan. "Sana sahip olmam..."

Sheridan bunu söylerken Charlie hep gülümserdi. Sheridan kanepede oturmuş Charlie'nin en sevdiği ninnilerden birini, "Gentle on my Mind"ı çalarken gözleri Squire Toby'deydi. Parmakları acıyordu ve gitara başladığı ilk yıllardan beri ilk kez parmaklarının ucunun yara olmadığını gördü.

Şarkının tam ortasında gene Charlie'nin çok sevdiği kendi yazdığı bir şarkıya geçti. Şarkının adı "Mythe"di ve genellikle büyükanneler ve özellikle Afrodit için yazılmıştı.

Bana *aşk kaderdir senin için derdin*
Sözlerin hep ilahidir *benim için Aşk*
tanrıçası Kralın kızı- • •

Yumuşak bir sesle söyleyerek gitarın tellerine dokunuyordu. Büyükannesi aşkı kutsallaştırmıştı, bu doğru, hatta ne kadar seversen o kadar incinirsin derdi. Ama Afrodit'in sözleri Sheridan'ın deneyimiyle kıyaslanamazdı bile. Şimdi Charlie'-nin ölümünden bir yıl sonra kendini parça parça hissediyordu.

Gitarı tutmak acı veriyordu ama Gavin'in ona gitarı uzatmış olmasından memnundu. Bazı şeyler gereklidir... Gitarını çalarak şarkıyı söyledi:

Zeus'un oğluysan sen Çok
yükseklerden düşersin
Gökyüzünde büyüdün sen
Yukardan bakarak her şeye
Kalbinin gözleriyle

Charlie bu şarkıyı ve ailesine ait mitleri çok severdi. Onatlısında olduğu yaz Sheridan onun Hubbard's Point'teki arkadaşlarına büyükbabasının tanrıların kralı Zeus olduğunu söylediğini duydu. Sheridan gülerek onu düzeltmeye çalıştı, Afrodit'in kocası James Olimpos'dan değil Wicklow'un yeşil tepelerinede gelen müzevazı bir İrlandalıydı. Ve Charlie de buna çok güldü.

"Anne bilmiyor musun bu senin şarkın. Mitler de bunlar için değil mi? Gerçekten daha gerçek bir şey söylemek için."

"Gerçekten daha gerçek mi?"

Charlie "Öyle," dedi. Artık gülümsemiyordu. Sheridan oğlunun o anda bakışındaki ciddiyeti düşündü ve gitarını indirdi.

"James bir kraldı anne. Çünkü iyi bir adamdı. Onu hiç tanımadım ama Afrodit'in anlattıklarından biliyorum, Hayata her şeye sahip olabilirsin ama hiçbir şeyin yoktur, çok az şeye sahip olabilirsin ama her şeyin vardır."

İkisi de babasından söz ettiğini biliyorlardı. Ve bu da Charlie'nin Randy hakkında daha çok şey öğrenme arzusunun başlangıcı oldu. Sheridan oğlunu babasının ne tür bir adam olduğunu öğrenmekten korumaya çalıştı tıpkı Gavin'in kendisini korumaya çalıştığı gibi. Ama o öğrenmişti. Randy'nin mesleği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendisine bakacak kadınlar bulmaktı. Sheridan bununla açıkça yüz yüze gelmedi, bu gerçeği derinlere gömerse Charlie'nin bilmesine gerek kalmayabilirdi.

Sheridan mit ve büyülerle yetişmişti. Bunları kendi çocuğunu korumak için kullanamıyorsan ne işe yararlar ki. Gene de bazı gerçeklerle Charlie'nin dediği gibi gerçekten daha gerçek olanlarla karşılaşmanın zamanı geliyordu. Salonda oturup, açık pencereden gelen yaz rüzgârı eşliğinde karşı kıyıya bakarak Merle'nin eski gitarıyla "Myth" i çalmaya başladı.

Bir gece önce Sheridan'ın evinden ayrılmak Gavin'in hayatındaki en zor ikinci şey olmuştu. Birinci en zor şey onun evinden yıllar önceki ayrılışıydı. Ama en azından dün gece az da olsa içinde bir umut vardı, on sekiz yıl sonra ilk kez öpüşmüş-lerdi. Yıllar önceki öpüşmeleri veda öpücüğüydü, dün geceki başka bir şeydi, merhaba öpücüğü gibi.

Gavin hâlâ yüzü Sheridan'ın evine dönük Squire Toby'nin güvertesinde oturuyordu. Sheridan onun orada olduğunu, hiç ayrılmadığını bilsin istiyordu.

Küçük tekneler gelip geçiyor, tekneyi hafifçe sallıyordu. Alçak vuruşlar yapan bir İtalyan motor yaklaştığında Sheridan'la ilgili derin düşünceler içindeydi.

Vincent büyük beyaz bir Donzi ile dalgakıranın çevresinden döndü. Gavin baktı: daha çok dinledi. Sanki kasabaya bir Ferrari gelmişti. Sahildeki herkesin fark etmesini garantilemek ister gibi Squire Toby'nin çevresinde dolaştı.

Vincent yıllar önce Watch Will'de çok güzel manzaralı bir yaz evine taşınarak Hubbard's Point'i terk etmiş ama bir türlü oraya alışamamıştı. Evler büyük ve görkemli, kanlar maviydi, herkes kendi çevresi içine kapanmıştı. Vincent'ın oradakilerden daha çok parası vardı. Bir partide bulunan insanların çoğunu o boşadığı için o partideki insanların yüzde ellisi ondan nefret ederdi ve sorduğunuz kişiye bağlı olarak ya göklere çıkarılır ya yerlere batırılırdı.Gavin, "Artık durabilirsin" diye bağırdı. "Sahilde herkes Vincent de Havviland'ın döndüğünü öğrendi."

"Düşün, ailemle buraya gelirken... demiryolu kenarında

çok küçük bir kulübede otururduk. Şimdi oralar liman tesisleri oldu."

"Bu aleti demirleyip gelip benimle konuşabilecek misin?"

"Konuşacağız ama sen buraya gel." Gavin Vincentin bu müthiş egosu karşısında gülmekten başka bir şey yapamadı. Gavin alaycı bir tavırla başını sallayarak küçük bota yöneldi...

Bota çıkarken, "Tamam işte burayadım" dedi.

Vincent çevreyi gözleriyle tarıyarak, "Bak incele motoru" dedi. "22 ft.lik bir klasik 454 Mag MPI. Ara soğutucusu ve beş pound'luk desteği var."

Gavin, "Çevreye uyumlu" dedi. "İkimiz de yelkenli kullanmalıyız."

"Bırak çevreci ayaklarını."

Gavin başını salladı, "Öyle ahlaksız bir adamsın ve davalarında o kadar başarılısın ki gerçek dünyayla yüz yüze gelmeyeceğini sanıyorsun... Ciddiyim ben. Kendini suçlu hissetmiyor musun?" Hissetmelisin?

"Kes sesini?"

"Bana ne getirdin?"

"Sen eşek herifin tekisin, biliyor musun? Yeni güzel Donzi'mle seni gezdirmek için bir gün kendime izin veriyorum. Senin bütün düşündüğün iş. Sheridan mı sana böyle motorbotta iş yap diyor."

"Kendi kendime yeteri kadar diyorum bunu."

"Dün geceki yemek nasıldı?"

"Harika!"

"Beni de davet etnmesi hoşuma gitti." Başını kaldırıp Sheridan'ın evine baktı ve Gavin bir anda zamanda geriye gitti. Vincent her zaman bu kadar kasıntı değildi.

Yazları Hubbard's Point'de her zaman biraz dışlanırdı. Önceleri ailesi Temmuz ayında ev kiralardı. Daha sonraları bir ev aldılar ama o zamana kadar doğduklarından beri devam eden sağlam arkadaşlıklar ilerleyip gitmişti. Vincent'ın arkadaşlık için her zaman biraz daha fazla çaba harcaması gerekti.

Gavin başından beri onu severdi. Vincent atletik yapılı değildi, çekici değildi. İyi yüzemez, biri evden bira yürüttüğün-

de onlarla birlikte kafa çekmeye gitmezdi; sokağa çıkma yasağı koyardı ailesi sık sık. Vincent beyaz çorap giyerdi.

Annesi şort değil, gerçek mayo giymesinde İsrarlıydı. West Hartford'dan gelen dedikodulara göre Conard High School'da şeref listesindeydi. Bazen birkaç gün kaybolur, bir münazara kampına gittiği duyulunca çocukların acımasız alaylarına hedef olurdu.

Çocukken pek popüler olmadıklarını düşünen pek çok kişi gibi bunu telafi etmek için çok çalışıyordu. En hızlı araba, en büyük ev, en zengin müvekkiller onda olmalıydı. Gavin Vincent'in nereden geldiğini bildiği için bunların çoğuna yukardan bakardı. Ve sık sık ona böyle şeylere bu kadar önem vermemesini söylemek isterdi.

"Yemeğe az kişi çağırmış, ailesi ve birkaç yakın arkadaşı."

"Şu garip ablaları da var mıydı?"

"Bunny garip değildir."

"Ama Agatha..."

"Kullanılacak sözcük ilginç olabilir..."

"Şaka bir yana. Kimler vardı?"

"Jack, Stevie, Nell."

" Yaa.. .Senin müşterin. Sheridan'ın Jack ve Stevie'yi çağırıp beni çağırmaması garip değil mi? Ben onun boşanma avukatıyım."

"Lütfen çağırmama nedeni bu olabilirmiş gibi konuşma. Bırak bu kadar hassas davranmayı. Tekneni göstermekten başka hangi nedenle geldin buraya?"

"Judy senin için küçük bir araştırma yapmış. Geçen gün aradığında istemiş olmalısın. Kendisi getirmek istedi ama ben onu caydırdım. Senin gözlerinin yalnızca Sheridan'ı gördüğünü bildiğim için kızın düşlerini sıfırlamak istemedim."

Gavin teşekkür ederek dosyayı onun elinden aldı. Birçok internet sitesinden alınmış çıktılar vardı dosyanın içinde. Hepsi de Cumberland ve Box Turtles'la ilgiliydi. Onlara bir göz gezdirdi, Altı çizili bir bölüme gelince durdu. Basçı ve grubun baş solisti Lisa Marie Langton yirmi üç yaşında ve Memphis doğumluydu. En iyi basçılardan biri ve süratle yükselen bir

şarkıcı ve söz yazarıydı. En büyük ilham kaynağı sorulduğunda, "Sheridan Rosslare" diyordu.

Gavin, "Sen mi çizdin bunların altını?" diye sordu.

"Evet."

"Uf bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama galiba Sheridan tüm şarkıcı ve söz yazarlarını etkilemiş."

"Olabilir. Devam et."

Gavin bir sonraki paragrafa kısık gözlerle baktı. İsim sanki simsiyah büyük harflerle yazılmış gibi görünüyordu."

"Tanrı seni kahretsin. Beni işletiyorsun."

"Hayır."

"Charlie bunu bilmeliydi, öyle değil mi? Bu bir raslantı olamaz. Bu bağlantıyı bilmiş olmalıydı."

"Bence de."

"Polisler bunu nasıl atlar?"

"Bunu Donovan'la birlikte düşünmelisin."

"Bunu yakalamamış olmaları mümkün mü?"

"Sheridan'ı yakından izlemeyen biri için bu bağlantı çok açık olmayabilir - benim açımdan ise - Neyse ki onun ayrılık sözleşmesini ben yapmıştım."

"İyi iş çkartmışsın."

Vinnie kendinden memnun omuzlarını silkti.

"Demek Charlie'nin orada buluşacağı kişi..."

"Benim bakış açımdan... evet... Biliyorsun ben raslantılara inanmam. İnsanlar tesadüf sonucu bir araya gelmezler."

"Charlie neden Nell'e planlarından söz etmemiş sence?"

"Kim bilir. Charlie çocuk, New York'ta yapayalnız. Belki kızarkadaşının bilmesini istemediği birtakım işlere karışmak istedi. Sence görüşmenin konusu ne olabilirdi?"

"Bilmiyorum."

"Kızın bununla bir ilgisi olabilir mi. Güzel kız."

Gavin arkadaşının haklı olabileceğini düşünerek ona baktı. Nell hatta Sheridan Charlie'nin yalnız Nell'i sevdiğinden, ona yüzde yüz sadık kaldığından o kadar emindiler ki!

Gavin, "Sheridan'ın boşanma belgeleri," dedi. "Ayrılan fon ne oldu?"

"Bozulmaz madde!"

"Öyle mi? Peki para nereye gitti? Charlie alamadığına göre."

"Randy'e geri döner," dedi Vincent. "Aklından neler geçiyor anlıyorum ama olmaz öyle şey. O bile bu kadar alçalamaz."

Gavin, "Bilmiyorum," dedi sayfaya bakarak. "Neden polis onu daha iyi araştırmadı."

"Şirketle olan bağlantısını hiç açığa çıkarmadı ki."

Gavin iki grubun da kayıt etiketine bakarak, "Doğru ama sen de ben de "Randecker"m ne anlama geldiğini biliyoruz."

Vincent, "Bak," dedi. "Joe'yu ara bakalım ne diyor. "Beni de haberdar et."

"Ederim," dedi Gavin.

"Sheridan'a selam söyle." Vincent saatine baktı, "Gitmem gerek. Bir saat içinde Watch Hill'de bir müvekkimle içki içip görüşme yapacağım."

Gavin arkadaşının sırtına vurup küçük botuna binerken, "Bununla uçarsan kırkbeş dakika da zamanın olur," dedi.

"Dikkatli ol. Saçma bir şey yapayım deme."

"Ben öfke kontrolü terapisi gördüm unuttun mu?"

"Her neyse işte."

Vincent Gavin'in gözü önünde yavaşça kalktı. Ama dalga-kıranı geçer geçmez motorları açtı, beyaz köpüklerin arasında uçtu gitti. Gavin tepeye Sheridan'ın evine bakmadan edemedi. Acaba görüyor muydu?

Cumberland'ın kimin şirketiyle çalıştığını öğrenince ne düşünecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sheridan'ın yemeğinden sonraki gün Nell öğleye kadar uyudu. Bütün gece düş gördü ve düşlerinde hep kavga vardı. Şeytanlarla güreş, kara maskeli Ninjalarla mücadele, hareket eden her şeyle itiş kakış. Tükenmiş halde uyandı. Yatarken neresinin çürüdüğünü kontrol etti. Rüyalar o kadar gerçekti ti çürükler içinde kaldığına inanıyordu.

Banyoya gidip yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı. Fena halde üşütmüşçesine başı ağrıyordu. Dün gece içtiği şarap bir yudumdan az fazla olmasına karşın ona tuhaf bir şey yapmıştı.

Agatha'nın düşlerin gerçekleşeceğine dair kadeh tokuşturma teklifi onda o gecenin Agatha'nın düşündüğü amaç için olmadığı gibi bir his uyandırdı.

Nell yatağa dönmek istiyordu ama babası Londra'ya bir iş seyahatine gideceği için onunla vedalaşmak istedi. Daha sonra da zaten işe gidecekti.

Foley'deki yazlık işini seviyordu. Soda çeşmesinin arkasında çalışıyordu. Nell ve Peggy genelde aynı vardiyada çalışıyorlar, bu da işi eğlenceli kılıyordu Birlikte Nearly New Shop'a

alışverişe gitmişler, garson üniforması gibi kullandıkları otantik elbiseler almışlardı.

Bugün Nell sarı çizgili kolsuz bir elbise, Peggy, pembe beyaz çiçekli bir elbise giymişlerdi. Öğle saati hareketliydi ama menüde fazla yemek olmadığı için - sosisli sandöviç, hamburger, ızgara peynir, limonata, soda ve sütlü içecekler - iş pek zor değildi. Tyler ve Brandon öğle yemeği için geldiler - ikisi de yazın ev boyama işinde çalıştıkları için güneşten iyice yanmışlardı, üstleri başları boya içindeydi. Nell Peggy'i özellikle onların masasına verdi. Bugün Tyler'ın gülücüklerine dayanamayacaktı ve yemeklerini bitirip gittiklerinde rahat bir nefes alacaktı.

Nell, kasayla masalar arasında koşuşurken yerdeki eski tahtalar çatırdıyordu. Eski model tahta telefon klübesinin yanındaki arkada soldaki masalara bakıyordu, lk kişi -elele olduklarına göre bir çift olmalılardı- gelip bir masaya oturdular.

Aslında her şey çok basit olabilirdi. Bir başka masa, yeni bir sipariş. Ama değildi. Çünkü çift Charlie ve Nell'in masasına oturmuşlardı. Charlie üç yaz evvel isimlerinin baş harflerini kazımıştı bu masaya NK+CR. Eskiden beri bir gelenekti bu, çiftler birbirine Foley's Store'un masalarında birbirlerini sevdiklerini söylerlerdi. Nell o masada oturanlara hiç gıpta etmezdi; diğer müşteriler yaz boyunca orada oturmuşlardı ve Nell için hiç problem olmamıştı.

Ama bu çift gençti, yirmilerindeydiler en fazla. Belli ki birbirlerine âşıktılar, birbirlerine doğru eğilişleri, gülüşleri, alçak sesle fısıldaşmaları bunu gösteriyordu. Kız mayosunun üzerine bir plaj elbisesi giymişti, oğlanın üzerinde bir şort ve bir Boston College tişörtü vardı. Üniversite öğrencileriydiler ve onları öyle görmek Nell'in yüreğini sızlatıyor, ona Charlie'yle neler kaçırdıklarını anımsatıyordu.

Nell, elinde not defteriyle yaklaştı, "Merhaba," dedi. "Ne alırsınız?"

Kız oğlana fazla sokulmuş olduğu için utangaç bir tavırla menüyü çekip aldı, gülerek "Mmm... " diye düşünürken arkadaşı, "Ben bir limonata alayım," dedi.

Nell gözlerini Charlie'nin kazıdığı harflerden alamayarak, "Güzel," dedi. "Limonatayı taze yapıyoruz."

Çocuk, "Hatırlıyorum," dedi. "Annem babamla çocukken Hubbard's Point'e gelirdik. Geçerken kız arkadaşıma Fo-ley's..."

"Meşhur Foley's Store'u görmek istedik."

"İyi ettiniz."

Kız, "Bana da bir limonata lütfen,"

Arkadaşı, "Ve ızgara peynir."

Kız, "Bana da bir ton balıklı salata..."

Nell, "Tamam" diyerek söylenenleri yazdı ve kasaya yöneldi.

Siparişleri teslim ettiğinde Peggy kahve servisi yapmış dönüyordu. Peggy kahveyi ısınmaya bırakırken sordu, "Kim bunlar?"

"Eskiden buralara gelen bir çocuk. Kız arkadaşını Foley's 'e getirmiş."

"Ona Boston College'ı sorsana."

"Boston College?"

"Tişörtüne baksana - Boston College. Yakında Regis'te olacaksın. Aynı caddede... aşağıda..."

Peggy onu yeni bir arkadaş edinmeye teşvik etmek için gülümsedi. Nell onun haklı olduğunu biliyordu, yaz büyük bir hızla akıp gidiyordu, yakında üniversiteler açılacaktı. İyi bir çocuğa benziyordu, Nell bazı şeyleri aşabilmiş olsaydı ona rahatça Boston College'deki yaşamı sorardı.

Ama soramadı. Yeniden masaya baktığında oğlanın elinin cebine gittiğini gördü. Cebinden bir şey çıkardı, küçük ve avucunda saklayabileceği kadar derli toplu bir şeydi bu. Nell bakmadan bile ne olduğunu söyleyebilirdi. Çocuk onun baktığını gördü, şaşkın şaşkın gülümsedi, el salladı.

"Bakar mısınız," dedi. Nell yaklaşırken kızardı. Elindeki çakıyı göstererek, "Hatırladım ki insanlar burada....Annemle babam Hubbard's Point'te büyümüşler ve bu masaya isimlerinin baş harflerini kazımışlar... tam bu masaya..."

Zamanla kararmış olan AL+DR harflerini gösterdi. Nell ve

Charlie'ninkilerin üstünde soldaydı bu harfler; orada oturup bütün o harfleri okuyuşlarını hatırladı. Charlie'yle onların kimler olduğunu merak etmişler, aşklarını, o masaya kazıyanlarla aralarında ortak bir bağ bulunduğunu düşünmüşlerdi.

"Siz de isimlerinizi mi kazımak istediniz?" dedi.

Çocuk başıyla onayladı. "Ama ben doğru olur mu diye düşünüyordum. Şöyle ki Jen ve ben Hubbard's Point'ten değiliz."

Nell titremesine rağmen gülümsedi. Çift el ele tutuşmuş, sanki en müthiş rüyalarının gerçekleşmesi Nell'in elindeymiş gibi umutla ona bakıyorlardı. Nell, "Aşk aşktır" dedi. "Nereden gelirseniz gelin. Hem madem anne babanız burada birbirlerine âşık oldular, bazı kurallar geleneksel olmuş demektir."

Çocuk, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Nell espri yaptığını anlamaları için daha fazla gülümsedi. Sonra çocuğu harfleri kazıması için yalnız bırakarak tezgaha siparişlerini almaya gitti. Nell kendinde bir hafiflik hissediyordu, sanki her zamanki sahildeki dükkanda değildi de bir mil yüksekteki bir dağa tırmanmıştı. Ağzı kurumuştu ve her nefes alışında oksijenin azaldığını düşünüyordu.

Uzun cam bardaklara buz ve limonata koymak, bardağın kenarına yuvarlak bir limon dilimi, tepsiye peçeteleri yerleştirmek, tezgahta aşçının sandviçleri hazırlamasını beklemek gibi işleri sürdürürken göz ucuyla masaya bakmadan edemedi. Çocuk yaptığı işe dikkatini vermiş, harflere şekil vermekle meşguldü. Kız elini onun omuzuna atmış heyecanla aşklarının sonsuzlaştırılmasını izliyordu.

Peggy, kendi siparişini almak üzere tezgaha gelerek, "Çok hoş bir çift" dedi.

"Öyle," dedi Nell.

"Senin' masana bir şeyler yaptığı için kızgın mısın?"

"Hayır" dedi Nell. "Hoşuma gitti."

Peggy, "Acaba kız üniversiteye nereye gidiyor?" dedi. "Merak ettim... belki sen..."

"Sorabilirim değil mi? Ben de aynı şeyi düşünüyordum." En yakın arkadaşının bu duyarlılığı onu duygulandırdı, ona gülümsedi. Bu sonbahar her biri farklı yönlere doğru yol ala-

caklardı ve Nell biliyordu ki Peggy onun daha iyi olacağına inanırsa kendini iyi hissedecekti.

Ve Nell daha iyi olacaktı. Tepsiye sandviçleri yerleştirip servise başlamak üzereyken böyle düşünüyordu. Sorularını da hazırlamıştı, Boston Üniversitesi hakkında soracaktı, hatta onlara Boston Üniversitesi kampüsünden birkaç mil uzaklıkta Weston'daki Regis Üniversitesine başlayacağını bile söyleyecekti.

Salonu geçerken kendi masasına gitmeden önce Tyler ve Brandon'a merhaba demek için durdu. Masaya gittiğinde iyiydi, gerçekten iyiydi. Yeni kazılan harfleri görmemeye çalışarak peçeteleri yerleştirdi - harfleri görmeye pek dayanabileceğini sanmıyordu. Alıştıra alıştıra diye düşünüyordu, peçeteleri katlamadan bırakırsa her şey hallolabilirdi.

Söyleyeceklerini hazırlamıştı.

"Boston Üniversitesi demek?" dedi tabakları koyarken -kızın harfleri önündeydi ama oğlanınkiler yanda kalıyordu. "İkiniz de oraya mı gidiyorsunuz?"

Kız "Evet," dedi. Arkadaşı yaptığı işe öyle dalmıştı ki! "Siz nereye gidiyorsunuz?"

Nell, "Ben yeni başlayacağım," diye başladı, tam Regis'e diyecekken çocuğun kazıdığı yere baktı ve Jen'in baş harfi J nin Charlie'nin C sini Ç gibi ortadan böldüğünü gördü.

Bağıran kendi sesini duydu, elindeki tepsi titredi, elinden kaydı, kırılan bardak seslerini duydu, limonata tüm masaya ve çiftin üzerine dökülmüştü. Çift iyice ıslanıp yapış yapış olmamak için ayağa zıpladı, Nell çoktan arkasını dönüp tezgaha koşmuş, başını elleri arasına gömmüştü. Peggy'nin kollarının onu sardığını hissetti, arkadaşının kollan arasında zangır zangır titriyordu.

Peggy bir şeyler fısıldıyordu ve genç çift Jen ve erkek arkadaşı ne olduğunu soruyorlardı. Tyler ve Brandon da cam parçalarıyla bir yerlerini kesti mi diye koşup gelmişlerdi.

Bir yerini kesmemişti, iyiydi, üzerlerine limonata döktüğü için, bağırdığı için ve her şey için özür diliyordu. Sonra Peggy'e masalarına bakmasını, onun vardiyasını almasını, ve

BELONGS TO KAVOS TEAM

her şeyi ona bıraktığı için ne kadar üzgün olduğunu söyleyerek başka şansı olmadığı için koşmaya başladı.

Foley's'ten ayrıldı ama eve gitmedi. Sahile ve Point'e yöneleceğine demiryolundan hemen önceki ormanlara çıkan yola tırmanırken dağdan deniz seviyesine iniyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ciğerleri patlayacaktı sanki, uzun zamandır, o çift o masaya oturduğundan beri oksijen solumuyor gibiydi. Limonatayı döktüğü anlara geri döndü ve içinde bir şeyler söndü sanki. Bütün bedenini bir sıcaklık kapladı ama yol ağaç gölgeleriyle kaplıydı, bu onu biraz ferahlattı.

Sağa, ağaç gölgeleriyle kaplı mezarlığa giden yola saptı. Başı zonkluyordu, ağzı kupkuruydu. Müthiş susamıştı, o yüzden eski tulumbaya doğru yürüdü. Hubbard's Point'in ilk kurulduğu yıllarda su tesisatı kurulmadan önce, bazı aileler kendi kuyularını açtıramamışlar ve herkes suyu buradan temin etmişti.

Eğik bir musluğu ve sapı olan, uzun, zarif eski model bir tulumbaydı bu. Her kış havadaki tuzdan paslanır, her haziran ayında birisi onu beyaza boyar parlatırdı. Nell tulumbanın kolunu birkaç kez dikkatle salladı, sonra saçını arkaya atarak doya doya buz gibi sudan içti.

Su onu biraz sakinleştirmişti. Mezarlığa doğru yürürken Foley'steki çifti düşündü. Çok hoş bir çifttiler, çok masum bir şekilde birbirlerine âşık görünüyorlardı. Aşırı tepki verdiğini düşünüyordu. Masanın üstü bir sürü parafla doluydu, hepsi iç içe girmişti - çocuk kendi parafları için yer bile bulmakta zorlanacaktı.

Oradan geçen iki yabancı, romantik ve hoş bir şey yapmak istiyorlar sadece. Charlie'ye ne olduğunu öğreneceklerdi. Peggy'nin sezgileri çok kuvvetliydi. Masaya bakacak C'ye dokunan j harfini görecek ve Nell'in neden hafiften çıldırdığını anlayacaktı. Çocuklara bunu onları kırmadan yumuşak bir biçimde anlatacaktı. Nell kendini çok yorgun hissediyordu. Doğru dürüst düşünemiyordu. Şarap, Charhe'nin özlemi, bir gece önce gördüğü karışık rüyalar.

Mezarlıkta yürürken orada yatmakta olan insanları selam-

BELONGS TO KAOS TEAM

ladı. Dokuz yaşındayken Stevie'yle buraya gelip mezar yazıları yazmışlardı.

Karakalem ve parşömen kağıdı getirmişler, kuru otlara otururak kâğıtları taşlara yapıştırmışlardı. Kalemi kağıda sürtünce mezarın üstündeki kabartma isimler, tarihler kağıdın üzerinde oluşmuştu; bu Nell'e hayalet sanat gibi gelmişti. Ama burada yatanların her birinin birer insan olduğu gerçeğini anlamasına yardımcı olmuştu.

Mesele bu diye düşündü. Mezarlıkta yürüyüp de buradaki insanları mezarlıktaki bulanık bir ölü kalabalığı olarak görmek çok kolaydı. Ama işin aslı öyle değildi. Her insanın hâlâ bir değeri vardı. Buradaki her insan bir zamanlar var oldu, bir yaşam sürdü, sevildi.

Mezar taşlarında melekler, melek kanatları olan çocuk mezarları vardı. Yirmi iki yaşında ölen, yelkenciliği seven genç bir kadının mezar taşında yelkenli bir gemi vardı.

Ve Charlie. Toprak yolda onun mezarına doğru yürüdü. Sheridan mezar taşına bir melek figürü oydurtmuştu ama gitar çalan bir melekti bu. Çünkü Charlie müziği seviyordu, Sheridan onun yalnız olmadığını hissetmesini, çocukluğundan beri ona çaldığı söylediği saf ve güzel müziğin şimdi kendisinin ulaşamadı yerlerde bile, her zaman onun yanında olmasını istemişti.

Kimse Nell'e böyle bir açıklama yapmamıştı ama o biliyordu. Çok genç yaşta annesini kaybetmişti ve Sheridan'ın neden oraya gitar çalan bir melek koydurduğunu çok iyi anlıyordu.

Ama Charlie'nin mezarına giden köşeyi dönünce dondu kaldı. Biri arkası Nell'e dönük mezarın başında duruyordu. Uzun ve adaleliydi, başını öne eğmişti. Nell, yüreği ağzında yaklaştı.

Genç adam tefekkür ya da dualar içinde kaybolup gitmişti. Hareket etmiyor, hatta sanki nefes bile almıyordu. Nell nefesini tutması, kımıldamaması, adamı korkutup kaçırmaması gerektiğini biliyordu.

Ama daha fazla kendini tutamadı - beyni ve bedeni büyük

bir şok içindeydi, tek yapabildiği kollarını açıp ona doğru koşmak oldu.

"Charlie!" diye bağırdı.

Genç adam dondu kaldı. Yüzyüze gelecek şekilde ona doğru döndü. Nell onun parlak gözlerini, düzgün burnunu, çıkık elmacık kemiklerini gördü. Saçları daha koyuydu ve ağır bir yük kaldırıyormuş gibi ayakta zor duruyordu. Bir an Nell du-raksadı -yanılmıştı- Charlie'yle bu genç adamın alakası yoktu.

Sonra genç adam döndü ve Nell onun profilini gördü -deli gibi sevdiği çocuğun aynısıydı bu profil -ve anladı: bu oydu. Charlie geri dönmüştü. Bir yanlışlık olmuştu, o hiç ölmemişti, her şeyi açıklayacaktı.

Adam ona doğru sendelerken, "Geri döndün," dedi.

Genç adam duraksadı ve o bir anlık zaman diliminde Nell onun gözlerinden yaşlar aktığını gördü. Sonra Nell'in koluna sürtünerek yanından geçti ve bütün gücüyle koşarak oradan uzaklaştı.

Mavi arabasını mezarlığa yakın ormanın içine toprak yola park etmişti ama şimdi aksi yöne doğru koşuyordu, ondan kaçmak için, arabasının plakasını görmemesi için. Mezarlık küçük, ağaçlık ve iniş çıkışlıydı. Mezarların arasındaki yoldan koşuyordu, bir dizi çam ağacı arkadan ona siper oluyordu. Arkasından Nell'in sesini duyuyordu.

"Charlie! Charlie!"

İsim onu altüst de tepki veremezdi. Mezarlığın en uzak köşesinde çalıların arasına girince alçak bir duvardan atladı. Nell iyi durumda olmalıydı çünkü ayak seslerini duyuyordu, demek ki peşinden koşmaya devam ediyordu. Duvara gelince onun içini çektiğini duydu. Birinin bahçesinde bir köpek havladı, diğer yöne gitti.

Nell seslendi, seslendi, sonra ağlamaya başladı. Dönmek istedi yapamadı. Her şey onu yakalamamasına hatta görmemesine bağlıydı. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Kalbi çarpıyordu - şimdi tüm gücüyle koşuyordu; hataları düşünmek için çok zamanı olacaktı.

Önünde dik, ağaçlı bir tepe vardı -dallara, asmalara tutuna-

BELONGS TO KAOS TEAM

rak oraya doğru gitti. İri kaya parçalarının arasından, üstünden, çevresinden tepeye tırmandı. Connecticut gördüğü en kayalık eyaletti; dizini bir granit plakasına sıkıştırdı, yoluna devam etti. Zirveye doğru bir arabanın sesini duydu -yola ulaşmıştı.

Bir parmaklıktan atlayarak yaya yolunda yürümeye başladı. Hâlâ Hubbard's Point'teydi. Ama park ettiği yerin diğer tarafında. Yolun iki tarafında güzel bahçeleri, önlerinde park etmiş bir ya da iki araba olan küçük plaj evleri vardı. Ama bunlar onu hiç ilgilendirmiyordu. En tehlikede olduğu yerdeydi şimdi. Herkesin yüzünü tanıdığı yerdeydi. Başını eğdi, bir koşuya hazırlanıyormuş gibi koşmaya başladı.

Nell onu gözden kaybetmemişti ama çok arkada kalmıştı. Onun seslendiğini duyuyor, arkaya bakmamak için zor dayanıyordu. Belki o tepede düşmüş ya da kendisinin çarptığı kayaya çarpmıştı. Bacağı fena kanıyor, spor ayakkabıları kan doluyordu. Yol ikiye ayrılığında içgüdüsel olarak sola saptı -göl-gelikti orası, çok ağaç, az ışık vardı.

Arkasına baktı, Nell görünürde yoktu.

Yavaşladı - ya yaralandıysa? Ya bileğini incitti, dizini kırdıysa? Ya kötü bir şekilde bir yerini kestiyse?

O kadar güzel ve kırılgandı ve onu öyle incitmişti ki! Belki de yeteri kadar zarar vermişti ona, bunun için kendinden nefret ediyordu.

Onu mezarlıkta görmek tam bir şok olmuştu ama neden? Mezarı ziyaret etmeyeceğini kim düşünebilirdi ki? Hayır buraya gelmekle büyük aptallık etmişti. Yakalanmayı hak ediyordu. Ama bu olmayacaktı. Tekrar koşmaya başladı.

Düşünceleri eskiye gitti. Bir sene oluyordu neredeyse - bir gelecek yoktu sanki. Daha da geriye gitti düşünceleri, geçen 31 Ağustos'a. Ama şu anda yeni bir odakları oluşmuştu: on dakika önce..

On dakika önce Nell'i görmüştü. Gözleri bir an için kilitlenmişti, gözlerini çekene kadar olan o kısacık anda hep orada olduğunu bildiği kıvılcımı, kederi, tutkuyu ve yaşamı görmüştü. Nell'in Charlie'ye olan aşkı içine doluyordu - ağzını ve ci-

ğerlerini, damarlarını, adalelerini dolduruyordu. Bunun gibi bir aşk, insanı böyle bağırtan ve, onu deli gibi geri istediği için bu türlü koşturan bir aşk... Titredi çünkü Nell'den taşan aşkı hissetti, böyle bir aşk olmadan nasıl yaşanır diye düşündü. Bir zamanlar vardı...

Kafası karmakarışıktı; bir planı vardı aslında, arabasına binip kaçıp gitmek ama artık bunun olmayacağını biliyordu. Buradan ayrılamazdı, henüz ayrılamazdı. Nell'i bir kez daha görüp iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. O anda jogging yapar gibi koşarken geçen bir arabaya baktı.

Direksiyondaki adam el salladı, o da karşılık verdi. Birden midesine bir sancı girdi, onu tanımışlar mıydı? Evet araba ona bir kere daha bakmak için geri dönüyordu. Panikledi, bir bahçenin arkasına veya bir başka yere saklanmalı hatta çok çabuk davranmalıydı.

Yol boyunca birçok plaj evi vardı ve koşarken onları inceliyordu. Küçük ve gariptiler, hepsi iç içe gibiydi. Hubbard's Point'in en kalabalık olduğu mevsimdi - yaz ortası. Herkes bu aylarda evinde olur, eğlencenin ve güneşin tadını çıkarırdı. Öğle saatlerinde yemek için plajdan evlerine giderlerdi. Anneler ve çocukları sıra sıra evlerine gidiyorlardı, başını önüne eğdi.

Arabayı bıraktığı yere Nell'le karşılaşmadan en kısa yoldan nasıl ulaşabileceğinin hesabını yapıyordu.

Çok yakınında bir tren düdüğü ve hızla geçen bir lokomotifin sesini duydu, o tarafa yöneldi, araba geliyor mu diye arkasına bakıyordu.

Demir bir çitle çevrilmiş otların bürüdüğü bir tarladan geçti. Tabelanın üstündeki yazılar solmuştu, Harry Anderson Rekreasyon Alanı. Ne kadar fena çocuklar için, yıllardır kullanılmamış gibiydi. Çitin arkasında bir baraka vardı ve paslanmış bir salıncak ve tahtaravalli. Kocaman btr spor salonu kargaların tünek yeri olmuştu, beş kocaman karga metal çubukların üzerinde ona bakmaktaydı.

Çitten atlamak üzere çevresine bakındı. İşte o anda arabanın yaklaştığını gördü, araba yavaşladı, camları açıldı.

Tanrım diye düşündü. Bu o.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Adam, "Hey," diye bağırdı.

Yürümeye devam ederek, "Ne haber?" dedi.

Araba yanında gidiyor, içindeki adam onu inceliyordu. O bir yere yetişiyormuş gibi yürümeyi sürdürüyordu. Ne arabadaki adam ne kendisi konuşuyordu. Kalbi patlayacakmış gibiydi. Her saniye Nell tepenin üzerinde belirebilir ve her şey alt üst olabilirdi.

Bu işi bitirmek için, "Sizin için ne yapabilirim?" dedi.

Adam, "Yanlışlık oldu," dedi. "Siz... sandım ki..."

Adam şimdi açık pencereden dikkatlice ona bakıyordu.

"Biliyor musunuz," dedi. "Tıpatıp tanıdığım birine benziyorsunuz. Bir zamanlar burada yaşayan bir çocuğa."

"Öyle mi?"

"Çok garip. Bir ikiziniz vardı."

Vardı. Geçmiş zaman kullanıldığını duydu ama üstünde durmayarak arabasıyla uzaklaşan adama gülümsedi. Araba kaybolur kaybolmaz gene çite yöneldi. Gözleri barakadaydı, beyni hızla çalışıyordu, durumu kurtarmaya çalışırken göz ucuyla baktığında gözüne bir şey takıldı.

Ön verandada gazeteler.

Hepsi buydu ama ona gereken de buydu. İşinde iyiydi, mesleğinde, sanatında ne derseniz deyin. Ne aradığını biliyordu, işaretleri biliyordu, hata yapmazdı.

Gazeteler, bir haftalık gazeteler. Ön verandada üst üste konmuş durumda. Bahçedeki çiçekler solmuş, evin yan tarafında dizili sebzelerin arasında domatesler olgundu. İki yana da bakmaktaydı. Ön giriş gömme deniz taşları ve su camları olan beton, yan kapı kemeri güllerin kapladığı sarmaşıklarla bezeliydi. Güllerin bazıları susuzluktan solmuştu.

Arkaya dolandı. Budanması gereken yüksek çalılar küçük bahçeyi komşulardan ayırıyordu. Gizlilik güzel sağlanmıştı. Evin tam arkasında tren yolu vardı, şimdi de ters yöne doğru bir tren geçiyordu.

Vakti olsaydı çiçek saksılarının içinde, bahçe heykelciklerinin altında yedek anahtar arayabilirdil Böyle evlerde oturan insanların mutlaka bir yedek anahtarları vardır. Ama zamanı

BELONGS TO KAKOS TEAM

yoktu. Sesi yeniden duydu. "Charlie, Charlie!" diye seslenen Nell'in sesini. Uzaktan geliyordu ses ama en azından Nell ayaklarının üzerindeydi - bacada belki bir fırtına sırasında yerinden oynamış bir tuğlayı kaldırırken, bir anlık bir rahatlık verdi bu düşünce ona.

Aletlerini getirmiş olsaydı camı kırmak gereği duymazdı. Ama buralarda kalmayı planlamamıştı. Böylece arka kapıya dolanarak kapı kulpuna en yakın bir yerden bir delik açtı.

Bang diye bir ses, o kadar.

Kırık camdan içeri elini soktu, bileğini kesmemeye dikkat ederek kilidi açtı pirinç kapı kulpunu çevirdi.

İçerdeydi.

BELONGS TO KAOS TEAM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Stevie'nin pay tabağını iade etmek için taş merdivenleri çıkarken Sheridan'ın gözüne bir yazı çarptı. Lütfen gidin. Harfler soluk, levha sarmaşıklardan görünmeyecek durumdaydı. Eski bir elyapımı gibi görünüyordu ve Sheridan'a zamanın ne kadar değiştiğini düşündürttü.

Birkaç yıl önce Stevie Hubbard's Point'de insanlardan uzak bir hayat yaşardı. Çocuk kitaplarının hayranları onu ziyaret etmek, imzasını almak isterler ama Stevie onları uzak tutmak için elinden geleni yapardı.

Sheridan kapıyı vurdu, sonra kapı tahtasına yapıştırılmış başka bir levha gözüne çarptı: Atölyemde çalışıyorum - yukarı gelin! Sheridan içeri girdi, pay tabağını mutfağa bıraktı, ve yukarıya yöneldi. Yağlıboya ve terebentin kokusu aldı, Stevie'nin atölyesine girdi, Stevie şövalesinin başındaydı.

Sheridan, "Merhaba," dedi. "Seni engellemek istemem. Yalnızca tabağını getirdim ve Nell'i merak ettim. Nasıl o?"

"İyi, geç kalktı, işe gitti. Sanırım Agathanın büyüsü ona ters etki yaptı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuvalin üstünde bir dalda üç ardıç kuşu resmetmekte olan Stevie gülümseyerek, "Her şey değişiyor" dedi.

"Eminim ablam Nell'in benim bardağımdan içeceğini düşünmemiştir. Ben onun büyülerinden etkilenmem, şimdiye kadar bunu bilmesi gerekirdi."

Stevie kaşlarını kaldırarak, "Demek öyle," dedi. "İyi ki geldin. .. gel bana eşlik et."

Sheridan iki kişilik kanepeye doğru gidip oturdu. Sessizce gülerek Stevie'ye bakıyordu.

Stevie, "Komik olan ne?" dedi.

"Yok gülmek istemiyorum aslında. Sadece senin için çok mutluyum."

"Neden?"

"Sadece... halinden çok memnun gibisin. Merdivenlerden çıkarken o levhayı gördüm de... sarmaşıkların içinde kaybolmuş. Sonra kapına geliyorum ve bir davet tabelası. Kapıya gelen herkesi içeri davet eden..."

Tuvalde bir dalın üstünde üç ardıç kuşu resmetmekte olan Stevie gülümseyerek, "Her şey değişiyor," dedi.

Sheridan, "Dünyadan elini eteğini çekmiş gibiydin."

"Biliyorum," dedi Stevie. "Enkaz halindeydim. Hatalar yapmaktan, yanlış adamı sevmekten yorgun düşmüştüm... biraz dünyadan saklanmam gerekiyordu. Bazen daha da eskiyi düşünüyorum, çocukken ne kadar tasasız ve mutluydum, şimdi de böyle hissediyorum. Bunun anlamı ne sence?"

"Emin değilim," dedi Sheridan.

"Benim de pek derin fikirlerim yok. Ama bana yaşam dairelerden ibaretmiş gibi geliyor. Bir tek bunu düşünebiliyorum belki kendim de bir deniz topuna benzediğim içindir.

Sheridan, "Çok iyi görünüyorsun," dedi. Birbirlerine gülümsediler. Sheridan ziyaret etmek istediği pek fazla insan olmadığını düşünüyordu. Bu bile onun için tehlikeli bir durumdu. Stevie'nin hamile oluşu elbette ki ona Charlie'ye hamileliğini anımsatıyordu.

Stevie, "Bu tartışılır," diyerek fırçasını bıraktı, ellerini yıkayıp bir bez parçasına kuruladı ve Sheridan'ın yanına oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheridan sözcükleri dikkatle seçerek, "Seni Nell işteyken yakalamak istiyordum. Gavin bir şeyler ima ediyor. Bu konuda Nell'in düşüncelerini merak ediyorum."

"Ne ima ediyor?"

Sheridan omuzlarını silkti, başını salladı, ağzından baklayı çıkarması gerektiğini biliyordu. "Charlie başka biriyle görüşüyor olabilir gibi."

"Nell'den başka?"

Sheridan, "Saçma. Biliyorum."

Stevie, "Tamamen saçma. Onları bir arada görmedi - nasıl olduklarını bilmiyor... Nasıl yirmi dört / yedi... saat birlikte olmak için bizi nasıl çıldırttıklarını... bilseydi asla böyle bir şey söylemezdi. Nereden çıkarmış bu fikri?"

"Charlie'nin o gece gittiği grupla ilgili bir şey. Gavin o gece Charlie'nin Nell'e söylemediği planları olabileceğini düşünüyor."

"Ee? Birbirlerine her şeyi söylemek zorunda değiller... Yeryüzünde hangi çift birbirini bütün planlarından haberdar ediyor? Böyle düşünmesi için başka bir şeyler olmalı..."

Sheridan, "Güzel bir basçı kız," dedi.

"Eh, umarım eski arkadaşımız Gavin bu konuda daha fazla aydınlanmıştır ki ortaya böyle bir şey atıyor. Genç bir adam sırf grupta güzel bir kız var diye müzik dinlemeye gidiyor, ona deli gibi tutkun olması lazım. Ya da onunla yatıyor olması. Niye yapsın böyle bir şey?"

"Evet bu varsayımda tutarlı hiçbir şey yok. Gavin yanlış kapı çalıyor. Böyle düşünen bir tek ben değilim."

Stevie, "Tamamen yanlış."

Stevie konuşmadan Sheridan'ın gözlerinin içine bakarak öylece oturdu. Sessizlikte Sheridan uzun dostluklarını düşündü. Stevie'nin yüzündeki ince çizgilere, saçlarındaki yol yol beyazlara baktı ve ilk çocuğunu bu yaşta doğurmak nasıl bir duygu diye düşündü. Stevie'nin yüzündeki rahatlığı gördü, Jack'e âşık olup Nell'e annelik yapmaya başladığından beri üzerine sinen huzuru düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Charlie'yle Nell hakkındaki tamamen yanlış teorisi bir yana, Gavin'in evinde olması nasıl bir duygu?"

Sheridan, "..Şöyle bir duygu..." Gerisini getiremedi çünkü nasıl yanıtlayacağını bilmiyordu. Bir zamanlar çok sevdiği bir adamla, doğasını değiştiremeyerek ona garip bir şekilde ihanet etmiş bir adamla yan yana oturmanın stresini düşündü. Yanlış tarafa yönelmesi, sonra Nell'e şövalye gibi davranan oğlu. Ve sonra öpüşmeleri geldi aklına. Ama tüm bu düşünceler toz oldu gitti.

Stevie, "Söze dökülemeyen bir duygu desene," dedi Stevie.

"Öyle gibi."

"Düz bir çizgide seyretmiyor ilişkiler. Jack... dün gece bir süre için ortadan kayboldu. Son zamanlarda düşünceler onu bunaltıyordu, yemekten sonra düşünmek için uzaklaştı. Hava sıcaktı ve ben onsuz uyuyamıyordum."

"Aranızda bir şey yok değil mi?"

"Yok," dedi Stevie. "Aramız çok iyi. Ama Jack buna inanmıyor. Evlilik meselesine takılıp kalmış."

"Ya."

"Her neyse, ona bakmaya gittim. Sahilde bir yerde olduğunu biliyordum..."

"Bulabildin mi?"

"Evet. Little Beach'den dönerken karşılaştık. Ateş yakmış."

"O mu yakmış? Ben gördüm. Çocuklar zannettim..."

"Yok, Jack yakmış..."

"Ne romantik bir davranış."

"Romantik jestlerden söz ediyorsak sen dün gece Gavin'i görecektin. Jack'le suyun kenarında yürüdük. Teknesine baktık. Gözlerini senin eve dikmiş seyrediyordu, sanki tüm istediği tepeyi tırmanıp sana koşmaktı. Görsen bedeninin hareketinden hissedebiliyorduk - sanki kendini geri çekmeye çalışıyordu."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz?"

"Çünkü dün geceki yemekte de aynı şeyi düşünüyordu... senin yanında otururken öyle korumacı bir hali vardı ki. Sana âşık Sheridan, her zaman da öyle oldu."

Sheridan ayağa kalktı ve batıya bakan pencerelerden birine gitti. Sahile, karşı kıyıdaki Squire Toby'e baktı. Güneş teknenin beyaz gövdesine vuruyor, onu aydınlatıyordu. Gavin orada mı diye güverteye baktı ama çok uzaktaydı tekne.

"Ama biraz önce söylediklerime rağmen her şey dümdüz gitmiyor işte. Sanırım sen de ona âşıksın."

"İlişkimiz hiç sorunsuz olmadı. Ona yeniden âşık olacak kadar çılgın olabilir miyim?"

"Şimşek çarpmasına nasıl engel olamazsan..."

"Aynı şey değil. Şimşek çarpması benim gücümün dışında bir olay..."

"O zaman dalgalar diyelim. Nasıl uzun, her an yükselebilecek, dev dalgalara kendini teslim edebilecek kadar çılgınsan...

Sheridan gülmeye başlayarak, "Sen doğadan söz ediyorsun" dedi. "Bu senin için yanlış olduğunu bildiğin birine âşık olmaya benzemez."

"Benimle bunun üstünde çalışır mısın? Ne dediğimi anlamıyor musun? Sen ve Gavin birbirinizi ezelden beri tanıyorsunuz. Birlikte büyüdünüz, genç yaşta birbirinize âşık oldunuz, tonla hata yaptınız, sonra ayrı yollara gittiniz. Ama ne anlama geliyorsa o anlama geliyor. Doğanın gücü bu, ya bitirir ya değiştirirsiniz."

"Seninle Jack gibi mi?"

"Evet," dedi Stevie. "Bizim gibi. Hepimiz burada Hubbard's Point'te büyüdük, ve biliyor musun insanlar ne diyor burası için - Havanın afrodizyak etkisi varmış."

Sheridan arkadaşına gülümsedi. İnsanların söylediği doğruydu. "Peki madem ki Jack'e o kadar âşıksın - bu çok açık - neden evlenmiyorsunuz?"

Stevie durdu. Sheridan'a gülümsedi. Fırçasını alarak tuvale baktı. Sheridan onun diğer eliyle karnını tuttuğunu ve elinin orada kaldığını gördü.

Sheridan, "Özür dilerim" dedi.

"Zararı yok. Hepimizin tatsız konuları var. Ama ilginçtir ki ikimizinkiler çok derinden erkeklerle ilgili. Ne istiyorum biliyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheridan başını salladı.

"Her şeyi silebilmek. Eskiye dönüp sadece Jack'le birlikte olmak. Diğer her şeyi silmek. Gavin'le ikiniz için sen istemez miydin?"

Hâlâ pencerenin yanında olan Sheridan, aşağıya sahile baktı. Bu muydu istediği? Dün geceki öpüşmelerini hatırlayınca titredi, tüm hayatı boyunca bunu yapabilselerdi her şey ne kadar başka olurdu. Ama o zaman Charlie olmayacaktı, o Randy'den gelmişti. Aynen Nell'in Jack'in Emma'dan olan çocuğu olduğu gibi; Jack başından beri Stevie'yle olsaydı Nell doğmayacaktı.

Stevie eli hâlâ karnında, "Unut şimdi söylediğimi," dedi. Belliydi ki o da aynı şeyi düşünüyordu.

Sheridan Stevie'yi öptü -yaptığı resme baktı, çok güzel na-if bir resimdi- uçmaya hazırlanan üç ardıç kuşu.

Sheridan, "Bizler gibi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizler de hep uçmak üzere hazırız. Dünyaya gelen her insan her an böyle... uçmaya çalışıyor. Hep dalından yeni bir şeye adım atıyor. Aşağısı da o kadar uzak ki..."

Stevie ona sarılarak, "Sheridan bu bir şarkı," dedi. "Şimdi eve git ve yaz bunu."

Stevie şövalenin başında her zaman olduğu gibi kendinden geçmiş resim yapıyordu. Ancak resim yapmak onu hem sorunlarından uzaklaştırıyor hem onlara çizim getiriyordu... Yalnızca tuvale boya sürmek değil ama tüm hazırlıklar: konuyu tesbit etmek, taslak çizmek, bir sonraki çocuk kitabını tasarlamak, marangoza gidip tahta almak, tuvali germek, resme başlamak.

Akşamüstünü ardıç kuşlarını çizerek, bir sonraki kitabı Big Bang hakkında düşünerek ve Sheridan'ın evinden gelen müzik seslerini dinleyerek geçirdi. Sheridan sahiden onu dinlemiş miydi? Eve gidip uçmaya çalışmakla ilgili bir şarkı mı yazıyordu? Öyleyse o CD'yi ilk alan Stevie olacaktı. Gerçekten kanatlarını açıp uçmaya başlamak için cesarete ihtiyacı vardı.

Jak Londra'ya gitmişti. Bir gece önce sahilde karşılaşınca ateşin kokusunu duymuştu. Jack kendini ısıtmak için ateş yaktığını söylemişti; Stevie'nin kendisini üşüttüğünü ima etmişti. Sonra düşünmek için , yıldızlarla konuşmak için bir fırsat bulmak istediğini söylemişti - Jack'e hiç uymayan sözlerdi bunlar.

Jack mimardı. Kesinlikten, titizlikten, kusursuzluktan yanaydı. Uzmanlık alanı köprülerdi, Irmakların, akıntıların, yolların üzerine köprüler yapardı, beton ve çelikle uğraşırdı, büyülerle, ibadetlerle değil.

Stevie donup kalmıştı, "Neden yıldızlarla konuşmak gereği duydun?" dedi.

Jack ona öylece baktı, onun kim olduğu ya da bu soruyu neden sorduğu hakkında hiçbir fikri yok gibiydi. Bundan sonra pek az konuştu. Waters Edge boyunca yürüdüler, Gavin'in teknesine baktılar. O sabah sessizce hazırlanmış, onu öpüp havaalanına doğru yola çıkmıştı.

Stevie aşağıdaki kapının açıldığını duydu, Nell'in geldiğini düşünerek dinledi, hiçbir şey duymadı. Gavin'in Charlie'yle ilgili teorisi hakkında ne düşünüyordu acaba? Pek memnun olduğunu düşünemiyordu, bu konuda onunla konuşmak istiyordu.

"Nell, yukardayım," diye seslendi.

Biraz sonra merdivende ayak sesleri duydu, ağır, kesinlikle bir erkeğin ayak sesleriydi bunlar. Stevie gerildi ama bir an sonra Jack atölyeden içeri girdi.

"Burada ne işin var?" dedi. "Neden havaalanı'nda değilsin?"

Jack çantasını yere bırakarak, "Gitmiyorum," dedi. Üzerinde seyahat kıyafeti Stevie'nin önünde durdu. Dünyada en çok aranan köprü mimarlarından biriydi. Koyu renk bir takımın üzerine mavi, ipek bir kravat takmıştı. Hayatında tanıdığı en şık adamdı ama onun gözlerine baktığında Hubbard's Point'te tanıdığı, âşık olduğu genç çocuğu görüyordu.

"Neden gitmiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü seninle konuşmam lazım."Stevie'yi elinden yakala-

yarak nazikçe şövalenin başından çekti, bir saat önce Sheridan'la oturdukları kanepeye oturdular. Stevie saçlarını gözlerinden çekerek adamın gözlerinin içine baktı. Jack, "Biz ne yapıyoruz?" dedi.

Stevie onun elinden tutarak, "Yaşıyoruz," dedi. "Bebek bekliyoruz."

"Zaman kaybediyoruz," dedi. Sesi sertti.

Stevie, "Jack," dedi. "Neden söz ettiğini anlamıyorum." "Belediye Başkanıyla yarın randevun var. Yeni Londra Köprüsü'nü senin yapmanı istiyor ve sen burada vakit kaybetmekten söz ediyorsun."

"Neden söz ettiğimi biliyorsun."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

"İlgilenmiyorsun da."

"Elbette ilgileniyorum Jack."

"Geçen gece Sheridan'daki yemek... Sonra Gavin'in teknesinde öyle Sheridan'ın ışığından gözünü ayırmaması... Onu öyle görünce..."

"Sheridan bugün buradaydı. Ona söyledim, Gavin ona âşık." Sahip olduklarıyla Jack'in mutlu olduğunu düşünerek kendini aldatıyordu. Şükredecek çok şeyleri vardı. Stevie, çok şeye sahip olduklarına onu inandırmak ister gibi Jack'in elini tuttu. Stevie biliyordu ki Jack ona ters düşmek, aykırı davranmış olmak için bunu yaptığını düşünüyordu. Ama ne kadar korktuğunu anlayamıyor muydu? Üç kez evlemiş ve hepsi boşanmayla sonuçlanmıştı. Stevie onsuz kendini çok daha güvende hissettiği halde Jack neden o kâğıt parçasına o kadar önem veriyordu?

Jack öne eğilerek, "Stevie," dedi.

"Jack lütfen... yapma."

"Açıkla bana."

"Açıkladım. Tekrar tekrar açıkladım. Anlamak istemiyorsun. Seni çok seviyorum ama evliliği beceremiyorum."

"Benimle hiç evlenmedin ki!"

Bu doğruydu ve Stevie bunu biliyordu. Onun güzel mavi gözlerine baktı, başka kimsenin gözlerine bakmak istemediği-

ni, başka kimseyle birlikte olmak istemediğini ve onunla yaşlanmak istediğini bir kez daha hissetti.

"Benim bebeğimi taşıyorsun. Biz bir aileyiz. Karım olmanı, Nell'in üvey annesi olmanı istiyorum. Zaten yıllardır bunu yaptın ama resmileştirmek istiyorum."

"Resmileştirmek mi? Bunun ne gereği var?"

"Gerekli tamam mı? Stevie sen topluma aykırı mı davranmak hevesindesin? Sanatçı olmanın bir gereği mi bu? Sana söylüyorum, seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum."

"Jack, dünyayı senin görmemi istediğin şekilde göremem."

Jack ayağa kalktı, gözleri ateş saçıyordu,"Takım elbiseleri giyen benim, ressam kılığında olan sensin ama gerçek olan nedir biliyor musun? Tutucu olan sensin."

Stevie tokat yemiş gibi oldu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Dar görüşlü bir bakış açısı bu. Kendine çizdiğin yolda İsrar ediyorsun. Ne olmuş yani bazı hatalar yapmışsan. Benim hiç mi hatam yok. Hatalı şeyler olursa birlikte halletmeye çalışırız."

"Herhangi bir şeyi ispat için yüzüğe gerek yok."

"Belki ben gerek duyuyorum. Bunu hiç düşünmüşmüydün?"

Stevie ona baktı, kalbindeki kelebekler kalbini sıkıştırıyordu.

"Söyledim sana. Dün gece gerçekten etkilendim. Sheridan'ın evinde olmak. Sağa sola bakıp Charlie'yi özlemek... Arkadaşım oğlunu kaybetti, kızım erkek arkadaşını kaybetti. Yaşam çok kısa Stevie. Bunun farkında değil misin?"

Jack'in ses tonundan şoka giren Stevie, "Elbette farkındayım," dedi.

"Agatha'nın rüyalar hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Sheridan için söylendi onlar. Gavin'le ilişkilerini canlandırmak için."

"Belki canlandırılmaya ihtiyacı olan onlar değil."

"Ben seninle yaşıyorum Jack. Bebeğimiz olacak. Bizim teşvike ihtiyacımız yok."

Stevie'nin elini tutup onun önünde durarak, "Şimdi bir şey yapacağım," dedi. "Sana bir kez daha soracağım. O kadar."

"Bu bir ültimatom mu? Sana evet demezsem her şey bitecek mi?"

"Böyle demek istediğimi nasıl düşünürsün. Bizim ilişkimiz bitemez Stevie. Seni sonsuza dek seveceğim Stevi. Ama sana evlenme teklif etmekten bıktım. Havaalanına giden yolu yarılamıştım ki gelip sana sormam gerektiğini hissettim."

"Dönene kadar bekleyebilirdin."

Jack'in mavi gözleri yaşlarla doldu. Tekrar konuşana kadar birkaç saniye geçti."Peki ya bir şey olursa? Bana? Uçağa? Allah korusun sana? Her şey çok kırılgan ve değerli Stevie. Ben öldüğümde senin kocan olarak ölmek istiyorum. Lütfen bunun olacağından emin olmadan beni Londra'ya gönderme..."

Stevie Jack'in elini tutarak gözlerinin içine baktı. Bir saat önce burada olan Sheridan'ı, bu yıl çektiği acıları düşündü. Ağaçların arasından müzik sesi geliyordu ve bunun uçmayı öğrenmekle ilgili yeni bir şarkı olduğunu biliyordu Stevie. Aşağıya şövaleye baktı, ardıç kuşları uçmaya hazır durumdaydı. Göğsü kelebeklerle doluydu, uçuyorlar, kaburgalarına kadar giriyorlardı, Stevie ölüyormuş gibi hissetti.

Jack, gözleri hâlâ nemli ama güçlü bir sesle, "Stevie Moore" dedi. "Benimle evlenir misin?'

Stevie önce konuşamadı. Ağzını açtı, bir şeyler söylemek istedi ama sözler tıkanıp kaldı. Pencerenin dışında ağaçların arasında denizden gelen rüzgârın sesi duyuluyordu. Ama Stevie sahile baktığında bayrağın hiç kıpırdamadan durduğunu gördü. Orada hiç rüzgâr yoktu. Ama burada tepede Stevie'nin evinin önünde yaprakların sesi duyuluyordu.

Jack'e dümdüz baktı. Kelebekler uçup gitmişti.

Jack, "Stevie?" dedi.

Başıyla evet dediğini fark etti. Biliyordu - hep bilmişti böyle olacağını. Ama şimdi bildiği bir şey daha vardı - zamanı gelmişti.

Her zaman sevdiği adamın yüzüne bakarak "Evet," diye fısıldadı. "Evej Jack, seninle evlenirim."

BELONGS TO KAKOS TEAM

Nell genç adamı mezarlık boyunca, duvarın üzerinden ve tepenin yarısına kadar ayağı bir bitkiye takılıncaya kadar izledi. Topallayarak tepeyi çıktı ve sonra sahil deki yollar boyunca adını seslenerek ve gördüğü her kişide korku uyandırarak onu aradı. Hatta Mr. Belanger onu görüp durdurdu. Ona yanıldığını, aynı genç adamı kendisinin de gördüğünü ve aynı hatayı yaparak onu Charlie Rosslare sandığını anlattı.

Mr. Belanger, "Ama o değildi" dedi üzüntülü bir tavırla. "Bana yanıldığımı söyledi ve ben de ona bir ikizi olduğunu söyledim."

Nell ona teşekkür etti ama yanıldığını kabul etmiyordu. Kendi gözleriyle onun Charlie olduğunu görmüştü. Mr. Belanger Charlie orada çalıştığı sırada plajın ve cankurtaranların yöneticisi olsa da Charlie'yi onun kadar bilemezdi. Böylece genç adamı beklemek üzere mezarlığa geri döndü. Charlie onu görmüştü, elbette ki sesini de duymuştu, onu kendinden kaçıran her ne ise onu göz ardı edip elbette ki mezarlığa dönecekti. Çimenlerin üzerine uzandı, son günlerde olanları düşünmeye başladı. Gariplik, Gavin'in teknesinde internette Grup Cumberland'e bakmalarıyla başlamıştı. Resimlere bakarken daha çok grubun hayran kitlesinin resimlerini görmüştü. Arada kalabalık arasında çekilçn resimler de vardı. İşte Charlie'yi ilk orada gördü.

Resim bulanıktı. Gördüklerine inanamayarak, gözlerini kısarak bakmıştı.Yanılmış olması gerektiğini söylüyordu kendine. Gavin'in bilgisayar ekranı çizik çizikti, ve su çevresindeki her şeyin olduğu gibi o da küçük beyaz kristal parçacıklarıyla, ince bir tuz tabakasıyla kaplıydı. Biraz daha yaklaşıp fotoğrafa baktı ve Mr. Belanger gibi yanıldığını düşündü.

Onun gibi Charlie'nin bir ikizi olduğuna karar verdi. Belki doğumdan hemen sonra ayrı düştüğü bir kardeşi. Arka arkaya gerçek olması olanaksız açıklamalar getiriyordu aklına. Tarih 21 Aralık olarak açık seçik okunuyordu ve o tarihte birlikte olduklarını çok iyi biliyordu. Ama yazılar yanlış olabilirdi, web siteleri hatalarla doluydu.

Gavin çok hassas davranıyor, Charlie'nin yalan söylemiş

BELONGS TO KAKOS TEAM

olabileceğinden, hayatında bir başkası olabileceğinden kuşkulanıyordu. Nell bunu şiddetle reddetmişti ama şimdi burada yatarken ve biraz önce Charlie'yi görmüş olduğunu bilerek... başka ne düşünebilirdi?. Bedenini gömmüş olmalarına rağmen... aklını kaçırdığını düşünüyordu. Bir yanlışlık olabilip miydi? Nehir kenarında öldürülen bir başka çocuk olabilir miydi? Charlie hayatta olabilir miydi?

Hayır dedi kendi kendine. Charlie bunu ona...onlara asla yapmazdı. Asla. Bir başka açıklaması vardı. Charlie'nin o gece Nashville'de olmadığını nasıl yüreğinin derinliklerinde biliyorsa bunu da öyle biliyordu.

O gece, ölmeden önceki Aralık ayında Nell'le birlikte Hubbard's Point'deydiler. Bir ateş yakıp yağan kar altında birbirlerine sokuldular. Kışın yaşanabilecek en romantik gün dönümüydü ve Nell o günü asla unutamazdı.Böylece bir şey açığa çıkıyordu, resimdeki kişi kesinlikle Charlie Rosslare değildi.

Burada mezar başındaki Charlie'ydi. Nell onu görmekten ve kovalamaktan nefes nefese kalmıştı. Göz kapakları ağırlaş-tı, bedeni öyle yorgundu ki! Onsekiz yaşındaydı ve Charlie'yi istiyordu.

Aşkını istiyordu.

Agatha'nm düşlerin gerçekleşeceğine dair yaptığı büyüyü anımsadı. Gözlerini kapatıp Charlie'yle birlikte olmak istiyordu. Bugüne kadar onsuz geçirdiği günlere gecelere inanamı-yordu; sonsuzluk kavramını kabullenmek çok zordu. Ama artık buna inanması gerekmiyordu - Charlie dönmüştü.

Mezartaşmın olduğu toprağa yanağını bastırdı. Ağaçlarda kuşlar ötüyor, ardıç kuşlarının beyaz çam ağacının gölgesi tepeye düşüyordu. Nell ve Stevie bu kuşları kurtarmışlar, yuvayı ve yumurtaları annelerine teslim etmişlerdi.

Neden işte aynı noktada ikinci bir mucize yaşamasın? Charlie neden ona gelmesin? Nell Katolikti ve ailesi çok kiliseye gitmese de yeniden dirilişe inanıyordu. Charlie'nin kemiklerinin toprakta olduğunu bilse de bedeninin yükselip cennete gittiğine inanıyordu.

Onun hayaletini mi görmüştü acaba? Bu her şeyi açıklaya-

BELONGS TO KAKOS TEAM

bilirdi... Bugün erken saatte onun ruhu görmüştü. En sonunda hayatta değildi... bir hayaletti ve onu taciz etmeye gelmişti.

Gözyaşları toprağa ve çimlere akıyordu. Birden her şey yerli yerine oturdu. Cennet nasıl onların sahip olduklarından daha iyi bir yer olabilirdi? Birbirlerini çok seviyorlardı; Nell her zaman babamın Stevie'yi sevdiği gibi beni sevecek birini bulabilir miyim diye düşünürdü ve buldu, bu kişi Charlie'ydi. Ve elbette geri gelecekti...

Tam burada bekleyecekti ve Charlie onu nerede bulacağını bilecekti. Uyanık kalmalıydı, böylece hep tetikte olacak onu kaçırmayacaktı. Uyku üzerine çökerken göz kapakları iyice ağırlaştı. Düşünceler, Charlie'yle ilgili rasgele düşünceler kafasından gelip geçti. Gavin'in bilgisayarındaki resimleri düşündü. Onu rahatsız eden bir şey vardı bu resimlerde, Charlie'nin benzeri değildi bu, başka bir şeydi ama neydi?

Diğer resimlerden biri.. .sanki görüyordu... grup karelerinden biri. Cumberland, Box Turtles, hangi grup? Ne fark ederdi? Nell biraz önce Charlie'yi gördüğüne göre gruptan birisi kimin umurunda olabilirdi?

rüzgâr ağaçların arasından esiyordu, uzun kavakların, ardıçların, beyaz-çamların arasından Nell'e fısıldıyordu, Nell parmaklarıyla Charlie'nin mezarına ulaşmaya çalıştı - meleğe, gitarın tellerine, Charlie'nin doğum ve ölüm tarihlerine- ve ayık kalmak ve hazır olmak için defalarca adını fısıldadı.

BELONGS TO KAOS TEAM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Genç adam bacağındaki kesiği yıkamak için kapısını kırıp girdiği evin banyosundaydı, yarası çok derindi, canı acıyordu. Fakat duyu organlarının çoğu yaklaşmakta olabilecek bir sese karşı uyanıktı. Ev sahibinin havlularını kan lekesiyle kirletmek istemediği yaraya sürdü. Yara bantları onun yarasına göre çok küçüktü. Yarayı açık bıraktı.

Evin çevresinde yürüyerek nerede olduğunu ve sonra ne yapması gerektiğini kestirmek istedi. Önce ev sahipleri gelinceye kadar ne kadar zamanı olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Çevresine bakınca evin emekli bir çifte ait olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Çok belirgin birkaç ipucu vardı; köşede bir sallanan koltuk, önünde yün terlikler. Bir sürü resim, beyaz saçlı bir çiftin çevresinde çocuklar, torunlar... masanın üzerinde plastik bir pil kutusu, sizi bir hafta idare eden yedi-günlük türünden. Kuponlar biriktirilmiş, peçete mandalıyla tutturulmuş -büyük bir olasılıkla bir çocuk tarafından yapılmış el işi bir mandaldı bu. Tahta üzerine yapıştırılmış makarna ve denizkabukları an-

neanne kavramını çağrıştırıyordu. Duygularını karıştırmadan bunları izledi; kayıtsız kalmalı, kendini insani duygulara kaptırmamalıydı, yapılacak çok şey vardı.

Bu koşullarda burada kalmak istemiyordu aslında. Bir eve böyle zorla girmeyeli epey bir zaman geçmişti. Son zamanlarda böyle bir şeye gerek olmamıştı. Gereksinimleri, en azından maddi gereksinimleri karşılanıyordu. Ama şu anda Hubbard's Point'e yakın olmalıydı. Aslında olabildiğince çabuk kaçmak istemişti ama Nelli ne kadar fazla düşünürse o kadar kalmak istiyordu - hiç olmazsa bir süre daha kalmalıydı.

Telefonun yanında duvarda bir takvim asılıydı. Fotoshopla kendin yap türünden bir takvimdi, sayfalarında her ay için bir aile resmi vardı. Ağustos ayına bakınca salonda bulunan bir resimdeki insanlara benzeyen kişilerin bulunduğu bir fotoğraf karesi vardı.

Günlerin üzerinden geçti ve istediği şeyi buldu; geçen pazartesinin üzerinde Billy'de diye yazıyordu sonra uzun titrek bir çizgi ve bir ok İşçi Bayramına kadar gidiyordu. Aynı titrek el uçuş bilgilerini de yazmıştı. Chicago'ya uçmuşlardı; İşçi Bayramında gece 6:30 da Bradley'e geleceklerdi...

Neden bu ihtiyarlar yazın ortasında cennet gibi Hubbard's Point'i bırakıp her kimse bu Billy'i görmeye giderler? Emeklilik diye düşündü. İstediğiniz şeyi istediğiniz zaman yapmanız için bolca zaman veriyor size. Müzik piyasasındaki sanatçılar gibi, onlardan da emekli olanlar kendi planlarını yapabilirler. Billy kimdi acaba? Herhalde oğulları. Belki de "Büyükanne" peçete tutacağını yapan çocuğun babasıydı. Belki de aile res-mindeki otuzbilmemkaç yaşındaki kel adam. Ağustosun sıcağında onbeş gün Chicago'ya onu görmeye gidecek kadar sevdikleri biri.

Onbeş gün önce Chicago'daydı. Turne için oraya, Ann Arbor, Detroit ve Milwaukee'ye gitmişti. Müthiş sıcaktı, kaldırımlardan duman çıkıyordu sanki Windy City'de bile rüzgârın eseri yoktu. Çok sevdikleri birini görmeye gitmiyorlarsa bu insanlar neden bu sıcakta oralara giderler? Çok sevdikleri biri.

Bu sözcükler sahte geliyordu ona. Yükek sesle aşk de

mek ve hatta onu düşünmek bile ona yalan geliyordu. Sanki filmlerde ya da tebrik kartlarında geçen bir sözcüktü bu. Lisa'yla bunu yaşadığına kendini inandırmak istedi ama yaşananları düşününce buna da olanak kalmıyordu. Bu aileye de zarar veriyordu, yakalanırsa alay konusu olur ve kasabayı terk ederdi. Evi terk ederdi.

Sonra hatırladı. Bu onun evi değildi

Aç ve yorgundu. Buzdolabına yürüyerek içinde ne var ne yok baktı. Ev sahipleri dikkatli insanlardı anlaşılan, süt, ekmek gibi bozulacak hiçbir şey bırakmamışlardı. Bu yüzden gazetelere, gazete göndermesinler diye haber vermeyişlerine şaşırdı. Hem boşuna para vermemiş olurlar hem de evde olmadıkları anlaşılmamış olurdu.

Rafları taradı, kavanozlarda turşu, hardal, mayonez, büyük şişe Cola ve zencefilli içecekler, bir paket evde dilimlenmiş Amerikan peyniri, büyük bir kavanoz yerfıstıklı tereyağ, küçük kavanozlarda ev yapımı üzüm reçeli vardı.

Bütün gün yememişti, akşam Philedelphia dışındaki motelden çıktığından beri - Nashville'den çıktıktan sonra yolun dörtte üçü - bu peynir çok iyi gelebilirdi ama almayacaktı.

Hava kararıktan sonra arabasına gidecek, sonra markete gidip alışveriş edecekti. Zaman geçmeden pencereyi ölçüp kırdığı camı onaracaktı. Evlerine zorla girdiği insanlar için pek vicdanının sesini dinlememişti şimdiye kadar ama insanlar değişiyordu. Gerçekten değişiyordu. Anlamsız bir şeydi belki ama bu insanların yiyeceklerini yemeyecekti. Mutfak tezgâhından bir zarf alarak ismi kontrol etti: Herbert Martin.

Evin etrafında dolaşarak gölgeliklerin indirilmiş olup olmadığına baktı. Koyu yeşildi gölgelikler, zamanla yıpranmıştı - ikinci dünya savaşından kalma düşman uçaklarından ve gemilerinden korunmak için kullanılanlardan. Mrs. Martin gibi birisi halılarının ve eşyalarının güneşten solmasını istemezdi mutlaka. Her şey yolundaydı. Orada kaldığı sürece kimse içeriyi göremezdi, o süre birkaç günden fazla olmayacaktı zaten.

Nell'i görünceye kadar.

Belki onunla konuşuncaya kadar.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Nell uyudu ve öyle gerçek bir rüya gördü ki uyanık olduğunu sandı. Hava kararıyordu, kuru otlar yanağına battı. Ağaçların arasında ve mezarlık duvarlarının etrafında ateşböcekleri uçuşuyordu. Arka üstü yatmış gökyüzüne doğru uzanan dalları seyrediyordu. Ağaçların arasından koyu mavi gökyüzünde yıldızları görüyordu

Susamıştı ve uykuda olmasına rağmen gene o tulumbadan su içmek istediğini biliyordu. Gerilerek arkadan Charlie'nin mezarına ulaşmaya çalıştı. Ama mezar taşı yerine bir bacak ve bez bir pabuç vardı. Zıpladı yerinden ama güçlü kollar onu tekrar yere yatırdı.

Ses, "Şşş!" dedi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Damarlarından akan kanı hissedebliyordu, korkuyordu ve şaşkındı. Saat kaçtı - Ne kadar zaman uyumuştu? Hâlâ rüya mı görüyordu? Dokunuşları öyle hafifti ki, sanki elleri somut değildi. Ama onu yere doğru öyle yumuşak br güçle bırakmıştı ki sanki bu güç ellerinde değil daha derinlerden geliyordu.

"Seni rüyamda gördüm," dedi Nell, sesi kurbağa gibi çıkmıştı.

"Ben seni her zaman rüyamda görüyorum," dedi ve hayalet elleriyle onun saçlarını, yanaklarını okşadı. Yarı döndü, mezarına dayanmış Charlie'yi gördü.

Onu öptü, dudakları aralandı, ve Nell birleşmenin en yüksek noktasındaki şoku yaşadı - o hem oradaydı, hem değildi. Elleri onun ellerini, bileklerini, kollarını tutmaya çalıştı ama tutamadı. Buhardı, havada bir şekildi.

Döndü, onun önünde diz çöktü. Eski bir mavi tişört giyiyordu, Nell'in çok iyi tanıdığı bir tişört, üzerinde beyaz harflerle Hubbard's Point. Elini onun kalbine götürdü, ona dokunmak istiyordu. Ama eli boşluktan geçip mezar taşına dokundu. Gözlerinin içine baktı. Çok berrak ve parlaktı ama şimdiye dek gördüğü en büyük acıyla doluydu. Sonra gerçeği gördü.

O ölmüştü ve bu da bir düştü. Kendini toparladı, bir hayaletin önünde eğilmiş, bir hayaletle göz gözeydi, derin bir uykuda olduğunu bilmesine rağmen gerçeği orada bulma umuduyla derin derin gözlerine baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha önce benden kaçtın... Üzerinde bu tişört de yoktu üstelik..."

Konuşmadı ama onu alnından, gözkapaklarından, kirpiklernden öptü. Öpüşleri fısıldar gibiydi.

"Ben değildim..." Konuşuyor muydu? Yoksa sesi her zaman olduğu gibi Nell'in kafasında mıydı?"

"Sendin... Gördüm... ve kaçtın. Benden kaçtığına inanamadım."

"Biliyorsun değil mi? O tıpkı bana benziyor."

Nell'in bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki! Vücudu titriyordu. Neye inanacağını bilmemek ne kadar korkunçtu. Kendisiyle mücadele ediyordu, kendi düşünceleriyle, Gavin'in ortaya attığı korkunç ihtimallerle.

Nell, "Daha önce birbirimizden hiçbir şey gizlememiştik" dedi.

"Ölüm sırlarla dolu," dedi. "Uzun kalamayacağım. Ama bana bazı şeyler fısıldadın. Adımı söyleyerek burada uyuyup kaldın. Beni çağırdı bunlar..."

Nell onu tutmaya çalışarak nefes nefese, "Seni seviyorum" dedi. Onu yakalayabilse, ona dokunabilecek bir yol bulsa, gitmeyecekti, Nell onu bırakmayacaktı.

Nell'e doğru uzandı, onu öptü ve rüyasında Nell bunu hissetti. Onun bedeninde ve kollarında eridi, ateş yavaş yavaş sönüyordu. İçi eriyor onun bedenine karışıyor ve onun bir parçası oluyordu. Nell sürdürmeye çalıştı bu durumu ama gene hiçbir şey yoktu - sanki buhardı kucakladığı. Onun siluetini gördü, başını, bedenini, güçlü omuzlarını - erimekteydiler.

"Beni bırakma," diye yalvardı. "Ne yapmam gerekiyor söyle."

"Sadece bana benziyor," diye fısıldadı. "Sadece bana benziyor."

Sonra onu öptü, bu dünyada veya başka bir dünyadaki en uzun, en tatlı öpücüktü bu ve sonra kayboldu.

Nell fırlayıp oturdu. Mezarlık karanlık ve tenhaydı. Cırcır böcekleri ötüyor, yarasalar ve gece kuşları pervanelerin peşinde ağaçların arasında dolaşıyordu. Gözlerini oğuşturarak uy-

kuşunu dağıtmaya çalıştı ve rüya gördüğünü anladı, sadece bir rüyaydı.

Kafası çok karışmıştı, delirecek gibiydi. Ölüm sırlarla doludur.

Karşısında düşünebileceği iki şey vardı - Charlie rüyasında bir hayalet ya da Charlie yaşıyor ve ondan kaçıyor. Her ikisi de kalbini kırıyor, onu çaresiz bırakıyordu. Çevresinde gece kuşları dönüp dururken, yarasaların ve pervanelerin kanatları başının üzerinde mırıldanarak uçuyordu.

O sırada bir araba motorunun çalıştığını duydu. Araba plaj personelinin kullandığı bakım bölümüne parkedilmişti ve şimdi Nell onun farlarını görebiliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama Nell onun olduıunu biliyordu,

Otların üzerinden birden kalktı, koşmaya başladı. O manevra yaparken ağaçların arkasına saklanıp emin olmak istedi. Araba yolunun girişinde durarak iki tarafı da kolluyordu. Profilini gördü ve kalbi delice atmaya başladı, Charlie'ydi. Onu görmeyi çılgınca istese de rüyasındaki sözler kafasında yankılanıyordu... sadece bana benziyor... Sadece bana benziyor.

Tyler plaj kamyonunun anahtarını sağ ön çamurluğun içinde magnetik bir kutu içinde saklardı. Nell oraya baktı, anahtarı buldu ve kamyona tırmandı. Ayaklan çıplaktı, ehliyetini evde bırakmıştı ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Motoru çalıştırıp yola çıktı

Onbeş dakika sonra A+P'deydiler. Baştan Nell pek ayık olmasa da şimdi eskisi kadar kendindeydi. Direksiyonun arkasına saklanarak onu arabadan çıkarken ve uzun adımlarla markete doğru ilerlerken izledi. Arabanın yanından geçerken plakasına baktı - Tennessee plakalıydı. Nashville diye düşündü.

Karşı kaldırımda park ederek markete koştu. Ekmek pasta reyonunda sepetine ekmek yığarken geri çekilerek onu izledi. Süt, peynir, dilimlenmiş Bologna ve bir kutu fıstık aldı. Bir kutu fasulye alırken Nell onun yüzünü inceledi.

Florans ışığında onu izlerken o sözleri yeniden duydu... Sadece bana benziyor. Charlie değildi, kesinlikle değildi. Yüzünün şekli aynıydı, duruşu da öyle uzun boyluydu ama

BELONGS TO KAVOS TEAM

omurgasında hafif bir eğrilik vardı, sanki odadaki en uzun boylu çocuk olmak istemiyordu. Charlie'nin hatları çok düzgün, yontu gibiyken bu adamın yüzü daha yuvarlak, daha yumuşaktı. Biraz daha topluydu ve hareketlerinde zerafet yoktu.

Nell onu marketten çıkınca biraz daha izlemek istedi. Ama bir anda frenleri tutmaz oldu, kendini tezgahların arasındaki yola attı, kendine hakim olamıyordu, doğru adamın üstüne giderek göğsünü yumruklamaya başladı.

Adam şoka girerek, "Hey!"dedi.

Nell, gömleğini tutup onu çekiştirerek, "Kimsin sen?" dedi. "Ne istiyorsun?"

"Aman Tanrım, bırak beni" dedi. "Neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Doğru," dedi onu iterek, "Yanılmışım."

"Evet, öyle olmuş," dedi.

"Gene dene. Bay Bedanger'i aldatabilirsin ama beni değil. Tepeye kadar seni izledim, hatırlıyor musun? Bacağını yaraladığını gördüm." Kızgınlıkla bacağına baktı, bir tekme de o atmak istiyordu.

"Yemin ederim. Beni bir başkasıyla karıştırıyorsunuz."

"Charlie" dedi.

Kız namına utanıyormuş gibi yüzü kızarmaya başlamıştı, "Ne dediğinizi anlamıyorum."

"Charlie Rosslare. Sizi onunla karıştırdım."

"Özür dilerim o olmadığım için."

"Değilsiniz ama onun mezarındaydınız."

"Bak kızım," dedi sepeti yere koyup geri adım atarak."Se-nin kafan çok karışık. Yemin ederim durumuna üzüldüm. Üzgün olduğunu anlıyorum, sana yardım etmek isterdim. Ama..."

Birden başı döndü, aynı o çiftin Charlie ve kendinin paraflarının yazılı olduğu masaya oturduklarında olduğu gibi. Aklını mı kaçınyordu? Biraz önce Charlie'yi rüyasında görmüştü, bu da mı bir düştü? A+P florans ışıkları ve her şey ve Charli-e'ye pek çok benzeyen bir genç adam. Düşecek gibi oldu. Adamın onu dirseğinden yakaladığını hissetti.

"Hey," dedi. "İyi misin?"

"Pek iyi değilim."

"Oturmak ister misin?"

Nell çevresine baktı, tahıl standlannın ortasındaydılar. Sağdan soldan insanlar market arabalarını iterek geçiyor, onlara bakıyordu. Genç adam onu kolundan tutarak marketin ön kısmına götürdü. Otomatik kapıya gelmeden önce sepetini yere bırakıp Nell'le birlikte dışarı çıktı.

Klimalı yerden çıkınca hava nemli ve sıkıntılı geldi. Nell'in başı dönüyordu. Park yerinin turuncu ışıklarının önünde pervaneler vardı. Nell genç adamın yüzüne baktı. Gözler Charlie'nin gözleriydi. Burada, çok parlak ışıklar olmadan kendini iyice çıldırmış hissetti. İsmini fısıldadığını duydu.

Genç adam onu hafifçe sarsarak, "Bunu yapmayı bırak," dedi. "Ben o değilim."

"Ama sen..."

"Benim adım Jeff..."

"Hayır...sen... "

Genç adam onu susturarak, "Seninki ne?" diye sordu.

"Nell."

"Tanıştığımıza memnun oldum Nell," dedi ve Nell sözcüğünü söylerken sesi titredi. Nell nedenini bilmiyordu ama genç adam duygu doluydu ve buna bir son vermeliydi. Başka tarafa, park yerlerini ayıran ışıklara baktı.

Nell, "Neler olduğunu bana anlatır mısınız?" dedi.

Genç adam, "Böyle olmasını istemezdim" dedi. "Seni bulmak istedim ve... konuşmak."

"Beni tanıyor musun?"

"Seni biliyorum."

"Ama nasıl?"

"Kardeşim anlattı. Senden söz ederdi."

"Kardeşin mi?" dedi. Kalbi gümbür gümbür çarparken alacağı cevabı biliyordu. Charlie'nin rüyasında anlatmaya çalıştığı buydu demek.

"Charlie," dedi. "Charlie benim kardeşimdi."

Sonra Nell onun bir daha kaçmayacağına emin oldu. Jeff

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

markete girip eşyalarını aldı. Nerede kaldığını Nell bilsin istemiyordu, o yüzden kasabada bir handa kaldığını söyledi. Nell hangisi olduğunu tahmin etti, herkesin kendi yemeğini bişirebildiği Rewick Hanı dedi Jeff de bunu onayladı. Dürüst insanlara yalan söylemek çok kolaydı. Pek çok kereler yalanınızı yakalamış olsalar da gene yalan söylediğinize ihtimal vermezler. Sanki yalanlara inanmıyor gibidirler.

Jeff, Nell'e yalan söylerken onun inanmak istediği şeye, yani Jeff in iyi biri olduğuna inanmaya başlamasından gurur duymuyordu... Bunu gözlerinde görebiliyordu, Charlie'nin kan bağıyla bağlı olduğu birinin yanında olmak gözlerinde ve teninde bir parıltı oluşturuyordu.

İkili bir karavanla Jeff in kasabada gördüğü tek spot ışığına kadar gittiler. Neyse ki Jeff Nell'i izliyordu aksi halde sözüm ona^yaşadıgı hanı asla bulamazdı. Bir daire çizdiler ve beyaz kolonların üzerinde sarı bir koloni binasının önünde durdular. Jeff içerde ve arkada bir bar olduğunu gördü. Ama onlar nehre doğru yürüdüler.

Nehrin iki kenarında rustik banklar dizilmişti. Nell birine oturunca Jack de yanına oturdu. Nell güzeldi ve sinirli görünüyordu. Uzun koyu renk saçlarını arkaya attı ve Jeff her bir ayrıntısını zihnine kaydederek onu seyretmekte olduğunu fark etti. Charlie'ye bu büyük benzerliği karşısında onun neler hissedebileceğini tahmin edebilirdi.

Jeff Charlie'yle karşılaşmanın aynaya bakmak gibi olduğunu biliyordu.

Nell, "Charlie üvey kardeşleri olduğunu biliyordu," dedi. "Babasının Sheridan'la evlenmeden önce başka annelerden çocukları olduğunu söylemişti."

"Öyle... üç çocuğu var... yani... vardı."

"Diğeri kim?"

"Adı Clint. Onu pek tanımıyorum. California'da yaşadı hep, hâlâ orada..."

"Charlie seni tanır mı... yani tanıdı mı?" Güzel dudaklarının titreyip sarkmasından Jeff bu sorunun çok hassas bir noktadan çıkıp geldiğini anladı.

"Hayır. Birbirimizi pek tanıdığımız söylenemez. Hayır, pek fazla tanışmıyoruz."

"Seninle hiç karşılaştı mı?"

Jeff, bu soruya yalanla karşılık veremeyeceğini hissederek, "Evet" dedi. "Benimle karşılaştı."

Nell, "Bu onu çok mutlu etmiştir," diye fısıldadı. Omuzları titremeye başladı, ağlıyordu.

Jeff, ona yardım edemediğinin farkında olarak, "Nell," dedi. "Neden ağlıyorsun?"

"Birbirimiz hakkında her şeyi bildiğimizi sanıyordum" diye hıçkırdı. "Bana her şeyi söylediğini sanıyordum... sırları olacağı hiç aklıma gelmemişti."

Jeff, onun yüzünü narin ellerine gömüp ağlaması karışısında felç olmuş gibi duruyordu. Onun saçını geriye atmak, yanağına dokunmak istedi ama yapamadı.

"Bir kardeşi olduğunu bilmek kadar önemli... Bunu bana nasıl söylemez?

Jeff, "Söyledegim gibi," dedi. "Birbirimizi pek tanımıyorduk. Belki tanımamız gerekirdi ama hiç fırsatımız olmadı... Sana söylemeliydi Nell."

"Daha çok vaktimiz olsaydı söyler miydi?"

"Elbette."

Nell mantıklı bir şeymiş gibi bu sözleri başını eğerek onayladı. Jeff, ellerinin tersiyle gözlerini sildiğini gördü. Yavaş savaş akan karanlık sulara baktı. Kıyıların ötesinde çalılar, sulara akseden yıldızlar, küçük daireler, kabarcıklar, biraz derinde yüzen balıklar gördü, nehir bendinin çevresinde bir kurbağa viyakladı.

"Ne zaman o seninle... sen onunla... buluştunuz?"

"Şey," dedi dikkatlice. Hata yapmak istemiyordu. "Biliyorsun bir zamanlar babamızı tanımak için çaba harcıyordu."

"Biliyorum."

"İşte bu vesileyle oldu. Babam bizi tanıştırdı."

"Ne zaman? Nerede?"

"New York'ta. Charlie üniversiteye geldikten hemen sonra. Randy Charlie'nin annesinin ona neler hissettiğini bildiği için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buralarda Connecticut'da buluşmamızı istemedi. Orada buluşmak iyi bir fikir gibiydi."

"Annesinin iyi bir nedeni vardı," dedi Jeff e dikkatle bakarak.

"Biliyorum," dedi Jeff. "Annemin de öyle. Randy ben yetişirken iyi bir baba modeli değildi... Sanırım Charlie için de öyleydi."

"Hiç kuşkun olmasın."

"Ama Randy şimdi çok değişti. Küçükken yanımızda olmadığı için çok pişman. Birkaç sene önce bir kalp krizi geçirmiş ve bu ona hayatta neyin önemli olduğunu öğretmiş..."

"Çocuklarının yanında olmak?"

Jeff başıyla onayladı.

"Ama değildi. Charlie'nin yanında olmadı. Zaman geçtikçe Charlie babasına karşı olmaya başladı. Çocuklarının yanına olmayan babalar için bir belgesel film yapmaya kalkmıştı.

Jeff kısa bir kızgınlık nöbeti geçirdi. Nell Randy'i tanımıyordu ... kendine neler yaptığını ve kendi hataları yüzünden ne kadar acı çektiğini bilmiyordu tıpkı şimdi Jeff in çektiği acılar gibi. Ama hemen sakinleşti. Yeteri kadar bilmiyordu. Bunun için onu affedebilirdi tıpkı artık geçerli olmayan şeyler için film yaptığı için Charlie'yi affettiği gibi.

Jeff, "Randy'nin bizi üzdüğünü ilk itiraf eden Charlie olacaktı. Ama Randy artık öyle değil. Kalp krizi onu çok değiştirdi, ışığı görmesine neden oldu."

"Tamam. Sen öyle diyorsan. Charlie böyle düşünür müydü bilmiyorum."

Jeff yalanı durduramıyarak, "Ama öyle düşündü" dedi.

"Sanki bunu aranızda konuşmuş gibi söylüyorsun."

"Tam olarak değil. Fazla konuşmadık. Ama çok sıcak davranıyordu Charlie ona karşı... bana karşı."

"Sen ne kadar zamandır Randy'nin haya tındasın?"

"Üç yıldır...Üç. Benimle ilk temas ettiğinde yirmi iki yaşındaydım. . .Bazı sürtüşmelerimiz oldu ama..."

Durdu, düşündü, "Gene de insanın babası olması başka bir şey. Adımı bile değiştirip onun adını aldım."

"Adını mı değiştirdin?"

"Öyle." Sonra annesini ve onun tepkisini düşünerek içinde bir acı hissetti. "Onun adını aldım - Quilf. Jeff QuüTim ben.

Jeff bunu duyduğunda Charlie'nin tepkisini anımsadı. Hafızası şarj olunca kalbi çarpmaya başladı ama Nell'e belli etmedi. Nell'le nehir kıyısında bir bankta oturmakta olduğunu kendine hatırlatarak sakinleşti. Kolları birbirine değmekteydi ve Nell'in gözlerine sanki sormak istediği tüm soruların yanıtı ondaymış gibi büyük bir ihtiyaç ve güvenle bakıyordu. Jeff doğru davranabilirse her şeyin ikisi için iyi olabileceğini düşündü.

"Neden kaçıyordun?" diye sordu Nell.

"Söyledim ya...Seni görmek istiyordum ama hazır değildim." Nehrin iki yanındaki yabani otlara bakarak yutkundu. "Kardeşimin mezarını ziyaret etmeye ihtiyacım vardı. Sadece...onu bu kadar az bir zaman tanıyıp hemen kaybetmek. .. İnanılır gibi değil."

"Biliyorum."

"Senden söz etti. Garipti. Nell'in yeşil gözlerinin içine baktı sanki yıllardır bu gözlere bakıyor gibiydi. "Başımı kaldırdım ve seni gördüm sanki seni yıllardır tanıyor gibiydim. Kendimi tanıtacaktım ki onun adını söyledin."

"Charlie..."

Jeff başıyla onayladı. "Biraz korktum..."

"Anlayabiliyorum...Ben de korktum..."

"Birbirimize çok benzediğimizi biliyorum. Onu ilk gördüğümde.. . uff... Sonra baktım ki birçok açıdan çok benziyoruz. Ve sen beni onun adıyla çağırınca..."

"Sarsıldın."

"En azından öyle diyebiliriz."

"Hâlâ bana senden bahsetmediğine inanamıyorum." Derin bir of çekti sonra başını kaldırıp Jeff e baktı."

"Tanrım bunu benden sakladıysa... belki sakladığı başka şeyler de vardır."

Jeff sessizce, "Ben öyle düşünmüyorum Nell," dedi.

"Buseydin bana söyler miydin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jeff başını eğerek onayladı.

Nell, "...Bir bir kız var... " dedi. "Tanıştıklarını sanmıyorum. Ama mümkün. Belki de tanışmışlardır. Birisi... yani şu adam... Gavin aralarında bir şeyler olabileceğini düşünüyor. Charlie ve o kızın arasında..."

"Adı ne?"

Nell onun gözlerinin içine bakarak, "Cumberland'ın basçısı," dedi.

Jeff alçak sesle, "Lisa Marie Langton," Kızın yüzündeki şok ifadesini görünce onun bu yanıtından evet - aralarında bir şeyler vardı anlamı çıkarttığını anladı. Jeff bu düşünceyle dondu kaldı.

Nell nefesini tutup geri çekildi. Onun yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştığını hissediyordu. Gözlerindeki ifadeden Charlie'nin elini Lisa'nın beline dolamış bir fotoğrafı olduğunu saklamaya çalıştığı anlamını çıkarıyordu.

Hepsi bir arada on dakikalık bir tanışma anları vardı, çok masum, çok coşkulu bir andı. Jeff o anı hatırlayarak gözleri kapalı, olduğu yerde öne geriye sallanıyordu.

Markette yaptığı gibi gömleğinden tutmuş çekiştirerek, "Nedir anlat," dedi. "Neler oldu. Bana Charlie'yle o kız arasında hiçbir şey olmadığını söyle. Ben Charlie'yi tanırım, bana böyle şeyler yapmayacağını bilirim."

Jeff ona tüm öyküyü anlatmak istedi ama yapamadı. Bu Nell'i yıkar, kendisini harap ederdi. Böylece yalnızca gözlerini kapadı, başını ellerinin arasında aldı ve inledi.

Bu Nell'in dayanabileceğinin ötesi bir durumdu. Jeff ona ne söymeye hazırlanıyorsa Nell bunu duymaya hazır değildi. Kalktı, Inn's Lawn boyunca çıplak ayak koştu, Jeff kamyonu çalıştırdığını ve uzaklaştığını duydu.

Nell Jeff in bu handa, kulübelerden birinde kaldığını sanıyordu. Ama öyle değildi elbette, böylece Jeff arabasına atladı ve Nell'i arkadan izlemeye başladı. Aynadan baksa onu görecekti Nell. Jeffin gözlerini görmüştü, Charlie'nin gözleriydi. Öyküsünü bitirmediğini biliyordu, hâlâ ona söylemek istediği bir şeyler vardı ama hiçbiri Lisa'yla ilgili değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve Jeff kızın anlattıklarıyla ilgili takvimi iyice incelememesini diliyordu. Daha tanışmadan ilgi duyduğu bu kıza söylediği birkaç yalandan birini yakalamasından korkuyordu.Jeff Nell'e çok ilgi duyuyordu. Kardeşi Nell'i seviyordu. Her şeye rağmen Jeff i ilgilendiren buydu.

Sheridan salonda oturmuş pencereden gelen hafif rüzgâra karşı gitarının tellerine dokunuyordu. Beyaz perdeler denizden gelen rüzgârla hayaletler gibi kıpırdıyordu. Karşı sahile bakınca Gavin'in teknesinde ışıklar gördü. Sheridan Stevie'nin resmi ve ayrılıkla ilgili sözleri üzerine yeni bir şarkı yazıyordu. Kıtaları, koro kısmını yazmıştı, geçiş bölümüne gelmişti ki dışarıdan sesler duydu.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Kimse cevap vermedi. Başı karıncalanmaya başladı, geriye döndü ve camın arkasında bir gölge gördü. Hayal mi görüyordu yoksa dışarıda gerçekten biri mi vardı? Bir gece önceden beri ailenin çepeçevre dönüş büyüsünü hissediyordu. Büyükannesi büyü mevsimliktir derdi, sonbaharda kaybolur, kışın saklanır, baharda yenilenir, yazın güçlenirdi.

Gitarı hâlâ elinde mutfağa yürüdü, pencereden arka bahçeye baktı. Yaz tomurcuklarla dolup taşıyordu, hava yasemin, gül, çam ve tuz kokuyordu. Yaz melteminin saçlarının arasında dolaştığını hissetti ve bir yürüyüş yapmak istedi. Ama tekrar titredi ve olduğu yerde kaldı, birisi kendisini izliyor gibi bir hisse kapılmıştı.

Kapıda durduğunda sahilden yukarı doğru yürüyen ayak sesleri duydu. Birisi aceleyle ona doğru yalaşmaktaydı. Sheridan orada durdu, yürüyen kişinin köşeyi dönerek kendisine doğru gelmesini bekledi. Gittikçe gerilmekteyken Gavin'i görünce derin bir oh çekti ama hâlâ gözetlenme hissini üzerinde taşıyordu.

"Biriyle karşılaştın mı?" diye sordu.

"Hayır. Neden?"

"Sanki birisi vardı burada" derken karanlık yola bakıyordu. Sonra başını Gavin'e çevirip tebessüm etti, "Merhaba."

"Merhaba. Işıklarım gördüm."

"Ben de senin ışıklarını gördüm."

"Gelip iyi geceler dilemek istedim."

Sheridan gülümsedi, içeri girsin diye arka kapıyı açtı. Gavin'in üzerinde kot ve siyah bir tişört vardı. Mutfak lambasının gölgesinde onu öyle görünce Sheridan yirmi yıl önceyi anımsadı ve anılar içinde orada öylece kalakaldı.

Gavin, "Bu gece Stevie'yi gördün mü?" diye sordu.

Sheridan, bebekle ilgili bir şey olabileceğini düşünerek endişelendi, "Hayır ama öğleden sonra ziyaretine gittim. Neden? İyi, öyle değil mi?"

"lyi,iyi. İyiden de iyi."

"O halde?"

"Biraz önce sahilde rasladım. İlk duyan sen ol istiyormuş, benden sana söylememi istedi... Beni o gönderdi."

"Ne olmuş?"

"Jack'le evleniyorlarmış.

Sheridan daha önce Stevie'yle aralarında geçen konuşmayı hatırlayarak, "Çok iyi" dedi. "Fikrini çabuk değiştirdi. Ziyaretimle seni gördüğü ana kadar arada neler oldu çok merak ediyorum."

"Sanırım Jack onunla değiik bir şekilde konuşmuş. Sanırım Stevie de onu farklı dinlemiş bu kez." Sustu, Sheridan'm gözlerinin içine baktı.

"İnsanlar fikir değiştirebilirler."

Gavin ona bakarak, "Ben de buna güveniyorum" dedi. Bakışlarının yoğunluğundan bunalan Sheridan bir adım geri attı. Birden kollarını göğsünde çapraz yaptı, yere, ayaklarına bakarak kendini korumaya aldı., Gavin biraz yaklaştı, Sheridan'm kalbi hızlı hızlı atmaya başladı, "Hayır Gavin yapma," dedi.

"Sheridan bak bana."

Sheridan başını eğmiş sallıyordu. Gavin o kadar yakınındaydı ki teninin sıcaklığını duyuyordu. Omuzuna dokundu, elini kolunu okşayarak aşağı indirdi. Sheridan nefes almakta zorlanıyordu.

"Simdi kendin söyledin," dedi. '^İnsanlar fikir değiştirirler."

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Bizim için mümkün değil. Biz ilişkimizi tükettik."

"Öyle ama şimdi yeniden oluşturuyoruz."

Sözleri kalbinin kapılarını açtı. Ona bakmak istemiyordu ama elinde değildi. Gavin'in gözleri ışığı yansıtarak parlıyordu. Sheridan ciddi bir yüzle onun kendisine bakışını izliyordu. Gavin de kendisi kadar pişman görünüyordu. Bir şey söylemek, o anın duygusallığına uygun davranmak istiyor ama hiçbir şey yapamıyordu.

Gavin onun yüzünü elleri arasına alıp öperken, "Bunu dün geceden beri yapmak istiyorum" dedi. Geri çekilebileceğini biliyordu ama aksine parmaklarının ucunda onun boyuna yetişmeye çalışıyordu. Gavin'in bedeni kendi bedenine iyice baskı yapıyor, o da karşılık veriyordu. Dudakları onun dudaklarının üzerindeydi, Gavin diliyle onun dilini yakaladı ve her şey kararardı.

Birbirlerinden ayrılmayarak salona geçtiler. Sheridan iki kişilik kanepeye oturabilmeleri için gitarını kenara itti. Gene öpüştüler ve Sheridan ona sokuldu. Bedeni öyle sertti, göğsü taş gibiydi. Sheridan'ı sıkı sıkı tutuyordu. Dokunuşları yumuşak değildi, ona sıkı sıkı sarılmıştı ama gene de Sheridan'a dünyanın en yumuşak ve hafif dokunuşları gibi geliyordu.

Öpüşürlerken ona bakmak için Sheridan gözlerini açtı. Belki bunların gerçek olduğunu anlamak istiyordu. Tüm yaşamı boyunca aşkı düşlemişti. Bir kez onu Gavin'le yaşamış ve kaybetmişti, sonra ona Charlie'yi kazandıran bir hata yapmış ama Charlie'yi de kaybetmişti. Gavin'e sarıldı, onun gerçek olduğunu gördü, bu gerçekti, uykuda değildi.

Pencereden suyun ve rüzgârın müziği duyuluyor, yapraklar hışırdıyordu. Sheridan öpüşürken eriyip gitmek için gözlerini kapadı. Gavin kollarıyla onu sarmış, elleriyle sırtını okşuyordu. Dokunuşları ateş gibiydi ve bedenleri tek bedendi sanki. Sheridan onun kollarının üst kısmını tuttu, pazıları yalnızca kastı, öpüşleri yumuşak, acıtıcı ve muhteşemdi.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Gavin'in alnı hâlâ Sheridan'ın alnında ve elleri yanaklarını okşamaktaydı. Uzun süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sahilde dalgalar birbiri arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

smdan sahili dövüyordu. Sonsuza dek sürebilirdi her şey. Bu sesler Sheridan ve Gavin'i Hubbard's Point'in sonsuzluğu içinde tutacak bir battaniye gibiydi.

"Ben neden işleri bu denli karıştırdım?" dedi Gavin.

Sheridan, "Sen mi?" dedi. "Benim karıştıran... İnanmamakla..."

Gavin kafasından geçenleri söylemesi için bekledi ama Sheridan ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu. Birlikte olabileceklerine, güçlüklerin üstesinden gelebileceklerine inanmamıştı. Gavin denizaltıda, kendisi NashviUe'deydi. Daha sonra da taşınmış ve Randy çıkagelmişti. Randy'le ilgili gerçekleri keşfettikten sonra bile Gavin'in onu ve bir başkasının çocuğunu sevebileceğine inanmamıştı. Birlikte güzel bir hayat kurabileceklerine inanmamıştı.

"Olan oldu" dedi. "Şimdi buradayız."

Sheridan, "Kapa gözlerini, dalgaların sesini dinle" dedi. Gavin'le birlikte kendisi de gözlerini kapadı ve kendini Gavin'in kollarının çukuruna bıraktı. Birkaç dakika sessizce öylece oturdular. Sheridan Her şey eskiden olduğu gibi değil mi? demek istedi. Aradaki yıllar hiç olmamış gibiydi.

Bir zaman sonra Gavin, "Ne aşina bir sestir bu" dedi. "Birçok sahilde bulundum, birçok çağlayanın sesini dinledim ama Hubbard'S Point dalgalarının sesini nerede olsa tanırım. Long Island dalgalarıdır bunlar, okyanus dalgalarından daha küçük, Sound'un doğudaki bitiş noktası, Orient Point tam karşıda böylece daha az korunmalı ve biraz okyanus benzeri. Aşağıdaki de bir kaya değil kum sahili,... dalgaların sesleri sert değil, yumuşak."

Sheridan, "Bu yıl bu sesleri her gün dinledim" dedi.

"Önceleri çok haşin geliyordu bu sesler. Charlie'nin sesini duyamayacağı bir başka dalga hissinden başka bir şey uyandırmıyordu bende. Sonra bir başkası ve ard arda aynı duygu... Ama şimdi..." titredi.

Gavin, "Ne oldu?" diye sordu.

"Şimdi bana huzur veriyorlar. Charlie bu dalgalarda yüzdü, bu sahilde öyle çok yürüdü ki! Bu sahili, bu denizi çok sevdi.

"Aynı kum, aynı deniz. Hiç değişmiyor."

Sheridan, "Evet" dedi. "Senin yanımda olman bunu anlamamı sağladı."

"Benim burada olmam mı? Nasıl yani?"

"Geçmişi düşünüyordum. Birlikte geçen günlerimizi. Dalgaları, sahili - seni. Her şey aynı. Seninle eskiden olduğu gibi, gençliğimizdeki gibi. Ayrıyken bile sahil bizi bir arada tuttu. Beni ve Charlie'yi de tutacak...o artık burada olmasa bile."

"Buraya gelişimin seni rahatsız edeceğini düşünüyordum."

"Baştan öyle oldu. Birçok nedenden dolayı. Seni görünce nasıl her şeyi mahvettiğimi hatırladım... Sonra buraya Charlie'nin ölümünü araştırmak için gelişin..." Titreyerek sustu.

"Bulduğum şeyleri duymak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum."

Sheridan Gavin'e dikkatlice bakarak, "Bilmek istiyorum," dedi. "Ama ondan önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir Sheridan?"

"Charlie Nell'i seviyordu. Ne söylersen söyle onun Nell'i incitecek bir şey yaptığına beni inandıramazsın."

"Anladım."

Bu ona inandığını, onunla aynı fikirde olduğunu mu gösteriyordu? Yoksa Sheridan'ın gerçek diye bildiği şeyleri mi kabul ediyordu. Sheridan, onun Charlie'yi kendi gözleriyle görmesini ne kadar isterdi.

"İlk birkaç ay polis benimle temas halindeydi. Bana günü gününe bilgi vereceklerini söylemişlerdi. Bir süre sonra aramadılar. Ben de peşinden gitmedim."

"Bazıları her ayrıntıyı bilmek ister. Adaletin peşine düşerek olayı kontrol altında tuttuklarını düşünürler."

"Buna inanıyorum. Bir süre ben de böyle düşündüm. Adalet istiyorum ama Charlie'yi geri istediğim kadar değil. Onu tanımanı istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum."

Sheridan, "Mükemmel bir çocuktu. Hani şu her an - her hali harika olan çocuklardan."

Gavin onu daha sıkı tutarak, "Sana inanıyorum. Onun için adaleti bulacağız," dedi. "Bana inan Sheridan."

Sheridan arkaya yaslandı ve Gavin onu öptü.

Sheridan'a öyle geliyordu ki sanki ilişkileri yeni bir şekil almış, bir bütün oluşturmuşlardı. Şu anda ona bir söz vermişti ve şu dakikaya kadar Sheridan bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlamamıştı - adalet. Bundan önce tüm kalbiyle oğlunun maddesel varlığını isterken bu kavram ona çok soyut, birilerinin ideali gibi geliyordu.

Gavin elinden tutup onu ayağa kaldırdı. Merdivenlere bakarak Sheridan'ın arkasından yürüdü. İkinci kata Sheridan'ın odasına çıktılar. Sheridan buna karşı koyması gerektiğini biliyordu, insanların fikir değiştiremeyeceği konusunda bu kadar kesin konuşmuşken... Gavin'i bir zamanlar olduğu gibi sevemeyecek kadar hayat onu incitmişti. Ama Gavin onu o kadar kararlı ve sıkı tutuyordu ve o da onu o kadar fazla istiyordu ki! Tüm düşünceleri, mantığı kayıp gitti ve kendini duygularının seline bıraktı.

Gençliklerinden bu yana her şey değişmişti. Sheridan ve kardeşleri koridorun iki yanındaki küçük odalarda uyurlardı. Şimdi annesine ait olan büyük odada kalıyordu Sheridan. Odanın, sahildeki hilal şeklindeki beyaz kumlara, Half Moon koyuna, Little Beach'e uzanan ormanlık kayalıklara bakan yere kadar büyük cam pencereleri vardı.

Birbirlerini büyük yatağın üzerine çektiler. Sheridan bu karyolayı birkaç yıl önce almış ve daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştı. Ama Gavin'in gözlerine bakınca onu burada görmeyi ne kadar çok hayal ettiğini anladı. Bütün bu yıllar boyunca ona ne kadar ihtiyaç duymuştu. Yüreği ona hasret çekmişti, bir şeyleri düzeltemeyeceklerini bilmesine rağmen biliyordu ki başka kimseye bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

Gavin, "Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki, tahmin bile edemezsin," dedi.

"Sanırım biliyorum çünkü ben de seni fena halde istedim."

Birbirlerine sarılıp düğme ve fermuarları açmaya başladılar, kimin düğmesi kimin fermuarı hiç fark etmiyordu. Gökyüzün-

de bir ay olmalıydı, Sheridan onu göremiyordu, demek ki henüz ağaçların üzerinden yükselmemişti. Ama hayalet gibi mavi bir ışık gökyüzünden, camlardan süzülerek bedenlerini beyaza boyamıştı.

Sheridan Gavin'in bedenindeki gölgeleri öptü. Pazılarında-ki koyulukları, karnının çukurunu, daha aşağılardaki uzun çarpık yara izini. Tüm eski hatalarının simgesiydi bu yara, bu da Sheridan'ın onu daha çok sevmesine neden oluyordu - çünkü onun da çok yanlışı vardı. Gavin onu üstüne almak için yuvarlanıp döndü, Sheridan'ın saçları yüzüne döküldü. Saçların arasından öpüşmeye başladılar, öyle tutkuluydular ki saçları itmeye gerek duymuyorlardı. Sheridan yana dönüp rahat yatmak istedi, arka üstü yattığı anda Gavin içindeydi.

Sheridan'ın bedeninin her zerresi canlandı. Dokunuşu titretti onu. Duyduğu aşk canını acıtıyordu, hissettiği tek şey ise neşeydi. Sonra hüzne benzer çok güzel bir duyguyla sarsıldı, bu anın sonsuza dek devam edemeyeceğinin algısıydı bu, biliyordu ki bitecekti, Gavin'i gene incitecekti ve bu dayanması çok zor bir durumdu.

Gavin onu dudaklarından öptü, sımsıcaktı dudakları, sonra kucağının boşluğuna aldı onu, aralarında bir santim bile yoktu. Arkadan ellerini Sheridan'ın bedenine doladı, onu iki insanın olabileceği en yakından daha yakın tutuyordu. Sheridan başını yukarı kaldırıp gözlerini kırparak Gavin'e baktı, Gavin, gözlerini ondan ayıramıyormuş gibi büyük bir dikkatle onu seyrediyordu.

Bu bir zaman dilimiydi. Charlie'nin ölümü sonsuzluk kavramıyla ilgili bir şeyler öğretmişti Sheridan'a. Acı ve tatlı duygularla bunu sürdüremeyeceklerinin farkındaydı. Ama o bakışlara karşılık verdi, kucağında büzüldü, yaşamın başka türlü olabilmesini diliyordu. Birbirlerine sıkı sıkı sarılmış durumda hareket ediyorlardı. Mavi ay ışığı su gibi yıkıyordu onları; Hubbard's Point'in sahile vuran o çok bildik dalgalarının arasında kayan yüzücüydüler şimdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Gavin dört mil yüzdü. Sanki Orient Point'e gidip dönebilecekti. Gece hiç uyumamıştı ama kendisini müthiş enerjik hissediyordu.; denize dalmadan önce güvertede durmuş Sheridan'ın evine bakmıştı. Gelen faksları incelemek için sabah erken ayrılmıştı oradan. Hiç faks gelmediğini de görünce o anda neden hâlâ orada olmadığına hayıflanıyordu. Sheri-dan'la birlikte olmak ona yıllardır anlamlı gelen tek şey olmuştu.

Faks gelmemişti ve Gavin kulaç atarken bir yandan da baştan sona her şeyi yeniden düşündü. Hubbard's Point'ten Connecticut nehrinin ağzına kadar kıyıya paralel yüzüyor sonra geri dönüyordu. Donanmaya katıldıktan sonra ilk seferinde ona kurtarma görevi verilmişti. Dayanıklılık sınavına hazırlık için yapılan uzun deneme yüzmelerini seviyordu. Ama kısa mesafelerde hep öne geçiyordu - kısa süreli o hız patlamaları hoşuna gidiyordu. Ama yaşamda ikisini de yapması gerektiğini öğrendi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Squire Toby'ye ulaştığında yukarı çıkmadan merdivene tutunup kalp atışı yavaşlayana dek derin derin soluk aldı. Tuzlu suyu gözlerinden silerek Sheridan'ın evine bakıp onun o anda ne yaptığını düşündü. Bu kadar uzun süre yüzdükten sonra bile bedeni hâlâ onu hissediyordu. Seviştikten sonra bile çok uzun bir süre kollarında yatmıştı. Gavin uzun süredir teknede yattığı için altında sallanmayan bir yatakta uyuyamadı, Sheri-dan uyurken o uyanık kaldı.

Güneş doğarken bir ara uyandı ve tekrar seviştiler. Güneş Hubbard's Point üzerinden doğarak yavaşça Crescent Beach ve Curved Bay üzerine düştü. Gavin ayrılmak istemiyordu, araştırmayı bitirmek için sabırsız olmasaydı ayrılmayacaktı da. Sheridan araştırmanın yönünü değiştirmesini istemişti Gavin'den. Bunu, dün akşam Charlie hakkında düşündüklerinden vazgeçirmeye çalışınca hissetmişti. Bu çok hassas bir noktaydı çünkü henüz hiçbir şey kesin değildi - yalnızca olaylara kendini açması gerekti ve bu da Charlie'yi kendi açısından değerlendirmesi anlamına geliyordu. Bu dinamik daha önce de karşılarına çıkmıştı, Sheridan'ın dünya'ya bakışı ve aynı şeyi ondan da istemesi.

Sheridan'ın yatağından, ona sarılmış durumda güneş doğunca bu tekneyi görmesi olanaksızdı. Burası onun eviydi, onu seviyordu, burada Sheridan'la yaşamak ve zamanı sonsuza dek uzatabilmek isterdi. Kokpitte kurulandı. Dağınık saçlarından sular damlarken yukarı baktı ve Nell'in pruvadan geçerek yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Sanırım bunu konuşmuştuk," dedi. "Önce telefon ediyorsun" Sonra onun yüzünü gördü. Yeşil gözlerindeki acıyı... ve ona oturması için bir iskemle çekti. Nell gözlerinin altında siyah halkalarla ona baktı. Oturmak istemeyerek dolaşmaya başladı.

"Neredeydiniz?" diye sordu.

"Yüzüyordum."

"Dün gece defalaca sizi aradım."

"Özür dilerim. Telefonum kapalıydı. Sen dün akşam baban ve Stevie'yle kutlama yapmıyor muydun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tiz bir sesle, "Charlie'yi gördüm," dedi Sesi her an kopacak gergin bir tel gibiydi.

"Neden söz ediyorsun sen?"

Nell çok gergin görünüyor, plajdan yüzüp geldiği için tenindeki tuzlar parlıyordu. Bir küçük tekne kanaldan çıkıp Wickland Reefe doğru köprüyü geçti. İki genç çocuk gülüp şakalaşıyorlardı. Nell'i görünce rotalarını değiştirip yaklaştılar. Gavin ikisinin de Nell'e baktığını gördü. Nell'in ne yapacağını merak etti ama onda hiçbir tepki yoktu. Adeta onları görmemiş gibiydi.

"Selam Nell," dedi birtanesi. "Bugün tatildeyim...Gel bizimle. Shelter Island'a kadar gidebiliriz."

Ona aldırmadan yumruklarını sıkmış Gavin'e bakıyordu. Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Sanki gece hiç uyumamıştı ve her an kendinden geçmek üzereydi. Gavin onu iskemleye oturtmak için ona doğru ilerledi ama Nell oturmadı. Çocuklar bir süre teknelerini başı boş bırakıp beklediler sonra uzaklaştılar.

"Beni duymadınız mı?" diye sordu.

Gavin, "Duydum" dedi.

"Ama meğerse o değilmiş. Tıpatıp ikizi."

Gavin, boynundaki havluyu iki ucundan tutarak ona baktı kaldı, "Tamam" dedi. "Baştan anlat."

"Bir kardeşi olduğu gerçeğini açıklayarak başlayayım. Siz biliyor muydunuz?"

"Evet" dedi Gavin. Randy'nin berbat bir baba olduğunu, hiçbir zaman yaşamını paylaşmadığı iki çocuğu daha olduğunu boşanma sırasındaki araştırmalarında öğrenmişti.

"Kardeşlerinden biri tıpkı Charlie'ye benziyor. Adı Jeff Qu-ill ve o burada."

"Burada? Hubbard's Point'te?"

"Hayır, şu anda değil. Kasabada kalıyor ama buradaydı. Charlie'nin mezarındaydı. Onu gördüm."

"Adını nasıl biliyorsun?"

"Onu izledim. Yakaladım da. Ve her şeyi anlattırdım."

"Tanrım! Nell!"

Nell ona baktı. "Ne yapmalıydım?"

"Tanımadığın birinin peşinden gitmemeliydin. Bu çocuğu tanımıyorsun. Sayamayacağım kadar çok şekilde zarar görebilirdin."

Kokpit'te yere otururken biraz sakinleşmişti, "Gavin" dedi. "Charlie'yi tanıyordu. Her şeyi de öğrenemedim... çünkü altüst oldum ve kaçtım. Ama bana bir şeyler anlattı. Bir şeyde haklıydınız."

"Öyle mi?"

Nell başıyla onayladı. "Charlie bir şeyi benden gizlemiş. Ya da Jeff in söylediğine göre söylemeye fırsat bulamamıştır. Onlar karşılaşmışlar."

"Ne zaman olduğunu söyledi mi?"

"Charlie New York'a gider gitmez."

"Bu nasıl ortaya çıkmış?"

"Onları babaları karşılaştırmış. İşin en şaşırtıcı yanı da bu. Charlie'nin babasını görmek istediğini biliyordum. Bana söylemişti, hatta birçok kez bu konuda konuşmuştuk. O belgeseli yapmak isteyişi de..."

Onun artan telaşını gören Gavin, "Evet," dedi.

"Peki bunu neden bana söylemedi?"

Gavin bilgisayar çıktılarını düşündü ve kendi teorisini oluşturdu. Zamanlamanın bu konuda çözüm noktası olabileceğini biliyordu ve tüm olayları birleştirmesi gerekiyordu. Şu anda Nell'in üzüntüsü öyle derindi ki çok dikkatli hareket etmeliydi. Yanına oturup elini omzuna attı.

"Her şey düzelecek Nell" dedi.

"Beni en çok ne üzüyor biliyor musun? Charlie'nin ölümünün bir sır olduğunu düşünüyordum ama şimdi görüyorum ki Charlie'nin yaşamı bir sırmış. Onunla ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum ama öyle değilmiş."

"Nell, aslında bize söylenmeyen de bu. Herkesin hayatı sırlarla doludur. Bir zamanlar bir yerde bir şey okumuştum. Kim söylemiş hatırlamıyorum ama hepimizin yaşamındaki "karanlık bilinmezlik" ten söz ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell kendini savunur gibi, "Benim hayatımda karanlık ya da bilinmez hiçbir şey yok" dedi.

"Ama var" dedi Gavin. "Ama fena bir şey değil bu. Sadece yaşam böyle. Hepimizin gizli köşeleri var. Belki inanmayacaksın ama benim de var."

Nell gözyaşları arasında burnunu çekerek güldü. "İnanmakta pek zorlanmam" dedi. Sonra tekrar kederlendi. "Ama Charlie... benim için güneş gibiydi... çok açık ve parlak. Birbirimize her şeyi söylerdik.. .Kırgınım çok... bana babasından söz etmediği için ve... daha da beteri ya o gruptaki kızla bir ilişkisi varsa?"

"Olduğunu düşünmen için bir neden yok."

"Var aslında. Dün gece Jeffe o kızdan söz ettiğimde şaşırdı... kaçamak cevaplar verdi."

"Neden buraya geldiğini söyledi mi? Neyin peşindeymiş?"

"Charlie'nin mezarını ziyaret etmek için gelmiş."

Gavin bunu beyninin bir kenarına not etti. Randy için düşündükleriyle birleştirdi. Randy çocuğu bir şeylere alet etmiş olabilir miydi? Gavin banka hesapları, kredi belgeleri, sosyal güvenlik rakamları ve şifrelerle ilgili düşünüyordu. Randy Quill'i tanımak onun portföyünüzü almadığına emin olmak için hep tetikte olmak demekti.

"Jeffin soyadının Quill olduğunu söylemiştin? Randy hep yanında mıymış? Böyle mi söyledi?"

"Hayır," dedi Nell. "Bunu ben de merak ettim ama üç yıl önce yirmiiki yaşındayken karşılaşmışlar."

"O halde neden Quill soyadını kullanıyor?"

"Bilmiyorum ama sanki... sanki... Randy'nin oğlu olmaktan mutlu gibiydi... Ona Charlie'nin hiçbir zaman Randy'nin soyadını almak istemeyeceğini söyledim."

"Buna ne dedi?"

"Hiçbir şey. Zaten ondan sonra kızdan söz etmeye başladık."

"Jeff nerede şimdi?"

"Remvick Inn'de."

"Ne dersin oraya gidelim mi, konuşalım onunla. Charlie'nin kardeşini tanımak isterim."

Nell gözlerini kurulayarak başıyla onayladı. "Ben mi kullanayım?"

"Öyle olacak çünkü benim arabam yok."

Böylece bir plan yaptılar. Gavin aşağı inip tuzlu vücuduna bir kot ve bir tişört giydi. Küçük botla sahile çıktılar. Gavin küçük botu sahile bağlayacağına yayalar için küçük köprüden geçerek dereye girdi. Dik merdivenlerin önüne bağladı botu. Taş merdivenlerden çıkarak Jack ve Stevie'nin yaşadığı yola çıktılar. Nell arabanın anahtarlarını aldı ve yola koyuldular.

Foley's de durmak zorunda kaldılar, Nell Peggy'e öğle saatinde onun yerini almasını söyledi. Gavin onun günlük hayatını izleyebildiği için memnundu, Charlie'nin kardeşiyle karşılaşmaya giderken Nell'in durduğu yerden emin olmalıydı. Gavin Cumberland hakkında bilgi edindikçe 31 Ağustos'ta Charlie'nin orada olduğuna daha çok inanıyordu. Jeff e bu konuda bildiklerini soracaktı.

Charlie'nin ölümünden en kazançlı çıkacak olan babasıydı. Bu apaçık aksi düşünülemez bir gerçekti. Babası Randy gibi birisiyse bu ihtimal inanılmaz olmaktan çıkıyordu. Ama huylu huyundan vazgeçmez ve Randy öyle aç gözlü ve doğduğunda oğluna karşı o kadar ilgisizdi ki önsekizinci yaşında alacağı yüklü miktar parayı gözden çıkarması kolay değildi.

Nell,"Hemen gelirim" dedi.

Gavin onu içeriye kadar izleyerek, "O kadar acele etme" dedi. Dükkan eski bir ambar gibiydi. Yıllardır Hubbard's Point halkına erzak temin ediyordu bu dükkan. Gaz pompaları raodernize edilmişti ama başka bir değişiklik yoktu.

Foley's Gavin'in aklına birçok anı getirdi. Küçükken büyükannesiyle buraya gelirlerdi. Büyüyünce de yağmurlu günlerde arkadaşlarıyla. Çizgi romanlar, akide şekerleri alırlardı. Yetişkinliğe adım atarken de otomatik plak çalar için ve langırt oynamak için gelirlerdi.

Eski döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Gavin Nell'in arkasından arkadaki soda musluğuna gitti. Belki bin kez buraya yeme-

ğe gelmişti. Dünyanın en iyi limonatası burada yapılırdı. Sheridan çilekli dondurma sodasını severdi.

Telefon klübesinin yanındaki kare masaya doğru gitti. Elini yılların etkisiyle değişmiş masanın yüzünde tüm kazılmış harflerin üstünde dolaştırdı. Milyonlarca yıl önce yağmurlu bir günde kendi çakısıyla kazıdığı kendi paraflarının üzerine gelince eli durdu: GD+SR. Yaşlanıp kararmışlardı ama mesaj hâlâ açıktı: Gavin Dawson+Sheridan Rosslare.

Nell ona karşıda bir masa göstererek, "Bizimkiler orada" dedi. Sheridanla kendi parafı kadar kararmış olmasa da bir yıllık bir tuzlu havadan onların harfleri de etkilenmişti: CR+NK.

Gavin, "Charlie mi kazıdı bunları?" diye sordu ve Nell onayladı.

Gavin ikisinin de Rosslare'leri sevdiğini biliyor, bu da genç kadına daha çok bağlanmasına neden oluyordu.

"Nell."

Arkalarını döndüler ve kızıl saçlı bir kızın elinde bir tepsiyle orada durduğunu gördüler.

"Peggy, ben de sana yemekte benim yerime bakar mısın diye sormaya gelmiştim."

"Elbette ama seninle konuşmam gereken bir şey var. Bir saniye bekle, şu elimdekini bırakayım."

Onun bir masaya koşup, kahve ve kekleri oraya bırakışını ve geri dönüşünü izlediler. Peggy bir Nell'e, bir Gavin'e bakıyordu.

"Siz dedektifsiniz, değil mi?" dedi.

"Evet."

Nell, "Unuttum resmen tanıştırılmamıştınız. Peggy,bu Gavin Dawson, Gavin, bu da en iyi arkadaşım Peggy McCabe..."

"Bay Mccabe'nin kızı mı?"

"Evet."

Gavin, "Benden selam söyle," dedi.

Nell, "Söyle ne oldu?" dedi.

"Tamam. Şimdi söylüyorum. Birileri Charlie'yi görmüş. Mark ve Ally Oak Road'dalarmış ve arka bahçeden çıktığını görmüşler."

"Oak Road'da bahçe mi?"

"Buna mı şaşırdın sen? Charlie'nin hayatta olması seni şaşırtmadı yani?"

"Şey.. Düşündüğün gibi değil. O Charlie değil."

"Ama Mark dedi ki..."

"Peggy, Charlie'nin bir kardeşi var ve onunla görüştüm."

"Dalga geçiyorsun."

Nell, "Hayır" dedi. "Birbirlerine çok benziyorlar. Gözlerime inanamadım. Ve Oak Road... Dün ben onu orada takip ediyordum. Belki de onu o sırada gördüler. Öyle değil mi?"

"Bu sabah geldiler, çok heyecanlılardı, henüz görmüş gibilerdi.

Nell, "Dün görmüş olmalılar" dedi. "Çünkü Jeff dün oradaydı Bugün oraya gitmesi için bir neden yok."

Peggy'i bir müşteri kahvesini yenilesin diye çağırdı, Peggy hemen geri döneceğini söyleyerek gitti. Ama önce Nell'e kırgın bir bakış attı. "Bana ne zaman söyleyecektin?" dedi. "Charlie'nin varlığını kimsenin bilmediği kardeşiyle karşılaştığını."

"Hiç aklım başımda değildi. Bu öğlen söylemeye niyetliydim."

"Tamam," dedi Peggy. "Her neyse işte."

O kahve makinesine giderken Nell ve Gavin mağazadan çıktılar. Nell geriye bir bakış attı, sanki geri dönüp Peggy'le aralarını düzeltmek ister gibiydi. Gavin çocuk sahibi olmadığından hayat dersi verme şansına sahip olduğu için memnundu.

"Ne kolaymış değil mi?" dedi.

"Neden söz ediyorusunz?"

"Bir sırrın' oluşması ve insanların arasına girmesi."

"Sır değildi sadece anlatma fırsatı bulamadım."

"Tamamen öyle," dedi Gavin.

Nell, arabayı çalıştırıp tren köprüsünün altından kasabaya ve Renwick Inn'e doğru yol alırken her şeyi yeniden gözden geçirmekteydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nell, Gavin'i Jeffle buluşmaya götürürken her şeyi yeniden anlamaya çalıştı. Peggy'nin incinmiş duygularıyla kendisinin Charlie'ye olan duyguları arasında bir paralellik kurarak Gavin'in ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. Ama aynı şey miydi? Kendi kalbinden geçenleri Peggy'e en kısa zamanda söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Charlie de böyle mi hissediyordu? İlk fırsatta babası ve kardeşiyle karşılaştığını ona söylemek için sabırsızlanıyor muydu? Bunu hiç bilemeyecekti ve bu onu her şeyden çok kahrediyordu. Bu yüzden gaza biraz fazla bastı. Route 156'dan geçip şehir klübünün önünden geçen Mc Curdy caddesine döndüler. Çünkü bu konuda onu aydınlatacak tek kişi bir mil ötedeydi.

Congregational Kilisesi'nin beyaz uzun kulesi önlerinde yükseliyordu ve Main Street'e dönen virajı aldı, deniz kaptanlarının bembeyaz villalarını, sanat galerilerini, dondurmacıyı, zarif beyaz sütunlar üzerinde yuvarlak terasıyla kiremit binasında kütüphaneyi görmedi bile... Karayolu köprüsünün al-

tındaki Sanat Akademisini, bir asır önce Black Hail sanat kolonisinin temelini oluşturan bina ve arazileri geçti.

Renwick Inn arazisine girdi. Bir karaağacın dalları altındaki gölgeliğe arabayı park etti. Bir gece önce manzara son derece çekiciydi, Charlie'ye benzeyen bir genç adamla nehir kıyısında oturmuş nehrin dümdüz sularına akseden yıldızların ışıltılarını seyrediyordu. Onunla konuşmak, Charlie'yle ilgili duygularını onunla paylaşmak istemesi her şeyi daha da güçlendiriyordu.

Bugün kendini her şeye hazır hissediyordu. Jeffin onlara anlatacağı her şeyi duymak istiyordu. Renwick Inn onu ziyaret eden herkes tarafından Connecticut'ın en romantik hanı olarak tanımlanırdı. Parlak siyah panjurları, gözalıcı pencereleri, perdeli verandaları, klasik Black Hail sarısı rengiyle, her iki taraftan gül bahçelerinin içinde, yüksek, çok eski kavak, karaağaç ve akça ağaçlarıyla çevrilmişti. Heryere gölgeler düşmüştü, ama yaprakların arasından süzülen güneş ışınları her şeyin özünü ortaya çıkarıyor, parlatıyordu.

Gavin, "İçeri girip Jeffi soralım mı?" dedi.

Nell, yuvarlak büyük park yerindeki arabalara bakarak, "Burada arabasını göremiyorum" dedi. "Ama küçük evlerden birinde kalıyordur - pişirmek için sebze almıştı."

"Gidip onu kendimiz bulalım," dedi Gavin.

Nell, "Tamam," dedi.

Çakıllı yoldan nehre doğru yürüdüler... Nell güzel villalardan birinin parkında Jeffin arabasını görmek için çevreyi tarıyordu. Ana handan ayrı yerdeydi bu evler ve biliyordu ki bunlar bir hafta ya da daha fazla kalanlara kiralanıyordu. Bu onu mutlu etti çünkü -Jeff burada bir süre daha kalırsa birbirlerini tanıma fırsatı bulabilirlerdi. Bir gece önce kaçtığı için biraz utanç duyuyordu, kıskançlık gösterdiği için, basçı kız için. Jeffin bunları biraz unutabilmesini diliyordu.

Gavin, "Nasıl bir araba kullanıyor?" dedi.

Nell, "Tennesse plakalı bir Ford," dedi.

"Tamam. Buralarda görebiliyor musun?"

Evden eve tüm arabalara bakarak yürüdüler.

Nell arabayı göremedi. İki park yeri boştu, belki dışarı çıkmıştı. Ama her ihtimale karşı Gavin'le beraber yolun sonuna nehre kadar yürüdü.

Jeff banklardan birinde oturuyor olabilir mi diye sağa ve sola baktı

Yoktu.

Konuşmadan hana geri döndüler. Nell adımlarını hızlandırdığını hissetti. Neden olduğunu bilmiyordu ama endişeliydi. Belki arabayla şöyle bir dolaşmaya çıkmıştı. Belki Hub-bard's Point'e gidip tekrar Charlie'nin mezarını ziyaret etmek istemişti. Ana girişe gelince Gavin geniş kafesli kapıyı açtı.

Rezervasyon standına doğru yürüdüler. Uzun, şık bir kadın telefonla konuşuyordu; Nell onun Deborah Renwick olduğunu gördü. Babası meşhur bir ressamdı ve belki de resim yüzünden Stevie'yle ikisi arkadaştılar. Konuşmasını bitirince onlara dostça gülümsedi. Nell kendini tanıtarak vakit kaybetmek istemedi ama buna gerek kalmadı, Gavin devreye girdi.

"Merhaba," dedi. "Müşterilerinizden birini arıyoruz. Jeff Quill."

Caroline, "Kontrol edeyim" dedi. Büyük deri kaplı bir defteri açıp yukardan aşağı parmağıyla isimlerin üstünden geçiyordu. Bir müddet sonra başını kaldırdı, "Burada kaydı yok" dedi.

"Ama burada," dedi Nell. "Evlerden birinde kalıyor."

Caroline, "Sanmam," dedi. "Onlar her sene gelen ailelere bir yıl öncesinden rezerve ediliyor. Hemen hepsini tanıyor..."

Gavin, "Belki farklı bir soyadı kullanıyordur," dedi.

Caroline tek kaşını kaldırarak ona sorgulayan bir bakışla baktı ama Gavin hiç aldırmayarak, Lütfen Jeffrey, Jeff gibi isimlere J harfine bakar mısınız?"

Caroline tekrar denedi, "Yok," dedi. "John var Jonathan var. Jeff Jeffrey yok. Ya da j harfi. Arabasını biliyor musunuz? Bir de öyle bakalım..."

"Ford," dedi Gavin.

"A," dedi Caroline. "Üç misafirin Fordu var. Plaka numaracını bilivor olabilir misiniz?"

Gavin başını sallamaya hazırlanırken Nell, "Evet" dedi. Gavin ona hayret ve takdirle baktı. Elini cebine soktu, bir gece önce A+P de onu izlerken üzerine plaka numarasını yazdığı kağıdı buldu. Okudu, umutlar yükseliyordu.

Ama Caroline onları boş çıkardı, "Özür dilerim dedi, kayıtlı böyle bir numara yok. Belki yanlış anladınız, yolun karşısındaki Black Hail Hanında kalıyor olabilir."

Nell asık bir suratla. "Hayır, burada kalıyordu," derken Gavin onu dışarıya arabaya doğru götürüyordu. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve Nell onu kaybedebileceğini hissediyordu. Jeff ona yalan mı söylemişti? Her şey bir rüya mıydı?

Arabaya binerken Gavin, "Şu plaka numarasını ver bana" dedi. Nell ona kâğıt parçasını vererek arabayı çalıştırdı.

Gavin bir telefon konuşması yaptı. Nell gözlerini yoldan ayırmamaya çalışırken onu duydu. Jeff le ilgili her şey aklından geçiyordu. Bakışları, sözleri. Nell'e doğruları söylediği konusunda Nell olumlu düşünüyordu, Charlie'nin ölümünden duyduğu kederi, onunla temas kurma ihtiyacını anlayabiliyordu çünkü Charlie ona kendisinden söz etmişti.

Gavin telefonda, "Evet tamam" diyordu. "Tennessee plakalı" Numarayı tekrarladı.

Nell'in göğsü ağrıyordu. Gözlerinden sıcak yaşlar akıyordu ve onları durdurmak için yapılacak hiçbir şey yoktu. Birikiyordu yaşlar ve yanaklarından aşağı akıyorlardı. Sanki Charlie'yi ikinci kez yitirmişti. Jeff in Charlie gibi biri olduğundan değil ama onun kardeşiyle konuşmaktan, sevdiği çocuk hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmekten son derece mutlu olmuştu, Charlie'nin kardeşi olarak ortaya çıkmış bir yabancı tarafından ihanete uğramış hissediyordu kendini.

Gavin, "Ne?" diyerek duyduğu bir şey üzerine kızdı, "Emin misin?" diyor, küçük kâğıt parçasına notlar alıyordu.

Nell ona baktı. Bir yolculuk yapması gerektiğini söylüyordu. Arabayı kullanırken acısını içine gömdü. Dikkatini yola vermeye çalıştı. Gavin telefonu kapatınca onun konuşmasını bekledi.

"Onu senin için izleyeceğim Nell." dedi.

"Kiminle konuştunuz?"

"Bir arkadaşım. Polis. Numarayı almakla iyi etmişin."

"Bir faydası olmuyor."

"Bir faydası var. Bize çok şey söylüyor."

"Araba Jeffin. Ama Jeff Renwick Inn'de kalmıyor. Bana yalan söyledi...Nehir kıyısında oturup Charlie'den söz ettik. Gözlerimin içine bakarak bana yalan söyledi."

"Araba Jeffin üzerine kayıtlı değilmiş. Nashville'deki bir şirketin üzerineymiş."

"Jeff Nashville'de yaşıyor."

"Bir müzik yapım şirketi. Ve hangi gruplarla çalışıyor dersin?"

Nell ilgilenmiyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

Gavin, "Cumberland" dedi.

Güneş ışığının altında kanatları rengarenk parlayan yusufçuklar küçük havuzun çevresinde dört dönüyorlardı. Sheridan kavak ağacının altında kitap okurken sahilden gelen rüzgârı duyuyordu. Başının üzerindeki yaprakları hışırdatıyor, çıplak kollarını üşütüyordu. Dün geceden sonra Gavin'le olmanın tüm hazzı bugün kendini her zamanki derin hüzne bırakmıştı.

Bir arabanın yokuş yukarı çıkmakta olduğunu duydu, onun gene o mavi araba olmasını umuyordu ama değildi. O sabah erkenden mutfak penceresinden bakarken Charlie'ye benzeyen birinin arabayla yoldan geçmekte olduğunu gördü. Aklını kaçırıyordu.

Tekrar kitabına döndü. Rilke'nin Sonnets to Orpheus: Aşk şiirleriydi ve çok güzeldiler. Rilke ayrılığın da aşkın bir parçası olduğunu söylüyordu, birleşmek kadar somut ve gerçek. İnsanlar bileşse de, ölüm ya da terk ederek ayrılmış olsalar da önemli olan o deneyimdi. Aşk, insan yüreğinin anlayabileceğinden ve bazen katlanabileceğinden daha büyüktü.

Sheridan kitap kucağında gözlerini kapadı. Birçok sözcük, birçok açıklama araya girebilirdi. Satır aralarını okumalı, kendi deneyimlerini katmalıydı. Gavin olmadan o kadar uzun zaman geçirmişti ki. Rilke'nin Sone Xlll'inde olduğu gibi bu ay-

rılık onu kış mevsimiyle tanıştırmıştı. Sonsuz bir kış - hiç bitmeyecek bir kış özellikle Charlie'yi kaybettikten sonra.

Rüzgâr tenini delip geçerken bir gece önceyi, Gavin'in dokunuşlarını hatırladı. Ona dokunduğundan beri çok zaman geçmesine rağmen sanki araya hiç onca zaman ve mekan girmemiş gibi dokunuşlar harika ve aşinaydı. Belki gece oluşu da etkili olmuştu.

Çünkü o anda gene kendini bomboş hissediyordu. Bu duyguları istemiyor bir gece önceki neşeyi yaşamak istiyordu. Yatakta sanki bir daha hiç ayrılamayacak gibiydiler. Bugün dipsiz bir üzüntüyle ayrılığın bir alışkanlık haline geldiğini, artık kimseye - ve ona - kendini açmasının imkanı olmadığını anladı. Yalnız olma fikrine alışmıştı; bu ona uyuyordu - değiştirmek için parçalansa da olmuyordu. Gereğinden fazla kayıplar, ayrılıklar onu katılaştırmıştı.

O gün erken saatlerde tepeden aşağılara bakarken küçük mavi bir arabanın geçtiğini görmüştü. Tam o anda arabayı kullanan başını çevirmiş ondan tarafa bakmaktaydı. Sheridan o genç adamın şaşırtıcı biçimde Charlie'ye benzediğini gördü. Ona seslenmek için davrandı ama genç adam geçip gitti - belki de hızını artırdı.

Sheridan hayal görmüş olmalıydı - araba ve genç adam değildi hayal olan ama Charlie'ye olan benzerliğiydi. Her gün her an onu düşünüyordu. Ama Gavin'in orada olması, bu olay üzerinde çalışması her şeyi daha derin bir şekilde karıştırmıştı. Sheridan bu karmaşa içinde tükenmişti. İyileşmesini bilen bir kadın olmak istiyordu, ölmüş oğluyla ilgili vizyonlar yaratmak yerine aşkı yeniden hayatına sokarak bunu yapmak istiyordu ama yapamıyordu.

Sahilden yaklaşmakta olan ayak seslerini duyunca başını kaldırdı, Gavin yemyeşil, vahşi bambu ve yasemin ağaçlarının dallarını iterek kendine yol açarak patikadan geliyordu. Sheridan ona baktı, karşısındaki aynı adamdı, dün gece birlikte olduğu adam ama Sheridan değişmişti, içsel olarak farklıydı. Gavin ona baktığında bu değişikliği anlayamadı, gülümsedi ve onu dudaklarından öpmek için eğildi.

"Seni özledim" dedi.

Sheridan başını salladı ama ağzından hiçbir sözcük çıkmadı. O da Gavin'i çok özlemişti ama duygular inanılır olmak için çok taze ve tehlikeliydi.

"Dün gece..." açıklayacak söz bulamıyormuş gibi titredi.

"Biliyorum," dedi.

Gavin'in ifadesi değişti, sesinin tonu, suskunluğu, gözlerinde saklayamadığı bir bakış Gavin'e bir şeyler olduğunu anlattı.

"Sheridan," dedi.

"Biz eskiye dönmedik," dedi Sheridan yukardaki yaprakların arasında esen rüzgârın sesini bastıramayacak kadar yavaş bir sesle.

Gavin... "Evet döndük," dedi.

Sheridan elindeki kitabı tutarak, "Gavin, ne düşüneceğimi bilmiyorum... Dün gece... bir daha olamayacağını sandığım kadar harika bir geceydi... Onca zaman sonra seninle birlikte olmak..."

"Sanki hiç ayrılmamışız gibi"

"Ama ayrıldık." Ya gene ayrılırlarsa? Kendini aşkın bu iniş çıkışlarına açtıktan sonra buna nasıl dayanırdı? Ya artık verecek hiçbir şeyi yoksa?"

Gavin onun elini elinin içine alarak, "Dersimizi almadık mı?"

"O kadar basit olduğundan emin değilim."

Sheridan'a eski halini anımsatan bir inatçılıkla, "Bu kadar basit" dedi. Ama Sheridan biliyordu. Aşk hiç bitmeyen bir dönenceydi. Gavin'in gözlerine baktı ve onda eski çocukluk halini ve gelecek yaşlılık halini gördü. Her zaman onu sevmiş olduğunu biliyordu ama kalbi bedeninden çıkıp gitmişti sanki.

Gözleri yaşlarla dolu, "Bu çok zor," dedi.

"Dün gece Charlie için söylediğim şey için mi? Onu senin gözünle göremediğim için mi?"

Sheridan başını salladı, "Ben oğlumu biliyorum," dedi. "Sen bilmiyorsun ve onun bir resmini çıkarmak istiyorsun. Bazı şeyler söz konusu olunca kaya gibi sağlamdı Nell söz ko-

nusu olunca örneğin. Onunla ilgili daha çok şey öğrenince bunu anlayacaksın."

"Demek bu değil. Bizimle mi ilgili?"

Omuzlarını silkti. "Benimle ilgili... Ben eskisi gibi değilim. Önceleri bir başka ben vardı...sonra tamamen başka."

Gavin delip geçen bakışlarla gözlerine bakıyor, açıklama bekliyordu.

"Seninle ayrıldıktan sonra hâlâ aşkı yaşayabilirim sandım. Randy'le denedim, Charlie doğdu. Onun gibi bir oğlum olunca düşündüğümden de büyük bir aşk yaşadım. O 'sonra' yani seninle ayrıldıktan sonra zordu ama başa çıkabildim, altından kalkabildim ama bu..."

"Bu 'sonra' Charlie'nin ölümünden sonra... " Sheridan başıyla onayladı.

"Benim için çok zor. Dün gece denedim. Ya da denemek değildi... sadece seni sevdim. Ama bugün farklı hissediyorum."

"Beni bugün sevmiyor musun?"

Sheridan ona baktı. Seviyordu ama bunu ona söylemedi. Ümit verici olabilirdi. Biliyordu ki aşk karşındaki yoksa da çok güçlü olabilir, hatta birlikte olmaktan daha da güçlü olabilir. Onun orada öyle önünde çömelmiş durmasını istemiyordu. Bu yüzden başını iki yana salladı.

"Sana inanmıyorum."

"Olabilir sandım ama olmuyor."

Gavin yüz ifadesini değiştirmeden ona uzun uzun baktı. Sheridan öyle hissetti ki sanki kendisini içine çekiyor, o ne hissederse hissetsin, ne düşünürse düşünsün hiçbir şey değişmeyecek demek istiyordu. Bu duygu kemiklerine kadar işledi, ona sokulmak, ona sarılmasına izin vermek istedi ama yapamadı. Hâlâ donmuş gibiydi.

Gavin "Sana biraz zaman vereyim," dedi.

Sheridan "Gidiyor musun?"dedi, düşüncesiyle bile sarsıldı.

"Uzun zaman için değil. Bir gün için."

"Nereye gidiyorsun?"

"Nashville'e. Uçakla gidip aynı gün döneceğim."

"Neden?"

"Hubbard's Point'e bir genç adam gelmiş. Nell konuşmuş onunla. Charlie'ye benziyormuş ve kardeşi Jeff olduğunu söylemiş."

Sheridan şok olmuş bir şekilde mavi arabadaki adamı anımsayarak, "Charlie'ye benziyor" dedi.

Gavin, "Sen nereden biliyorsun? Seni görmeye gelmedi umarım?"

"Hayır ama arabayla geçti". Birden o anı anımsadı, onu gözünde canlandırmaya çalıştı, bakışını, gözlerinin karşılaştığı anı.

"Ne zaman?"

"Bu sabah. Neden gelmiş?"

"Bilmiyorum ama bulacağım."

Sheridan, "Bunu yapmana gerek yok" derken sanki hareket alanı değişmişti ve onu sevemeyeceğini söylemesi Charlie hakkında araştırma yapmasını da istemediği anlamına geliyordu.

Gavin, "Evet, gerek var," dedi.

"Nell müşterin olduğu için mi?"

Gavin başını iki yana salladı. "Hayır. Charlie senin oğlun olduğu için. Ve açıklayamadığım bir şekilde bu onu benim de oğlum yapıyor Sheridan. Ben onun biyolojik babası olmayabilirim ama senin çocuğun. Onu seviyorum. Yapabilseydim korurdum onu. Hayattayken yapardım şimdi yaşamıyor, onun için elimden geleni yapacağım."

"Gavin"

Gavin gene ona uzun uzun baktı. Elini alıp uzun süre elinde tuttu. Sheridan iç içe duran ellerine baktı. On beş yaşından bu yana bu bahçede böyle el ele tutuşuyorlardı. Gavin gidecek, tekrar gelecekti. Ama bir şekilde bir gün gene gidecekti. Ellerine baktı ve yaşamın yürekleri nasıl yavaş yavaş parçaladığını düşündü.

Gavin, "Kendini daha iyi hissedeceksin" dedi. "Şu anda inanmıyorsun biliyorum ama olacak. Dün geceden dolayı şu anda parçalanmış durumdasın. Ama parça parça olmana izin vermeyeceğim Sheridan. "

Sheridan ellerine bakarken gözyaşları akmaya başladı.

Gavin, "Sen benimsin çocuk," dedi. Sheridan yavaş yavaş omuzunda hıçkınrken onu kollarıyla sardı. "İnan ya da inanma, sen benimsin." Üstlerinde kavak ağacının yapraklarında rüzgâr hışırdıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vincent de Havilland iyi bir hukukçu olma avantajlarının keyfini çıkarırdı, bu gurur verici avantajlardan en sevdiklerinden biri de istediği anda bir G4 jetine erişim olanağına sahip olmasıydı. Light Years basın holdinginde en büyük parsele sahip, kendi yatırım şirketi olan müteşebbislerden birinin trilyonlara sahip karısı ona minnet duyan bir mevekkiliydi. Bir ricasıyla bu imkanı ona sağlıyordu. Groton-New London özel havalimanı hangarına bir telefonla, jet benzini doldurulmuş uçuşa hazır olurdu.

Gavin o gün yüzüp tekneye çıktıktan sonra Nell'e karşılaşmış ve bu olayın ardından çalışmalarını çok hızlandırmıştı. Nell ona Jeff Quih"den sözetmişti, sonra birlikte Renwick Inn'e gitmişler ve Nell onu bazı faks mesajlarını alması için tekneye bırakmıştı-gelen mesajların arasında Joe'dan gelen, NYPD'nin Randy'nin Cumberland'la olan ilişkisini atladığını bildiren bir faks da vardı. Sonra Sheridan'ı görmeye gitmişti. Bir gece önce olanlardan onun da en az kendisi kadar mutlu olacağını umuyordu ama Sheridan'ı şaşkın bir halde bir ağacın altında otu-

altında otururken buldu. Öyle içine kapanmış görünüyordu ki sanki bir gece önce olanlardan pişman gibiydi...

Gavin, Sheridan'ın geri çekilmiş hali, bir gece önce hiçbir şey olmamış gibi bir davranış içinde olmasıyla sarsıldı. Sheri-dan sanki bir adım geri atmıştı, ilk karşılaştıklarındaki gibi dünyadan elini eteğini çekmiş, her şeye güvenini yitirmiş gibiydi. Gavin harekete geçmesi gerektiğini biliyordu, onu yeniden yitirirse ne yapacağını bilmiyordu. Onu kaybetmek için mi yeniden bulmuştu?

Ona Charlie'nin kendisi için bir evlattan farkı olmadığını söylemişti. Bunu inanarak söylemişti: kendi oğlu gibi.

Şimdi sahilden yukarı doğru yürürken bunun ne kadar haddini bilmez bir ifade olduğunu düşündü. Bu kadar zaman uzak kaldıktan sonra bunu söylemeye cesaret edebildiği için Sheridan kimbilir neler düşünmüştü. Gavin Charlie'yi tanıma fırsatını yitirmişti - onunla konuşarak vakit geçirmek, düşüncelerini öğrenmek, hayatta neler yaptığını gözlemek. Bunlar artık olanaksızdı. Yalnız Gavin için değil Sheridan için de öyleydi. Oğlunu bir daha hiç göremeyecekti. O halde Gavin neden öyle bir laf etmişti ki.

Gerçek şuydu ki Gavin duygularını açıklamıştı. Sheridan'ı çok seviyordu, bu da oğlunu da sevdiği anlamına geliyordu. Şimdi onun için mücadele edecekti, bir yıl önce ona neler oluğunu, onu kimin öldürdüğünü bulacaktı. Bu Sheridan için yapacağı son şey olsa bile - Sheridan onu hayatında istemiyor olsa bile - bunu yapacaktı, Sahilden beri yürüdüğü için ayağı zonkluyordu. Hubbard's Point'teki demiryolu köprüsünün dışındaki postanenin parkında, tepenin ardındaki dönemeçten büyük bir motor gürültüsüyle gelen Vincent'in Bentley'ini beklemeye koyuldu.

Gavin arabaya binerken, "Teşekkür ederim" dedi.

Vincent, "Neyse ki işim yoktu" dedi. "Karşı taraf Grenwich'deki ofislerinde yapılacak bir yeminli ifadeyi iptal etmiş. Müvekkilinin karşısında gene bozguna uğramaktan korkuyor herif. Ben davayı çoktan kazandım aslında - güçlü olan kalsın

misali. Dayıya "dayı" demesi gerektiğini artık anlaması lazım. Eğlenceli olacak - sen ve ben birlikte.

Vincent 156. caddeye doğru son sürat giderken Gavin, "Müvekkillerinin başına gelen bazı durumları benim lehime kullanman ayıp olmuyor mu?"

"Bundan böyle büyük liglerde oynuyoruz. Bu kadının ayağı hiç yere değmiyor, Farm Neck'de golf oynamak istiyor, G4'le Vineyard'a uçuyor. Nick ve Toni'de bir görüşmesi oluyor, onu East Hampton'a alıyor."

"Bugün için sana neden bu fırsatı verdi?"

"Çünkü ben ona istediği her şeyi hatta fazlasını temin ettim. Yani yarısını. Çocuklarının velayetini üstüne aldı. Kocası mahkeme izni olmadan onları dışarı çıkaramaz, oysa onu Los Angeles'a yerleşmekle tehdit ediyordu. Kocasını mantığa davet ettiğim için bana minnettar."

"Benim yardımım olmadan nasıl başardın bunu?"

"Son zamanlarda seni ele geçirmek pek kolay olmuyordu Maine'de saklanıyor, her ne ise başka insanlar için çalışıyordun. Bir dedektife ihtiyacım yoktu. Onları kolay pes etmeyeceğime inandırdım. Dirençlerini kırdım, işim bittiğinde patlak araba lastiğine döndüler..."

"Kocası senden nefret ediyor olmalı."

Vincent bastırılmış bir gülüşle "Bütün kocalar nefret eder benden." Ama kadın müvekkilleri - kadınlarla iyi geçinmeyi çok iyi bilirdi - onu severlerdi.

Gavin, "Benimle gelmene gerek yok," dedi.

Vincent şaka yapacakmış gibi gülümsedi ama sonra ölümcül bir ciddiyetle, "Bana ihtiyacın olabilir," diye yanıtladı.

"Sanırım gereken yanıtları alabilirim."

"Onlarla bir belaya bulaşmadan bu işi halledeceğinden emin olmak istiyorum."

"Yani dünyada en az sevdiğim insanlardan birine ölümcül güç kullanmamam için gözün üstümde olacak öyle mi?"

Şaka yapmıyordu ve Vincent da şaka olmadığını anlamıştı.

"Mesele nedir?"

"Randy oğlu Jeff i buraya göndermiş. Neden gönderdiğini öğrenmek istiyorum."

"Telefonda sözünü etmiştin. Randy'nin gönderdiğini nereden biliyorsun? Çocuk kendi kendine karar vermiş olamaz mı?"

"Randecker Stüdyoları'na kayıtlı bir araba kullanıyor. Ben parayla ilgili olduğunu düşünüyorum. Randy Charlie'nin vesayet altındaki parasını ödemek istemedi. Belki Jeff e de bir miktar vaad etmiştir."

"Belki de etmemiştir. Bu uzayıp gider Gav."

Gavin, "Jeff Quill'in başı derde girmiş. "Joe'ya araştırma yapmasını söyledim."

"Ve?"

"Ve bir rapor hazırlamış. Çocukluk gençlik raporları gizli ama bir yetişkin olarak kapıyı kırıp mekana tecavüz gibi suçları var. Randy Charlie'ye bir şey yapması için onu kullanmış olabilir."

"Peki tam olarak teorin ne?"

"Randy'nin o gece Cumberland'le birlikte New York'ta olduğunu düşünüyorum hatta belki Jeff bile oradaydı."

"Ve ne? Charlie'yi klübe yönlendirdiler, sonra da öldürüp vesayet altındaki parayı almak için nehir kenarına?"

Gavin, "Bunun gibi bir şey" dedi.

"Peki ya kız? Lisa? Yem olarak o mu kullanıldı?

Gavin bundan kuşkuluydu, bir ihtimal öyle olabilirdi. Ama bu Jeff ortaya çıkmadan önceki düşünceydi. Hem Sheridan ve Nell Charlie'nin sadakati konusunda o kadar kesin konuşuyorlardı ki! "Emin değilim" dedi. "Bu Randy'e soracağım şeylerden biri."

"Jeff şimdi nerede?"

"Nashville'e gidiyor. Yolda. Umarım Joe tüm güney sahiline onu yakalamak üzere bir bülten göndermiştir. Nell akıllı davranmış, künyesini almış."

"Nell Jeff le ilgili ne düşünüyor?"

"Önceleri Charlie'nin kardeşi diye çok duygusal bakıyordu. Kaybettiği birine müthiş benziyordu. Ama Renwick Inn konu-

sunda ona yalan söylediğini anlayınca aklı çabuk başına geldi."

Vincent, "Sence hâlâ çevrede dolaşıyor mudur?"

"Hiç zannetmiyorum, çevre dışına çıkmaya çalışıyor dur."

"Bir kere, neden Connecticut'a geldi ki?"

"Belki merak, Charlie'nin yaşadığı Hubbard's Point'i görmek. Belki de Randy onu Sheridan'ın bankasına göndermiştir."

Vincent başıyla onayladı. "Kara Para Tasarrufları" dedi. "Kuruluş belgelerinde vesayet altında bir para var fakat Charlie'nin ölümünden sonra ne kadar tartışmalı olduğu ortaya çıkıyor."

"Belki Randy emin olmak istedi."

"Judy'e bir telefon ettirip durumu anlayalım."

Gavin başıyla onayladı. Vincent'in bunu söylemesini bekliyordu. 1-95 e sapıp doğuya doğru yollarına devam ettiler. Gavin dışarı bakıp telefon konuşmalarını dinliyordu. Judy diğer tarafla konuşurken Vincent bekledi, sonra teşekkür edip telefonu kapattı.

"Haklıymışm" dedi. "Doğrudan Sam Peyton'la konuştu. Diyor ki iki gün önce bir genç adam gelip Randy Quill tarafından yatırılan vesayet altındaki parayı sormuş. Özellikle tasfiye edilip edilemeyeceğini, izale edilip edilemeyeceğini ya da başka bir hesaba nakledilip edilemeyeceğini sormuş."

"Charlie'nin hesabı?"

"Garip olan bu. Para artık Charlie'nin adına değil. Charlie'nin ölümünden sonra onun diğer varislerine geçmesi lazım."

"Varis?"

"Hayatta olan diğer iki çocuğuna, California, Encino'dan Clinton Alderson ve Nashville, Tennesse'den Jeffrey Quill."

Diğer çocuktan söz edilmesiyle sarsılan Gavin, "Onların ne yapmasını istiyormuş?" dedi.

"Sam bilmiyormuş. Jeff Quill söylememiş."

Gavin, Groton - New London Havaalanına doğru Gold Star KöDrüsü üzerinden Thames nehrini geçerlerken hiç konuşma-

di. Söz verildiği gibi jet, hangarın önünde, içinde iki kişi hazır bekliyordu.

Nell işten kaytarıp mezarlığa gitti. Ağaç dallarının arasındaki pis yolda koşup güneş ışınlarının aydınlattığı mezarlığa geldi. Güneş çok yükselmişti ve gölgelik hiçbir yer yoktu. Çimen ve mezarlıklarla dolu bir ışık parçasıydı sanki. Doğrudan Charlie'nin mezarına gidip önüne oturdu. Mazar taşını bir kapı gibi görüyordu. Kapıya vurursa Charlie gelip açar mıydı? Orada uyursa gene onu görebilir miydi? Saçı Gavin'in teknesine giderken yüzdüğü için nemli ve tuzluydu; tişörtünün altına Charlie'nin en sevdiği parlak yeşil bikinisini ve şortunu giymişti. Parmaklarını mezartaşının üzerindeki yazılarda gezdirdi. Adının harfleri, doğum ve ölüm tarihleri granite çok net ve derin bir şekilde kazınmıştı. Başını mezar taşına yaslayıp serinliği teninde hissetti. Mezar taşına sanlmak istedi, Charlie'ye sarılıyormuş gibi. Ama yapmadı.

O anda nefretle doluydu, bunu daha önce hiç hissetmemişti. Charlie'yi öldürene karşı olan nefreti ağzında bir zehir gibiydi. O insanla yüz yüze gelirse ne yapacağını merak ederek havaya baktı. Her kimse ona saldıracak ve Charlie'ye yaptıkları için onun acı çekmesini sağlayacaktı.

Jeffle karşılaşınca sanki ne yapmakta olduğunu, Gavin'i Charlie'nin ölümünü araştırması için tuttuğunu unutmuştu. Jeffin Charlie'ye olan benzerliği, onu mezarda görmesi, dua ediyor gibi bir pozisyonda olması ona her şeyi unutturmuştu.

Beraberlikleri yoğun duygular içinde ama kısa süreli olmuştu. Kısa sürmesi Lisa Marie Langton'dan söz etmesi değil, Charlie'nin üvey kardeşiyle bir arada olmanın yükünü taşıyamamasından kaynaklanıyordu.

Gavin'in teknesinde öyle heyecanlıydı ki onları Charlie'nin katiline götürecek ipuçlarını bir araya getirebilecek birine götürecekti. Jeffin bununla bir ilgisi olabileceği aklına bile gelmemişti. Nasıl olabilirdi? Charlie'nin kanından canındandı o. Ama şimdi onun bir yalancı olduğunu öğrendikten sonra, onu her ne nedenle izlediyse ve her ne nedenle ortadan kaybolduv-

sa, bir şekilde Charlie'nin ölümüyle ilgisi olabileceği düşünüyordu. Neden Cumberland'in kayıt etiketini taşıyan bir araba kullanıyordu? Charlie'yi kulübe hileyle mi götürmüştü yoksa Charlie kendisi mi istemişti? Charlie babasının ve kardeşinin Cmberland'le ilgisi olduğunu bilmeden mi oraya ilgi duymuştu? Onları Nashville'den mi tanıyordu? Gözlerini kapadı, sıra en acı veren bölüme gelmişti: neden kendisine bundan söz etmemişti?

Nell, yüksek sesle, "Charlie," dedi.

Yanıt gelmedi ama Nell birçok ses- camlardaki esintiyi, şarkı söyleyen bir kuşun sesini, sözcükler fısıldayan bulutları- duyuyordu. Ondan bir mesaj istiyordu, tekrar onunla birlikte olmayı öyle arzuluyordu ki. Rüyasında Charlie ona ismini fısıldadığı için geleceğini söylemişti. Şimdi onu deniyordu: "Charlie, Charlie, Charlie..."

Rüzgâr durmuştu, çamlar kımıldamıyordu, gökyüzü mavi ve bulutsuzdu ve Charlie Rosslare mezarındaydı. Charlie onu yanıtlamadı.

Ama Jeff yanıtladı.

Yüksekte, tren raylarının yanındaki o küçük evde hayatının en berbat gecelerinden birini geçirdi, oysa oldukça berbat geceler vardı daha önceleri hayatında.

Oniki yaşındayken saldırı suçuyla çocuk hapishanesine götürüldüğünde önünde uzun bir hapislik süresi vardı. Bir gece eve döndüğünde annesini daha önce onu fena halde dövmüş olan bir genç adamla sızmış durumda görmüş çılgına dönmüştü. Bir boş şişe bulup uyumakta olan adama fırlatmış, çenesini üç yerden kırmıştı.

Bunun için mahkeme onu suçlu buldu. Annesi adama şikayetçi olmaması için yalvardı. Artık nasıl olsa annesini görmeyecekti. Hayat boyu çenesi ve dişleri hasarlı kaldı. Böylece Jeff iki yıl pencereleri demirli bir odada, duvarlarında fareler ve çevresindeki ranzalarda Tennessee'nin en berbat çocuklarıyla birlikte kaldı.

Daha sonra ondört yaşındayken, annesi üç çocuklu - iki

oğlan bir kız - John Thorpe'la evlenirken tam düğün zamanı hapisten çıktı. Annesi çok mutluydu; ona bir takım elbise almıştı, yakasına bir mendil takarken, "Jeffrey, artık bir baban var" demişti.

"O benim babam değil."

"Sana iyi davranacak Jeff. Çocukları için harika bir baba ve sana da aynısını yapacak."

Jeff, "Hayır, yapmayacak," dedi.

Annesi umutlu bir tebessümle, "Yanılıyorsun," dedi. Saçını sarıya boyatmış, lüleler yaptırmıştı. Manikür yaptırmış ve ancak prensesler için yapılmış olabilecek pembe bir elbise giymişti. Jeff annesini daha önce hiç bu kadar pırıltılı ve şanslı görmemişti. Bu yüzden sadece omuzlarını silkti. Ama biliyordu.

Ve haklıydı. Ama annesi de haklıydı - iyi bir babaydı çünkü. Kendi üç çocuğuna hiç hayır demiyordu. Onlara armağanlar getiriyor, onlarla oyunlar oynuyordu. Kızını "Melek" diye çağırıyordu. Jeff e onun yukardan kutsal olarak indirilmiş gerçek bir melek olduğunu, ve eğer onu ona bakarken, yanma yaklaşırken, orta doğru tek bir adım atarken görürse onu keseceğini söylüyordu.

Oğlanlar üniversiteye hazırlanıyorlardı. Belki de Hukuk fakültesine gideceklerdi. Okula hazırlık olarak yaz sonu ikisine de yeni elbiseler, pabuçlar alındı. Kış gelince John onlara şehrin en iyi mağazasından kalın kabanlar aldı. Okul çalışmaları için onlara övgüler yağdırdı, mutlaka okurdu onları. Onların maçlarına gider, herkesten çok tezahürat yapardı.

Düğünden sonra Jeff le annesi Thorpe'ların evine taşınmışlardı. Çocukların ayrı birer odaları olmasına ve evde annelerinin ölmeden önce dikiş odası olarak kullandığı fazla bir oda olmasına rağmen Jeff televizyon^ odasındaki kanepede yatıyordu. Dikiş odası hemen kiler olarak kullanılmaya başlanmıştı.

John, çocukların annelerinin dikiş odasının yatak odasına dönüştürülmesinden son derece rahatsız olacaklarını söylüyordu. Zavallı anneleri bu odayı çok seviyordu, orada onlara giysiler dikiyor, akşam eve döndüklerinde onları her zaman

singer dikiş makinasınm başında karşılıyordu. Bu yüzden Jeffin annesinin odayı boşaltıp genç bir çocuğun yatağını ve şifonyerini ve eşyalarını oraya yerleştirmesine izin veremezdi.

Jeffin geçmişte kanuna karşı davranışları olduğundan John onun öğrenciliğinin üzerine bir çizgi çizmişti, onun gözünde Jeff bir suçludan başka bir şey değildi. Jeffin okul sonrası kendi çocukları gibi klübe gitme, spor yapma gibi aktiviteleri olamazdı çünkü onlar para demekti. Jeff için en iyisi okul sonrası bir işe girip para kazanmak, kendini ispat etmekti. Thorpe ailesinin bir parçası olmak istiyorsa saygı kazanması gerekiyordu.

Jeff uzun süredir kızgındı. Bunun nedenini devlet nezarethanesine, orada çektiği sıkıntılara ya da saldırdığı adama, annesini gözünde iki morluk ve bir iki kırılmış kaburgayla bırakan adama, yüklemek isterdi. John Thope'un çocuklarına olan davranışı kızgınlığını gittikçe artırıyordu. Ama geçmişe bakınca, yuvadan, ilk okuldan bu yana ta minicik bir çocukken bile ne zaman bir çocuğu yanında babasıyla görse bu duyguyu yaşadığını biliyordu.

. İnsanların onları korumaları için bir annesi bir babası olmalıydı. Yalnız korumak için de değil - birlikte bir şeyler yapmak için, öğretmek için, eğlenmek için. Çocuklar için aktiviteler en iyi anne babalarla yapılırdı. Maça insan en çok babasıyla gitmek isterdi. Parkta bir hamburger eğer babanız aldıysa daha lezzetlidir. Hayat böyle olmalıydı.

Jeff bunu hep biliyordu. Okula başladığı andan itibaren tek ebeveynli bir evde oturduğunu anlamıştı. Onun gibi başka çocuklar da vardı. Ama onları düşünmüyordu Jeff; çok daha zor durumda olanları bildiği halde yalnız olmadığını bilmek fazla teselli etmiyordu onu. En azından annesiyle rahatlardı, büyükbabası araba alıp satıyor ve onların bütün faturalarını ödüyordu.

Jeffin babasının annesinin parasının peşinde olduğuna dair dedikodular vardı. Annesi ne zaman kendine ya da Jeff e güzel bir şey almak için ekstra para istese babası bunu ortaya atmaktan hoşlanıyordu. "Bu adam gelmeden önce pararnı çok

rahat harcaman çok kötü oldu. Parayı etrafa saçtın ve yanlış adamı kendine çektin, şimdi cezasını çekiyorsun."

"Cezasını çekiyorsun," derken Jeff büyükbabasının kendini kastettiğini biliyordu. Annesi hamile kalıp evlenmek zorunda kalmıştı. Jeff in annesiyle babası büyükbabasının zoruyla evlenmişler, annesinin ailesine ait bir av klübesinde yaşamaya başlamışlardı. Jeff in babası Nashville'deki bütün kızlarla gezerek annesiyle iki yıl evli kalmıştı. Annesi ondan kurtulmak ve hayatlarından çıkması için iyi bir miktar para vermişti.

Bir daha hiç adı anılmamıştı ama Randy bu adı biliyordu: Randy Quill. Jeff Jeffrey Quill olarak doğmuştu ama o çirkin boşanmadan sonra annesinin kızlık soyadıyla yaşamaya başladılar. Okul kâğıtlarına Jeff Easton diye imza atsa da içinden o hep Jeff Quill olarak kalmıştı.

Bu adı seviyordu. Bu ad ona zarif ve soylu, kartal gibi bir baba imajı çağrıştırıyordu. Tüy bir kalem ve mürekkep hokkası hayal ediyordu, Ben Franklin'in kullanabileceği yazı gereçleri. Eski ve güçlü bir isim, babasının ismi. Zaman zaman Jeff hikayeler anlatırdı, birisi babasıyla ilgiliydi. Çoğu zaman kendi kendine hayal eder ama bazen sınıfındaki çocuklara da anlatırdı. Babası Amerikada bir baştan diğer başa gidip gelen bir uzun mesafe tır şoförüydü. Eve geliyordu elbette ama fazla kakmıyordu. Kalmak istemediğinden değil ama fabrika, malların Richmond'dan Seattle'a, Portland'dan Miami'ye dur durak bilmeden taşınması için ona güveniyordu. Babası ancak eve geç saatlerde komşuların uykuda olduğu saatlerde gelebiliyordu. Bu yüzden onu kimse tanımıyordu. Eve gidiyor, Jeff ve annesini uyandırıyor ve onlara son görüşmelerinden beri olan her şeyi anlatıyordu. Jeff in annesi kocasına en sevdiği yemekleri pişiriyor, Jeff de bütün gece uyumayarak onlarla kalıyor ve hep birlikte babasının işten ayrılıp hep birlikte olacakları günlerin hayalini kuruyorlardı. Babası yoldan bazen benzinciler-deki dükkanlardan, bazen küçük kasabalardaki hediyelik eşya mağazalarından armağanlar almış oluyordu. Jeff hediyeleri okula götürüyor, arkadaşlarına gösteriyordu. İşte çalmaya böyle başladı. Babasının eve geldiğini, annesini ve kendisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevdiğini, onlara armağanlar getirdiğini kanıtlayacak şeylere ihtiyacı vardı.

Garipti ama şunu Jeff in anlamasına olanak yoktu, komşu evlere girip dolapları, çekmeceleri, mücevher kasalarını, gümüş kutularını boşaltmasına rağmen içinden onların babasının getirdiği armağanlar olduğuna inanıyordu. Bunun çılgınlık olduğunu biliyordu. Bir kere Mrs.Grace Pleasant adında bir dulun kırmızı kadife kutusundan çok büyük bir pırlanta yüzük çalıp okula götürmüş, arkadaşlarına babasının annesine armağanı olduğunu söylediğinde öğretmen görmüş onu müdüre yollamıştı. Müdür de polis çağırdı.

Annesi John Thorpe'la evlenmeden önceki islahevindeki kalışı bu nedenle olmuştu. İşte John, Jeff in kendisini ispatlayarak ailenin saygısını kazanması gerektiğini söylerken bunu demek istiyordu. Jeff e güvenilmeyeceğini biliyordu.

Ve haklıydı. Islahevinden çıkan Jeff evlere girmeye devam etti. Sonra Randy çıkıp geldi - rüyalarında ve fantezilerinde olduğu gibi Jeff e yardım için bir adım attı - ve Jeff başını derde sokmaktan vazgeçti. Ta ki geçen yazın sonuna kadar.

Jeff, Charlie Rosslare'in mezarının arkasındaki çamların arasından aşağıda mezarın yanında duran Nell'e baktı ve John'un ne söylemek istediğini anladı. Randy'nin kendini iyi hissetmesi için yardım etmesine rağmen Jeff güvenilir biri değildi. Bu kesindi. Bunu Nell de artık biliyordu ve gün sona ermeden daha çok şey de bilecekti. Jeff boğazını temizledi ve bir kez daha onun adını söyledi.

"Nell"

Nell, "İlk seslenişinde duydum" dedi.

"Beni görmezceden mi geliyorsun?"

"Neden yapmayayım?"

"Umuyordum ki...Ben hâlâ seninle konuşmak istiyorum."

"Remvick Inn'in arkasında konuştuğumuz gibi mi? Hani şu senin kaldığın yer.

"Öğrendin mi?"

"Evet öğrendim. Beni epeyce salak sandın anlaşılan, öğrenemeyeceğimi düşünerek..."

"Asla böyle düşünmedim ama sen beni orada aramaya fırsat bulamadan seninle tekrar konuşabileceğimi sanıyordum. Peki sen iyi misin?"

"Sana ne!"

"Şey dün gece çok üzgündün. Sen kaçıp gittikten sonra bir daha benimle konuşmazsın diye düşündüm."

"Bunu düşündün demek... Charlie'nin kardeşi olmana rağmen."

Jeff omuzlarını silkti, nereden geldiğinin, kardeşlik bağının - yarı kardeş, üvey kardeş - hiç önemi yoktu. Bunu her zaman yapmak istemişti ve Nell'e bakarken Charlie yaşasaydı Nell'in yengesi olabileceğini düşündü. Nell ve Charlie er geç evleneceklerdi. Belki de Charlie'nin sağdıcı olacaktı. Nell'in büyülü yeşil gözlerine bakarken Charlie'nin ona neden âşık olduğunu anlayabiliyordu. Bu ona Lisa'ya olan duygularını anımsattı.

Nell, "Ne oldu?" dedi. "Neden kıpkırmızı kesildin?"

"Şey" diye kekeledi Jeff. "Sadece seni burada bulduğuma sevindim. Seninle hâlâ konuşmak istiyorum."

Nell, "Dün gece nerede kaldın?" diye sordu.

"Ben" dedi. Akıllıca bir yalan arıyordu.

"Benin inanacağım bir şey bulmaya çalışma. Ya doğruyu söyle ya da ben buradan gidiyorum."

"Tren yoluna yakın bir yerde."

Nell ona keskin bir bakışla baktı, topuklarının üzerinde döndü ve "Hoşça kal" dedi.

Jeff, "Tamam bekle" dedi. "Söyleyeceğim. Demiryolunun kenarında...Şu çok büyük eğlence mekanının yakınında."

"Oak Road'da. Birisi seni görmüş. Oralarda duruyormuşsun."

"Evet, bir ev buldum."

"Bir ev mi buldun?"

Jeff utanarak başıyla onayladı. Bir polis gibi bakıyordu nell

onun yüzüne. Pek çok kez faaliyeti sırasında yakalanmıştı, şimdi bedelini ödüyecekti.

Nell, "Göster bana," dedi.

Ve Nell kendisine hiçbir şans bırakmadığı için omuzlarını silkerek mezarlıkta kızın arkasından yürümeye başladı, dün Nell'in onu takip ettiği tepeden, sahil evlerinin arasından dün gece hiç uyumadan sabahladığı eve geldiler. Dün gece orada düşünmüş, düşünmüş, planlar, planlar yapmıştı.

Nell, Jeff i Hubbard's Point'in bildik görüntüleri içinde izledi, ama onunla birlikte olmak Nell'e tehlikeli bir düşün içindeymiş gibi hissettiriyordu. Her şey olabilirdi, ağaçlardan canavarlar atlayabilir, yerde büyük yarıklar açılıp onu yutabilirdi. Bu aynen babasının onu engellemeye çalıştığı durumdu: yabancılarla bir yere gitme.

Ama babası ona aynı zamanda sezgilerine güvenmeyi öğretmişti ve o anda sezgileri, ne olacağını görmesini, Jeffle vakit geçirmesini, onun anlatacaklarını dinlemesini söylüyordu. Cresthill yolundan yukarı doğru yürüdüler, yolun çatal yaptığı yerden sola döndüler, kuzeye, tren yolu boyunca dizilmiş evlere doğru yürüdüler. Ziftli yoldan ateş fışkırıyordu adeta ama gittikçe ağaçların daha büyük ve sık olduğu yollara giriyorlardı ve Nell gölgelerin artmasıyla serinlik hissetti.

Hubbard's Point'in bu tarafında insan kendini ormanda gibi hissediyordu. Nell en çok sevdiği hamlet plajının değişik bölümlerini severdi ve Chaflie'nin de sevdiğini biliyordu. Bir kısmı kayalıktı, kumluk bir kıyı, yosunlu bir bölüm ve bu ormanlık. Telle kapatılmış ve artık Harry Anderson Eğlence Merkezi olarak kullanılmayan bölgeye gelince Nell bir şeyler hatırlayarak etrafına bakındı.

Jeff, kızın yüzündeki ifadeyi görünce, "Ne var burada?" dedi.

"Salıncakların olduğu bir yerdi burası. Şimdi hepsi pas içinde. Charlie'yle çite tırmanır, gece salıncağa binerdik. Ayağımız aya değecek gibi yükseklere uçmaya çalışırdık."

"Neden çit çekmişler buraya? Çocuklar giremesin diye mi?"

"Çünkü Charlie ve ben on bir yaşlarındayken bir çocuk demiryolunda oynamaya kalkmış. Anne babaların hep yapmayın diye uyardığı bir durum yani."

"Tren mi çarpmış?"

Nell başıyla onayladı, "Korkunç bir şeydi. O gün ben yoktum ama Charlie buradaydı. O çocuğu hiç unutamadı. Plaj eğlence merkezini kapattı, bir daha kimseye buraya girme izni verilmedi. Charlie'yle biz... çite falan aldırmazdık, girerdik buraya. Demiryoluna gitmedik elbette ama salıncakta sallanmayı seviyorduk. Sanırım orada olmak Charlie'ye arkadaşımıza yakın olduğumuzu hissettiriyordu, ölen arkadaşımıza."

Jeff, hayaliyle donup kalmış gibi, "Charlie çocuğa tren çarptığında ne yaptı?" diye sordu.

Nell, "Bana setten aşağıya indiğini söyledi. Tren...Steven'in sürüklemiş. Charlie bağınyormuş, trenin fren sesi korkunç bir gıcırtı çıkarıyormuş. Hatırladığı buydu, ses. Sonra Steven'a ulaşıp onu çekmeye çalışmış...ama o artık yaşamıyormuş. Onu bırakmamış, tren personeli koşup onu almak isteyince bile ondan ayrılmamış. Onlara karşı gelip Steven'la oturmuş.

Jeff tok bir sesle, "Ne kadar oturmuş onunla?"

"Steven'ın annesi gelene kadar. Kızkardeşi olanları görmüş ve Carrington Road boyunca annesini getirmek üzere koşmuş. Beş dakikalık yolmuş. Mrs Mayles hemen gelmiş ve Steven'ın yanına çömelerek onu kendine çekmiş. İşte o zaman Charlie onu bırakabileceğine karar vermiş."

Jeff delikli çit telinin ötesinde demiryolunun gerisinde Charlie ve Steven'ı görüyormuş gibi, "Arkadaşını bırakmamış" dedi.

Nell başıyla onayladı, sonra yola devam edelim gibi bir işaret yaptı. Tek kelime konuşmadan Jeff onu evlerin arka bahçelerinden, onları tren yoluna inen tepeden ayıran çitin arkasından geçerken takip etti. ikisi de demiryoluna bakıyorlardı; Nell acaba frenlerin çığlığını duyuyor mudur diye merak etti.

Çok ağaçlıklı kuytu bir bölgeye gelince Jeff içeri daldı ve Nell onu izledi. Küçük bir kulübenin arka bahçesindeydiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nell orada hangi ailenin yaşadığını bilmiyordu, anlaşılan kendi yaşında çocukları yoktu. Ama burası tipik bir Hubbard's Po-int arka bahçesiydi: terasta bir piknik masası, plaj iskemleleri ve şemsiye duvara yaslanmıştı, bahçede alabildiğine çiçekler ve sebzeler vardı.

Jeff bir saksıyı itti, altındaki anahtarı alıp deliğe soktu. Jeff bunu yaparken Nell yerinden çıkarılmış bir pencere camı gördü. Zorlanmaktan çerçevesi kazınmıştı. Bunu fark etti çünkü bir kere Charlie'yle onun evine bu şekilde girmek zorunda kalmışlardı. Charlie'nin annesi turnedeydi, Charlie anahtarı unutmuş ve kilidi açmak için bir pencere camını yerinden çıkartmak zorunda kalmıştı.

Nell, "Anahtarı nerede sakladıklarını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar basit olduğunu sana söylemek istemiyorum. Evinde bunu hatırla, anahtarı asla kapının yanında bir yere saklama. Herkes böyle yapar ve hırsızlar bunu bilir."

"Yani hırsız olduğunu itiraf ediyorsun?"

Kapıyı açıp anahtarı yerine koyarken, "Eskiden öyleydim ve sanırım şu anda gene öyleyim. Haydi gir içeri," dedi.

Nell ona bakarak, "Beni yabancı bir eve davet ediyorsun," dedi ve girmeyi reddetti.

"Sen de girebilirsin. Hiç olmazsa bizi kimse görmez. Dışarıda görünürsek senin Charlie'yle birlikte olduğunu düşünecekler."

"Öyle," dedi Nell. "Haklısın. Çok fazla dikkat çekiyorsun." Ve içeri girdi.

Gölgeler aşağı çekilmişti, ev karanlıktı ama koyu yeşil pancurların arasından içeri güneş ışınları sızıyordu. Nell'in gözleri karanlığa ve ışığa alışınca Jeff in en azından evi temiz tuttuğunu gördü. Kanepede uyuduğunu anlayabiliyordu çünkü bir uyuma yastığının üzerinde bir battaniye katlı olarak duruyordu. Jeff oturabilmeleri için onu kaldırdı.

Şimdi sakinleşmiş ve yan yana otuyor olduklarına göre Nell onun yüzüne bakabilirdi. Benzerlik hem rahatlatıcı hem sinir bozucuydu. Nell nefesini kontrol edebilmek için kendini zor-

ladı. Onun Charlie olmadığını kendine hatırlatmasına gerek bile yoktu, her bakımdan çok sert çizgileri vardı Jeff in. Ama gözlerine bakarsa Charlie dünyaya dönmüş gibi hafif bir tran-sa girebilirdi.

Ama birkaç uzun dakikadan sonra Nell rahatsız olmaya başladı. Bu Charlie değildi ve kendini oymuş gibi daha fazla al-datamazdı. Jeff ona öyle ilgiyle ve istekle bakıyordu ki onunla bu evde ne yaptığını merak etmeye başladı. Jeff kolunu ona dokunmak ister gibi kanepenin arkasına uzatmıştı. Nell bir iki santim uzaklaştı.

"Tamam," dedi. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Buraya neden geldin?"

"Charlie'nin yaşadığı yeri görmek istedim. Seninle tanış-mak... ve en azından onun evini görmek. Annesinin yaşadığı yeri. Ve kasabada bazı işlerim var."

"Sen Nashville, Tennessee'den değil misin? Black Hail, Connecticut'da ne işin olabilir?

Jeff bir an sessiz kaldı, sonra kotunun arka cebine uzandı. Bükülmüş bir kâğıt parçası çıkardı, buruşukları düzelterek Nell'le aralarındaki yastığın üzerine koydu.Nell Black Hail ya-tırımları yazısını okudu kağıdın başlığında.

"Herkes banka işlemlerini buradan yapar. Bu niye sende ki?"

"Babam Charlie'ye bir hesap açtırmış. Uzun zaman önce."

"Biliyorum" dedi Nell. Charlie bana söylemişti...Parayla hiç ilgisi yoktu."

Jeff ona kuşkulu bir bakış attı.

"Herkes parayla ilgilenir," dedi.

"Hayır. Charlie ilgilenmezdi."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü biliyorum. O parayı babasız büyümekle ilgili bir belgesel film yapmak için kullanacaktı. Prensiplerine ters düş-mek istemiyordu ama bütün için uygun bir simetri vardır diye düşünüyordu."

"Nasıl yani?"

"Babasının vermeye zorlandığı para onu ve onun gibi dünyanın her yerindeki ortada olmayan babaları su yüzüne çıkaracaktı. Bu yüzden Charlie'nin onu görmeye gidip bunu gizli tutmasını anlayamıyorum. Babasını merak ediyor ama ona saygı duymuyordu."

Jeff, "İnsanlar değişir," dedi. "Sana daha önce söylediğim gibi. Randy bile."

Nell, "Bu seni rahatlatıyorsa böyle düşün," dedi. "Ama Charlie böyle düşünmüyordu, tüm çocukluğunu babasız geçirmiş. Sen de öyle, değil mi?"

"Öyle," dedi Jeff.

Nell, ortalarındaki banka makbuzunun üzerine eliyle vurarak, "Hem," dedi. "Charlie'nin parasıyla senin ne ilgin var?"

Jeffin sesi zor çıkıyordu. "Artık Charlie'nin parası değil," dedi. "Ölümünden beri". "Bu hesabı Black Hail Yatırımları açtığı için...Randy hesabı orada bırakmış. Tennesse'ye naklet-mekten daha kolay gelmiş ona. Zaten hak sahiplerinden sadece biri orada yaşıyormuş."

Nell, "Hak sahibi mi?" diye sordu. Jeff başıyla onayladı.

Nell Jeffin gittikçe daha huzursuz olduğunu, renginin değiştiğini,daha endişeli ve rahatsız bir tavır sergilediğini gördü. Bu da Nell'in kanını dondurdu, ne olduğunu anlamak için Jeffin yüzüne baktı.

"Charlie'nin hesabında değilse o para kimin hesabında?"

"Diğer üvey kardeşim Clint'in ve...benim."

Nell gözlerini ondan ayırmadan, "Bu seni mutlu etmiştir" dedi. O an bir ateşleme anıydı, kıvılcımlar çakıyordu, Nell patlayacakmış gibi hissetti kendini, kapıya koşmak istedi, işte şimdi Charlie'yi para için öldürdüğünü itiraf edecekti.

Başını sallayarak, "Etmedi" dedi. "Hiç etmedi."

"Hadi hadi..." dedi. "Bütün o parayı alıyorsun... o yüzden mi buradasın?"

"Randy tüm işlemi değiştirmiş. Biz otuzuna gelene kadar banka bu parayı ödemeyecek."

"Bu seni tatmin etmiyor mu?"

Jeff başını elleri arasına aldı, ağlamaya başladı. Hıçkırıklar çok derinden göğsünden sökülüp geliyordu sanki, kafeste kapalı bir yaratık gibi uluyarak vahşice ağlıyordu. Nell hareket edemiyordu. Kapıya koşmak, kaçmak, burada olan her ne ise ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu. Ama tam tersine tuhaf bir çekimle kanepe boyunca kolunu Jeff in omzuna koymak isteyerek kaydığını hissetti.

"Neden ağlıyorsun?" dedi. "Nedir mesele?"

"Korkunç bir şey yaptım" dedi.

"Ne?" derken nabzı kulaklarında, ağzında atıyordu. Boğulma hissini kalbinin içinde hissetti.

"Ben oradaydım" diye fısıldadı.

"Neden söz ediyorsun?"

"O gece. Charlie'nin yanındaydım."

Nell'in boğazı kilitlendi, boğuluyor gibi oldu. Zihni bomboştu, her düşünce, her anı hiç yaşanmamış gibi silinmişti. Jeff Quill tarafından zorla girilmiş yabancı bir evde, karanlıkta öylece otururken duvarlar üzerine yıkılıyordu, molozlar altında gömülmüştü, nefes alamıyor, konuşamıyor, hareket edemiyordu.

Jeff başını kaldırıp kıpkırmızı, yaşlı gözlerle ona baktı, "Bunu biliyordun, değil mi?" dedi.

Nell başını salladı.

"Bildiğine yemin edebilirim" dedi. "Charlie'nin mezarına geri döndüğünde bana öyle bir baktın ki!..."

"Arabanı biliyorum" dedi. "Randecker Plakları'na kayıtlı. Ve bu Cumberland'ın etiketi."

"Babamın etiketi o. Onun arabası. Bana ödünç verdi."

"Burada olduğunu biliyor mu?"

Jeff başını salladı. "Hayır" dedi. "Grupla görüşmeye gittiğimi sanıyor. Cumberland'le. Charlie'nin izlemeye geldiği grupla. Ben oradaydım. Kulüpte oradaydım, nehir kıyısında oradaydım."

Nell'in ağzı açık olmalıydı ki onu kapadığını hissetti. Dudakları kilitlenmiş, dümdüz bir çizgi olmuştu, ağzından tek

sözcük çıkmıyordu. Ama hepsi boğazını tıkayıp kalmıştı, tüm sözcükler ve bir çığlık ve dünyadaki tüm duygular.

"Anlıyorsun değil mi? Bu yüzden Hubbard's Point'e geldim. Bu yüzden mezarına gittim. Açıklamalıydım. Babamdan söz ediyorsun... Charlie'nin gerçekte ondan nefret ettiğinden. Evet ediyordu ve o gece yüzüne bunu söyledi..."

"Kulüpte mi? Baban o gece orada mıydı?"

Jeff başıyla onayladı.

"Ve nehir kenarında onunla mıydı?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Charlie Randy'e patladı. Ne...hissettiğini söyledi."

"Ve... ne? Onu Randy mi öldürdü?"

"Sana anlatmak istiyorum Nell."Sustu, gözlerini kapadı. Tekrar konuştu, "Charlie'yle Steven'dan söz ettiğin zaman, Charlie'nin öldükten sonra onu bırakmayışı... Bunun nasıl olduğunu ben biliyorum, çünkü ben de Charlie'nin yanındaydım."

Nell, "Sus," diye bağırdı. "Aynı şey olduğunu söyleme, buna cesaret etme! Bana Randy'nin ona ne yaptığını söyle."

"Açıklamak istiyorum ama birine daha açıklamam lazım. Tüm olanları bilmesi gereken biri daha var. Bunu sana ve... .ona borçluyum."

Nell kendini kaybetmek nedir biliyordu. Annesi öldüğünde bunu tam anlamıyla yaşamıştı. O anda korkmuyordu - hayır korku değildi bu. Hissizdi, tükenmişti, öldüğü gece Charlie'nin yanında olan bu adamın yanında kanepede oturamıyor-du. Beyninde Charlie Randy'e patladı sözleri çınlıyordu.

Acaba tüm onsekiz yaş öfkesini biriktirip o gece Randy'e kusmuş olabilir miydi. Çektiği filmdeki görüntüleri düşündü, söylediklerini, hepsi babasız büyümekle ilgili filmin içine hapsolmuştu. Bunlar mı bir şekilde babasını tetiklemişti? İnsan öz oğluna nasıl saldırırdı?

Nell'in yanakları ıslaktı, Charlie'yi düşünmeden edemiyordu. Bir ruh gibi ayağa kalktığını ve ön kapıdan süzülüp çıktıyım hissetti, leff onu durdurmaya çalışmamıştı. İşgal ettiği bu

sahipsiz evden çıkarken görülebilecek olmasına hiç aldırm; yordu. Nell onu kapıda arkasında hissetti amạ o Charlie'yle sı sık yürüdükleri, daha sonra Charlie'nin Steven'm ölümündeı sonra yürüdüğü gölgelik yoldan aşağı doğru yürürken Jeff om izlemedi. Nell yürüdü, sonra Point'e ve eve doğru koşmay; başladı.

BELONGS TO KAOS TEAM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Vincent bir araba ve şoför tutmayı teklif etti ama Nashville Uluslar arası havaalanına indiklerinde Gavin idareyi ele aldı. Sıradan insanlar gibi Hertz standına giderek orta büyüklükte tek kapılı bir araba kiraladı. Park yerine geldiğinde Vincent ona kaygılı ve inanamaz bakışlarla baktı.

Gavin, "Atla içeri haydi," dedi.

Önceki ziyaretlerini hatırlayarak şehre doğru sürdü arabayı. Buraya ya Sheridan'la ya da onu ziyarete gelmişti pek çok kereler. Sheridan onu bir zamanlar Grand Old Opry'e ev sahipliği yapan 116 Fifth Avenue North'daki Ryman Oditoryumuna, büyük tuğla konser salonuna götürmüştü.

"Halk müziğinin doğduğu kilise bu" dedi. "Herkes burada çalmıştır."

"Öyle mi? Kim mesela?"

"Elvis, Emmylou Haris, Loretta Lynn, Johnny Cash, Patsy Cline, Hank Williams.

"Ya Sheridan Rosslare?"

Gavin gülümseyerek, "Bir zamanlar," dedi.

Ve Sheridan orada konser verdi. O yıl ve birçok kez Ryman Stage'de sahneye çıktı. Gavin onu iki kez izledi, birinde Sheridan onun orada olduğunu biliyor, birinde bilmiyordu. Bir kere de Norfolk Virginia'dan geçerken sırf onu görmek için direksiyonu Tennesse'ye kırmıştı. Nashville'de olmak tüm bu anıları geri getirdi.

Sheridan ona, onun kendine değil donanmaya ait olduğunu söylemişti. Sheridan'ın gerçek aşka - donanmaya hizmet ederek dünyayı gezen birine değil ona sarılması için yanında, onunla olan birine ihtiyacı vardı,. Gavin ona ülkesine karşı bir sorumluluk hissettiğini ileri sürünce Sheridan, mazeret bulmakta üstüne olmadığını söylemiş, ilk turu bitirir bitirmez ikincisi için anlaşma yapmasını öne sürmüştü.

Gavin'in bunun üzerine söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Sheridan haklıydı. O sıralarda bir psikologa, psikiyatra hiç gitmemişti ama gene de bir yere yerleşme konusunda problemi olduğunu biliyordu. Daha sonraları denizaltı arkadaşına saldıran birini neredeyse öldürüyordu, o olaydan sonra gittiği psikolog ondaki bu dışa vurma sendromunun altı yaşında babasının ölümünden sonra başladığı teşhisini koymuştu.

İçinde şimşekler çakıyordu o yaşında. Babasına öldüğü için, tanrıya, onu aldığı için kin duyuyordu. Tüm limanlarda olay çıkarıyordu ve Joe Donowan onu gemiye göndermek zorunda kalıyordu. Gavin rahat durmuyor, sahilde barınamıyordu. Ancak Sheridan'ın yanındayken huzurduydu. Ama ona hak ettiği gibi davranmak konusunda kendine hiç güveni yoktu. Karada dünyanın en yumuşak kadınıyla bir ömür geçirebileceğinden emin değildi.

Bunu keşfetmek cesareti olmadığından yeniden donanmaya yazıldı ve Sheridan da ondan ayrıldı, ona bir daha hiç yazmadı.

Norfolk gazetesinde okumasaydı onun o hafta sonu konseri olduğunu bilemezdi. Büyük bir grupla vereceği konser haberi Ryman'da büyük puntolarla veriliyordu. Gavin onu görebilmek için otostop yaptı, onu sahnede izlemekten büyük heyecan duydu. Daha sonra dışarıda dolaşırken heyecanı daha da

büyüdü. Her şeyi düzeltecek, onun kendisine dönmesini sağlayacaktı.

Sonra sahnede biriyle sarıldığını gördü. Uzun boylu, ince biri ve sanki orası ona aitmiş gibi davranan biri. Sheridan'la birbirlerine aitlermiş gibi davranan biri. Gavin döndü ve Sheridan onu görmeden oradan ayrıldı. Gemiye giderken rıhtım da bir bara girdi, kendi dışında bir olay yüzünden hiç tanıma dığı biriyle kavgaya karıştı. Adamı neredeyse öldürüyordu, tu tuklandı ve donanmadan atıldı. Gavin olanlara hiç aldırmıyor du, hapisten hiç çıkmasa aldırmayacaktı, onun bütün derdi Sheridan'ı yitirmekti.

Ama Joe yıllar içinde Vincent'dan söz edildiğini çok duymuştu. O sırada Vincent amcasının hukuk bürosunda avukatlık yapıyordu. Joe, Vincent'in izini sürdü; Vincent, Connecticut'dan Norfolk'a uçtu ve Askeri Adli Hakim Generalle çalışarak onu en ağır cezadan, cinayete teşebbüsten kurtardı.

Gavin yüz kızartıcı suçla donanmadan ayrıldı. Nashville'e gelmek ona her şeyi baştan hatırlattı, bu olayları tetikleyen Sheridan'ı Randy'le birlikte görmesi olmuştu.

Cumberland ırmağı şehrin siluetini yansıtarak akmaktaydı; grubun web sayfasındaki resmi hatırladı; grubun basçısını bu ırmağın üzerindeki köprüde gösteriyordu ve işte önündeki bu köprüydü. Ryman Oditorim'un arkasından St. Cloud Alley'e döndü. İşte burasıydı. Arabasını dar bir alana parketti; tabelaya baktı, Randecker Studio.

Vincent, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım."

"Boşanma sırasında ona çok insaflı davrandık... Sheri-dan'm hatırına..."

"Ve Charlie'nin."

Vincent bunu geçiştirdi. "Dikkatli ol, işleri arap saçına çevirecek şeyler..."

Gavin Sheridan'ı bu yaz gördüğü gibi gözünün önüne getirdi. İçikili,...kederden saçları bembeyaz. Bu sabah Nell'i Ren-wick Inn'ın dışında gözleri korkuyla açılmış, çıldırmış, ihanete uğramış haliyle düşündü. Daha hiçbir şey çözülmüş değildi

ama öyle görünüyordu ki Randy Quill bütün olanlar hakkında bir şeyler biliyordu.

Gavin, "Anladım," dedi. "Saldırır da tutuklanırım diye korkuyorsun. Ama bir de...."

Vincent, çelik gibi bakan gözlerle davasına inanan biri olarak baktı, "Oraya geldiğimizde köprüden geçeriz," dedi. Milano'da yaptırttığı krem rengi keten ceketini düzelterek kiralık Ford'dan çıktı. Ağustos sıcağı kavurucuydu, nehir yatağından buhar çıkıyordu. Vincent Gavin'in önünden Rendecker Stud-yo'larına girdi.

Resepsiyon odası küçüktü, duvarlarında grupların resim ve posterleri asılıydı. Ve içinde iki siyah deri koltuk ve iki kişilik bir kanepe bulunan dar bir oturma alanı bulunuyordu. Gavin duvarda çoğunlukla Cumberland.'ın resimleri olduğunu gördü. Lisa Marie Langton'un köprüdeki fotoğrafı ve bası büyütülmüş, çevçevelenmişti.

Küçük bütçeli bir işletmeydi. Klima ya bozuktu ya da en az derecede çalıştırılıyordu. Her iki halde de sekreter uyumak üzereydi. Üzerinde pembe bir yazlık elbise, terden sırılsıklam genç kız metal bir masanın arkasında oturuyor, bir yelpaze tam yüzüne esiyordu.

Yorgun bir sesle, "Size nasıl yardım edebilirim?" dedi.

Vincent gülümseyerek, "Randy Quill'le görüşmek istiyoruz. İçerde mi?"

"Mr. Quillha?..."

Gavin kızın arkasındaki koridora bakarak, "Biz bunu evet anlamında alıyoruz."...dedi. Koridorda dört kapalı kapı vardı ve Gavin hangisi Randy'nin tahmin etmeye çalışırken "Hangisi?" diye kıza sordu.

Vincent alçak bir sesle, "Bırak ben halledeyim" dedi ve en sıcak tebessümüyle kıza döndü.

Gavin onu iş üstünde izliyordu. Görülecek şeydi. Vincent dişlerini artistlerin dişçisine bembeyaz yaptırmıştı. Doğada bulunmayan bir beyazlıktı bu hepsi'ortaya çıktığında içinde tehdit unsuru taşıyordu..." Küçük Hanım" dedi. "Biz resmi bir iş için buradayız."

"Resmi mi?"

"Evet ben Hukukçuyum ve bu da..."

"Ben Gavin Dawson. Charlie Rosslare'in ölümünü araştırıyorum. Mr. Quill'in oğlu."

Kadın kaşlarını çatarak, "Onun Charlie diye bir oğlu yok. Onun oğlları Clinton ve Jeff.

İşte Gavin'in beklediği buydu. Randy'nin sekreteri 'nin Charlie'den haberi olmadığı gibi onun öldüğünü bile bilmiyordu. Gavin masanın çevresinden dolaşarak kapıları denemeye başladı. Vincent'ın ona seslendiğini, kızın protestolarını duyuyordu ama sadece Vicent'a "Karışma" gibi bir işaret yaptı.

İlk açtığı kapı geniş, boş bir kayıt odasına, ikinci küçük bir stüdyoya açılıyordu. Üçüncüyü geçerek koridorun sonundaki dördüncü ve son kapıya gitti.

Kulpu çevirip kapıyı ittive buz gibi bir hava onu karşıladı. Duvarlarda daha başka grup resimleri vardı ve Randy üstünde kâğıtlar ve demo kasetleri olan masasının başında oturuyordu.

Zayıflamıştı, kızılımsı saçları seyrelmiş ve azalmıştı.

Gavin onun güzel yaşlanmadığını görünce kendini kötü hissetmedi. Gavin'in omuzları kapı çerçevesini dolduruyordu ve kapı arkasından kapanırken adalelerini gevşetti.

"Sen burada püfür püfür klimayla otururken sekreterin dışarda sıcaktan buharlaşacak" dedi. "Hâlâ prenslik sürüyor demek."

"Haneye tecavüzür bu," dedi. "Dışarı çıkmanı istiyorum.

Gavin ona çok anlamlı bir bakışla bakarak, "Eminim istiyorsun," dedi. Bakışlarını telefona kaydırırken buna cesaret etmemesini söyler gibiydi. Randy içgüdüsel olarak geçen sefer Gavin'in kırdığı bileğini tutu. Gavin hâlâ acıyıp acımadığını merak etti. Gavin'in bakışları telefonu eline alırsa ona vuracağını hissettiriyordu.

Randy, "Ne istiyorsun?" dedi.

"Charlie'yi sormak istiyorum."

"Onunla ilgili ne soracaksın?"

Gavin ona baktı. Randy'nin bütün söyleyeceği bu muydu? Gavin ileri bir adım attı ve Randy geriledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gavin, "Charlie'nin öldürüldüğü yere gittim."

Randy cevap vermedi. Yanaklarında iki kırmızı nokta oluştu ve yanmaya başladı. İçinde bir şeyler oluyordu ama Gavin onu okuyamıyordu.

"Boşalmış bir dans pisti... East River'ın kenarında."

"Bir trajedi bu" dedi Randy.

Gavin, "Birçok bakımdan," dedi. Randy gözlerini kısarak ona baktı sonra gözlerini yere indirdi.

"Çek git buradan" dedi.

"Gece üçte nehir kenarında yürümeye çıkmış, şehirde geçirdiği bir günün sonunda. Sen onun orada ne yaptığını biliyordun."

Randy, "Onun yaşındaki çocuklar New York'u keşfetmek isterler. On sekizinde ben de yaptım. Görecek çok şey var."

Gavin onu gözlüyordu, Randy neden birdenbire onun bakışlarından kaçar olmuştu. Gavin odanın karşısındaki masanın bir iskemlesini çekti, onu Randy'nin masasına dayayarak oturdu. Gözleri gözleriyle aynı hizada olsun istiyordu.

Gavin, "Üniversiteye yeni başlamıştı," dedi. "NYU'da ilk senesi."

Randy masaya bakıyordu.

"Biliyor muydun? Oğlunun üniversitede olduğunu biliyor muydun?"

"Oğlumla aramda olanlar kimseyi ilgilendirmez."

Daha çok Randy'nin söyleyiş biçiminden bu sözler Gavin'i sarstı. Sanki aralarında bir şeyler olmuş gibi duygu doluydu. Randy yüzünde ve omuzlarında büyük bir gerginlikle kıpırtısız oturuyordu.

Gavin, "Biliyor musun, film yapımcısı olacaktı" dedi. Randy'nin dudaklarında titrek bir gülümseme belirecek gibiydi. "Kayıp babasıyla ilgili bir belgesel."

Randy'nin dudağındaki tebessüm kayboldu. "Ben kayıp değildim" dedi.

Gavin, "Charlie babasını tanımak istiyordu"

Randy yanıt vermedi, Önüne bakıyor, önündeki kâğıtları karıştırıyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Bunu daha sonra yapabilir misin acaba?"

"Yapamam."

Gavin öylece ona baktı. Rol yapmaya çalıştığını biliyordu ama ona zorla bir şey yaptıramayacağının da farkındaydı. Fakat biraz sonra Randy kâğıtları itti ve onun yüzüne baktı.

"Ona olanlara aldırmadığımı mı sanıyorsun?"

"Randy, pek emin değilim."

"Ben eminim. Sheridan'la konuştuk, ölümünden hemen sonra."

"Cenaze törenine gelmediğini söyledi."

Randy içini çekti ve parmaklarını saçlarında dolaştırdı. Gavin'e uzun bir bakış attı ve birden... "Sana kendimle ilgili açıklama yapmaktan hoşlanmıyorum. Özellikle bana neler yaptığını hissettiğim için. Eskiye dönersek, ben Sheridan'la birlikteyken ona beni kötü göstermek için elinden geleni yaptın. Ben değiştim."

"Öyle mi?"

"Evet değiştim. O zaman gençtim, salaktım- ilk kez bunu itiraf ediyorum. Birçok yanlış seçim yaptım, önem verdiğim insanları incittim. Birkaç yıl evvel ölüyordum ve bu bana hayatın ne kadar kısa olduğunu öğretti. Artık gerçekten değecek şeylerle ilgileniyorum."

Gavin, "Charlie için hayat çok kısa oldu," dedi.

Randy gözlerini kapadı ve Gavin onun nefes alırken aslında inlediğini düşündü.

Gavin hiç kıpırdamadan, "Sana Charlie'nin cenaze merasimini sormuştum" dedi.

"Hayır gitmedim. Biraz Sheridan'ın bana olan duygularından dolayı. Kilisede beni görünce daha fazla acı çekeceğini düşündüm."

"Kendin için gitmeyi istemedin mi? O senin oğlundu."

"Evet," dedi Randy alçak bir sesle. "Elbette."

"O zaman niye gitmedin? Sheridan seninle ilgili duyguları ne olursa olsun, bir babanın oğlunun cenazesine gelmek isteyeceğini anlamaz mıydı? Ona yapacağı son görevi yerine getirmek."

"Bunu düşünmedim, hayır."

"Gömülmesi sırasında da ortada yokmuşun...Merak ettiğim şey şu madem ki değiştiğini söylüyorsun Connecticut'a neden gidip bunu yapmadın?

"Artık yoktu. Oğlumla aramda yaptığım barış ikimizi ilgilendirir, başka kimseyi değil. Sen ne düşünürsen düşün."

Gavin, "Charlie'yle barış yapman mı gerekiyor? Ne için?" dedi.

Randy, "Küçükken yanında olmadığım için. Hayatının büyük bir bölümünde ortada olmadığım için."

Gavin, "İstersen bütün hayatı boyunca de. Sheridan ve Nell bana gerçeği anlattılar."

Randy çatallaşmış bir sesle, "Sonunda birlikte vakit geçirmek için çaba harcıyorduk. Üniversiteye başlıyordu, ilk kez evinden ayrılıyordu. Onu tanımak istedim ve sanırım onu bu da isterdi ama kısmet olmadı."

"Ama neredeyse gerçekleşiyordu, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kulüp 192. Geçen Ağustosun 31'i."

"Hayır" dedi Randy "Ben orada değildim."

Gavin ona baktı. Randy gençken daha iyi bir yalancıydı. Şimdi terliyordu. Dolabın üst çekmecesine bir ilaç kutusuna ulaştı.

Gavin, "Ne bu?" dedi.

"Aspirin. Kanı sulandırıyor."

"Charlie'nin öldüğü gün New York'ta olduğunu nasıl mı biliyorum?"

"Ben orada değildim. Hiçbirimiz değildik."

Gavin'in kulakları bu sözler üzerine alarma geçti.ama o anda bunun üstünde durmuyor gibi yaptı

"Polislerin gözünden kaçmış. Charlie'nin Cumberland'ı dinlemeye gideceğini biliyorlardı...belki de araştırmalarının bir parçası olarak grubu kontrol ettiler. Randecker Stüdyolarına bağlı olduğunu da tesbit ettiler. Şirketine soyadını vereceğine adını vermişin, ne tuhaf. Polisleri şaşırtan bu olmuştur ama Randecker' görünce ben hemen ilişkiyi çözdüm. Bir tek

BELONGS TO KAKOS TEAM

ben."

"Tebrikler."

"Mersi. Cumberland'ın web sitesinde gördüm ve anladım. Randecker senin sahte isimlerinden biriydi, evliliklerinin birinde kullanmıştın, İRS'yi bertaraf etmek için."

Randy daha fazla terliyordu. "Bunlar eski hikaye" dedi. "IRS'yle sorun yok artık."

"Olabilir ama ya NYPD? Onlarla da mı sorun yok? Şirketine "Quill Plakları" deseydin yakalanabilirdin. Muhtemelen Charlie'nin babasının soyadını biliyorlar ve bu bir araştırmayı tetikleyebilirdi. Ama sen eskiden kalma bir kuduz köpeksin. Neden herhangi bir şeyde gerçek adını kullanasın ki!"

Randy, ithamı geçiştirerek, ofisin duvarlarındaki grup resimlerini işaret etti, "Cumberland için imza attığımı gizlemiyorum ki! Onlar benim sanatçılarım değil demiyorum ki!"

"Nashville'de gizli değil ama New York da durum başka. Oradaki insanlar bağlantıyı bilmiyorlar. Şimdi polis çağırayım ister misin? Onları da işin içine sokalım."

Randy başım salladı, "Hiç durma."

Gavin, "Bunu yapmadan önce bir sorum daha var. Biraz önce sözünü ettiğim daha önceki evliliğin...bu Jeff in annesiyle olan evliliğin miydi?"

Randy, "Jeff mi?" derken yüzündeki bütün kanı çekilmiş gibiydi. Fiziksel değişimi anında ve dramatik biçimde olmuştu, Gavin tetiğe bastığının farkındaydı.

"Oğlun Jeff."

"Bütün bunların onunla ilgisi ne?"

Gavin daha da yakına gelerek, "Sen söyle" dedi.

"O...o iyi bir çocuk. Şimdi benimle çalışıyor...son birkaç yıldır benimle çalışıyor. Aslında çoğu zaman hayatı yollarda geçiyor, benim işimi takip ediyor."

"Aslında Connecticut'da, Black Hall'da.ya da oradaydı. Black Hail Savings'e gitmiş, Charlie'nin adına yatan parayı bloke eden bankaya. Blokajı çözmek için."

Randy, "Olamaz" dedi. "Ohio'da o."

Gavin başını iki yana salladı. "Charlie'nin mezarındaydı ve

Nell - Charlie'nin kız arkadaşı - onu görmüş. Charlie'ye benzediğini söylemiş ve orada kız altüst olmuş. Uzun uzun konuşmuşlar. Randy, çok çirkin işler içindesin. Sen ve Jeff birbirinize çok benziyorsunuz. İkiniz de parayı seviyorsunuz., senin böyle olduğunu hep biliyordum ve sonra Jeffin hırsızlık suçlarıyla dolu raporunu okuyunca onun da öyle olduğunu anladım... Başkalarının mallarını çalmak...Sanırım Charlie konusunda sana yardımcı oldu."

"Hayır," dedi Randy. "Yanılıyorsun."

"Siz grupla birlikte New York'taydınız. Ve Charlie de oradaydı. Bu fırsatı değerlendirip ondan kurtulmak istedin. Paranın bir kısmını da Jeff e vaad ettin.

Randy ayağa kalkarak, Gavin yanılıyorsun" dedi .Büyük bir öfkeyle odada dolaşmaya başladı. "Jeff iyi bir çocuk. Zor bir hayatı oldu. Benim sayemde. Başı zaman zaman derde girmiş ama bu geçmişte kaldı. Sözüme güven. Benim için çalışıyor, çok caba harcıyor...Bu konuda yanındayım ve ona kefilim."

Gavin, Randy'nin kefaletinin ne kadar değeri olabileceği konusunda bir şey söylemedi. Randy pencereye doğru gidip arka bahçeye bakmaya başladı.

Gavin, "Ağustos ayında New York'ta olmadığını söylüyorsun ama Jeff oradaydı, Öyle değil mi? Bunu kendi kendine o mu planladı? Belki Charlie'nin parasını öğrendi, kendisine geçmesini istedi. Kötü geçen çocukluğunun bedeli olarak."

Randy, "Hayır" dedi. "Ve şu anda Connecticut'da da değil. Baştan aşağı yalan bunlar. Şimdi telefon eder buraya çağırırım. Sana kendi söylesin. Şu anda Midwest'de benim gruplarımdan biriyle yolda."

"İspatla bana. Ara hemen."

Randy sanki Gavin ona bir çözüm önermiş gibi "Tamam" dedi.

Telefona yöneldi. Numarayı çevirirken elleri titriyordu. Meydan okurcasına Gavin'e baktı, haklı çıkması an mesele?'" di sanki... Birkaç saniye sonra Jeff cevap verdi. Gavin gözünü ayırmadan Randy'e bakıyordu. Jeffin sesini duyunca Randy yumuşak ve mutlu bir ifadeyle konuşmaya başladı ama konuş-

ma ilerledikçe yüzü bir keder yumağına dönüştü, ve Gavin'e arkasını dönerek konuşmayı daha özel bir durumda yapmak istedi.

Birkaç saniye sonra Randy telefonu yerine koydu, başı ellerinin arasında iskemleye çöker gibi oturdu.

Gavin, "Ohio'da değil," dedi.

Randy başını salladı ve Gavin bekledi. Birkaç saniye sonra Randy kafasını kaldırdı. "Black Hall'a gidip varis olarak adının kaldırılmasını istemiş. Bankayı bu konuda ikna etmeye çalışıyormuş."

"Ne diyorsun sen?"

"Bu parayı hiç istemedi. Doğrusu şu ki o parayı ne yapacağımı bilemedim.Charlie öldükten ve paranın bana geri döneceğini öğrendikten sonra.. .ne bileyim, zarar ziyan diye düşündüm. Onu Sheridan'a vermeyi düşündüm ama benden hiçbir şey kabul etmeyeceğini biliyordum. Sonra onları diğer iki oğlum için vesayet altında tutmaya karar verdim, Clint ve Jeff.

"Onlar için piyango."

"Hiçbiri ona dokunamayacak. Ödeme tarihini birkaç yıl ileriye attırdım. Otuzuna kadar parayı alamayacaklar. Belki bu onların duygularım değiştirecek. Clint paraya hiç dokunmayacak çünkü benden nefret ediyor, benimle hiç karşılaşmak istemedi. Jeff Charlie'ye olanlardan sonra..."

Gavin midesine bir kramp girdiğini hissederek,

"Charlie'ye ne oldu?" dedi.

Randy masasında oturuyor başını iki yana sallıyordu.

"Söyle bana Randy."

"Anlamalısın Gavin...Bütün bunlardan sonra öyle zor durumlarda kaldı ki. Şu anda kendini benim hiçbir zaman yapamayacağım kadar suçluyor. Lisa'yla yaşıyordu..."

"Lisa beni hiç ilgilendirmiyor. Sen neler oldu onu anlat."

Randy duymamış gibi yaptı. "İyi bir kızdır. O da onu seviyordu.Ama. . .ama Ağustostan sonra Jeff artık hiçbir şeyi haketmediğini düşünmeye başladı."

"Charlie Lisa'yla aralarına mı girdi. Olan bu muydu?"

Randy Gavin'e çıldırdığını düşünür gibi baktı. "Elbette ha-

yır. Charlie Nell'i seviyordu, ona sadıktı. Birlikte olduğumuz kısa sürede bize bunu gösterdi. Mezun olunca NTU'ya geleceğini söyledi, resmini gösterdi. Lisa'ya gözünün ucuyla bile bakmadı. Ama Tanrım..."

"Söyle Randy, söyle bana."

"Haklıydın. Jeff Connecticut'ta, Ohio'da değil... Hubbard's Point'te..."

Gavin buna şaşırmadı ama Randy'nin gözündeki panik korkuttu onu, donup kaldı, bekledi.

"Nell'e anlatmaya çalışmış ama Nell kaçmış, şimdi Sheridan'a anlatacak."

Gavin patlayacak gibiydi artık, "Sen neden söz ediyorsun?" dedi.

Randy tükenmiş durumda, "Yapmak istemedi" dedi. "Kazaydı, oradaydım. Yüreğim parçalandı ama Charlie gitmişti. Diğer oğlumu korumak zorundaydım. Jeffi korumak zorundaydım."

Nell, Jeff'i zorla girdiği evin kapısında bırakarak uyur gezer gibi eve doğru yürümeye başladı. Bilinçsizce kısa yollardan, çitlerin arasından koştu. Etrafında arılar vızıldıyordu. İlerledikçe ışıkların değiştiğini, havanın soğuduğunu hissetti. Akşam üzeriydi ve Hubbard's Point'in tüm manzarası tatlı bir ışık altındaydı.

Stevie seyretmek için dışarı çıktı. Her daim sanatçı olduğundan ışık onu hep büyülerdi. Nell konuşacak durumda değildi ama Stevie onu görmüştü. Ona eliyle işaret ederek, "Ne kadar güzel değil mi?" dedi. Nell onun yanına gitti ve Stevie elini onun omuzuna attı; Nell ne kadar şevkate ihtiyacı olduğunu hissetti ve ona sokuldu. Omuriliğinden aşağıya kadar titrediğini hissetti. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Birlikte sahile baktılar. Bir sis kümesi onlara yaklaşmaktaydı, bir ucu dalgakırana, Gavin'in teknesine kadar uzanıyordu. Ufuk çizgisinin hâlâ çok üstünde olan güneş sisi içten içe aydınlatıyor, nem ışığı çoğaltıyor, ona olağanüstü amber bir ışık veriyordu. Charli-e'nın kardeşine Tasladığından beri her şey doğaüstü görünüyordu. Daha önce dünya hiç bu kadar aydınlanmış mıydı?

BELONGS TO KAKOS TEAM

Nell, "Babam Londra'dan ne zaman dönecek?" dedi. Stevie-'ye baktı, ikisinin o anda yalnız olmalarının onu ne kadar huzursuz ettiğini fark etsin istemiyordu.

Stevie, "Yarın," dedi. "Kısa bir görüşme için gitti...Nell, sen ne diyorsun?"

"Hangi konuda?"

"Babanla evlenmemiz konusunda. Seni seviyorum Nell, kendi kızım gibi seviyorum. Annenin yerini alamazdım, denemedim bile. Ama benim kızım olacağın için çok memnunum... Bunu söylemek çok güzel..."

Nell gülümsemeye çalıştı. Kutlamak istedi. Normalde sevinçten havalara uçuyor olmalıydı ve bunun babasını ne kadar mutlu edeceğini biliyordu ama sıcak bir kelime edemeyecek kadar üzgün ve kaygılıydı.

Stevie Nell'in elini tutu, gözlerinin içine öyle bir baktı ki Nell neredeyse ağlayacaktı.

Stevie, "Senin için çok zor bir dönem," dedi. "Üniversiteye gitmek üzere buradan ayrılacaksın, Charlie'nin ölüm yıldönümü yaklaşıyor. Onu ne kadar çok sevmiş olduğunu biliyorum."

"Seviyor olduğumu," diye düzeltti Nell.

Stevie, "Evet," dedi. "Sonsuza dek aşk devam eder, ölüm o duyguyu durduramaz. Senin için zor olmalı, babanı ve beni.

"Mesele bu değil," dedi Nell. "Charlie'yi özlüyor olmam babam ve senin için daha az sevineceğim anlamına gelmez. Seni seviyorum Stevie. Sen zaten benim annem gibisin, hep de öyle oldun başından beri. Belki de sizin işlerinizle gerektiği kadar ilgilenemedim. Düğün ne zaman?"

"Bebek doğmadan. Bu da yakında olacağı anlamına geliyor... Eylülde... bebeğe çok iyi bir abla olacağını biliyorum."

Nell Jeffden ayrıldığından beri ağlamanın sınırındaydı... Bu cümle üzerine hıçkırmaya başladı. Stevie ona sarılmış, onu sevdiğini, bir aile olduklarını, her şeyin düzeleceğini söylüyordu.

Nell başını Stevie'nin omuzuna dayadı. Gözlerini kurulamak için geri çekildiğinde o parlak ışığın yok olduğunu gördü.

Sis tüm Hubbard's Point'i griye boyamış, dalgakıranı, Gavin'in teknesini hatta sahili görmeyi olanaksız hale getirmişti.

Yolun aşağısında bir motor gürültüsü üzerine o tarafa baktılar. Agathanın eski yeşil Hillmanı'ydı bu. İçinde Agathayla birlikte Bunny de vardı. Sheridan'ın ablaları tepenin üstündeki Nell ve Stevie'ye el sallayarak, "Tebrikler!" diye bağırdılar. Stevie el sallayarak karşılık verdi, Nelle'e yan gözle bakarak anlayış bekler gibi gülümsedi.

"Çok iyiyim," dedi Nell."Ablalık yapma fikri beni öyle heyecanlandırdı ki!"

Stevie güldü . "Tabii ki ablasısın," dedi. "Hatta ikinci annesisin."

Nell, "Öyle diyorsan..." dedi. Nell, Stevie'nin bakışlarının tepenin aşağısına, kızkardeşlere kaydığını farketti. "Babamın seni nasıl tavlamış olduğunun detaylarını öğrenmek için ölüyorlardır" dedi. "Bence sen de git Sheridan'a."

"Sen de gelmek ister misin?"

Nell başını iki yana salladı, "Şimdi değil," dedi.

Stevie, "Pekâlâ canim," dedi. "İstediğin gibi olsun."

Nell, "Tamam," dedi ve onu öperek içeri koştu. Charlie'yle yaptıkları gibi yukarı, çatıya çıktı. Yatağın üzerine uzanıp her şeyi yeniden düşünmek istiyordu. Ama dışarı, sisli havaya bakınca anlam veremediği duygular içinde olduğunu hissetti, sanki kaçırmakta olduğu bir şeyler vardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Berrak bir gündü ama birdenbire doğudan gelen bir sis kümesi Cnnecticut'ın kıyı bölümünü kapladı. Yemek vaktiydi ve Sheridan mutfak kapısından dışarıyı seyrediyordu. Ablaları gelip arabayı durdurdular, arkadan Stevie göründü. Günün haberinin ayrıntılarını bizzat vermeye geliyordu.

Güzel vakit geçirdiler, Stevie için hepsi çok mutluydu, Sheridan için de biraz değişiklik oldu, mavi arabada o çocuğu gördüğünden beri rüyada gibi dolaşıyor, tekrar oradan geçer mi diye pencereden ayrılamıyor, gözünü dışardan alamıyordu. Gavin onun Charlie' nin üvey kardeşi Jeff olduğunu söylemişti., onu görünce sanki Charlie'yi görmüş gibi olmuştu; ölüm yıldönümü yaklaştıkça oğlunu hep yakınında hissediyordu.

Huzursuzdu, Gavin her nereye gittiyse artık dönseydi diye düşünüyordu. Bu sabahki görüşmelerinin bitiş şeklinden hiç hoşlanmamıştı. O anda karmaşık duygular içindeydi ve onu kovmuş olabileceğinden korkuyordu. Charlie hakkında söyledikleri, kendi oğlu için aynı duygular içinde olduğunu ifade etmesi dayanabileceği bir şey değildi. Şimdi ablaları ve Stevie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gittikten sonra dürbünün ucundan teknesi döndü mü diye görmeye çalışıyordu. Hiçbir ışık görünmüyordu, sis ışıkları göstermeyecek kadar kalın olabilirdi.

Afrodit'in sisle ilgili inançları vardı. Sisli havada asla gül toplamayın, aynaya arkanız dönük oturmayın ve sisli havalarda gördüğünüz rüyalara dikkat edin derdi. Siste görülen hayvanların "gezginler" olduğunu söylerdi. Dünyanın realitesine kapılmış veda edip cennete gidemeyen ruhlar olduğunu söylerdi.

Sheridan kapıdan Hubbard's Point tavşanlarından birine bakıyordu. Kayaların çıkıntısında yaşayan eski bir aileydi bunlar. Tavşan çitlere kadar bahçeyi boydan boya koştu ve sahilden yükselip gelen sislerin arasında kayboldu.

Sheridan salona girdi, nemli karanlığın içeri dolmakta olduğunu gördü. Bir mum bulup yakarken eleri titriyordu. Işık yeterli gelmedi, bir mum, sonra bir mum daha yaktı. Ailesi her zaman mum ışığında toplanırdı. Bu yüzden rahatlayarak şöminenin karşısındaki iki kişlik kanepeye oturdu.

Beş dakika kadar sonra kapının vurulduğunu duydu. Ayağa kalkarak kapıya doğru koştu. Bir yarıştan çıkmış gibi nefes nefeseydi, kapıya ulaştığında nefes alamıyordu.

Jeff orada, en üst basamakta duruyordu. Sheridan genç adamın yüzüne baktı: iri güzel gözlerine, üçgen şeklindeki çene kemiklerine, muntazam ağzına, alnına düşün saçlarına.

"Charlie'ye çok benziyorsunuz" derken ona dokunmamak için kendini geri çekmek zorunda kaldı.

"Sizinle konuşabilir miyim?" dedi.

"Elbette Jeff," dedi. "Gün içinde seni arabada gördüm, belki gelir diye düşünüyordum. Gel içeri..."

Sheridan kapıyı tuttu, Jeff içeri girdi, arkasını döndüğünde Sheridan'ın kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Her tarafı uyuşuyor gibiydi, acaba biliyor muydu? Ama Sheridan gülümsedi ve onun elini tuttu.

Sheridan onun gözlerine iyice bakmak için bir an durdu... "Gerçekten benziyorsun" dedi."Oğluma müthiş benzi-yorsun."

Jeff son derece rahatsız ve mahçup, "Teşekkür ederim Efendim" dedi. Zaten insanların arasında çok utangaçtı, üstelik Sheridan çok meşhurdu. Ama tuhaf olan şuydu ki o elini tutup onu seyrettikçe rahatsızlığı geçti. Tam rahatladığı söylene - mezse de Sheridan'ın ona bakışında - çılgınca görünebilir ama - ait olma hissiyle ilgili bir şey vardı.

"Kaç yaşındasın Jeff?" diye sordu.

"Yirmi altı. Yaşlanıyorum."

Sheridan, "Çok gençsin," dedi yumuşak bir sesle. "Çocuksun daha."

Sonra sanki bunu büyük bir çaba harcayarak yapıyormuş gibi Jeff in elini bıraktı ve soran bakışlarla ona baktı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Böyle birden kapınızı çalmaya hiç niyetim yoktu ama öyle bir şey var ki..."

Bunu çabucak söylemesine fırsat vermeden, "Gel salona gidelim," dedi. Jeff in tekrar bütün bedeni uyuştu - sanki Sheridan'la ikisi garip bir uyum içindeydiler, sanki söyleyeceği şeyi biliyordu, oraya neden geldiğini de. Ama duyacaklarına hiç hazır değilmiş gibiydi.

Onu aşağı katta büyük bir odaya kadar izledi. Şöminenin önünde üç mumun yandığı bir köşeden başka odanın her tarafı karanlıktı. Camlardan sisler içindeki sahil görünüyor, yan pencereden serin bir rüzgâr esiyordu. Sheridan onu sisler içindeki sahilin de göründüğü geniş manzaralı pecereye götürerek, "Böyle bir manzaramız olduğu için şanslıyız" dedi. "Hava açıkken tabii."

"Denize bakarak yazmak size ilham veriyordur."

"Bir zamanlar evet."

Bu söz Jeff in dikkatini çekti ve gözlerini kısarak sise baktı. Manzaradan etkilenmiş gibi görünmeye çalıştı. İçten içe ölmekte olduğunu, kendi yüzünden Sheridan'ın artık yazamadığını biliyordu.

Biraz güç bulunca pencereden ayrıldı, odaya bakındı. Gerçekten sıcak ve tam yuva kavramına uyan bir evdi. Uzun zamandır orada olduğu belli olan eşyalar üç mumla aydınlanıyor, biraz soluk ve rahat görünüyorlardı.

Battaniye gibi bir şeyle kaplanmış kocaman bir kanepeye gözü takıldı, ne kadar çekici göründüğünü düşündü.

Sheridan, Jeff in yanına gelerek, "O Charlie'nin koltuğuydu," dedi.

"Öyle mi?"

"Otur... Neden oturmuyorsun?"

Jeff donmuş bir halde, "Yok," dedi. "Oturamam."

Sheridan, "İsrar ediyorum," diyerek onu koltuğa iterken sesi yumuşak olsa da gözlerinde çelik gibi bir ifade vardı. Jeff in dizleri titriyordu.

Sheridan, "İşte oldu," diyerek ona sıcak bir bakışla baktı ve sonra "İçecek bir şey getireyim," dedi. "Ne içersin?"

"Yok, hayır ben bir şey istemem. Size zahmet vermek istemiyorum. Sizinle konuşmaya geldim."

Sheridan, "Ciddi misin" derken Jeff gene onun söyleyeceği şeyi duymak istemediği için konuşmasını geciktirmeye çalıştığı izlenimini edindi. Bir an gözleri kenetlendi ve Sheridan gülümsedi. "Zahmet değil. Buzlu çay alıp geliyorum."

Böylece Jeff Charlie'nin koltuğunda otururken elleriyle yüzünü örttü. Mutfakta bardak ve buz sesleri duydu. Daha sonra tekrar camdan dışarı baktı.

Sis öyle kalınlaşmıştı ki artık hiçbir şey görünmüyordu, yalnızca açık pencerelerden sahile vuran dalgaların sesi. duyuluyor ama bu da kaynağı olan deniz görünmediğinden insanda tuhaf hisler uyandırıyordu.

Sanki suların geldiği bir kaynak yoktu. Jeff nemli serin havada titredi ama hava sert ve uyarıcıydı.

Charlie'nin koltuğunda oturmak dehşet vericiydi, ayağa kalktı. Orada burada torbalar içinde gitarlar vardı - eski büyük bir Martin sanki o gelmen önce Sheridan onu çalıyormuş gibi masaya dayalı duruyordu. Ona uzandı, elini tellerin üzerinde gezdirdi. Lisa'yı düşündü ve onun basa dokunuşlarında parmaklarından akan enerjiyi nasıl hissettiğini hatırladı.

Oda rustik döşenmişti, cilalı çam agacındandı eşyalar. Cila, ağacın damar ve sıcaklığını ortaya çıkarmış, odayı koyu sarı pırıltılar kaplamıştı. Ham-kesme taştan yapılmış şöminenin

BELONGS TO KAKOS TEAM

önünde karşı kaşıya iki kanepe, onların karşısında mumların yandığı masa vardı. Ev, özellikle böyle dalgaların sesi kıyıyı döverken öyle romantik görünüyordu ki! Lisa Sheridan'm müziğine hayrandı ve Jeff birçoğunun burada yazıldığını tahmin edebiliyordu.

Ahşap şömine rafının üzerinde aile resimleri sıralanmıştı. Yaklaşınca Jeff Sheridan'm muhtemelen ablaları olan kendisine benzeyen iki kadınla ve annesi ve anneannesi olabilecek daha yaşlı iki kadınla çekilmiş fotoğraflarını gördü. Birini kaldırıp bakmak istedi. Ufak tefek beyaz saçlı kadına, onun uçacak gibi olan siluetine, derin çizgilerle bezenmiş yüzüne, parlak gülüşüne baktı.

Mutfaktan elinde üzerinde sürahi ve bardaklarla gelen Sheridan, "Anneannem" dedi. "Niye ilgini çekti?"

Jeff fotoğrafı dikkatlice yerine koyarken, "Bilmiyorum," dedi.

"Neden onu eline aldın o halde?"

"Charlie'nin burada biçok kadın tarafından büyütüldüğünü düşününce..."

"Evet öyleydi."

"Siz hiç evlenmediniz mi? Yani Charlie'nin hiç üvey babası olmadı mı?"

"Hayır. Ben ve teyzeleri vardı. Sonra anneannesi ve büyükannesi. Elimizden geleni yaptık."

"En iyisini yapmışsınız." Jeff annesini ve John Thorpe'u düşündü. Şöminenin yanından çekildi.

Sheridan, "Teşekkür ederim" derken yanma oturması için kanepeyi işaret etti. Bardaklara ice-tea doldurdu, "Oğlumu...tanımış miydin?" dedi.

Jeff onun uzağına, masaya otururken, "İyi tanımıyordum ama karşılaşmıştık" dedi.

Sheridan, "Üniversiteye gittikten sonra mı?" diye sordu. Jeff İşte o an geldi diye düşündü. Ama Sheridan gene çark ederek, "E sen kendini anlat. Seni kim büyüttü?" dedi.

"Annem ama üveybabam vardı."

"Bu, babanın ortada olmayışını telafi edebildi mi? Jeff, She-

ridan'ın bunu büyük bir merakla sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi sormasına şaşırdı.

Ta derinlerden, yüreğinden gelen bir sesle, "Hiçbir şey bunu telafi edemez" dedi.

"Erkek çocuklar babaya ihtiyaç duyuyorlar"dedi Sheridan. "Ben Charlie'ye hem ana hem baba olmak istedim ama müm kün olmadı. İyi baba modelleri vardı çevresinde..... koçu özel likle. Bazı arkadaşlarının babası. Kız arkadaşının babası Jack..."

Jeff, "Nell" dedi.

Sheridan başını kaldırdı. "Nell'i biliyorsun?"

"Onunla tanıştım."

"Ne zaman?"

Jeff, "Dün" dedi.

Sheridan, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

Jeff nefesini tuttu. İkisi de güzel bir ziyaret mizansenine kaptırmış gibiydiler. Ama her ikisi de her şeyin farkındaydı. Artık o an gelmişti ve Jeff mum ışığına baktı. Sesi çatallaştı, düzelmesi için bekledi.

"Charlie'nin mezanndaydım" dedi.

"Neden?"

"Kardeşimden özür dilemenin bir yolunu bulurum diye,"

Sheridan hâlâ gülümseyerek, "Ne için özür diliyorsun?" dedi.

Jeff, Sheridan'a bakarak, "Olan en kötü şey için."

Sheridan, "Onun hayatını aldın" dedi. Dostluk sona ermişti. Gözlerinin ifadesi sert, sesi kutuplardan geliyor gibiydi.

Nell çatıda yatağın üzerinde yatıyordu... Saçakların altında uyuyakalmıştı. Uyandığında önce nerede olduğunu kestiremedi. Sonra etrafına baktı, sis camları karartmıştı. Uzun bir uykuydu anlaşılan.

Yavaş yavaş akan bir ırmak görmüştü. Yukarda yıldızlar ortaya çıkıyordu ama onlar doğadaki yıldızlar gibi değillerdi. Yalnız takımyıldızları ya da yıldız diye anılan şekiller değil ama gerçek varlıkların hayat bulması gibiydi. Oryon gerçekten

BELONGS TO KAKOS TEAM

bir avcı, Pleiades gerçekten yedi kızkardeş, ikizler gerçekten ikizler ve Büyük Ayı büyük bir ayıydı.

Nell rüyasında küçük bir çocuktu. Babasının omuzunda nehir kıyısında yürüyorlardı, Nell : keyifle yukarı bakıyordu, gökyüzünde birçok garip yaratık vardı. Babasıyla ayıyı koşarken görünce gülüyorlardı. Ama birden ayı onlara dönüyor, dişlerini gösteriyor ve üstlerine geliyordu.

Onu uyandıran gökyüzünde babasını ve kendisini yemek üzere olan ayı görüntüsü oldu. Yatağın üzerinde nefesini dengelemeye çalıştı. Tüm görüntüleri birbirinden ayırarak rüyayı analiz etmeye başladı. Ama sonra bir şey, son hatırladığı şey aklına takıldı.

Jeff.. .onun söylediği bir şey.

Nell kalbi hızla çarparak kıpırdamadan yatıyordu. Açık pencereye baktı, sis kümeleri geçiyordu pencerenin önünden. Ağır bir hava vardı. İnsan sahilde yaşayınca havanın açık olduğu günlerde ta Long Island, hatta ötesini bile görebilirdi. Ama denizin nemini taşıyan, her nefeste tuz kokan ağır havalara da sık sık raslanırdı.

Nell kendini kaldırmaya çalıştı, gözlerini oğuşturdu, uyanmaya çalıştı. Neden bu kadar üzgündü? Rüyasında Jeffi mi görmüştü? Saldırıya kalkan ayı Jeff miydi? Çevresine bakınca sanki Charlie oradaymış gibi hissetti. Burada o kadar çok birlikte olmuşlardı ki! Onu görebilseydi, ona Jeffi sorabilseydi. Ama bunu yapamayacağını, onun bir daha bu çatı katına gelemeyeceğini bilmek içini kederle doldurdu. Charlie'nin tüm canlılığıyla yaşadığı evde Sheridan'm nasıl yaşadığını düşündü. Bunun ne kadar zor olabileceğini düşünemiyordu bile.

Ve hatırladı: rüyasındaki düşünceyi hatırladı. Jeff, ona ve Charlie'nin annesine bir şey söylemesi gerektiğinden söz ediyordu. İkisine birden. Nell'in midesine bir ağrı saplandı. Uyumayı bırakıp dosdoğru Sheridan'a gitmeliydi.

Sheridan'la olması gerekeceğini bildiğinden Stevie'nin stüdyosuna uğrayıp ona haber vermek istedi. Ama Stevie resim yaparken kendini kaybetmişti, hiçbir şey söylemedi. Böylece Nell aşağı inerek sisin içine daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jet inişe geçmiş yumuşak daireler çiziyordu. Gavin başını uçağın penceresine dayadı ama karayı göremedi.

"Neden inmiyoruz?" dedi.

Vincent, "Bilmiyorum," derken kabin memurunu çağırmak için düğmeye basmaya hazırlandı.

"Lanet olsun," dedi Gavin dışarı bakarak.

"Pardon?"

"İniş imkânsız. Görüş alanı sıfır. "

Kabin memuru yanlarına gelerek, "Kaptan New London'ın kapalı olduğunu size iletmemi söyledi. İnebilmek için sisin açılmasını bekliyoruz" dedi.

Gavin, "Ne zaman açılacağını tahmin ediyor?"

"Belli değil."

Vincent, "Laney'le Westerly'deki Shakespeare'e biletimiz var"dedi. "Açıkhava, parkta, yıldızların altında. Gel de küfür etme. Hava iyi olacak demişlerdi." Omuzlarını silkti. "Laney geciktim diye kızacak ama uçak inemeyecek kadar hava kötüyse oyunu iptal ederler zaten."

Gavin ona baktı. "Uzun zamandır boşanma avukatısın" dedi. "Senin düşüncelerin pek insanın iyiliğine yönelik olmasa da yap bir hayır da söyle, nereye inebiliriz?

Kabin memuru, "Anlamadım?" dedi.

"Sis kıyı bölgesinde. İnebileceğimiz bir yere kadar ne kadar uçmamız gerekiyor?"

"Pek bilemiyorum. Kaptana sorayım."

Yürüyüp, kabine doğru kayboldu.

Gavin, "Mahfoldum" dedi yüksek sesle. Birçok kez Sheridan'ı aramış fakat her seferinde mesaja yönlenmişti hat.

Vincent, "Biliyorum," dedi.

"Ne yapmalıyım?"

"Olabildiğince çabuk gideceğiz. Jeff in Sheridan'a gideceğini hiç sanmıyorum. Korkmuştur."

"Gidecektir."

"Gidip Charlie'nin annesinin önünde cinayetini itiraf etmeyecektir."

"Şu anda yanında değilse bile eminim yolda."

"Gavin, tut ki Randy doğru söylüyordu..."

Gavin, Randy'nin ofisindeki sahneyi, en sonunda Gavin'e olanları anlatırken gözlerindeki paniği hatırlayarak, "Doğru söylüyordu" dedi.

"Diyelim ki doğruydu - tatsız bir hikaye olduğu için Randy elbette iyi görünmeyecek, bunca zaman Jeff i korumaya çalışmış ve söyledikleri doğru - bunun ortaya çıkması Sheridan'ı neden kötü etkilesin?

"Bilmesi gerekiyor elbette ama ben yanında olmalıydım öğrenirken. Bunu yalnızken duyarsa kaldırabilir mi bilmiyorum.Ve kahrolası -"

"Kahrolası ne?"

Çocuk serseri mayın gibi. O gece bir şey sinirini tetiklemiş ve Charlie'yi öldürmüş. Ya Sheridan yanlış bir şey söylerse? Duyunca patlarsa - çocuğun ona zarar vermesine neden olacak bir şey yaparsa?

Vincent ciddi bir şekilde başıyla onaylayarak ona baktı.

Gavin başını cama dayayarak dışarıdaki kapkaranlık hiçliğe baktı. Birkaçbin ft. yüksekte, Hubbard's Point'in birkaç mil doğusundaydılar. Uçak bir kere durdu mu Gavin onbeş dakika sonra Sheridan'ın kapısındaydı.

Vincent, "Diyorum ki karaya ayak basar basmaz polise haber verelim. Cinayet zanlısı olarak tutuklasınlar" dedi.

Gavin, Randy'nin ona söylediklerini, çökük, kederli gözlerini düşündü. Bu onu ele vermişti. Sheridan'ı, geçen seneyi düşündü. Birisi geçen sene şehir parkında, nehir kenarında onun yüreğini yerinden söküp alsaydı bu çektiklerinden daha az acı çekerdi. Gavin bunun nasıl altından kalkacağını bilemiyordu...

Kabinden çıkan kabin memuru, "Özür dilerim" dedi. "Haberler pek iyi değil. Sis tüm Hartford alanını ve Connecticut Nehir Vadisini kaplamış durumda."

"Ne kadar zaman daha dönüp duracağımız konusunda son dakika haberlerini alalım."

"Maalesef böyle bir haber de yok. Birdenbire havada büyük bir ısı dönüşümü oldu - Kanadadan büyük bir soğuk hava kitlesi buradaki sisli kitleyi...."

BELONGS TO KAKOS TEAM

"Hartford'a inebilir mi?"

"Brainard Field'e evet."

Gavin, "Söyle, insin" dedi.

Vincent başıyla onayladı. Uçak daire çizmeyi bıraktı, düzleşti ve dosdoğru kuzeybatıya Hartford'a doğru taarruz pozisyonunda uçmaya başladı. Gavin görünmeyen karaya bakarken Vincent konuşuyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ona Judy'nin tüm uçuşlarını takip ettiğini, farklı bir alana ineceklerini öğrenince Hartford'daki limuzin ajansını arayıp Brainard'da asfalt pistte mutlaka bir araba beklemesini temin edeceğini söylüyordu.

Gavin hesaplıyordu: Hubbard's Point'e kadar, yirmi dakika havada, kırk dakika - şoför iyiyse otuz dakika. En kötü senaryoyla bir saat içinde Sheridan'ın yanında olacaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sheridan hafif bir rüzgâr ve titremekte olan mum ışığı eşliğinde salonda oturuyordu, Jeff de yanındaydı. Ateşin önündeki kanepelerde karşılıklı oturuyorlardı. Sheridan evindeydi ama her şey tamamen değişik görünüyordu. Sanki bu yabancıyı evine almakla bambaşka bir alemi de içeri almıştı.

Durmaksızın "Oğlumu öldürdün" diyordu.

"Evet."

Bu sözleri söylemek de duymak da imkânsızdı. Bu insanlar arasında geçebilecek normal bir konuşma değildi. Bu ancak emniyette iki yabancı arasında geçebilirdi ve onun biri de polis olurdu. Sinemadaki karakterler arasında geçerdi. Bir anne ve onu öldüren genç adam böyle bir konuşma yapamazlardı.

Jeff sinirli bir tavırla, "Yanında olmasını istediğin biri var mı?" dedi.

Sheridan başını salladı. "Tek istediğim senin neler olduğunu anlatman. Sen açıklarken araya birinin girmesini istemiyorum. Bu yüzden buradasın, öyle değil mi? Senin de istediğin bu değil mi?"

"Ne önemi var?"

Sheridan yavaşça, "Haklısın," dedi. "Senin ne istediğinin benim için ne önemi olabilir?"

Sheridan ve Jeff ateşin önünde karşılıklı kanepelerde oturuyorlardı. Aralarında küçük bir masa vardı, bu masayı Charlie bir fırtına sonrası suların sürüklediği ıslak ağaç kütüklerinden yapmıştı, daha sonra Long Island Sound'da gri tahta düzleşmiş gümüş rengine dönüşmüştü.

Masanın ortasında porselen bir kasenin içinde Sherdan'la Charlie'nin yıllar boyunca topladıkları deniz kabukları ve taşlar duruyordu. Sound'da atılan cisimler - sayısız fırtına ve gelgit atlatmışlar, tüm okyanus boyunca yolculuk yapan dalgalara karşı koymuşlar, en sonunda Hubbard's Beach sahillerinde yıkanıp temizlenmişlerdi.

Sheridan uzanıp yarım ay şeklinde bir deniz kabuğu aldı eline, bir bilyadan daha büyük olmayan çentiksiz bir kabuktu bu. Elini üzerinden geçirdi, helezonun bir kıvırımını hissetti, şimdiye dek varolan tüm ay şeklindeki deniz kabuklarından farkı olmayan mükemmel yapısını inceledi. Onu biraz elinde tuttuktan sonra Jeff e uzattı.

Jeff suratı karmakarışık deniz kabuğunu aldı.

"Bak ne kadar narin" dedi.

"Pardon?"

"Deniz kabuğu porselenden daha naziktir. İnce yapılıdır...ışığa tutarsan...ilk kez uzandı, ışığı açtı. Jeff hareketsiz dururken elini kaldırdı, kabuğu ışığa tuttu, kabuk ışıkta aydınlandı. "Ne kadar ince yapılı oduğunu görebiliyorsun değil mi?"

"Evet." Oysa Charlie...çok güçlüydü..."Çok kuvvetli. Okulda kros koştu ve yazları sahilde koşardı. Yüzmeyi severdi, basketbol oynadı...başarılı oldu. Kolları adaleliydi. Ne komik her zaman ne kadar kuvvetli olduğunu fark etmezdim. Küçükken hep bir yerini incitecek ya da başına kötü bir şey gelecek diye korku içindeydim..."

"Bakın..." diye konuşmak istedi Jeff.

Ama Sheridan bir bakışla onun sözünü kesti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Parkta parmaklıklardan ya da tırmandığı ağaçtan düşecek diye ödüm kopardı. Salla giderken hızını alamayıp başını bir kayaya çarpacak diye... boynunu kıracak diye...tren raylarında oynayıp...arkadaşı gibi olursa diye..." Steven Mayles'ı hatırlayınca tükendiğini hissetti.

"Belki böyle bir şey bu," dedi. "Anne olmak. Rahatlamayı öğrenmeden en kötü olasılıkları aklından geçiriyorsun. Ama biliyor musun?" Jeff cevap vermeyince devam etti.

"Charlie hiç kırılgan bir çocuk değildi. Daldan dala uçar, köprülerden sallanır, muhteşem balıklama atlardı. Çok esnek bir bedeni vardı.. .ve kendine dikkat ederdi. Cesur ama tedbirliydi. Bu beni rahatlattı ve başına bir şey gelmeyeceğine inandım."

Jeff deniz kabuğunu ona geri vermeye çalıştı.

"Sende kalsın," dedi sert bir tavırla. "Çünkü düşünmeni istediğim birşey var. Bezelye büyüklüğündeki bu deniz kabuğu, okyanuslarda taşınmış, kayaların kumların arasından geçmiş, gelgit dalgalarının arasında sürüklenmiş - biliyormusun gelgit günde iki kez olur - Sular yükselir alçalır, yükselir alçalır, yükselir alçalır...her yirmidört saatte bir. Gün be gün bu küçük kabuk yaşamış. Ama benim oğlum..."

Jeff, "Bn. Rosslare..." diye başladı.

Sheridan sanki o hiç konuşmamış gibi "Benim iri, güçlü, zeki, harika oğlum," diye sürdürdü konuşmasını, "kardeşiyle bir gün geçirebilmek için yaşayamadı. İlk... ve tek... buluşmanızda hayatta kalamadı."

Jeff, "Lütfen... bir dakika... İzin verin..."

Sheridan birden patlamış gibi yerinden fırladı. "İzin mi vereyim? Sana anlattıracağım. Olanların her saniyesini bilmek istiyorum. Anlat bana Jeff. Anlat bana Charlie'yi nasıl öldürdün?"

Jeff sinirli bir şekilde, "Anlatacağım Bn. Rosslare" dedi. Sesi sanki durumu yatıştırabilirmiş gibi yumuşaktı. Sanki bundan sonra olanları hafifletebilceğini düşünüyordu.

Sheridan ona tükürür gibi, "Bunu sen yaptın" dedi. "Sonra da Hubbard's Point'e gelip mezarına gidiyorsun. Nell'le konu-

şuyor, evimin yakınından geçiyorsun. Seni gördüm...Hiç mi düşünmedim oğluma bu kadar benzeyen birini görürsem ne yaparım diye? Buraya geliyor , onun iskemlesine oturuyorsun. Şöminenin üstünden alıp büyükannesinin resmine bakıyorsun.

Ve ben bir sene boyunca her saniyemi onu özleyerek, onsuz geçiriyorum."

Genç adam şok olmuş gibi bakıyordu ama Sheridan aldırmadı. Büyükannesi ona gücün üç yerden geldiğini söylerdi, sevgi, sözcükler ve deniz... Bunlar dikkatli kullanılmalıydı çünkü bunlar sevinç de, keder de, kurtuluş da, yıkım da oluşturabilirlerdi. Son iki aydır kederden başka bir şey yaşamamıştı ve şimdi söz halinde dışarı akıyordu bu keder.

Gözlerini bir an Jeff den ayırmadan ve tüm bedeni titreyerek, "Şimdi" dedi. "Şimdi anlat, oğluma ne yaptın?"

Ve Jeff anlattı. Bu yüzden oradaydı. Sheridan'ın hiddetinin farkındaydı ve buna hazırdı. Güneyde yetişmişti ve orada yetişenler Ağustos günleri büyük fırtınaların geldiğini bilirlerdi, aynen öyle hissediyordu. Alçak basınç, kafatasımz çatlayacak gibi başınızı sıkar, baskı yapar, başağrısı gibi tüm bölgeye çöküp kalırdı.

İşte suçu ona böyle hissettiriyordu. Bütün bir yıl çoğalarak büyümüştü. Lisa'yla araşma girerek, Lisa ona sarılmasını, şarkıların güzel olduğunu söylemesini, bir gösteriden diğerine onunla yolculuk yapmasını, kardeşini kaybetmenin acısını onunla paylaşmasını istiyordu. O da Charlie'yle Jeffle aynı zamanda tanışmıştı - o gece - gösteriden sonra. Hepsi caddede toplanmışlardı, resim çekiyor, bir arada olmaktan mutlu olduklarından, ailenin öneminden söz ediyorlardı.

Biraz sonra Lisa grubun diğer üyeleriyle otobüse yöneldi. Planlarına göre Jeff ve Randy Nashville'e gidip orada bazı müzisyenlerle görüşecekler sonra Jeff Boston'a uçup Lisa'yla yola devam edecekti.

Bu gerçekleşemedi. Charlie'nin ölüm haberi bomba gibi patlayınca Jeff Randy'nin ona dediğini yaptı - herhangi biri gibi şaşırmış gibi yaptı. Kardeşinin ani ve feci ölümü üzerine Li-

sa şok ve keder içinde onu teselliye çalıştı. Randy ona planlandığı gibi Jeff le güneye doğru yola çıktıklarını, olayı ertesi günü New York polisi onu aradıktan sonra Sheridan'dan öğrendiklerini söylemiş.

Bu son yılda Jeff ve Lisa ayrıydılar. Keder ve suçluluk duygusu aralarındaki herneyse onun üzerine çöktü. Jeff kıza dokunamıyordu, kendisine dokunmasına dayanamıyordu. Sanki kardeşinin ölümünü görmesi, insan bedenine neler olabildiğini - hayatın bir nefes gibi uçup gidişini, ruhun gözleri ve bedeni terk edişini, güç ve kuvvetin ne kadar geçici olduğunu öğretmişti ona. Charlie'nin pislikler içinde orada öylece yatışını görmek fiziksel dünyadaki her şeyi terk etmek demekti. Dokunamıyor, dokundurtmuyor, öpemiyor, öptürtmüyordu.

Konuşmak da öyle... İnsanlara pek güvenmezdi. Daha o acılı çocukluk yıllarında ne kadar kötü şeyler hissederse hissetsin içinde saklamayı öğrenmişti. Juvenile bu eğilimi fazla-laştırdı, aynı şekilde Thorpe ailesinde dışlanmış olmak da. Randy hayatına girdikten sonra Jeff kendini biraz dışa dönmüş hissetti. Randy baba oğul konuşmak istiyordu ve Randy çaba gösterdikçe Jeff de bu konuşmaları istediğin anladı. Söyleyecek çok şeyi vardı ama öfkeli ve terk edilmiş hissettiği konularda çekimser kalıyordu ama Randy konuşup rahatlamasını istiyordu. Böyle her şeyi içine atarsa ellisinden önce kalp kirizinden giderdi.

Ve Jeff denedi. Sözcüklerle duygularını birleştirmeyi denedi. Hem de en derin en karanlık duygularını. Ve hayatta hiçbir şey babasının bunları duymak istemesi gerçeğinden daha fazla sevldiğini hissettiremezdi ona... Randecker Plaklarında masanın karşısında oturmuş Randy onu ciddi bir ifadeyle dinlerken Jeff babasına nasıl baba hasreti çektiğini, üvey kardeşlerini John Thorpe'la gördüğünde ölmek istediğini anlatıyordu.

Lisa'yla birlikteyken daha çok konuşmaya başlıyordu. Lisa sözcükleri seviyordu, onları birleştirip şarkılarında kullanmayı seviyordu daha da fazlası yatakta ondan kendisine öyküler anlatmasını isterdi. İkisi de birbirlerine gördükleri yerleri, tanıdıkları insanları, birgün yapmak istedikleri şeyleri anlatırlar-

di. Lisa ona sözcüklerin birleştirme, konuşmanın müzik olduğunu öğretmişti.

Ama o Ağustos gecesinden sonra Jeff onunla konuşamadı. Sırlarla doluydu artık. Lisa Charlie'yle ilgili soru soruyor değildi, hiçbir şeyden kuşkulanmıyordu Randy'nin ve Jeff in hayatını yüzeysel olarak biliyordu - güvenilir bir kızdı, ikisini de seviyordu ve Jeff in kardeşine zarar verebileceğini asla düşünemezdi.

Jeff de düşünemezdi. Olanlardan şaşkındı, bütün olanlar karışıklık ve suçluluk fırtınasını daha da büyütüyor, olayın yıldönümü yaklaştıkça ağaçları kökünden söken, ekinleri silip süpüren, nehirleri taşıran büyük fırtına öncesi gibi hissediyordu.

Sheridan çok uzun zamandır öfkesini tutuyordu, gökyüzünün sapsarı kesildiği güney fırtınaları, şimşekler, sel gibi yağmurlar gibi patlamaya hazırdı. Ve karşısında oturan çocuk bunun başlayacağını hissediyor ve bunun olmasını bekliyordu. Böylece dışarıdaki basınç içinde hissettiği dayanılmaz basınçla eşitlenecekti ve bu ona garip bir rahatlık sağlıyordu.

"Anlat bana" diye emretti Sheridan.

Jeff yumuşak bir sesle, "Böyle olsun istemedim" dedi.

"Bu beni ilgilendirmez. Ne yaptığını söyle. İstedin ya da istemedin."

Jeff yutkundu, yüreği boğazına gelip dayanmıştı, ağzında kan tadı vardı, yanağının iç kısmını bir yerden ısırmış olmalıydı. Karışık ve yıkıcı duygular içindeydi - Charlie'yle karşılaştığı gece de böyle hissetmişti. Biraz sonra neler olacağını bilmi- yormuş gibi tüm istediği olanlar üzerinde, kendi üzerinde biraz kontrol sağlayabilmekti. Tırnaklarını avuçlarına geçirdi.

"Kulüpteydik" dedi. "Ben Cumberland'i yönetiyorum. Lisa'nın grubu. O benim kızarkadaşım daha doğrusu öyleydi... Randy genellikle kısa süreli işlerde bulunmazdı ama o gece oradaydı. New York'ta ilk çıkışımızdı.

Sheridan, şoka girerek, "Randy mi?" dedi.

Jeff başıyla onayladı. Sheridan'ın onun orada olduğunu bilmediğini anlamıştı. Babasının kendisini koruduğu gibi o da

babasını korumak isterdi ama şu anda olanları dosdoğru anlatmak zorundaydı. "Evet" dedi. "Ama onun hiçbir suçu yok."

"Charlie oraya onunla buluşmak için mi gitmişti?"

Jeff Sheridan'a bakarak, "Evet... Buna şaşırmıştım.

"Şaşırmış miydin?"

Jeff başıyla onayladı. Kısa süreli yaşadığı babasının tek oğlu olduğu gerçeği bir anda yıkılıp gitmişti. Bunu hatırladı, utanç ve şok içinde gözleri doldu. California'da yaşayan Clint sayılmazdı, çünkü o babasını çoktan silmişti, onu baba olarak bile görmüyordu. Jeff Sheridan'a Charlie'de bir kardeşlik duygusu yakalamaktan ne kadar mutlu olduğunu, kendini ne kadar şanslı hissettiğini söylemek isterdi ama yalan söyleyemezdi ve Sheridan'ın anladığını da görüyordu.

"Charlie'nin varlığını bilmiyor muydun?"

Jeff, "Yok" derken gözlerindeki yanmaya aldırmayarak yutkunmaya çalışıyordu. Şimdi iyiydi. Sheridan onun bu yanını görmeyecekti; kendisini ağlarken görmesine izin vermeyecekti. Ona yaralarını göstermesi belki Sheridan'ı yumuşatacaktı ama bu durum hikayenin anlatılmasını engelleyemezdi.

"O geceden önce Randy'le ne zaman görüşmüştünüz?"

"Fazla değil... üç yıl."

"Quill ailesine yeni katılmıştın demek?"

Jeff başıyla onayladı. "Öyle ama gururluydum."

"Soyadını aldın mı?"

"Aldım."

"Önceki soyadın neydi?"

Soyadını değiştirdiğinde annesinin ne kadar düş kırıklığına uğradığını hatırlayarak kızardı, "Jeff Easton" dedi. Bu düşünceyi kenara itti, boğazını temizledi, "Mutluydum" dedi. "Babamı tanıdığım için."

Sheridan, Jeff in gözlerine bakarak, "Bütün erkek çocuklar babaya ihtiyaç duyarlar" dedi.

"Charlie aklı ermeye başladığından beri babasını tanımak istedi."

"Babasının ortada olmadığını idrak ettiği andan beri..." di-ve ekledi leff çünkü kendisi de aynı şeyleri hissetmişti. Büyük

şeyler, küçük şeyler. Köy evinde, korku ve yalnızlık içinde sürekli gördüğü bir rüya...babasıyla köy yollarında yürüyorlar, önlerine çıkan bir taşa tekme atıyorlar, belki hiç konuşmuyorlar ama birlikteler. Böyle bir şey yaşamak onu öyle mutlu ederdi kil! Belki Charlie de aynı düşü görmüştü.

Sheridan bir heykel gibi dimdik oturuyor onun yeniden konuşmasını bekliyordu. Jeff yutkundu. "Herneyse... Charlie klübe geldi... Karşı karşıya geldiğimizde... tanrım... aynaya bakar gibiydim."

Sheridan, "Görüyorum," dedi.

"Güldük, Randy de güldü ve hatta gösteriden sonra, Lisa sahne arkasını toparlayıp geldi, o da güldü. Hepimiz oradaydık, geceyi uzatmak için yemeğe mi gidelim, bir şey mi içelim karar vermeye çalışıyorduk. Sanki enerji depolamış gibiydik hepimiz şarj olmuştuk, aynı kandan olmanın getirdiği bir çılgınlık içindeydik. Üçümüz yani... Randy, Charlie ve ben.

"Kız arkadaşın da oradaydı?"

"O ayrıldı. Cumberland turdaydı. Ertesi gece Providence'a gideceklerdi. Otobüs götürmeye hazırdı. O da veda edip ayrıldı."

"Sizler?"

Jeff yutkundu.

"Şey...Charlie on yedisindeydi, içki içmezdi, aç da değildik. Yürümeye karar verdik."

"Nehre doğru..."

"Evet Efendim."

"Neden oraya?"

"Çünkü ayrılmadan önce Lisa bir şey söyledi, şiirsel bir şey, o hep öyle şeyler söyler.. .nehirlerin birleştirici özelliği olduğu gibi bir şey. Nasıl ki biz Cumberland Nashville'deyiz, Charlie Connecticut Black Hall'da ve New york nehirlerle çevrili - buluşmak için ne kadar uygun bir yer, Hudson ve East nehirlerinin arasındaki Manhattan adası.

Sheridan gittikçe zayıflayan bir sesle, "Demek kız arkadaşının söylediği bir şey yüzünden oradaydınız..."dedi.

"Onun nehirlerle olan konuşmasıyla başladı...ama asıl gidiş nedenimiz Randy bize top oynadığı yeri göstermek istedi."

"Top?"

Jeff başıyla onayladı. Düşünceleri o geceye uzandı, babasının o sıcak yaz gecesinde onları top sahasına götürmek isterken nasıl gözlerinin parladığını, sonra heyecandan nasıl tıkanıp konuşamadığını hatırladı.

Sheridan sessizliğe katlanamadı, "Lütfen devam et" dedi.

Jeff, "Ediyorum..." dedi..."Sizin grubunuzla ve başka gruplarda yol planları yaptığı zamanlarda maç yaparlarmış. Sahne işçileri bir tarafta, yolculuğu düzenleyenler ve gruptakiler diğer tarafta, bazen artistler de katılırmış ve hangi şehirde olurlarsa olsunlar maç yaparlarmış."

Sheridan, "Hatırlıyorum" dedi.

"Ve New York'ta mutlaka şehir merkezinde- Houston nehrinin East River'a karıştığı yerdeki parkta. Randy nehir kıyısındaki futbol sahalarını, ne kadar soğuk olduklarını anlattı. Oynadığı sahaları bize göstermek istiyordu. Onun için çok önemli ve sembolikti bu."

Sheridan mumların arasından ona baktı.

Jeff, "Bizimle hiç top oynamadığı için suçluluk duyuyor gibiydi. Üç oğlu vardı, hiçbiriyle karşılıklı bir topa vurmamışlardı. Bu onu kemiriyordu, yaşlandıkça, hatta şu kalp krizinden sonra yaptığı tüm yanlışlıkları gözden geçirdi, daha doğru bir yaşam seçti kendine. Hepimizi nasıl terk edilmiş durumda bıraktığını anladı."

"Terk etti" dedi.

Jeff öfkeli bir anı geçiştirdi, "Bunu ona karşı kullanmadım"dedi. "Onun yanında büyümek isterdim ama olmadı. Onu suçlamıyorum."

"Belki de... suçlamaslısın..."

Jeff, iki elini havaya kaldırarak onu susturdu, "Şunu söylüyordum" dedi. "İşte bu yüzden bize bu top sahasını gösterdi. O ağustos gecesi tam bir yaz akşamıydı ve Randy hiçbir zaman bize atamadığı, bizim ona atamadığımız şutları, vuruşları, hiç olmamış olan top sahalarını, topları düşünüyordu. Üç çocu-

BELONGS TO KAKOS TEAM

guyla da kaçırmış olduğu tüm fırsatları. Üçümüz de artık birer yetişkin olduğumuzdan geri dönüşü olmayan yılları."

Jeff başını eğdi, kaçırılan fırsatların dalgaları sanki onu yere vuruyordu. Charlie'nin salonunda elinde onun deniz kabu-ğuyla annesiyle karşı karşıya oturuyor olmak ona o geceden sonra Charlie'nin yaşayamadığı ve yaşayamayacağı her dakikayı ve Sheridan'ın kulaklarında eko yapan sözlerini hatırlıyordu.

Sonra başını yukarı kaldırarak, "İşte bu yüzden o top sahasına gitti" dedi.

Sheridan başını salladı, bundan sonra duyacaklarına karşı kendini çelik gibi duygusuzluğa hazırlamaya çalışıyordu. Jeff onun gücünü toparlamaya çalıştığını gördü. Burada Hubbard's Point'de saat sekizbuçuktu ama hikayede saat sabaha karşı üçtü ve Jeff, Randy ve Charlie parktaki karanlık, sessiz top sahasında yalnızdılar.

Hatırladığı şekliyle East River kapkara sel suları gibi akmaktaydı. Vahşi görüntüsünün üzerinde gümüş ışıltılar halinde şehir ışıklarının aksi görünüyordu. Sahanın çevresindeki demir parmaklık geçen arabaların farlarıyla parlıyordu. Jeff ezici ağır havayı anımsadı. Gözlerini kapadı - Randy'nin elini Charlie'nin omzuna atmış yürürken neler hissettiğini hatırladı, sanki kendi yerine bir başkası geçmişti. Ama her şeyin nedeni bu değildi, vahşete doğru marşa bastıran olay bu değildi. İçindeki duygular birden gelişti. Neler olacağını bilemiyordu.. .Bir patlayıcı madde yutmuştu sanki ve sonra da yüksek bir binadan bırakılıvermişti. İstese de düşüşünü durduramazdı - ve durdurmadı da. Eğildi, düşüş başladı, ölümcül olmasını diledi.

Sheridan'ın gözlerinin içine bakarak, "Ne olduğunu bilmiyorum" dedi.

Sheridan, "Evet biliyorsun," diye meydan okudu.

"Ne yaptığımı biliyorum."

"O zaman söyle bana Jeff, ne yaptın?"

"Charlie ve Randy önümde yürüyorlardı...Kendimi biraz dışlanmış hissediyordum... Ben hep ailenin dışında kalmış-

tim, bu da öyle bir şeydi. Belki de Randy Charlie'yi daha çok sevecekti... Bunun gibi bir şey. Sanırım bu duygu beni yemeye başladı...bir şeylerin başlangıcı oldu..."

Sheridan dinliyordu, "Tamam" dedi.

Jeff başını salladı."Hepimiz yürüyorduk. Ben arkada. Charlie ve Randy önümde. Kafalarına bakıyordum... Charlie Nell'den söz ediyor, onun gibi biriyle olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu. Sonra Randy seninleyken aynı duyguyu yaşadığı gibi bir şey söyledi. Ve Charlie'nin onun ve senin çocuğunuz olduğu ve büyük bir sanatçının oğlu - senin oğlun - olduğu, ve bütün diğer müzik yeteneği olan genler. Charlie'nin belki de şirkete katılabileceği, senin tüm eski duyguları bir tarafa bırakarak onun şirketinde çalışabileceğin."

"Bunları Charlie'ye Randy mi söyledi?"

Jeff başıyla onayladı. "Yüzünü göremiyordum. Ama beni yiyip bitiriyordu sanki. Belki de Randy Charlie'yi şirkete alıp beni atacak diye düşünmeye başladım. İşler böyle yürüyor çünkü. Benim hayatımda hep öyle oldu."

Sheridan, "Charlie'nin planları vardı" dedi. "Randy'le çalışmayacaktı."

Jeff, "Biliyorum," dedi. "Ama o anda bilmiyordum. Saçma bir şey söyledim. Ağzımdan sözler düşünmeden çıkıverdi. Dedim ki, "Benim yerimde gözün varsa vazgeç" Bunun gibi bir şey"

"Ama Charlie'nin böyle bir niyeti olamazdı ki."

Jeff o gece yaşadığı paniği hırlayarak omuzlarını silkti. Sanki göğsünün üzerinde bir piton varmış gibi kalbi sıkışıyordu. Ciğerlerinden havayı, kalbindeki kanı emiyordu. Şimdi Sheridan'm haklı olduğunu biliyordu ama o gece Randy tüm ilgisini yeni oğluna, en sonuncuya verince Jeff çok yeni kazandığı bir şeyi — babasına bir şey ifade ediyor olmanın hazzını - kaybetmekte olduğunu vücudunun her bir kemiğinde hissetti.

"Charlie arkasına dönüp baktı...bana...bana baktığını düşündüm. Ama sanırım sadece benim deli olduğumu düşünüyordu. Çünkü konuşmadı bile. Sadece baktı. Aydınlık yüzü... kocaman gözleriyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheridan gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla,"Belki sana ne düşündüğünü bildiğini anlatmak istemiştir. Senin ne hissettiğini o çok iyi anlar. Ömür boyu babası tarafından terk edilmiş bir çocuk o da."

Jeff onun sözlerini duydu ama içine almadı. Alsaydı bu sözler onu öldürebilirdi. Yanlış anladığı şeyden hissettiğinden çok daha kendini kötü hissettirebilirdi.

"Sessizliğini beni yok etmek istediği anlamında aldım. Öylece baktı ve ben..."

Göğsünden kederli bir hıçkırık yükseldi. "Çıldırmaya başladım... gerçekten çıldırdım."

"Charlie ne yaptı?"

"Arkasını döndü. Randy hiçbir şeyin farkında değildi. Üçümüzün top sahasında olmamızın heyecanını yaşıyordu. Charlie'nin şirkette çalışma konusunu bırakmış, bizim çocukluğumuzda neler kaçırdığı konusundaki pişmanlıklarına gemişti sıra. Size söylediğim şeyleri söylüyordu, oynanmamış maçlar..."

Sheridan dişleri kenetlenmiş, "Atılmamış şutlar..."

"Ve Charlie birden değişti... Yolda durdu, gözlerinde kıvılcımlarla Randy'e bakmaya başladı." Sheridan gerildi; Jeff onun anladığını görebiliyordu, o anı anlamak için oğluyla ilgili bildiği her şeyi toparlıyordu. Hiç şaşırmamıştı; sanki o anı bekliyormuş gibiydi, oğluyla babası arasında bir çatışma.

"Randy daha önce hiç bu kadar mutlu olmamış gibi gülümseyerek öylece duruyordu. Ve ben anladım. Charlie bana baktı, biz aynı saftaymışız gibi. Bütün bunlarla ne yapmak istediğini anlamadım."

"Ne dedi?"

"Hiç...sadece kendini kaybetti...Birden Randy'e saldırdı alçak, yoğun bir sesle konuşuyordu - birkaç top oyunundan daha fazla şeyler olduğunu, sizi bırakmış, onu tek başınıza büyütmek zorunda kalmış olduğunuzu — "

Sheridan gözleri yaşlarla dolu elini ağzını kapattı.

"Randy neler olduğunu anlayamadı - bizi bir araya getirdiği için çok mutluydu. Ama sonra kendini savunmaya başladı.

Charlie'den uzak kalmasının yarı nedeninin de siz olduğunu söylüyordu..."

Sheridan, Randy'nin bir yalancı olduğunu belirtmek için başını şiddetle iki yana sallıyordu.

Charlie o anda kendini kaybetti - Randy'i itip onun pislik biri olduğunu söyledi. Randy şok içindeydi. İncinmiş ve delirmişti, özür dilemeye, onun için de her şeyin çok zor olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Sheridan, donakalmış bir halde, fısıltıyla,

"Randy için ne kadar zor olabilir?" dedi ama Jeff duymadı. O geceyi, o anı hatırlıyordu. "Charlie hiddetle yürüyüp gitmeye kalktı...Sonra geri döndü...Randy'e saldıracağını mı, ona vuracağını mı düşündüm.. .eğer böyleyse Charlie'nin ona.. .babamıza o şekilde konuşmasına razı olamazdım.. .Randy ona bu kadar sevgi gösterirken. Charlie'yi kıskanıyordum, Randy ona bu kadar ilgi gösteriyor, Charlie her şeyi suratına çarpıyordu...Tüm bildiğim..." Sesi yokolmaya başlamıştı, "Beni affet Sheridan."

"Ne yaptın?"

"Arkasından gittim. Bir yumruk."

Sheridan, "Charlie'ye vurdun," dedi.

Jeff, "Vurdum," dedi. "o benim gücüm değildi...biryerlerden gelen bir güçtü... Kolumla büyük bir hızla şakağına vurdum. Düştü."

Sheridan daha fazla dik duramadı, çöktü. Jeff konuştuğunu ve ağladığını.duyuyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı sel gibi akıyordu. Manzara gözünün önündeydi, Charlie yerde yatıyor, nefes almıyor.

Böyle aniden ve böyle kesin. Randy hayat öpücüğü veriyor, sonra iki elinin arka kısmıyla göğsüne masaj yapıyor, Jeff yanında adım atıyor, adımları ağır, Charlie'nin başına attığı tek bir yumruk sonrası kendine gelince elindeki müthiş ağrıyı hissedip ağzından çıkan"Aman Tanrım, aman tanrım" sözcükleri kulaklarında uğulduyor.

Jeff, "Pisliğin içinde yatıyordu" dedi. "Bütün görebildiğim buydu. Gömleğimi çıkarıp başının altına koydum... Burnun-

BELONGS TO KAKOS TEAM

dan, kulaklarından kan geliyordu. Yer kan içindeydi. Randy onu tuttu."

Sheridan kollarıyla kendini sarmış, oturduğu yerden kayarak yere çömelmiş, bir öne bir arkaya sallanıyordu. Jeff konuşuyordu ama Sheridan'ın artık onu dinlemediği açıktı. Evin kumlu kırmızı zeminine eğilmiş oğlunun bedenini tutuyordu. O anda onunla beraberdi, onu rahatlatmaya, sarmaya çalışıyordu. Randy ve Jeff o gece orada onunla olabilirlerdi ama şimdi onun yanında olan Sheridan'dı.

Jeff sessizce, "Charlie uyanmadı" dedi.

"Oğlum, güzel oğlum."

"Randy ağzına nefes verdi, durmadan nefes verdi. Hiç durmadı. Ama Charlie...aman allahım,...vücudu soğudu. Sonra kaskatı oldu." Sheridan'a baktı, daha ne kadar fazlasını kaldırabilir diye anlamaya çalışıyordu. Ama Sheridan onun susturmadı. "Ölmüştü" dedi. "Anında ölmüş olmalı, çok çabaladık ama onu hayata döndüremedik Sheridan."

Sheridan, "Aman Tanrım" diye fısıldadı.

Jeff, "Bütün gece onunla kaldık" dedi. Nell'in anlattığı Steven Mayles olayıyla ne kadar benzer bir durum olduğunu düşündü. "Polisin gelmesini istedim. Beni alıp götürmelerini istediğimi defalarca söyledim. Baştan Randy bunu hak ettiğimi, tanıklık yapıp ömür boyu hapiste kalmamı sağlayacağını söyledi. Mevcut sicilimle başka bir şey olması olanaksızdı. 91 Ti arayacaktık, tam aramaya kalkıyor ama yapamıyorduk. Charlie'yi orada yalnız bırakamıyorduk. Biz onun ailesiydik. Ne kadar acı şeyler yaşatsak da onu bırakamazdık. En azından ben öyle hissettim - sanırım ikimiz de öyle hissettik.

Jeff kendi sözlerini duyuyordu. Charlie'yi öldürmüştü ama o gece onun bedenine kimsenin dokunmasına izin vermemişti. Yabancılar - polisler, emniyet mensupları... Güneşin doğduğu anı hatırlayınca o anda bile titriyordu.

Jeff, "Güneş doğdu" dedi. "Ve Randy o zaman karar verdi..."

Sheridan, "Neye karar verdi?" dedi.

"Ben hâlâ polislerin gelmesini, beni alıp götümelerini istiyordum. Layık olduğum gibi bir deliğe tıksalardı.

"Bunu istedin?"

Sheridan'ın gözlerinin ta içine bakarak, "Hâlâ istiyorum" dedi.

En sonunda Sheridan dizlerini, öne arkaya sallanmayı bıraktı. Kafasını kaldırıp ona baktı. Sheridan'ın yüzü gözyaşlarıyla ıslak ve yapışkandı, Jeff kendininkinin de öyle oduğunu biliyordu.

Jeff, "Babam polis çağırmama o zaman izin vermedi," dedi. "Bir oğlunu kaybetmişti, ikincisini de kaybetmeyi göze alamazdı. Yaptığım şey dehşet vericiydi ve bunun bedelini ödüyorum ve ödeyeceğim - suç insanı kanser gibi yer derler, ve ben de yaptığım bu şeyle yaşayacağım, bu suç beni parçalayacak, yere serecek. Randy nasıl yapabilirse bana yardım edeceğini söyledi, beni seviyordu, biz onun çocuklarıydık.

"Hâlâ iki oğlu var" dedi. "Ama Charlie..."

Jeff, "Evet," dedi.

"Oğlumu bir daha hiç göremeyeceğim. O da beni göremeyecek. Nell'i de. Çok sevdiği evini, buraları da göremeyecek: Sen bunları onun elinden aldın."

Jeff konuşamıyor, içinde deniz kabukları olan kaseye bakıyordu Sheridan'ın sesini duyuyor, sözleri onu parçalara ayırıyordu.

Jeff, "Çok üzgünüm" derken göğsü sanki ikiye ayrılıyodu. Hıçkırıklarını tutuyordu çünkü Sheridan'ın gözlerindeki nefreti görüyordu. O gözlerde güç ve hız vardı ve bu da ne yapabileceği konusunda Jeff i korkutuyordu.

"Evet" dedi. Sesi buz gibiydi. "Görüyorum üzgün olduğunu. Baban haklı. Suç insanı mahveder. Seni öldürüyor, öyle değil mi?"

Jeff, "Polis çağır," diye yalvardı. "Hemen gelip beni alsınlar.

Telefona uzanarak, "Çağıracağım," dedi.

Fakat o anda kapı açıldı, yeşil gözleri ateş saçarak Nell girdi içeri.

Sistemli bir şekilde kapıyı çarparak kapadı ve Jeff in kaçmasını engellemek için kapıyı kilitledi. Jeff in kanı durdu, sanki bir gel git dalgası kıyıya vuruyor, tekrar kendi içine akıyordu. Kızın gözlerindeki vahşi ifadeyle donup kaldı. Bir an bir tabanca çıkarıp onu göğsünden vuracak sandı. Ama onun yerine Nell ona birkaç adım yaklaştı, "Dışarıda dinledim" dedi. "Hepsini duydum."

Jeff çatallaşan bir sesle, "Nell. Özür dilerim," dedi.

Jeff in üzerine saldırarak, "Charlie'yi öldürdün!" diye çığlık attı. Sheridan fırladı, onu engellemek için - neden engellemek için? Jeff bunu bilmiyordu. Kendisini mi koruyordu, Nell'i mi koruyordu? Hangi nedenle ise ağaç masalardan birine çarptı, mum titredi ve yere düştü ama Sheridan fark etmedi. Doğruca Nell'e gidip onu kapı dışarı çıkardı, Jeff den uzaklaştırdı .

Jeff donmuş gibi Nell'e bakarak kalakaldı. Kâğıtlar, notalar, bir kitap, kirişler evin ahşap kısmı parladı ve evin eski tahta duvarları çıra gibi yanmaya başladı.

Jeff, "Sheridan!" dedi kekeleyerek, "Söyle ona... isteyerek."

Nell Sheridan'ın omuzundan arkayı gördü ve onu geriye döndürerek, "Aman Tanrım" dedi.

Sheridan "Hayır," diyerek kanepeye koştu, aldığı yastıkla alevlere vurmaya başladı.

Dumanların arasından Nell, "Dışarı çıkmamız lazım" dedi.

Jeff, "Sheridan" diyerek onu çekti, ellerini beline dolamış büyük bir çabayla onu alevlerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ona olan nefretinden mi panikten mi Jeff bilemedi, Sheridan dirseğiyle onun başına vurdu ve ikisi birlikte aşağı düştüler, çevrelerinde ev alevler içinde yanıyordu ve gece karanlıktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gavin ana caddeden, Hubbard's Point tren köprüsünden sağa döndü, dur işaretinde yavaşlamadı bile. Vincent arkada, Hartford'dan gelirken boynunu kırdığı için artık dik ve sıkı bir şekilde önde oturuyordu.

Judy Hawthorne'dan Hartford, Brainard havaalanına gelerek onları karşılamış, Gavin onun mavi Subaru'sunu kullanarak yola çıkmışlar, Gavin Vincent'i eve bırakmak için bile durmamıştı. Sheridan'ı defalarca cep telefonundan arıyor, cevap alamıyordu. Büyük bir hızla yol alırken neredeyse bir geyiğe çarpıyordu.

Judy çevresine ilgiyle bakarak, "Demek Hubbard's Point burası" dedi. Rüzgârlı yolda Gavin büyük bir süratle yol almasına rağmen Judy sohbet etmeye niyetli gibiydi. "Gavin Dawson ve Vincent de Haviland'ın efsane buluşma yerleri".

Vincent, "Tanrı aşkına Gav, yavaşla biraz" dedi.

Gavin cevap vermedi. Virajlı, sisli sahil yoluna dikkatini vermişti. Arabanın önünden iki tavşan kaçtı.

Point'e yaklaştıkça sis kalınlaştı. Denize yaklaşmakta ol-

duklarmdan Gavin şaşırmadı. Hava tuz değil ekşi, sis değil duman kokuyordu. Sheridan'ın evine gelince arabayı onun arabasının arkasına park edip indi. Burada duman kokusu daha da belirgindi; eve kadar bu dikkatini çekti. Aşağı katta turuncu bir parlaklık gördü ve ayağını unutarak yukarı doğru büyük bir hızla koşmaya başladı. Evin pencerelerinden ve tahtaların bağlantı yerlerinden dumanlar çıkıyordu. Bazı komşular neler oluyor diye bakmaya gelmişlerdi.

Vincent, Gavin'in arkasından koşarken, "Çabuk 911'i arayın dedi ilk önüne gelen kişiye.

Judy, "Arıyorum," dedi.

Gavin mutfak kapısını denedi ama kilitliydi. Çıplak dirseğiyle cama bir darbe vurdu, dirseği kesildi, kırılan camdan kilide ulaşıp açtı. İçeri girdi. Vincent telaşla onu izledi. Gavin bir öksürük sesi duyarak etrafına bakındı.

Nell gözlerinden yaşlar akarak dumanların arasından çıktı, sendeliyordu, Gavin'in kolunu yakalayıp şiddetle çekti, "Sheridan" diye bağırdı.

"Nerede?"

Nell bir öksürük krizinin içinde, gözleri kıpkırmızı, acıyla kıvranırken, "Salonda" dedi. "Onlara ulaşamadım."

"Salon nerede?"

"Şöminenin olduğu yer."

Gavin uçup giderken Vincent sordu, "Onlar kim?"

Nell, "Sheridan ve Jeff," dedi.

Gavin hatırlamaya çalışarak dumanların arasından mutfağa yöneldi.

Alevlerin çıtırdısını ve bir inleme ve boğulur gibi sesler duydu. Başını eğerek duman içindeki koridora geldi ve salonun alevler içinde olduğunu gördü.

Elini ağzına kaparak gittikçe kesifleşen dumanların içine daldı. Duman gözlerine, ciğerlerine doldu, onu kör etti adeta. Bir duvar boyunca yürüdü, duvarlar şimdiden dokunulamayacak kadar sıcaktı. Her yer duman içindeydi. Ateşin yanında saçakların altındaki kanepelere gitmek isterken doğruca alevlerin içine daldı.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Bütün oda ateş gibiydi. Eski tahta ev çıra gibi yanıyordu... Gavin oluk oluk duman yutuyor, derisi, gözleri, boğazı, ciğerleri yanıyordu, içi dışı eriyormuş gibiydi. Yapabildiği kadar dumanlan geri itmeye çalıştı, Sheridan'ın ne kadar uzağında olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Son yarı güçlü nefesini aldı, başını eğdi ve alevlerin içine daldı.

Küçük koltuklardan birinin etrafındaki alevler tavana kadar çıkıyordu. Her yer yanıyordu, kırmızı, turuncu alevler her yeri kaplamıştı. Hiçbir şey göremediği için elleri ve ayaklarının üzerine basarak hissederek bulmaya çalıştı. Yer o kadar sıcaktı ki emekleyerek ilerlerken elleri kavruluyordu. Ciğerleri yanıyor, patlayacak gibi oluyordu. Başı dönüyor, kendini çok hasta hissediyordu, bu durumda bir tek nefes alsa öleceğini hissediyordu. Bu onu rahatsız etti ama Sheridan'ın ölebileceğini düşünmek kadar rahatsız edici değildi. Ve aramaya devam etti.

Ve onu buldu.

Bilinçsiz bir yığın halinde yatıyordu. Ciğerleri kavruluyordu. Gavin onu kaldırdı. Göğsüne bastırıp hole doğru yürüdü. Arkasından gelen kesif duman görüşünü engelliyordu.Yandığını hissetti. Yaşamla bağlantısı tümüyle kopmuş, göğsü çatlıyor, nefes almaya ihtiyaç hissediyordu. Nereye gideceğini bilemedi, sağa döndü ve duvara çarptı.

"Gavin," diye bir ses duydu. Dehşetle sağa sola baktı, kimseyi göremedi.

"Onu kurtar". Dumanların arasında genç bir adam yerde yatıyordu. Yarı baygın genç adamı kaldırmaya çalıştı, diğer kolunda Sheridan'la kapıya yöneldi. Gavin aklını kaybettiğini biliyordu ama o yabancının Charlie olduğuna yemin edebilirdi. Tüm gücüyle ikisini de tahmini bir yöne taşımaya çalışırken kesif bir duman ona imkân vermiyordu.

Gavin Sheridan'ın dumanı içine çekmemesi için yüzünü iyice göğsüne bastırıyordu. Koridor boyunca önce bir adım sonra bir ikinci adım - öyle yürüyorlardı. Alevler yer tahtalarından bazılarını yutmuştu. Gavin bacaklarında alevleri hissediyordu.

Alevlerden kurtuldular; mutfağa yaklaşmışlardı, evin henüz yanmayan bölümüne. Dumanlar dalga dalga geliyordu şimdi ama hâlâ etrafı görmek imkânsızdı. Sanki Gavin'i bir el çekiyor, yol gösteriyordu, düşte gibiydi. Birisinin kulağına fısıldadığını duyuyordu, Irlandaca anlamadığı bir şeyler söylüyordu. Ama bu büyücü kadının sesini daha önce de duymuştu, ona güçlü olmasını, Sheridan'ı dışarı çıkarmasını söylüyordu. Sonra genç bir adamın sesini duydu, "Anne, seni seviyorum."

Dumanın daha az olduğu mutfakta durdu ve bir nefes aldı. Ciğerlerine oksijen çekti ve Afrodit ve Charlie'yi görecekmiş duygusuyla etrafına bakındı. Onların yerine Vincent'la yüz yüze geldi. Jeff i tutuyor; Gavin'in elinden kuvvetle çekerek onları mutfak kapısına götürüyordu.

Ve Vincent'in arkasında Patrick Murphy, onun arkasında Lily, ve arkada Healeys ve Butlers, Dewlins, Halis ve Miss Davis ve Fitches, Glenneys ve Johnsons, Wheatons, Helen, Julian ve Arnold ve Teddy ve Potholms....

Hubbard's Point halkı Gavin ve Sheridan'ı kurtarmak için bir insanlık halkası oluşturmuşlardı. Mutfak kapısından çıkınca Gavin işte bütün bu insanları gördü. Toplanıp Sheridan'ı ve Gavin'i ateşten uzaklaştırmak için bahçeye çekmeye çalıştılar. Gavin bir siren duydu, sisin içinden tepenin eteklerine baktı, bir itfaiye ve bir polis arabası gelmekteydi.

Vincent Gavin'e sarılarak, "Gel buraya..." dedi.

Gavin Sheridan'ı serin, nemli çimenlerin üzerine yatırdı. Sis yanıklarını dalayarak çevrelerinde dolaşıyordu. Yüzüne dokundu, is içindeki yüzü hareketsiz ve solgun görünüyordu. Ona Charlie'yi gördüğünü söylemek istedi. Elbetteki komşuların hepsi oradaydı ama onları büyükannesi ve Charlie'nin kurtardığını söylemek istedi.

Arkalardan birisi, "Nefes almıyor," dedi.

Gavin Sheridan'ın yüzüne eğildi, dudaklarını dudaklarına yapıştırarak hayat öpücüğü vermeye çalıştı ama kendisinin verecek nefesi kalmamıştı ve...

Yangın lafı duyulunca Nell'in tüm arkadaşları Point'e koş-

tular. Kovalarla, bahçe hortumlarıyla gelmişlerdi. Evler birbirine o kadar yakındı ki bir kısmı civardaki evleri ıslatarak Sheridan'ın komşularını yangından koruyordu.

Komşular ve diğer Hubbard's Point sakinleri çok çalıştılar, ne buldularsa kurtardılar. Polis ve etfaiye teşkilatı oradaydı, cankurtaran oradaydı. Bir ara Peggy içini çekti ve Jeff i gösterdi, Nell döndü, Jeff iki büklüm çılgın gibi öksürüyordu. Kendine gelmiş Sheridan'ın bahçesinin en dibindeydi.

Peggy, "Tanrım Charlie..." dedi.

Nell dehşetle, ipnotize olmuş Jeff e baktı. Peggy'i orada bırakarak yürüdü, tam Jeff in önünde durdu.

Hâlâ Charlie'ye müthiş benziyordu ama tahta parçacıkları ve isle kaplıydı her yeri. Yüzü isle boyalı, gömleği param parçaydı. Karanlıkta öylece cankutaran ve polis arabasının yanıp sönen ışıkları altında Nell onun hatlarını inceledi. Charlie'ye olan benzerliği çok açıktı ama o anda Nell'in onda gördüğü Charlie'ye yapmış olduğu şeyle ne derece dehşet içinde ve yıkık olduğuydu.

Çatallı bir sesle, "Sheridan'ı çıkardılar mı?" diye sordu.

Nell, Gavin'le Sheridan'm bulunduğu köşyi işaret ederek, "Orada" dedi. "Kurtarmaya çalışıyorlar."

"Tanrım...O da ölürse..."

"Ona olanları anlattın. Hepsini duydum."

Jeff Nell'in gözlerinin içine baktı. "Biliyorum," dedi. "Az önce... bütün bunlar olmadan önce söylemiştin."

Nell kendini suçlayan bir sesle "Yangından önce" dedi ve Sheridan'm o çok sevdiği evine baktı.

Jeff onun zihnini okumuş gibi, "Senin suçun değildi, benim suçumdu" dedi.

Nell'in beyni karıncalanıyordu, dumanlı havayı içine çekince bayılacakmış gibi hissetti Nell. "Jeff" dedi. "Charlie'ye dokunmadan yürüyüp gitseydin..."

Jeff önce sesli cevap vermedi. Sonra Nell'e öyle derin, uzun, sessiz baktı ki sanki tüm anlayışının yanında büyük bir acı çekiyor gibiydi.

"Bedelini ödemeye hazırım" dedi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Nell ona baktı. Uzun boyluydu, yüzü ter ve kara tahta parçacıklarıyla doluydu. Konrolsüz bir şekilde öksürmeye başladı. Nell ona merhamet duymak istedi ama kulakları biraz önce evde duyduklarıyla çınlıyordu hala. Çocuğa baktı. Bu kadar Charlie'ye benzeyen, normal görünen biri nasıl olur da bu kadar olağanüstü bir şeyi, Charlie'nin hayatını alabilirdi.

Nell, Jeff in gömleğini yakaladı, elleriyle yolarak, "Ödemeni istiyorum" diye bağırdı.

Gömleği parçalamak, zarar vermek istiyordu ama birden ağlamaya başladı - acı ve öfkeyle Jeff e vurdu vurdu. Nell omuzuna yapışan iki el hissetti, onu Jeff den uzaklaştırmaya çalışan. Peggy, "Dur Nell - yapma!" diyordu.

Onu uzaklaştırmaya çalışan kişiyle mücadele ederken Nell Charlie'yi düşündü. Biliyordu ki bu onun kardeşiydi, Charlie ona güvenirdi, onunla nehir kıyısına yürümüş ve orada öldürülmüştü. Nell Jeff in yüzünü tırmaladı, gözlerini oymak istedi. Ağladığının, Charlie'nin adını sayıkladığının farkındaydı.

Birden Stevie ortaya çıktı, Nell'i kollarıyla sardı, onu uzaklaştırmaya çalışmıyor ama okşuyor, sakinleştiriyordu. "Tamam Nell...yapma artık...Yanındayım...Hayatım...Dur artık, yapma..."

Ve Nell durdu. Zorlukla nefes alıyordu. Ve sözcükler patlar gibi çıktı ağzından, "Neden?" diye kükredi. "Neden yaptın bunu? Neden öldürdün onu?"

Jeff, "Kazaydı" diye bağırdı. "Evet ona vurdum ama öldürmek istemedim. Bunun sana neler hissettirdiğini biliyorum Nell. Hiçbir şeyden kaçmak istemiyorum. Öyle olsun istemedim ama yaptım Nell. Charlie'yi öldürdüm. Ömür boyu çekeceğim cezamı."

Nell ona baktı. Her sözcükle biraz daha çatlayan, alçak, sakin bir sesle konuşuyordu, duman boğazını yakıyor olmalıydı. Nell, neredeyse onun kurtarıcı nedenler ileri sürmesini, bu hikayede oynadığı rolden çıkmasını, yaptıklarını reddetmesini isteyecekti. Tekrak ona saldırmak, her şeyden önce korkak olduğunu söylemek isterdi. Jeff in bakışlarının Nell'in üzerinden polis arabasına kenetlendiğini fark etti.

Nell Sheridan'a bakmak üzere döndü. Sheridan Gavin'in yardımıyla yürüyordu Yanık ellerinden birini uzattı, Nell'in elini tuttu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, Nell'in gözleri yaşlarla doluydu.

Nell, "Artık biliyoruz" dedi. "Artık neler olduğunu biliyoruz."

Sheridan gülümsemeye çalıştı ama yapamadı, Nell'i kucakladı.

Nell, "Jeff Quill. Ondan nefret ediyorum. Charlie'nin hayatını aldı" diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi Sheridan. "Senìnkini de almasın."

Nell şaşkınlıkla geri çekildi, "Benim mi? " dedi. "Benim hayatımı mı?"

Sheridan, "Ondan nefret etme Nell," dedi. "Bu duygu seni yiyip bitirir, Charlie bunu istemezdi."

Sheridan Nell'in Jeff i bağışlamasını mı istiyordu? Charlie'nin annesinin göerinin içine bakınca Nell keder ve şefkat gördü. Nell yanmış evinin önünen geçerken Sheridan'ın elini tuttu, "Çok üzgünüm," dedi.

"Shh" dedi Sheridan. "Sakın üzülme, senin için üzülecek hiçbir şey yok."

Nell daha çok şey söylemek istedi ama Sheridan onun başının üzerinden ötelere bakıyordu. Dönünce Nell Jeff in dosdoğru polis arabasına doğru yürüdüğünü gördü.

Black Hail polislerinden birine doğru gitti, onunla konuşmaya başladı. Nell, Sheridan ve Gavin onu bakışlarıyla izliyorlardı.

Sheridan Nell'i öptü ve yavaşça geri çekildi. Gavin başıyla selamladı Nell'i.

Gavin yavaşça, "İçerde onu gördüm" dedi.

"Kimi?"

"Charlie'yi," dedi Gavin. "Biliyorum çılgınca ama oradaydı ve Jeff i o kurtardı."

Nell konuşamadı. Gavin, bahçenin karşı tarafındaki Jeff e doğu yürüyen Sheridan'ın arkasından giderken ona baktı. Po-

lisler oraya toplanıyorlardı ve Nell Jeff in itiraf etmekte olduğunu anladı.

İtfaiyeciler Sheridan'ın evinin çevresini sarmış hortumlarla su sıkıyorlardı. Gümüş daireler şeklindeki su tavana kadar, oradan da gökyüzüne ulaşan alevleri engelleyemiyordu. Hubbard's Point halkı şok içindeydi, kimileri ağlıyordu. Nell Stevie'ye yapışmıştı, Gavin ve Sheridan Jeff in yanaldaydılar ve bütün bunlar Charlie'nin evinin kalıntıları arasında oluyordu.

Birden Nell Stevie'yi öptü, evde görüşürüz dedi ve koşarak mezarlığa doğru gitti. Gavin Charlie'yi görmüştü. Sıra ondaydı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Herkes evinin yanışını seyrederken Sheridan arkasını dönmüştü. Gavin'in elini tuttu ve Jeff polisle konuşurken onu seyretti. Etrafındakiler onu hastaneye götürmek istedilerse de başını sallayarak reddetti.

Jeff memurlardan birine ne yaptığını söyledi. Bunu önce kuşkuyla karşılayan polis arkadaşlarını çağırdı. Sheridan geriden seyrediyordu. Hırsızlıklara, kazalara, hızlı vasıta kullananlara alışık olan Black Hail polisi New York'ta işlenen bir cinayet itirafıyla karşı karşıyaydı. Sheridan onların yüzlerini inceliyordu, önce hafif bir kuşkudan büyük bir şüpheye dönüşen bakışlarını görüyordu. Polisle pek işi olmadığı için aralarında tanıdığı biri yoktu.

Memurlardan biri, "Bir daha söyle," dedi.

Jeff, "Birini öldürdüm."

"Ne zaman oldu bu?"

"Geçen Ağustosun 3rinde."

"New York City'de diyorsun."

Jeff in söylediklerini ciddiye almaya başladıkça ifadesi sertleşen memur, "Şimdi anlat bakalım nasıl oldu?" diye sordu.

Jeff, "Ben..."diye başladı.

Sheridan ileri doğru yürü. "Jeff diye sözünü kesti.

Jeff gözleri faltaşı gibi açılarak ona baktı. Onun görüntüsüyle Jeff in bakışları bulandı, sesi düştü.

"Sheridan, iyisin..."

Sheridan başıyla onayladı, "Jeff, bir avukat gerek sana," dedi.

"Hayır," dedi Jeff. "Ben bunu yaptım... bu söz konusu değil. Bırakın ne olacaksa olsun."

Gavin bahçenin yarısını çoktan geçmiş Vincent'ı arıyordu... Polisler Sheridan'a bakıyorlardı ve biri Jeff le aralarına girdi.

"Bu polisin işi" dedi. "Hem ne yaptığını biliyor."

Sheridan, "Belki" dedi. "Ama gene de bir avukatla konuşması lazım."

"İtiraf etti" dedi polis. "Götürüyoruz onu. Avukat karakolda bulabilir kendisini."

Sheridan başıyla onayladı, Jeff le gözleri kenetlendi. Yaşadığı duygular taşınabilir gibi değildi, kulaklarında yanan evinin çatırtısı ve karşısında Charlie'nin hayatını alan ve tıpatıp ona benzeyen bu genç adam, yer ayağının altından kayıyordu.

Memur, Jeff e, "Maktulün ismi ne?" diye sordu.

Ama Sheridan yanıtladı, "Benim oğlum, Charles Rosslare."

Gavin Vincent'le birlikte koşarak geldi ve daha polis Jeff e kelepçeleri takarken Vincent soru sormaya ve Route 156'daki karakola kadar polis arabasını takip etmek için hazırlıklara başlamıştı bile. Sheridan Vincent'e Jeff in onu yangından kurtarmaya çalıştığını, bunu bilmesi gerektiğini söyledi. Vincent onu dikkatlice kucakladı, teşekkür etti ve telaşla tepeden aşağı karakola doğru yola çıkmak üzere ayrıldı.

Jeff ve diğerleri gidince Sheridan yangına doğru döndü. Gavin onu elinden tuttu ve aksi yöne Devlin'lerin bahçesindeki kayalıklara doğru götürdü. Sheridan'ın evi sahile bakıyordu ama Point'in bu tarafı vahşi ve kayalıktı, Long Island Sound'a doğru ince buz gibi bir su tabakası aşağı doğru iniyordu.

Gavin, "Bence hastaneye gidip bir baktırmalısın" dedi.

Sheridan, "Sen de" dedi.

Ama sadece sıkıca elele tutuştular, sisler içindeki Devimlerin bahçesinden kayalıklara doğru yürüdüler. Sheridan'ın ayakları yanmıştı ve acıyordu. Ciğerleri bir dev tarafından sı-kılıyormuş gibiydi. Her yutkunmada sanki bir bıçak yutmuş gibi hissediyordu. Kendinden geçip yere düştüğünde başını vurduğu yer acıyordu.

Gavin, "Ona bir avukat bulmakla iyi yaptın" dedi.

"Biliyorum."

"Nasıl yapıyorsun anlamıyorum. Yaptığıyla ilgili duygularını bir yana nasıl koyabiliyorsun?"

"Hayır. O kadar iyi değilim. Yalnızca Charlie'nin nasıl isteyeceğini düşündüm."

"Charlie Jeffin bir avukatı olmasını isterdi.

Sheridan, "Evet," dedi sadece.

Denizin göründüğü yere gelince Gavin onun her adımına yardım etti. Sheridan sanki yüz yıldır uyuyormuş gibi tüm adaleleri ağrıyordu. Kayalardan inerken Gavin milim milim inmesi için ona yardım ediyordu.

Deniz geri çekilmişti. Gavin Sheridan'm evinden dalgaların sahile vuruş sesini sevdiğini söylemişti... Burada Point'in diğer yanında dalga sesleri farklıydı: daha güçlü, açık denizden vurup gelen, Long Island'm Atlantik Okyanusuyla buluştuğu Ra-ce'in çalkantılı sularından Hubbard's Point'in doğu kıyısına kadar gelen dalgaların sesi.

Gavin onu sıkıca tutuyordu, ilk gelgit gölüne ayağını sokmasına yardım etti. Yanık ayağına buz gibi su çok iyi. Sheridan dimdik ayakta durdu, bileklerinin etrafında dalgalar dönüp duruyordu. Kendini hazır hissedince Gavin bir adım aşağı indi ve Sound'daki çıkıntıya ayak bastılar. Deniz çekilmiş olduğundan dalgalar yüz metre ötede kırılıyor onları rahatsız etmiyordu.

Sheridan Gavin'den destek alarak aşağı kaydı, bellerine kadar serin, iyileştirici suların içinde çıkıntılı kayaya oturdular. Yüz metre öteden yangının sesleri geliyordu: tahtaları kıran balta, hortumlardan fışkıran su, üzüntüyle bağıran insanların

BELONGS TO KAKOS TEAM

sesleri. Gavin sessizce Sheridan'ın yanında oturuyordu. İyi olup olmadığını veya kendi bahçesine gitmek, yanarken evinin yakınında olmak isteyip istemediğini sormuyordu.

"Anneannem tuzlu suyun tüm yaraları geçirdiğini söylerdi" dedi Sheridan.

"Evet, şimdi daha iyi hissediyorum kendimi."

"Evde ağzını ağzıma değdirdiğin zaman tuz tadı aldim. Duman tadı da vardı ama beni ayıltan tuz olmalı."

Gavin yumuşakça güldü, "Bu sabah yani yüz yıl önce yüzdüm. Nashville'e gitmeden duş alma imkânım olmadı."

"Benim hayatımı bu kurtardı"

"İyi ki yüzmüşüm."

Su bacaklarında ayaklarının arasında çırpınıyor, sıçrayan sular yüzlerini ıslatıyordu... Sheridan bedenlerinden çıkan küllerin bir dalganın köpüğüde yol alıp denize karışmasını izledi... Daire çizip sonra sulara karışıyorlardı.

Sheridan, "Bana her şeyi anlattı" dedi.

Gavin kolunu ona dolayarak, "Planının bu olduğunu biliyordum" dedi.

"Randy sana..."

"Buraya gelip sana açıklarken yanında olmayı o kadar istedim ki. Bunları yalnızken duymamalıydın."

Sheridan yumuşak bir sesle, "Biliyorum ve seni bunun için seviyorum" dedi.

Bunu söylemiş miydi? Bütün bu olanlardan dolayı ağrıyan kalbi göğsünün içinde oraya buraya çarpmaya başladı, Gavin'e bakamıyordu.

"Söylediklerini duymak senin için çok zor olmalı."

"Zor oldu ama duymak da iyi oldu. Şimdi ne olduğunu biliyorum. Nell haklıydı; bilmemiz gerekiyordu."

Gavin başıyla onayladı. Bazen çözüm işleri kolaylaştırır. Belki baştan öyle görünmeyebilir ama her şey yerine oturduktan sonra hayat daha kolaylaşabilir . Sheridan bu yüzden mi araştırmacı olduğunu merak etti. Çünkü bilmek bilmemekten daha iyidir.

Gavin, "Yangın nasıl başladı?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mum yakmıştım... çünkü karanlıkta yalnız olmaktan bıkmıştım... Seni düşünüyordum. Sonra Jeff geldi. Daha sonra Nell... Sonrasını gerçekten hatırlamıyorum. Kaydı, öyle çabuk gelişti ki!"

"Tanrı'ya şükür seni çıkarabildik."

"Hepimizi" dedi Sheridan.

"Jeff de mi?"

"Jeff de."

Gavin'in kendisine baktığını hissetti, başını kaldırıp gözlerine baktı. Su çevrelerinde dönüyor, onları serinletiyordu. Sheridan Gavin'in inanmayan bakışlarıyla karşılacağını sandı. Ama Gavin öylece bakıyordu.

"İşte benim Sheridan'ım" dedi.

"Charlie'yi düşünüyorum. Onun ne isteyeceğini. O kardeşinin güvende olmasını isterdi."

Gavin, "Ben..." diye başladı. "Ailenizdeki büyü olayına hiçbir zaman inanmadım. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Tahmin ettim. Sen hep çok gerçekçiydin."

"Ama bu gece..." Gavin başını salladı.

"Ne oldu?"

"Seni yerden kaldırdıktan sonra salonda nereye gideceğimi bilemedim. Bayılacağımı hissettim, derken bir ses duydum..."

"Charlie miydi?" Gavin başıyla onayladı.

Sheridan parlak kapkara sulara baktı. O da oğlunun sesini duymuş hatta onu görmüştü. Alevler etraflarındayken ve yanmakta olan odada Jeff yanında yatarken beyaz bir şekil görmüştü, çok zarif ve gerçek bir şekil. Duman onun görüntüsünü kapatacak kadar kalındı. Sheridan'a dokundu, onu sevdiğini söyledi ve yokolup gitti."

"Bizi kurtardı," dedi Sheridan.

Gavin, "Evet" dedi. "Charlie orada, bizimleydi. Afrodit de."

Sheridan kaya parçasının üzerinde, yarı beline kadar suyun içinde oturuyordu, o anı ömür boyu hafzasma kazımak istedi. Yangın sırasında Charlie yanlarındaysa neden o anda da yanlarında olmasın? Oğlu niçin ona dönüp gelmesin? Sessizce ağlıyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Gavin'e yaslandı, tuzlu su her taraflarını ıslatıyordu, yanıklarını, yaralarını, hatta Sheridan'ın kırık kalbini iyileştiriyordu. Ciğerlerinin genişlediğini hissederek öksürdü. Sis her şeyi serinletti, boğazını rahatlattı. Sonra anladı: sis hayaletlerini getirmişti eve.

Afrodit'in birkaç inancı içinde sis de vardı. Siste dikkatli olun derdi. Sheridan ve kardeşlerine üzerinde peri resmi olan masa örtüsüne, otların üstündeki örümcek ağına basmamalarını, aynaya arkalarını dönmemelerini söylerdi, sisli havalarda gördükleri hayvanlar aslında insanların hayaletleridir derdi. Sheridan ilk kez Afrodit'in büyülerinin onları korumaktan çok ölenleri korumakta etkili olduğunu düşündü.

Onlara dinlenme fırsatı vermek, geri çağırmamak gibi. Başını kaldırdı, sisin kırılmakta olduğunu gördü, aradan ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı.

Gavin, "Umarım evi kurtarabilirler," dedi.

Sheridan yanıtlamadı. Gitarlarını, diğer cihazlarını, deste deste notalarını, yazmakta olduğu şarkıların bulunduğu defterleri düşündü, Charlie'ni odasını, eşyalarını düşündü. Afrodit'in mutfağını, kurutulmuş bitkileri, denizkabuklarını, deniz taşlarını, camlarını, anneannesinin büyü kitaplarını.düşündü.

"Hiç ilgilenmiyorum," dedi.

Gavin ona sarılarak, "Bırakma kendini" dedi. "Sheridan,..."

Sheridan onun gözlerinin içine bakarak, "Kendimi bırakmıyorum" dedi. Her şeyi ona açıklamak isterdi, anlamasını isterdi: bu gece bir başlangıçtı son değil. Bir ev tahtadan, camdan, kiremitden yapılmış olabilir, içinde eşyalar, önem verilen objeler vardır belki ama bütün hikaye bu değildir.

Şarkılar yeniden yazılabilir, gitarların yerine yenileri konabilir, Charlie'nin odasındaki eşyalar yalnızca eşyalardır, Charlie'nin kendisi değil. Sheridan günün her günü her dakika Charlie'yle birlikteydi. O onun kalbinde, ruhundaydı; Sheridan ona hayata vermiş, Charlie de ona karşılık vermişti.

Sheridan Gavin'in elini tutup öne arkaya sallanıyordu. Suyun içinde denizin gücünü hissediyordu. Anneannesi adını aşk tanrıçasından almıştı, okyanusta doğup güzel bir deniz ka-

BELONGS TO KAOS TEAM

buğunun içinde dünyaya gelen aşk tanrıçası. Onların hepsi denizden gelmişti ve denize gideceklerdi; Sheridan ağaçların üzerinden gökyüzüne uzanan kıvılcımlara baktı, kayan yıldızlar gibi akıp gidiyorlardı.

Bir kor parçası gelip yanında suyun üstünde durdu. Sheridan bu kömür haline gelmiş evinin bir parçasına dokundu. Onun batmasını bekleyerek izledi ama hayır batmadı. Dalgaların arasında bir küçük tekne gibi yol aldı ve okyanusun karanlığında kayboldu

Gavin, "Sheridan," diye fısıldadı.

Sheridan, "Hemen hemen hazırım sudan çıkmaya. Ama az sonra" dedi.

Kollarını birbirlerine doladılar. Sheridan ıslak giysilerinin üzerinden Gavin'in ılık bedenini hissetti, yüreği onunkinin üzerinde hızlı hızlı çarpıyor, yüreklerinin ritmi tek bir bedenmişler gibi tek olarak eriyip gidiyordu, sanki hep birlikte olmuşlardı ve hiç ayrılmayacaklardı. Sevdiğinden ayrı geçirdiğin zaman yalnızca senin zihnindedir, aslında öyle bir zaman yoktur.

Gavin'i dudaklarından öptü. Hâlâ tuz tadı vardı dudaklarında. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, hiçbir şey söylemelerine gerek yoktu. Birlikte ayağa kalktılar ve elele kaya parçasından serin karanlık Sound'a atladılar. Kendi kara sularında sahil boyunca kaygısızca yüzdüler.

Sis en sonunda açılmıştı, Sheridan ve Gavin yıldızların aydınlattığı sularda, arkaları alevlere dönük yüzdüler.

Bir gece geçti, bir gece daha. Üçüncü, dördüncü gece. Beşinci gün Ağustosun 31'i Charlie'nin ölüm yıldönümüydü. Nell, yangın gecesi olan o sisli gecede düşlerinde onu göreceğinden o kadar emindi ki! İtfayeciler alevlerden bir şeyler kurtarmaya çalışırken o herkesi orada bırakıp mezarlığa gitmişti. Yokuş yukarı yolu çıkmış, sahil yollarında bacakları ağrıyarak koşmuştu.

Aceleyle Charlie'nin mezarına doğru giderken onu orada kendisini beklerken göreceğinden emindi adeta. Ama yoktu elbette. Sırtını mezar taşına dayıyarak çimenlere oturdu ve he-

BELONGS TO KAVOS TEAM

men uyumayı diledi. Dakikalar geçti, bir saat geçti. Cankurtaranların, polis arabalarının gittiğini duydu. Gecenin bir yarısı Stevie'nin onu merak ettiğini düşünerek evin yolunu tuttu.

Babası Londra'dan dönmüştü. Stevie'nin onunla evlenmeye razı olmasının keyfini Sheridan'ın evinin yanışı gölgelemişti. Burada Hubbard's Point'de birlikte büyümüşlerdi ve Sheridan'ın kederi aynı zamanda kendisinin kederiydi. Stevie ona" Sheridan'ın söylediklerini yineledi: onun sadece bir bina olduğunu, önemli olan her şeyi kurtardığını - sevgi, anılar, hatta büyüleri -

Ama Nell'in babası bir mimardı ve bina onun için önemliydi. Sheridan'ın evinin onun yuvası olduğunu biliyordu, kaybettiği şeyin önemini henüz idrak etmemiş olabilirdi. Ste-vie'ye yıllar içinde biriktirdikleri tüm fotoğrafları çıkartmasını istedi, Sheridan'ı ziyaret ettiklerinde, Charlie'nin doğum günlerinde, Sheridan'ın ansızın karar verilen konserlerinde, Afroditi ziyaretlerinde çekilen fotoğrafları. Onların ellerinde olduğunu bilmek, zamanı geldiğinde Sheridan'a vermek istiyordu.

Bugün, yangından beş gün sonra Nell işe gitmişti. Foley'deki vardiyası bitmiş, günlük ziyaret için mezarlığa yürüyordu. Duman yuttuktan sonra oluşan nefes alırken çektiği ağrı henüz geçmemişti. Ara sıra bir yudum almak için yanında limonata getirmişti. Çöp içindeki yoldan aşağı doğru yürürken yeşil çimenlerin kazılmakta olduğunu gördü. Ağaçların arkasında güneş batıyor, ağacın yapraklarını kızıl bir renge boyuyor-du. Bir yıl önce bu gece Charlie ölmüştü.

Nell titredi, bu mezarlıkta Jeffi ilk görüşünü anımsadı. Doğruca Charlie'nin mezarına yürüdü, birkaç dakika öylece mezara baktı. Gitar çalan melek öyle sakin görünüyordu ki sanki Charlie'ye bir ninni çalıyormuş gibiydi. Nell gözlerini kapadı, onu son kez görüşü hayal miydi acaba?

Biraz sonra çimlere oturdu. Limonatanın çoğunu içip bitirmişti. Kutuyu yanına bıraktı. Bir arı çevrede tembel tembel dolaştı, uçup gitti. Yukarda kuşlar gece bastırmadan önce son kez bağırışıyorlardı. Nell birkaç metre ötede hoplayıp zıplayan ro-

binler gördü, bu yılın yavruları büyümüştü. Yakında sonbahar gelecek, güneye uçuş başlayacaktı.

Limonataya baktı ve Foley's de masaya isimlerini kazıyan o iki kişiye nasıl bardakları fırlattığını hatırladı. O günden sonra ne çok şey olmuştu. Jeff katliam suçuyla tutuklanmıştı. Randy için de soruşturma açılmıştı, polisle iletişim halindeydi. Nell yapmak istediğini yapmıştı:aradığı cevapları bulmuştu.

Belki başından beri Sheridan haklıydı: önemli olan Charlie'yi kaybetmekdi. Neden nasıl olmuş ne önemi vardı. Nell ayak bileğine baktı, Charlie'nin bağladığı havlu parçası artık yoktu. Yangın sırasında çıkmıştı. Uzun süre çıplak bileğine baktı. Çimenlere uzanıp cır cır böceklerini dinledi. Bir kere burada onu rüyasında görmüştü, ne kadar gerçekti, bir kez daha gelmesi için dua etti. Gözkapakları ağırlaştı ve uykuya daldı.

"Charlie" diye fısıldadı gelmesi için yalvararak. "Charlie..."

Ama bu gece işte o geceydi. Fısıldadığını duydu, "Buradayım."

Ve gözlerini açtığında oradaydı. Önünde duruyordu, somut, güçlü, güneşten yanmış ve gerçek. Hiçbir yere gitmemişti, ölmemişti. Canlıydı, gülümsüyordu, Nell'e dokundu ve gelip yanına oturdu.

Nell onu tuttu, "Charlie..." diye fısıldadı.

Charlie güldü, onu öptü. "Sen oğlan avcısısm" dedi. "Hiç değişmemişsin."

"Nerelerdeydin? Her gün geldim.

"Şşş... şimdilik konuşmayalım. Yalnızca seninle birlikte olmak istiyorum."

Güçlü elleriyle onu sardı, ellerini Nell'in kollarını okşayarak aşağı kaydırdı. Birbirlerinin bedenini hissederek öpüştüler. Nell elini onun saçlarının arasına soktu, başının arkasına, boynunun derisine dokundu, tişörtünün içinden ellerini sokarak güçlü omuzlarını, pazılarını hissetti.

Charlie onu çimlere yatırdı, kendisi de alnına düşen saçını düzelterek yanına yattı. Nell'in gözlerinin içine bakıyordu. Gülümsedi, parmağıyla Nell'in dudaklarına dokundu. Onu öp-

mek üzere başını eğdi, diliyle Nell'in dudaklarını araladı. Yanağı Nell'in yanağına sürtüyordu ama birkaç gündür tıraş olmamış gibi kılları öyle sertti ki Nell titredi ve onu daha kuvvetli bir şekilde öpmeye başladı.

Öylece çılgın gibi çimlerde yattılar, bir yıl hiç geçmemiş gibiydi. Nell onun bedeninin her noktasını bilirdi ve öyle görünüyordu ki Charlie de onun bedenini aynı şekilde hatırlıyordu. Nell önünde yıldızlar uçuşacak kadar gözlerini sıkı sıkı kapadı ve geçen yıl bu gecenin hiç yaşanmadığına kendini inandırmaya çalıştı - kötü bir rüya görmüştü.

İnsanlar ona Charlie'nin öldüğünü söylemişlerdi ama ölmemişti işte. Buradaydı, canlı, onunla birlikte, gençtiler, mevsim yazdı ve işte gökyüzünde gün batımının ilk yıldızı pırıldamaya başlamıştı bile.

Nell, gökyüzünü göstererek, "Bir dilek dile" dedi.

Charlie, başka bir tarafa bakamıyordu, onun yüzüne dokunarak, "Nell" dedi.

Nell gülerek, "Yıldızların ışığı, yıldızların parlaklığı...Haydi bir dilek dileyelim.

Charlie hâlâ Nell'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Nell onu gıdıkladı, Charlie güldü. "Önce sen dile" dedi onu öperek.

Nell gözlerini kapadı. Omuriliğinden aşağı doğru, ayak parmaklarına kadar onu titreten bir sıcaklığın oluştuğu uzun, yavaş bir öpücüktü. Aklına bir dilek geldi ama çok kolay bir dilekti bu. Böylece daha içerilere baktı, öpücük yoğunlaştıkça daha derinlerde aradı dileği. Birçok güzel dilek geçiyordu zihninden. Ama ilk dileğinde karar kıldı. Birkaç saniye daha öpüştüler sonra Charlie geri çekildi, hâlâ Nell'i kollarında tutuyor, onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Tamam" dedi Nell. "Oldu."

"Ne diledin?"

"Söylersem gerçekleşmez... Şimdi...sıra sende. Sen bir dilek tutacaksın."

Sabırlı davrandığı için gülümseyerek gözlerini kapattı. Nell uzun bir süre onun yüzüne baktı. Elleri sanki dokunacakmış

gibi yanağına ve çenesine yakın duruyordu ama herhangi bir nedenle dokunmuyordu. Nell Charlie'nin gülümsemesinin önce genişlediğini sonra solup gittiğini gördü. Gözlerini açtığında kederli görünüyordu.

"Diledin mi?

Basıya onayladı..."Evet... Dedim ki..."

Nell, dudaklarının üzerine parmağını koyarak, "Şşş" dedi. "Biliyorsun.. .bana söylersen..."

Charlie, "Gerçekleşmez" diye tamamladı.

"Ama bana söylemezsem"

Charlie başını salladı. Gözlerinde öfke vardı ve bir gözyaşı damlası. "Hayır Nell, gerçekleşmeyecek, ne kadar..."

Nell, "Bu doğru değil" dedi. "Sizler bunu bilirsiniz - sizin ailede bütün o büyüler, dualar - dilekler önemlidir. Ve..."

Charlie onun yanağını okşayarak, "Nell" dedi. "Benim dileğim gerçekleşemez...Seninle kalmayı diledim ama yapamam."

"Charlie ama..."

Onu alnından, yanaklarından, dudaklarında öptü, durakladı, "Gitmem gerekiyor" dedi. "Şu geçen yıl hep sonsuza dek burada kalmak istedim. Seni ve annemi bırakmaya dayanamı-yordum."

Nell, elini yakalayarak, "Charlie...kal ne olur."

Bir an Nell Charlie'nin gözlerinde bir umut ışığı yanıp söndüğünü gördü. Belki böyle yaşayabilirlerdi, birbirlerini sonsuza dek severek, yan yana , birbirlerini hiç görmeyerek ama var olduklarını bilerek. Belki bu yeterli olabilirdi...

"Senin için haksızlık olur bu."

Nell, "Ah Charlie," diye fısıldadı.

Charlie onun elini tutarak, "Zaman geldi Nell" dedi.

Nell ona baktı, güzel dostuna, tek aşkına. Ne kadar alçakgönüllü ve şefkatliydi, ama onu göndermesi gerektiğini biliyordu, onun uyku zamanıydı.

"Tamam," dedi.

"Emin misin?"

Emin değildi ama gene de başıyla onayladı. "Zaman geldi," dedi.

Nell tuhaf bir şey hissederek arkasını döndü. Orada mezarların arkasında, ateşböcekleriyle dolu otların ortasında Afrodit'in görüntüsü kollarını açmış onu bekliyordu.

Nell tekrar Charlie'ye döndü, Charlie bir an bile gözlerini ondan ayırmamıştı. Nell'in elini tuttu ve birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Nell yutkundu, ona ait her şeyi belleğine kazımak istiyordu. Elini yüzünün çevresinde dolaştırdı, Charlie elini alıp öptü. Sonra ona sarıldı.

Birlikte sallanmaya başladılar. Öyle canlı görünüyordu ki Nell neredeyse fikrini değiştirecekti..-. Nell'in başını arkaya itti, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Öyle güzeldi ki dudaklarının tadı, her zamanki gibi, yaz mevsiminin tadı vardı onlarda. Üstlerinde bir gece kuşu derin ve yavaş bir sesle bağırarak ağaçların arasında kayboldu. Nell onu bırakmak istemiyordu, nasıl ayrılacağını bilemiyordu. Dileğini düşündü, içinde uçuşup duruyordu bu dilek, gözleri yaşlarla doldu.

Charlie elleri Nell'in dirseklerinde, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Nell, "Ne diledim biliyor musun? dedi.

"Söyleyemem, gerçekleşmez, demiştin."

"Nasıl olsa gerçekleşmeyecek ama bilmeni istiyorum."

Charlie başıyla onaylayarak bekledi, "Söyle" dedi.

Nell zorla yutkundu, "Aptalca ama bunu her şeyden çok istiyorum," dedi.

"Söyle," diye fısıldadı Charlie.

"Bileğime bağladığın havlu hâlâ orada olsun isterdim" dedi.

Charlie onu yukarda tutuyordu kendine yetişmesi için. Charlie yavaşça onu bıraktı ve yere eğildi. Mezarından uzun bir ot buldu. Eğilmiş durumda onu Nell'in bileğine bağladı. Sonra ayağa kalktı.

Gülümseyerek, "Elimden gelen bu," dedi.

Nell de gülümsedi, "Beğendim," dedi. "Beni son defa öp, Charlie."

Sonra Charlie Nell'i öptü. Onu kollarına aldı, ayakları kendi mezartaşının gölgesinde, yüzleri yıldızların ışığında onu sıkı sıkı tuttu. Nell kendini yukarı çekti, ona sarıldı, yaz mevsi-

BELONGS TO KAOS TEAM

mi tadı aldı, sıcak dudaklarını, ve sert yanaklarının kendi yanaklarındaki temasını hissetti, Charlie ikisini tek ve aynı kişi yapmak ister gibi bedenini kendi bedenine bastırıyordu.

Öpüşme bitince Charlie geri çekildi. Nell onu bırakmak istemiyor gibi ellerini uzattı ama elleri havada kaldı. Charlie büyük bir tutku ve yoğunlukla onun bakışına karşılık vererek birkaç adım arka arka yürüdü.

Nell, "Charlie seni seviyorum," dedi.

Charlie, "Nell seni her zaman seveceğim" dedi.

Sonra döndü ve büyükannesinin kendini beklediği uzun otların bulunduğu yere doğru ilerledi. Afrodit Nell'e gülemse-di ve ona Irlandaca anlayamadığı bir şey söyledi. Sonra ikisi yan yana uzaklaştılar. Nell onları gümüş rengi yıldız ışığında kaybolana dek izledi.

Mezarın yakınından bir kamyon geçti, Nell döndü, yanağındaki serin çamuru hissederek zıplayarak uyandı. Ağzı kurumuştu. Zihni henüz görmüş olduğu rüyayla meşguldü.

Öyle gerçekti ki!

Charlie'ye sarılmanın ne kadar harika olduğunu düşünerek ağlamaya başladı, rüyada bile olsa onu öpeceğini bilse her gece burada uyurdu.

Gökyüzüne yıldızlara baktı. Sonra ayak bileğine ince sicim gibi bir ot bağlı olduğunu gördü. Şok içinde oturarak yeniden bileğine bağlı şerit şeklinde ot parçasına baktı. Bunu uykusunda mı yapmıştı Nell? Olabilir miydi? Charlie'yi dudaklarından öpmüştü, hâlâ Charlie'nin öpücüğünü hissedebiliyordu.

Nell gitme zamanı geldiğini düşündü. Üzerinde gitar çalan melek olan mezartaşına arkasını dönerek mezarlıktan çıktı. Rüzgârlı havada Point'e, eve doğru ilerlemeye başladı.

Gökyüzü eylül mavisi, bulutsuz, kristal berraklığındaydı. Keskin, ılık bir rüzgâr Sound'dan doğru esiyor bayrakları dalgalandırıyordu. Okullar açıldığı için Hubbard's Point'deki birçok aile ayrılmış olmasına rağmen düğün için dönmüşlerdi. Düğün öğle saatinde plajda, kumda yapılacaktı.

Agatha ve Bunny bütün bir sabah büfeyi hazırlamakla uğ-

BELONGS TO KAOS TEAM

raştılar. Peggy, Tyler ve Nell'in diğer arkadaşlarının yardımıyla büfe tahta geçitin üzerine, mavi saçağın altına kuruldu. Istakozlu kanepeler, salatalıklı sandöviçler, Hubbard's Point domates çorbası yapıldı. Domates'in tam zamanıydı, yaz olmasına rağmen br sonbahar havası seziliyordu, ve yazın sonunda tüm domatesler olgunlaşıp dökülmekteydi.

Ama menünün en dayanılmaz kalemi kendi kabuğunda servis yapılan taraklardı - Afrodit'in anısına.

Sheridan ve Gavin Squire Toby'de kalıyorlardı ve Sheridan'ın evi yapılana kadar da öyle olacaktı. Gavin bu seyahat için kıyafet getirmese de bir kurvaze ceketi ve fazla buruşuk olmayan bir pantolonu vardı. Sheridan tüm kıyafetlerini yangında yitirmişti ama Stevie'den ödünç aldığı açık sarı elbisenin içinde bir gelin kadar güzeldi.

Gavin küçük sandalı merdivenin yanına çekti, Sheridan'ın binmesine yardım etti. Sheridan her şey canını acıtıyormuş gibi dikkatle hareket ediyordu. Gavin canının acıdığının farkındaydı çünkü elleri ve ayakları hâlâ yanıktı ama her gün tuzlu suda yüzüyor, gun geçtikçe iyileşiyordu. Gavin onu hiç yalnız bırakmıyor, yanında yüzüyor, kendi yanıklarının da yavaş yavaş geçtiğini hissediyordu.

Sahile doğru kürek çekerken gözleri Sheridan'daydı. Eylül güneşi başında ışıldıyordu, hiç bu kadar güzel olmamıştı. Gavin geçen ay, onun her şeyi yitirdiğini düşünerek denizden yukarı evinin yerindeki bomboş araziye nasıl bakabildiğine şaşıyordu. Ama Sheridan bunu başardı. Gavin her sabah güverteye çıktığında onu elinde bir fincan kahveyle düşünceli bir tavırla tepede evinin olduğu yere bakarken yakalıyordu.

"Buna kendini hazır hissediyor musun?"

"Düğüne mi?"

Gavin başıyla onayladı. "Geçen sefer bu insanları toplu halde gördüğümüzde..."

"Yangın gecesiydi. Biliyorum. Fark etmez. Ben iyiyim."

"Sahi mi?"

Sheridan, "Evet" dedi ve Gavin onun doğru söylediğini biliyordu.

Kendisinin güçlü ve dayanıklı olduğunu düşünmesine rağmen Sheridan'la kıyaslanınca kendi gücü önemsiz görünüyordu. Sheridan yangından beri her gece salondaki maun masanın başına oturup şarkılar yazıyordu. Gavin New York'a Sheridan'ın her zaman alışverişini yaptığı Staten Island'daki Mandolin Brothers'a gitmiş ve ona Melre Haggard'ın ona armağan ettiği gitarın aynısı olan bir Martin gitar almıştı.

Dün gece ona ne yazdığını sormuş ve o da bunun bir sürpriz olduğunu - düğün için bir şarkı yazdığını söylemişti. Simdi sahile doğru yol alırken Gavin onun neden gitarını almadığını merak ediyordu.

"Bir şey unutmadın mı?" diye sordu.

""Hayır, neden?"

"Çünkü dün yazdığın şarkıyı söyleyeceksen gitarına ihtiyacın olacak, gidip getirmemiz gerekecek."

Sheridan, "İhtiyacım yok" dedi.

'Ama çok güzeldi. Dün gece söylediğin şarkı."

Sheridan bir sır saklıyormuş gibi gülümsedi, gözlerindeki bakış Gavin'i inanamayacağı kadar heyecanlandırdı - bir küçücük bakışın bu kadar etkili olabilmesi şaşırtıcıydı. Gavin gülümsemesine karşılık vererek başını salladı. Yaşadığı sürece şansını hiç anlayamamıştı. Yıllar önce Sheridan'la yolları tamamen ayrılmışken şimdi birbirlerine bir şans daha veriyorlardı.

Gavin, "Biliyor musun? dedi

"Neyi?"

Gavin, yüzündeki tebessüm genişleyerek ona baktı. Yalnızca başını salladı, çünkü ne düşündüğünü ona söyleyemezdi. Her şeyden çok yapmak istediği şey ona evlenme teklif etmek-di. En eski ve en yakın iki arkadaşlarının düğününe gidiyorlardı ve Gavin'in tek düşüncesi Sheridan'la evlenebilmekti.

Ama Sheridan'ın başından o kadar çok şey geçmişti ki Gavin şimdi onun önüne böyle bir teklifle çıkmanın zamanı olmadığını düşünüyordu. Sadece yangın değil ama Charlie'nin ölümün getirdiği travma, sonra onu Randy'nin oğlunun öldürdüğünü öğrenmesi. Trajedi trajedi getirmişti, Sheridan Jeffe karşı acı veren bir şevkat duyuyordu.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Sheridan Jeff in Charlie gibi babasız geçen bir çocukluğun acılarını çektiğini biliyordu. Gavin'e zaman geçince New York'ta jeffin bulunduğu hapishaneye gidip onunla görüşeceğini söyledi. Gavin onu vazgeçirmenin imkânsız olduğunu biliyordu; bunu Charlie için yapıyordu.

Gavin ona karısı olması için İsrar etmeden önce biraz zaman vermesi gerektiğini biliyordu, ona, birlikte bir hayata alışması gerekiyordu.

Gavin sandalı kuma doğru çekti, pantolonunun paçalarını sıvıyarak sığ sulara girerken Sheridan, "Bana söylemeyecek misin?" diye sordu. Gavin onu sandaldan çıkardı, hayır anlamında başını salladı. "Şu anda değil Sheridan. Ama söyleyeceğim, yakında, söz veriyorum. Anladın mı?"

Sheridan, "Anladım" diyerek Gavin'in koluna girdi - kendi savaşlarından evlerine dönen askerler - gibiydiler. Her zaman çok sevdikleri sahile, evlilik çadırına doğru yürüdüler.

Sheridan ağladı ve bunu saklamaya bile gerek duymadı. Bütün tören o kadar güzeldi ki: Stevie dokuz aylık hamile, Jack onun elinden tutup ona sanki kimse kimseyi daha fazla sevmemiş gibi bakıyordu. Nell, baş nedimeleri, mavi elbisesi, annesinin incileriyle dimdik duruyordu. Maddie Stevie'nin nedimesiydi ve tüm davetliler arasında en çok o ve Sheridan ağladı.

İyi dilekler birbirini kovalıyordu. Agatha bir dua okudu, Stevie Sheridan'dan Afrodit'in büyülerinden birini yapmasını istedi. Tören tamamlanınca Agatha Belediye Başkanının kendisine verdiği yetkiye dayanarak, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum" dedi.

Gavin bekledi, sonra Sheridaıı'a döndü, "Şarkı söylemeyecek misin?" dedi.

Sheridan gülümsedi ve gözlerini silerken, "Hayır," dedi.

Gavin şaşkın bir tavırla, "Ama..." diye başladı.

Daha herkes ellerinde tabaklarla büfe sırasına girdi. Bu her haliyle çok alışılmadık tarzda bir düğündü, özellikle Sheridan öyle düşünüyordu. Gelin ve damat Gavin'le Sheridan'ı bir köşeye çektiler. Sheridan'lar onlara düğün hediyesi vereceklerine onların armağanları vardı.

BELONGS TO KAKOS TEAM

Stevie annesinin dantel gelinliği içinde ona bir ağustos gecesi sepet içinde getirip de Sheridan'ın kavanozu fırlattığı armağanı getirmişti. Sheridan örtüyü çekince Charlie'nin resmiyle karşılaştı. "Ah Stevie..." dedi.

Stevie, "Senin için bu kış yaptım," dedi.

Sheridan, "Bana onu ilk verişinde hiç hazır değildim."

"Daha çok yeniydi.

"Ve bitmemişti" Sheridan oğlunun çok eski arkadaşı tarafından sevgiyle yapılmış portserine baktı. Stevie Charlie'nin gözlerini yakalamıştı, her zamanki pırıltısını, gülümsemesini. Sheridan mavi gözlerini çevreleyen sarı saçları karıştırmak ister gibi tuvale dokundu.

Jeff hakkında düşünmek istemiyordu ama artık o da hayatlarının bir parçası olmuştu - hikayenin bir parçası, ailenin bir parçası. Rikers Island'da tutukluydu. Savunması kabul edilip hakkında hüküm verilene kadar orada kalacaktı. Charlie'nin resmine bakarken kardeşiyle benzerlikler yakaladı. Bazen keşke hiç karşılaşmasaydılar diye düşünüyordu. Ama karşılaşmışlardı ve hayatları tümden değişmişti.

Hâlâ oğluna dokunarak, "Charlie..." diye fısıldadı. Parmaklarının altında tuval çok sert olmasına rağmen Stevie gözlerine, duruşuna öyle bir hayat ifadesi vermişti ki oğlunu yanında hissediyordu.Charlie'yi hep olduğu gibi ve olacağı gibi görüyordu, "güzel oğlum..." diye düşündü.

Jack ona bir albüm uzatarak, "Bunu da sana getirdik" dedi. Gavin açmasına ve içine bakmasına yardım etti. Resimler çok canlı ve hayat doluydu. Evinin her tarafının, bir sürü de Charlie'nin resimleri vardı. Değişik yaşlarda, doğumunda, iki yaşındayken, ehliyetini aldığı gün, öldüğü yaz.

Sheridan başını kaldırıp Jack'e bakarak, "Teşekkür ederim" dedi. "Bütün fotoğraflarımı yangında kaybettim. Bunun anlamı çok büyük."

Gavin, "Şuna bak" dedi. "Afrodit...annen, sen ablaların..."

Sheridan başıyla onayladı. "Ve ne kadar çok Charlie'nin resmi var."

Jack, "Ve evinin" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sheridan bir hüzün dalgası hissederek, "Evet" dedi. "Önemi yok demiştim. Ama çok önemi var. Orayı özlüyorum...değişik bir evdi. Bir daha asla ona sahip olamayacağım."

"Hayır" dedi Jack. "Ama onun tıpa tıp benzerine ya da yapabildiğim kadarına sahip olacaksın."

Stevie gülümsedi, Sheridan'ı kucakladı. "Jack tüm bu fotoğraflardan planlarını yapıyor bile.... İlk taslak bitti..."

Jack, Gavin'in elini sıkarak, "Bu da bizim size hediyemiz olacak" dedi.

Stevie, "Evet" diyerek Gavin'i öptü, "Tebrikler"

Gavin sakin davrandı. Ne dediklerini biliyorlarmış gibi sadece gülümsedi. Onların iyi dileklerini kabul etti, güldü, cömertlikleri için teşekkür etti. Nell onları tahta geçide çağırdı. Henüz soğumadan tarakları yemelerini istiyordu.

Sheridan'ın bir elinde sepet, diğerinde Charlie'nin portresi vardı. Fotoğraf albümünü Gavin tutuyordu. Sheridan bir adım öne attı, Gavin ellerini ona doladı. Şaşkın bir şekilde, "Ne var?" dedi.

"Dün gece yazdığım şarkı - düğün için..."

"Sheridan..."

"Geçen gün Stevie'yle Jack onları ne zaman izleyeceğimizi sordular...onu düşünememiştim bile...Yakında dedim. Yani yakında evleneceğimizi söyledim."

Gavin gerçek anlamda gülmeye başlarken, "Doğru mu bu?" dedi.

"Gavin, benimle evlenir misin?"

Gavin gülümseyerek, "Sheridan," dedi. "Bunu istediğimi biliyorsun."

Sheridan sepeti ve portreyi yere koydu, Gavin de albümü bıraktı. Böylece birbirlerine sıkıca sarılabileceklerdi. Ve Sheridan Rosslare ve Gavin Dawson güneşli bir Eylül ayı öğle saatinde, şimdiye kadar gördükleri en mavi gökyüzünün altında Hubbard's Point Plajında karşılıklı durdular ve öpüştüler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM